CLANCY TOM

9 – OPERAČNÍ CENTRUM

ČESTNÉ POSLÁNÍ

PODĚKOVÁNÍ

Za podnětné myšlenky a neocenitelnou pomoc bychom rádi poděkovali Martinu H. Greenbergovi, Larrymu Segriffovi a Robertu Youdelmanovi, Joelu Gotlerovi a Alanu Nevisovi z Artists Management Group, a dále Tomu Colganovi, našemu vydavateli u Berkley Books. Avšak nejdůležitější, naši drazí čtenáři, je, že na vás zůstává, abyste rozhodli, nakolik se naše společná práce podařila.

Tom Clancy a Steve Pieczenik

OBSAH

V Botswaně se střetává celá řada zájmů, které se jednotlivé strany pokoušejí prosadit nejprve útokem na katolickou církev, jež do země vyslala misionáře. Útok provede bojůvka, která unese katolického kněze, drží ho jako rukojmí a domáhá se vypovězení všech misionářů, aby se země mohla vrátit k vyznávání kultu vúdú. Čtenář může sledovat osudy uneseného kněze, seznámí se s praktikováním této víry i s dramatickým pátráním po knězi. Vatikán žádá Operační centrum o pomoc při shromažďování informací potřebných k odhalení únosců a rovněž vrahů katolického biskupa, poslaného jako náhradu za uneseného duchovního. Ukazuje se, že na Botswanu se soustředí zájem Vatikánu, Evropanů a Japonců s cílem dostat se k jejím nerostným zdrojům.

Jsme svědky dramatického vyvrcholení vývoje situace až k záchraně duchovního, na které mají značný podíl agenti Operačního centra.

01 KAPITOLA

Maun, Botswana pondělí, 04.53

Nad plochou, zdánlivě do nekonečna se prostírající planinou, rychle stoupalo slunce.

Za všechna ta desetiletí od doby, kdy sem „Princ“ Leon Seronga přišel poprvé, se charakteristické terénní rysy v krajině změnily. Řeka Khwai kdesi vzadu nebyla tak hluboká jak bývala, tráva rostoucí na planině byla kratší, avšak přibylo jí, nyní pokrývala známé balvany a zarůstaly jí i rokle. Bývalý armádní důstojník se však bez potíží znovu sžíval jak se samotným místem, kde se nyní nacházel, tak s ním spojenými proměnami, které zde kdysi začaly.

Jednou z těch proměn byl jeho osobní růst.

Druhá byla výsledkem toho růstu: zrození nového národa.

A třetí? Doufal, že ta bude největší a začne jeho dnešní návštěvou.

Seronga, vysoký sto osmdesát osm centimetrů, s vlasy spletenými do tenkých copánků, vkročil do nového svítání. Sledoval, jak hlubokou čerň oblohy jako kdyby zachvacoval oheň. Vyšel z jednoho bodu a rozléval se po obzoru jako tekutý plamen. Hvězdy, před několika okamžiky ještě jasně třpytivé, rychle bledly a pohasínaly jako poslední skomírající jiskry ohňostroje. V několika vteřinách se zářivý, ostře řezaný srpek měsíce rozplizl do podoby obláčku. Spící země všude kolem Serongy ožila. Zvedl se vítr. Vysoko na nebe se vznesli jestřábi a spolu s nimi se probrali i drobní králíčci. Kolem Serongových vojenských bot lezl drobný hmyz, travou se míhaly polní myši.

Tohle je síla a moc, pomyslel si.

Slunce už jen tím, že otevřelo své oko osleplé nocí, způsobilo, že ostatní nebeská světla začala prchat a země se dala do pohybu. Bývalý voják Demokratické armády přemítal, jestli Dhamballa také pociťuje stejný náznak této nadpozemské síly, když se každé ráno probouzí. Jeho úloha duchovního vůdce je teprve v začátcích; avšak je-li vůdce *rozeným* vůdcem, musí cítit něco z toho plamene, horka, z té síly.

Jak se rozbřesk šířil po planině a stoupal na oblohu, stoupala rychle i teplota. Rudá barva přešla do oranžové, potom do žluté a temná modř svítání se změnila v měkkou modř dne. Leonovi již teď stékal z podpaží pot až dolů na bedra a po nohou, hromadil se i na jeho vysedlých lícních kostech, pod nosem a na čele. Kluzká vlhkost byla Leonovi vítaná, bránila nemilosrdně žhoucímu slunci, aby mu spalovalo kůži; a také tomu, aby mu džíny a vysoké boty do krve rozdíraly stehna a kotníky. Bylo to až udivující - tělo samo ví, jak se o sebe postarat.

Příroda se probouzela tak, jak tomu je vždy, se vší slávou a úplně, avšak toto ráno mělo v sobě i cosi jedinečného, cosi víc než čin, k němuž se Leon nyní chystal, třebaže i ten byl dost zvláštní. Na tuto chvíli čekal přes čtyřicet let, byť si to ani neuvědomoval. Za bývalým plukovníkem botswanské armády pochodovalo ve dvou sevřených zástupech dvaapadesát mužů. Sám je potají vycvičil a měl naprostou důvěru v jejich schopnosti. Auta zaparkovali u řeky, asi čtyři sta metrů od turistického střediska, tak, aby je nebylo vidět ani slyšet.

To, na co se šestapadesátiletý domorodec z Botswany nyní díval a co prožíval, ho na krátkou chvíli přeneslo zpátky do doby, kdy svítání nad touto majestátní záplavovou oblastí spatřil poprvé.

Stalo se tak jednoho dusivě parného srpnového rána v roce 1958. Leonovi bylo tehdy jedenáct let, byl ve věku, kdy se z chlapců malého kmene Batawana stávají muži. Řekli mu, že je mužem, on se jím však zatím necítil.

Nyní si jasně vzpomínal, jak šel mezi otcem a strýcem, kteří oba byli velcí a plní síly. Za nimi šli další dva vesničané, stejně silní a neohrožení. Takoví, jací podle Leonových představ měli muži být - vysocí a držící se vzpřímeně. Tenkrát ještě nechápal podstatu sebedůvěry a hrdosti, souručenství a lásky, statečnosti a vlastenectví. Tyto vlastnosti, jimiž se člověk stává mužem i ve svém nitru, pochopil až později.

Tehdy v sobě objevil vůli i schopnost zabíjet zvířata na jídlo, nevěděl však, že hlavním požadavkem - a často i povinností -, kladeným na muže, je zabíjet jiné muže proto, aby si vydobyl čest, nebo v boji za vlast.

Leonův otec i strýc byli ostřílení lovci a stopaři. Až do té doby Leon neukořistil nic dravějšího než zajíce a polní myši. Onoho rána kráčel společně s dospělými muži, mezi nimi, avšak uvědomoval si, že mezi opravdové muže ještě nepatří.

Zatím ne.

Tehdy, před téměř půl stoletím, se shromáždili před chýší se slaměnou střechou, v níž Serongovi žili. Stalo se tak dlouho před východem slunce, kdy jsou vzhůru jen novorozenci a slepice. Před odchodem posnídali plátky jablek a mátové listy máčené v teplém medu, nekvašený chléb a čerstvé kozí mléko. Třebaže syn odcházel na svůj první lov, Leonova matka je nevyprovázela. Byl to den mužů, den, který podle otcových slov patřil mužům - odvěkým lovcům, k nimž se lidská rasa odedávna řadí.

Toho rána nebyli ozbrojeni ničím takovým jako je útočná puška Fusil automatique, kterou Leon Seronga nesl nyní. Byli ozbrojeni noži s čepelí dlouhou třiadvacet centimetrů, skrytými v pochvách z žirafí kůže, oštěpy s železným hrotem, a každý měl přes levé rameno přehozený stočený provaz. Pravou paži tak nic neomezovalo v pohybu. Na sobě měli jen sandály a bederní roušky. Postupovali podél východního okraje záplavové oblasti řeky Khwai a nijak nespěchali. Sedmnáct kilometrů na sever a jedenadvacet kilometrů na jih se nalézaly vesnice Kalasara a Tamindar. Přímo před nimi, na východě, byla zvěř.

Šli pomalu, aby šetřili silami. Leon nebyl ještě nikdy tak daleko od vesnice. Nejdál, kam se kdy dostal, byla řeka Khwai, a tu po hodině chůze překročili. Drželi se stranou travního porostu, sahajícího mu téměř až k hubeným ramenům. V něm se skrývali zemězmijové a zmije křovinné. Oba druhy jsou jedovaté a již v časných ranních hodinách čilé. Leon si i dnes živě vybavoval v paměti šustění trávy, mírně se vlnící v ranním vánku. Připomínalo mu šumění deště, bičujícího stromy a postupujícího k vesnici. Nebyl to zvuk vycházející z jednoho místa. Přicházel ze všech stran.

Také si živě vybavoval slaboučký pižmový pach, přinášený v časném ránu větříkem od jihovýchodu. Jeho otec Maurice mu řekl, že to je pach

spících zeber. Zebiy lovit nebudou, protože ty mají velmi citlivý sluch a blížící se lidi uslyší. Vyplaší se a dupot kopyt a hýkání přivábí lvy.

„A lvi přivábí blechy," dodal chvatně; Leon však už tehdy pochopil, že otec se snaží zmírnit hrůznost toho, co se chystá ještě říci.

Starší Seronga ho poučil, že lvi, jakožto králové planiny, mají přednostní právo každé ráno dlouho spát. Když se tyto kočkovité šelmy probudí, když dozívají a pročešou si srst, vydají se na lov zeber nebo antilop. To jsou zvířata, která mají na sobě maso, jež poskytne tolik potravy, aby vůbec stála za obtížný lov. Maurice Leona ujišťoval, že lidí si lvi nevšímají, pokud jim jdou z cesty. Jinak ty velké šelmy bez váhání zaútočí.

„Lidi jsou pro ně akorát zákusek," poznamenal s úsměvem. „Aby měly něco pro lvíčata."

Leon bral varování hodně vážně. Kdysi houpal kusem konopného provazu nad hlavou malého psa. Pes vyskočil a místo do provazu se zakousl do něho. Kousnutí hrozně bolelo, pálilo a štípalo. Leona trnulo bolestí až v prstech na nohou. Vůbec si nedokázal ani představit bolest, kdyby ho strhli a celého pokousali lvi. Byl však přesvědčen, že se to nestane. Otec nebo ti druzí ho ochrání. To dospělí a vůdcové dělají. Chrání menší příslušníky rodiny či kmene.

I menší muže, jako je Leon.

Onoho slavného, velkolepého rána se lovci z Moremi vydali za ohromnými prasaty lesními. Hnědočerní štětinatí býložravci obývali území mezi pralesem a travnatou plání. Tam se nacházela kaliště a rákosí, jež mají v oblibě. Rodinu těchto prasat objevil jeden z mužů předešlého dne. Tato zvířata se pohybují v malých tlupách a zvednou se nedlouho před svítáním, než se probudí šelmy a vydají se na lov. Otec Leonovi pověděl, že prasata je třeba zastihnout ve chvíli, kdy se chystají k žíru. Vědí, že lvi se ještě neprobudili, takže pozornost soustředí především na potravu a ne na dravce, kteří by je mohli napadnout.

Toho rána se lovcům dařilo. Zabili staré tlusté prase, které se zatoulalo od tlupy. Anebo se tlupa možná zatoulala pryč od něj. Třeba je obětovala coby snadnou kořist. Prase, sahající člověku po kolena, zasáhl oštěpem Leonův strýc; připlížil se zezadu až k němu, načež se na ně vrhl. Leon ještě nyní slyšel, jak zvíře, zachvácené zmatkem, zakvičelo bolestí. Dosud měl před očima krev, jež vytryskla z rány hned za ramenem. Byl to nejvzrušivější zážitek v jeho životě.

Leonův otec se vyřítil vpřed. Dohasínající zvíře srazil na bok ještě než si ostatní prasata vůbec stačila uvědomit, co se stalo. Rozutekla se, když už Maurice klečel praseti na boku. Tiskl je k zemi, aby se nemohlo ani pohnout, a podřízl mu hrdlo. Potom mu kolem krku rychle utáhli smyčku. Tím zastaví krvácení, které by přilákalo zvířata živící se mršinami, třeba šakaly čabrakové. Krev také udrží v mase vlhkost, až lovci svou těžkou kořist ponesou pod žhavými paprsky slunce.

Zatímco Maurice se strýcem stavěli krvácení, chlapec a dva ostatní muži našli dvě dlouhé větve. Rychle z nich noži strhli kůru; na ně úlovek připevní. Než prase svázali a zavěsili na tyče, Maurice vsunul synovi mezi rty prst namočený v krvi uloveného zvířete. Potom se k chlapci sklonil, chtěl, aby Leon v jeho očích viděl, jak je pro něj nesmírně důležité to, co mu poví.

„Na tento okamžik nikdy nezapomeň, synu," pronesl tiše. „Uchovej si v paměti tu chuť. Naši lidé nemohou přežít bez toho, aby prolili krev. Bez rizika nemůžeme existovat."

Necelé čtyři hodiny poté, co se vydali na lov, byla kořist zavěšena mezi tyče a muži ji nesli na ramenou domů. Leon šel po jejich boku. Jeho úkolem bylo přidržovat konec smyčky a držet ji utaženou. Ještě nikdy nebyl tak pyšný jako ve chvíli, kdy se svým úlovkem vstoupili do vesnice.

Prase bylo velké a maso stačilo celé vesnici na dva dny. Když bylo snědeno a z jeho kostí už vyřezali ozdobné předměty, jež se prodají turistům, kteří do vesnice náhodou zavítají, vydala se na lov další skupina. Leonovi bylo líto, že s nimi nejde. Už se viděl, jak se utká se zebrou nebo gazelou, a snad i se lvem. Dokonce se matce svěřil se svým snem, v němž tu velkou kočku zabil. A tehdy dostal svou přezdívku. Bertrice Serongová synovi řekla, že dostat se ke králi tak blízko, aby ho mohl zabít, dokáže jen princ.

Jsi princ?" zeptala se.

Leon odpověděl, že možná je. Matka se usmála a začala mu říkat Princ Leon.

Během následujících pěti let se Leon vydal na bezmála tři stovky loveckých výprav. Ještě mu nebylo třináct, a už vedl své vlastní výpravy. Protože syn nemohl velet vlastnímu otci, Maurice, hrdý na jeho úspěchy, se účasti na lovech vzdal, aby se syn mohl naučit vůdcovství. Během té

doby ulovil snad všechna zvířata, s výjimkou lva. Nebyla to jeho chyba. Král zvířat byl příliš chytrý, než aby se ocitl na dosah jeho oštěpu.

Seronga se tehdy v duchu ptal, kdo by tedy mohl lva zabít, když je tak mocný a chytrý. Odpověď samozřejmě zněla, že pouze smrt. Smrt zabije lva stejně nevyhnutelně, jako nevyhnutelně zabije i ty nejmocnější z lidí. Také přemítal o tom, jestli je lev natolik silný, že dokáže smrt zadržet. Jednou viděl lvici, jak zemřela poté, co úplně sama zabila antilopu. Tak lvi loví jen zřídka. Uvažoval, jestli pronásledováním kořisti nevyčerpala všechny své síly. Nebo, protože věděla, že má brzy zemřít, oddálila svou smrt na tak dlouho, než si ještě bude moci vychutnat tenhle poslední lov.

V roce 1963 se svět změnil. Leonovy myšlenky se od úvah o zvyklostech zvěře přenesly na úvahy o zvyklostech lidí.

S tím, jak se lidé z kmene Batawana museli vydávat stále dál a dál, než našli nějakou zvěř, se lov stával těžším. Nejprve si mysleli, že zvěř změnila zvyky, podle nichž se shromažďuje. Blesky měly za následek požáry, které změnily charakter krajiny. Býložravci se museli stěhovat za trávou, masožravá museli svou kořist následovat. A v roce 1962 přiletěli do malé vesnice lidé z hlavního města Gaborone a z Londýna.

V té době byla Botswana známá pod názvem Bečuánsko. Od roku 1885 to byl britský protektorát. Jak Leona učili, protektorát měl chránit zemi před jihoafrickými Búry a jinými agresory. Bílí muži z Gaborone a z Londýna příslušníkům kmene Batawana tvrdili, že lov vede k tomu, že zvěře neustále ubývá a hrozí jí úplné vyhubení. Říkali, že členové kmene musí změnit způsob života, jinak nakonec vyhynou také.

Lidé z Gaborone a z Londýna měli plán.

S požehnáním starších všech místních kmenů vláda přeměnila celou záplavovou oblast a okolní rozsáhlé prostory v přírodní rezervaci Moremi. Zdrojem obživy lidí v té oblasti se stane turistika, nikoli lov.

Každé rodině byla vyplacena značná částka peněz. Za tři měsíce dorazily v nákladních automobilech a v letadlech stavební čety. Starou vesnici srovnaly se zemí a vystavěly domy ze dřeva a plechu. Ve vzdálenějších oblastech, kde nebylo ani stopy po civilizaci, vybudovaly při řece Khwai z kamene a střešních tašek ubytovací *zařízení*. Nákladní auta tam každý týden vozila potraviny, které si mohli koupit i vesničané. Stavěly se školy. Běh života v místních vesnicích ve stále větší míře řídily misie,

které se měly starat o vzdělávání a lékařskou péči. Stará božstva, bohové lovu a hromu, byla odsunuta do pozadí a zapomenuta. Vyprávění příběhů vystřídaly televize a rádio. Lidé zatoužili po oděvech, špercích a po domech v evropském stylu. Život se stal méně drsným.

Méně vzrušujícím.

Zvěř v záplavové oblasti byla zachráněna. A jak bylo lidem z kmene Batawana řečeno, díky tomu byly zachráněny také jejich životy a nesmrtelnost duše.

O něčem takovém nebyl Leon nikdy přesvědčen. To, co jeho lid získal na bezpečnosti, ztratil na samostatnosti. Lidem se dostalo vědomostí na úkor moudrosti, víra nastoupila na místo náboženství. Měli zajištěný život, ale vzdali se žití.

Když bylo Leonovi osmnáct, z vesnice odešel. Dočetl se, že v Gaborone žije Seretse Khama, jehož Demokratická strana si vytkla za cíl zbavit jeho lid britské nadvlády. Leon vstoupil do Khamovy Demokratické armády, umírněného uskupení čítajícího téměř tři tisíce lidí. Jejich úkolem bylo rozšiřovat letáky a zajistit bezpečnost svého vůdce. Leona ta práce netěšila. Byl lovcem. S pěti dalšími, kteří smýšleli stejně, založil oddíl Křovinných zmijí. Tajně shromažďovali zpravodajské informace o klíčových britských úředních činitelích. Podařilo se jim například odhalit spiknutí proti Khamovi, které mělo vést k obvinění, že zpronevěřil fondy Demokratické strany.

Za několik dní hlavní strůjce spiknutí zmizel. Khama se o úkladu proti své osobě ani o protiúderu nikdy nedozvěděl, zato se to dozvěděli Angličané - o to se Leon důkladně postaral. Přes utajené, avšak naléhavé dotazy ministerstva zahraničí se Angličan nikdy nenašel. Jen málokoho z těch, kdo se vydali do močálu v deltě řeky Okavango, někdo ještě spatřil živé. Lidé, kteří se do močálu odvážili, skončili s hrdlem prořízntutým od ucha k uchu a nikdy se nenašli. Leon však britskému rezidentovi, zastupujícímu ministerstvo zahraničí, předal Angličanovy hodinky. Řekl mu, že nijak netouží po tom, založit si sbírku britských hodinek.

Rezident narážku pochopil.

Po roce se Britové vzdali vlády nad zemí. Z Bečuánska vznikla Botswanská republika a jejím prvním prezidentem se stal Khama. Změny, k nimž již začalo docházet, však neustaly, lidé našli zálibu ve zboží

z Evropy a z Ameriky. Prezident Khama však dalším uskupením, přinášejícím novoty a cizí myšlenky, vstup do země ztěžoval.

Teprve tehdy si Leon a jeho mladí druzi uvědomili, jak velkou zodpovědnost na sebe vzali. Již nechránili pouze jednoho člověka.

Stejně jako Khama i oni pečovali o národ. Obývali kontinent zmítaný dávnými kmenovými spory a válkami o půdu, vodu a cenné nerosty, a nyní na nich náhle spočívala zodpovědnost za bezpečí a osud téměř půl milionu lidí. Na bdělosti skupiny závisel i osud rodin a jejích členů.

Leon byl povýšen na poručíka a vstoupil do Obranných sil Botswany. Sloužil v elitní Severní divizi. Pod pravomoc Obranných sil spadalo kromě dalších oblastí také území kmene Batawana a záplavová oblast v okolí Maun. Seronga pomáhal při zabezpečování hranice s Angolou, v níž zuřila válka. Také učil rodilé Angolany technice shromažďování zpravodajských informací, které se použijí proti Portugalcům. Stejně jako jeho bratři v Botswaně a v Jižní Africe i on chtěl dosáhnout toho, aby Evropané byli z Afriky vyhnáni.

Přes veškeré Leonovo i prezidentovo snažení se národ dál proměňoval. Leon sledoval, jak jeho lid tloustne a jeho vnitřnosti jsou vyvrhovány jako u ulovené kořisti. Botswaňané, stejně jako prasata, která Seronga a jeho otec lovívali, se stali kořistí lovců — lidí z Evropy, přicházejících sem

s penězi. Botswaňané jim prodávali své těžce vydobyté uhelné doly, doly na měď, diamantové doly. Odvrhli politickou nadvládu pouze s tím výsledkem, že podlehli nadvládě ekonomiky. Revoluce přišla vniveč.

Během této doby poručík Seronga nacházel útěchu ve vlastní rodině. Vrátil se na sever, oženil se a měl čtyři syny. Ti, když přišel čas, mu dali vnoučata.

Z Obranných sil nakonec vystoupil právě kvůli nim. Odešel na nějakou dobu do výslužby a pobíral penzi. Potom se však cosi stalo. Objevil novou „věc“, novou armádu, kterou povede.

Leon a jeho lidé se shromáždili kolem místa porostlého vysokou travou. Byli tu i někteří z jeho bývalých vojáků. Obtížnější část úkolu před touto křížovou výpravou již splnili - nalezli a sledovali misionáře. Serongovým lidem přišli na pomoc noví a idealističtí bojovníci, jako byl důstojník Donald Pavant, Serongova pravá ruka. Pavant zastával poněkud extrémní názory, to však nijak nevadilo, protiváhou jeho mládí a impulzivnímu chování byly Serongův věk a moudrost. Připojili se

k nim i další, včetně hrstky bílých válečníků z Gaborone, mužu, kteří věřili v jejich věc. Anebo možná v peníze, které lze získat tím, že cizinci budou vyhnáni. Tak či onak, byli tu.

Seronga se svými lidmi dorazil ke známé tůni. Byla menší, než bývala, zavlažování změnilo charakter zátopových oblastí a prasata byla přestěhována jinam. K tůni se nyní přicházely napít jen polní myši a pár nelétavých ptáků. Stále to však nepochybně byla ona tůň, kde začala jeho cesta k mužnosti. Leon si ve světle vycházejícího slunce představoval dlouhé stíny svého otce a oněch druhých mužů. Opět na rtech cítil chuť krve uloveného prasete.

A viděl i otcovy tmavé oči, slyšel jeho slova: *„Naši lidé nemohou přežít bez toho, aby prolili krev. Bez rizika nemůžeme existovat.“*

Příslušníci bývalé Leonovy jednotky Křovinných zmijí naštěstí smýšleli stejně jako jejich tehdejší velitel. Po celé ty roky zůstali v kontaktu. Když jeden z členů oddílu Křovinných zmijí slyšel mluvit Dhamballu, naskytla se příležitost napravit chyby, k nimž došlo. Leon se odebral do Mačanengu, vesnice na východě, aby si toho člověka poslechl. To, co slyšel, ho uchvátilo, a ještě víc na něj zapůsobilo to, co viděl: postavu vůdce.

Opět musí spolupracovat s Evropany, ale tentokrát to provedou správně. Vezmou si zpět to, oč přišli.

Na obzoru, za vlnící se trávou, vystoupily vzdálené budovy. Šest roubených staveb se střechami z keramických tašek. Od bílé družicové paraboly, stojící na volném prostranství, se blyskotavě odrážely sluneční paprsky, tančily i na chromu osobních a dodávkových automobilů na parkovišti z udusané hlíny.

Leon dal svým lidem znamení, aby se drželi v skrytu, za porostem trávy. Byl si vědom, že měli přijít až za tmy, pro něho však bylo důležité, aby viděl vycházet slunce. A kromě toho, turisté v komplexu ještě nebudou vzhůru. Zvědové hlásili, že okenice zůstávají zavřené až téměř do osmé hodiny. Cizinci rádi spí.

Zachránit národ nebude snadné. A neobejde se to bez krve. S tím se však musí počítat.

Revoluce se zřídkakdy obejdou bez krve.

02 KAPITOLA

Maun, Botswana pondělí, 05.19

Otec Powys Bradbury otevřel oči okamžik před tím, než slunce nahlédlo dovnitř přes okenní parapet. Při pohledu na rozjasňující se bílé stěny a strop se usmál. Byl to milý pocit, být zase zpátky.

Duchovní, původem Jihoafričan, obvykle vstával s prvními paprsky slunce. Během třiačtyřiceti let, co byl knězem, si vypěstoval zvyk odříkat ranní modlitbu hned za rozbřesku. Hovořilo se v ní o tom, že nadcházející den je věnován svatému Ježíšovu srdci. Bylo jedině správné učinit tak když den začíná, nikoli až se to bude hodit.

Útlý muž nevysoké postavy ležel na malém dvojlůžku a dál se usmíval. Lůžko stálo v koutě pokoje s bílými stěnami. Jediné další kusy nábytku byly noční stolek, skříň u nohou lůžka a stůl na druhém konci místnosti. Na stole stál přenosný počítač. Otec Bradbury jej používal především pro elektronickou poštu. Kolem počítače byly nastavěné sloupce knih a časopisů, další se kupily na podlaze. Kněz měl předplacené noviny z celého kontinentu. Těšilo ho dozvídat se, jak smýšlejí ostatní Afričané.

Ve skříni visely dva kněžské hábity, bílý koupací plášť, větrovka do chladných zimních večerů, džíny a nátělník z Kapského Města. Otec Bradbury nosil džíny a nátělník vždy, když se svými sportovněji založenými příslušníky církevní obce hrál kopanou. Vedle krátkého pyžama, jež měl nyní na sobě, to bylo jediné oblečení, které vlastnil. Celým srdcem se řídil slovy Žalmu 119, 37: „Odvracej mé oči, ať nehledí na šalebnost, na své cestě mi zachovej život.“

Jediným požitkem otce Bradburyho byl přehrávač kompaktních disků, stojící na poličce nad stolem. Když psal nebo si četl, rád poslouchal gregoriánské chorály.

Nehlučně se protáhl. Ve vedlejší místnosti nyní nikdo nespal. Sedm jáhnů, misionářů přidělených kostelu Svatého kříže, bylo v terénu. Ticho však patřilo k životu otce Bradburyho. Zálibu v něm si vypěstoval v semináři svatého Ignáce v Kapském Městě, kde se ticho vyžadovalo vždy, kromě doby vyhrazené modlitbě. Připadalo mu, že ticho má v sobě cosi civilizovaného, cosi, co lidi odlišuje od hýkajících, řvoucích afrických zvířat. Nikdy nesouhlasil s názorem, že hlučná velkoměsta, přecpaná lidmi, jsou středem a jádrem civilizace. Pro něho civilizace představovala místo, kde láskyplná spolupráce a soulad jsou důležitější než složitost.

Zanedlouho se energie bělovlasého kněze obrátí ke službě Bohu. Bude myslet na lidi v okolních vesnicích. Otec Bradbury se ještě okamžik těšil z těch mála chvilek, které skutečně patřily jemu.

Předchozí noci se vrátil z pětidenní návštěvy arcidiecéze v Kapském Městě. Vždy se rád setkal s arcibiskupem Patrickem a s ostatními kněžími misie. Katedrála, postavená z lesklého bílého kamene, byla jak potěchou pro oči, tak inspirací k práci v ní. Hlavní portál rámovaly dvě pětiposchoďové zvonice. Hlahol zvonů bylo slyšet po celém městě. Inspirací byl i sám arcibiskup Patrick. Vždy oplýval nápady, jak lidem přinášet Kristova slova, lidem, kterým je toho jen málo známo o katolické církvi a jejím učení. Sedm mužů se docela bavilo, když šli do studia Veritas, kde natáčeli audiokazety. Za pomoci prostého předčítání a komentáře duchovní nastiňovali hodnoty evangelia. Audiokazety pomohou jáhnům, misionářům z jihu Afriky, přivést do stádečka nové věřící. Na rozdíl od otce Bradburyho, který se zdržoval ve své farnosti, těchto sedm jáhnů pracovalo v terénu, navštěvovalo osamocené vesnice a oblasti trápené chudobou, nemocemi a hladem.

Otec Bradbury zhluboka vdechl suchý, horký vzduch. Pomalu vydechl a potom opět naslouchal nádhernému tichu. Občas je prolomili paviáni čakma, kteří si ke komplexu přicházeli vyžebrat nějakou almužnu. Třebaže travin, hmyzu a ovoce, kterými se živí, byla všude hojnost, tyto opice s čenichy podobnými psím patří mezi nejlínější boží tvory.

Dnes tu žádné opice nebyly. Nic se nehnulo, jen vítr. A to byl naprostý požitek.

Vzduch v rodném městě otce Bradburyho byl vlhký a plný prachu, ulice byly hlučné dokonce i v noci. Duchovní pobýval v Botswaně již jedenáct let. Sedm z nich strávil v misii jakožto jáhen. Jako svědectví oné doby mohla posloužit jeho chodidla, dosud drsná a ztvrdlá, a obličej osmahlý sluncem. Poslední čtyři roky působil jakožto farář kostela Svatého kříže, starého čtyřicet sedm let, jenž sloužil sousedním vesnicím Maun a Moremi. Kdykoli byl otec Bradbury pryč, kostel mu velmi chyběl. Postrádal jeho klid a mír, bohoslužby, a nejvíc ze všeho mu chyběli jednotliví členové církevní obce. Tolik z nich obětovalo svůj čas a energii, aby se kostel proměnil ve velkou rodinu. Kněz byl nesmírně rád, že tvoří každodenní součást jejich života, jejich myšlenek, jejich víry.

Pokaždé, když byl otec Bradbury pryč, mu chyběli i turisté. Arcibiskup Patrick z čistě praktických důvodů podporoval výstavbu turistického střediska, přilehlého ke kostelu. Každý týden sem přicházely více než čtyři desítky turistů z Evropy, Severní Ameriky, Blízkého východu a Asie. Těšili se značnému pohodlí. Měli tu porcelánové vany, podlahy z týkového dřeva, empírová lůžka z mahagonu, proutěná křesla s vysokými poduškami a bohatě zdobené koberce, vyrobené místními řemeslníky. Jedli z měděných talířů stříbrnými příbory s kostěnými střenkami. Všude kolem neopracované dubové trámy. Lůžka s měkkými bavlněnými prostěradly a v jídelně elegantní damaškové ubrusy. Turisté se před odchodem na túru nebo na fotografické safari shromažďovali na ohrazeném prostranství. Mnozí z návštěvníků byli mladí; náboženství nehrálo v jejich životech významnou úlohu. Arcibiskup Patrick byl toho názoru, že takové inspirativní místo by je mohlo přivést blíž ke Stvořiteli. I otci Bradburymu turisté cosi přinášeli, cosi více světského, přesto však o nic méně důležitého. Jejich oči, široce rozevřené úžasem při pohledu na okolní krajinu, opakovaně stvrzovaly jeho vlastní obdiv k tomuto kraji a pocit hrdosti na něj.

Kněz odhodil lehké prostěradlo, kterým byl přikryt. I takhle daleko od řeky potřeboval moskytiéru. Byl rád, že si ji obstaral. Jak říkávala jeho matka, měl „slaďoučkou krev“. Moskyti ho milovali. Zcela snadno oželel bolavá chodidla i moskyty, komáry a cizopasná střečky, provázející ho celé ty roky, kdy od vesnice k vesnici nosil slovo boží. Tady byly sice blechy, ale ty aspoň nedovedou, létat. Stačila každodenní sprcha a mýdlo s přísadou účinné látky, a blechy o něj ztratily zájem.

Vstal. Krátce poklekl před křížem visícím nad lůžkem, potom zamířil do malé umývárny, nacházející se mezi jeho pokojem a ubytovnou jáhnů. Spolu s turisty přišly v komplexu ke slovu i rozvody vody. Pro faru to byl vítaný příspěvek.

Otec Bradbury se osprchoval, oblékl a vyšel do teplého rána. Od fary vedl k malému kostelu chodníček dlážděný kamennými deskami. Za kostelem, zčásti viditelné, se nacházelo turistické středisko. Podnik, provozovaný s vládní licencí, sestával z kanceláře, bungalovů, haly, jídelny a parkoviště. Otec Bradbury se přes dvoumetrovou zeď krátce zadíval na vycházející slunce. Zeď tu byla proto, aby dovnitř nemohla zvířata, která se sem zatoulala z míst, kde se běžně zdržovala. Obvykle k tomu docházelo dvakrát do roka, během období sucha nebo záplav. Tehdy přicházeli ochránci přírody a zvířata přepravovali do bezpečnějšího útočiště blíž k Maun. Spěchali při tom, protože zbloudilí býložravci lákali dravé šelmy. A hladové šelmy lákaly turisty s fotoaparáty.

Obloha přecházela z temně modré do světlejšího odstínu. Nepluly po ní žádné mraky, jen vysoko nad severním obzorem stál bledý, slabě viditelný srpek měsíce. Bylo nádherné ráno, a život byl krásný.

V několika následujících okamžicích se ráno i život otce Bradburyho změnily.

Uvnitř komplexu se ozvala řada hlasitých práskavých zvuků. První knězovou myšlenkou bylo, že spadlo několik keramických květináčů, zavěšených na okraji střechy. Potom uslyšel výkřiky. To, co narušilo ranní klid a mír, nebyl třeskot tříštících se květináčů.

Kněz se rozběhl ke kostelu, jeho sandály pleskaly po kamenech chodníčku. Před kostelem byla růžová zahrada. Růže sám sázel, zasadil je právě sem proto, aby na ně svítilo časné ranní slunce, a kostel aby je naopak chránil před sluncem pozdního odpoledne. Oběhl kostel a ocitl se na dvoře před turistickým střediskem.

Venku už stál třiašedesátiletý ředitel střediska Tswana Ndebele, domorodec z Maun. Byl ještě ve spodním prádle a v obličeji mu seděl výraz zadržovaného hněvu, nahé paže zvednuté do výše uší. Asi tři metry za ním, hned u dveří hlavní kanceláře, stála skupinka několika turistů s

průvodcem, všichni obráceni tváří k otevřené bráně. I oni měli zvednuté ruce. Žádný z nich se nepohnul.

Kněz si všiml několika děr po kulkách v dubové zárubni dveří. Otočil se k bráně.

Brána byla zhotovená z železných tyčí, podobných botswanským oštěpům. Jedno její křídlo bylo dokořán otevřené dovnitř a podél vnitřní strany zdi zaujaly pozice více než čtyři desítky mužů v polních maskovacích uniformách, na hlavách černé barety. Každý držel v ruce střelnou zbraň. Neměli nárameníky ani nášivky označující hodnost. Nebyli to vládní vojáci.

„Ne!“ zamumlal otec Bradbury. „Tady snad ne!“

Skupina vypadala jako malá organizovaná bojůvka, o jakých četl v novinách. Za poslední desetiletí podobné bojůvky vyvolaly nepokoje v Somálsku, Nigérii, Etiopii, Súdánu i v dalších afrických zemích. V téhle zemi však už od šedesátých let žádní vzbouřenci nebyli, a ani neměli proč tu být. Vláda byla zvolena demokraticky a lidé žili vcelku spokojeně.

Ozbrojenci byli od něj asi šedesát metrů. Vykročil k nim.

„Otče, nechoďte tam!“ varoval ho Ndebele.

Kněz jeho slov nedbal. Tohle je neslýchaná nehoráznost. Zemi řídí právoplatně zvolená vláda. A tohle je posvěcená půda, ne pouze místo, kde stojí kostel, nýbrž také místo, kde vládne mír.

Ozbrojenci se již všichni nahrnuli do komplexu. Rozvinuli se od zaparkovaných aut na západní straně vchodu až k družicové parabole na východě. Jeden z nich vystoupil dopředu; byl to vysoký, hubený muž s dlouhými dredy a s nesmlouvavým výrazem ve tváři. Přes pravé rameno měl přehozenou pušku, na sobě pás s rezervními náboji, loveckým nožem a vysílačkou. Očividně velitel jednotky. Nepoznalo se to z toho, co nese, nýbrž z toho, jak to nese. Jeho tmavé oči se leskly ještě jasněji než sluncem ozářený pot, pokrývající mu čelo a tváře. Našlapoval na špičky, kolena mírně ohnutá. Cestou přes hrubý povrch parkoviště nepronesl ani slovo.

Jsem otec Powys Bradbury,“ řekl kněz. Jeho hlas zněl tiše, ale pevně. Oba muži se k sobě blížili. „Co tu dělají ti ozbrojení muži?“

„Odvedou si tě,“ odtušil velitel.

„Mě?“ Kněz se zastavil jen několik kroků od vysokého muže. „Proč? Co jsem udělal?“

Jsi vetřelec,“ odpověděl muž. „Tebe a tobě podobné vyženeme.“

„Mně podobné? Já nejsem žádný vetřelec, který sem vpadl. Žiji zde už jedenáct let...“

Velitel ho přerušil prudkým pokynem mužům za sebou. Přiklusali k němu tři bojovníci. Dva uchopili otce Bradburyho za předloktí. Tswana Ndebele vykročil dopředu, jako kdyby chtěl protestovat. V odpověď se ozvalo cvaknutí závěru pušky.

Ndebele se zastavil.

„Všichni zůstaňte na místě, a žádní mrtví nebudou,“ pronesl velitel.

„Udělejte, co říká!“ vykřikl otec Bradbury. Nevzpíral se, ale vrhl pohled na velitele. „Vězte, děláte chybu!“

Velitel na to nic neodpověděl. Oba vojáci kněze dál drželi.

„Aspoň mi povězte, kam mě chcete odvést!“ zaprosil bělovlasý kněz.

Třetí z mužů ho obešel, přes hlavu mu přetáhl černou kuklu a pevně mu ji pod krkem utáhl. Otec Bradbury se začal dusit.

„Prosím, neubližujte mu!“ vykřikl Ndebele.

Otec Bradbury chtěl ředitele ujistit, že všechno dobře dopadne, ale nemohl se ani otočit, ani křičet, pod kuklou sotva popadal dech.

„Tohle nemusíte!“ pronesl zadýchaně. „Půjdu klidně.“

Čísi ruce ho zezadu neurvale šťouchly do lopatek. Zavrávoral několik kroků dopředu, před pádem ho uchránilo jen to, že ho ti dva drželi za paže. Trhnutím ho napřímili a vlekli dál.

Kněz už nic víc neřekl, na řeč se mu nedostávalo dechu. Bylo hrozné horko a tma před očima ho zcela ochromovala. A také nechtěl před těmi lidmi dát najevo strach.

Otec Powys Bradbury však nemohl svůj strach skrýt před Bohem. A k Bohu tiše promlouval, když ho ozbrojenci odváděli ven z komplexu. Tiše odříkával ranní modlitby a potom se modlil za sebe. Nežádal Boha o záchranu, nýbrž o sílu, a také se modlil za bezpečnost svých přátel, které tu zanechává, i za duše těch, kdo ho odvádějí. Potom se modlil ještě za něco dalšího.

Za budoucnost země, kterou si zamiloval.

03 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 07.*54*

Tohoto temného deštivého rána nebyl podnik DiMaggio's Joe tak plný lidí jako obyčejně. Generálu Miku Rodgersovi to vyhovovalo. Místo k zaparkování našel hned u kavárny a uvnitř objevil malý, čistý stolek v rohu. Sel dozadu, na prázdnou desku hodil provlhlou čepici a výtisk *Washington Postu,* a postavil se do fronty.

Fronta před pultem postupovala rychle a k Rodgersovu překvapení bylo mezi vystaveným zbožím skutečně to, co chtěl. Koupil si kukuřičný bochánek přehnaných rozměrů a velevysoký kelímek kávy. Potom odešel ke svému stolku a posadil se na vysokou stoličku, tváří k zadní stěně. Zahleděl se do minulosti. Potřeboval si hlavně ujasnit, proč se vůbec stal vojákem. A zde bylo na takové úvahy zcela určitě to pravé místo.

Vyhlášený podnik DiMaggio's Joe se nacházel v Georgetownu, na rohu M Street a Wisconsin Avenue. Kavárnu založil v roce 1966 přesídlenec z New Yorku jménem Bronx Taylor. V době, kdy soupeřem New York Yankees byli Washington Senators, a kdy se ještě smělo v kavárnách kouřit, vdovec Taylor fandil mužstvu Yankees. Odešel do důchodu a přesídlil do Washingtonu, aby to měl blíž k dceři a zeťovi. Potřeboval se však něčím zabývat a rozhodl se, že udělá něco provokativního. Podařilo se mu to. Fanoušci baseballového mužstva Senators sem chodívali, aby si mohli na Taylora zahulákat. Všichni ti fanoušci patřili mezi „modré límečky“. Vrátní z Georgetownské univerzity, řidiči autobusů, holiči, komorníci a zahradníci ze starých vznešených domů.

Přicházeli, a při džusu, salámu a vodnatých vejcích se s chutí hanlivě vyjadřovali o Yankees. A také při koláčích. A kávě. Při jedné či dvou cigaretách. A další kávě. Taylor v tomhle maličkém podniku zbohatl.

Když Bronx před čtyřmi lety zemřel, podnik převzala jeho dcera Alexandra. Jídelnu vylepšila; kečupem potřísněné bílé kachlíčky nahradila dřevěným obložením. Pult a boxy s velkými, pevnými stoly vystřídaly vysoké dřevěné stoličky a pultíky s viklavými kovovými mřížkovými deskami. A Alexandra již nenabízela pouze jeden druh kávy, měla tu různé příchutě, vůně a směsi, jejichž názvy končily na -é. Rodgers si i nadále dával černou kávu, třebaže chutnala jako kdyby ji vařili společně s potpourri.

Vedle názvu podniku Alexandra nechala víceméně nedotčené ještě něco dalšího: Taylor ověsil všechny čtyři stěny zarámovanými fotografiemi a vybledlými titulními stránkami novin. Fotografie ukazovaly Yankee Stadium a hráčské hvězdy ze čtyřicátých a padesátých let. Žloutnoucí titulky v kávou potřísněných rámech se vychloubaly vyhranými zápasy, trojúhelníkovými vlaječkami a účastí Yankees na světových šampionátech. Alexandra je všechny pověsila na zadní stěnu. Byly jediným důvodem, proč sem Rodgers ještě stále chodil. Vyvolávaly v něm vzpomínky, které ho přenášely do časů jeho mládí.

Rodgers vyrůstal v Hartfordu ve státě Connecticut. Městečko leží blíž k Bostonu než k New Yorku, on však stále fandil mužstvu Yankees. Bronx Bombers měli lesk, sebedůvěru a hrdé držení těla. A také značnou zásluhu na tom, že se stal vojákem. Mike Rodgers neuměl zasáhnout baseballový míček tak, aby to vůbec stálo za řeč, což mu jeho celoživotní přítel a bývalý spoluhráč z mužstva Žákovské ligy, plukovník Brett August, často předhazoval. Rodgers měl dobré oko, ale v pažích neměl tu pravou sílu. Zaručeně však uměl střílet. Začal tím, že si vyráběl „pistole“ z lísek na pomeranče. Gumové pásky vymršťovaly složené čtverečky z tuhého kartonu s udivující přesností a razancí. Potom povýšil na plynové pistole Daisy BB; jeho první byla elegantní Model 26 Spittin'

Image. Pak mu otec koupil malorážku Remington Fieldmaster ráže .22, aby mohl lovit menší kořist. Rodgers střílel veverky, ptáky a králíky; ty potom jeho spolužáci při hodinách biologie pitvali. To, co prováděl, by mu dnes neprošlo, ale v šedesátých letech si tím vysloužil pochvalu od ředitele školy. Zájem o střelné zbraně přivedl mladíka ke studiu dějin. Zbraně a dějiny zůstaly jeho největší vášní až do dneška.

A také New York Yankees, uvažoval při pohledu na sluncem zhnědlou fotografii Mickeyho Mantlea a Rogera Marise s pálkami ledabyle přehozenými přes rameno.

Díky Yankees si Rodgers spojoval nošení dresu s představou příslušnosti k elitnímu týmu. Jelikož Yankees nepotřebovali ostrostřelce - to jen když do města přijeli fanoušci Bostonu -, začal Rodgers upírat zrak na jiný velký tým v jednotném oblečení: armádu Spojených států. Rodgersova opakovaná nasazení ve Vietnamu a jeho oddanost službě v armádě mu neumožnily navazovat dlouhodobější vztahy. Až na tuto skutečnost sedmačtyřicetiletý generál nezalitoval jediného dne života, který si zvolil.

Výjimkou byly události před čtyřmi měsíci.

Rodgers dopil kávu. Pohlédl na hodinky. Než bude muset být v Operačním centru, má ještě spoustu času. Vydal se k pultu koupit si další velevysoký kelímek kávy.

Zatímco trpělivě čekal v krátké frontě, díval se na mladé tváře kolem, většinou tváře studentů, tu a tam také tváře novinářů a členů Kongresu. Poznal je na první pohled. Politici byli ti, kdo se zahloubali do novin, v nichž pátrali po svých jménech, reportéři pak ti, kteří politiky pozorovali, aby zjistili, s kým kdo sedí nebo kdo koho ignoruje. Studenti byli ti, kdo skutečně diskutovali o světových událostech.

Mezi tím množstvím studentů Rodgers neviděl mnoho budoucích vojáků; studenti měli příliš živé oči, plné otázek nebo odpovědí. Voják se však potřebuje upnout k jedinému - k uposlechnutí rozkazů. Tak, jak to udělala jednotka Striker.

Striker byla elitní zásahová jednotka, vojenská součást Národního krizového střediska. Rodgers byl zástupcem ředitele střediska, běžněji známého jako Operační centrum. Když do něj krátce po jeho založení nastoupil, jednotku sestavil a vycvičil.

Před něco víc než čtyřmi měsíci, při leteckém výsadku v Himálaji, byli on a plukovník August svědky toho, jak všichni příslušníci Strikeru až na jednoho byli během seskoku zastřeleni ve vzduchu. Rodgers přišel o blízké přátele a spolubojovníky již ve Vietnamu. Při první operaci Strikeru v zahraničí pomohl příslušníkům jednotky vyrovnat se se smrtí vojína Basse Moora. Krátce poté učinil totéž po ztrátě jejího prvního velitele, podplukovníka Charlese Squirese. Něco takového jako v Himálaji však do onoho osudného dne nezažil.

Ještě horší než rozsah oné ztráty však byla bezmoc, kterou při tom pociťoval. Ti mladí vojáci věřili v jeho úsudek a vůdcovské schopnosti. Bez zaváhání ho následovali ke dvířkům letounu AN-12, patřícího indickému letectvu. A on je přivedl do léčky. Byl natolik zkušený a ostřílený, aby věděl, že v životě i ve válce není nic zaručeno, to ho však nedokázalo zbavit pocitu, že jednotku vydal napospas osudu.

Psycholožka Operačního centra Liz Gordonová mu vysvětlila, že trpí traumatem ze syndromu přežití, formou poruchy, jež vzniká v důsledku posttraumatického stresu. Tento stav se vyznačuje a projevuje letargií a depresí, jež jsou výsledkem vědomí, že unikl smrti, která postihla ostatní.

Z klinického hlediska to mohla být pravda; Rodgers však ve skutečnosti trpěl krizí důvěry v sebe sama. Pohnojil to. Být vojákem znamená riskovat vlastní život, Rodgers se ale dostal do situace, ve které si neuvědomil očividné možné nebezpečí, a tím naprosto znehodnotil vlastnosti, které pro něj jeho uniforma představovala.

Liz Gordonová mu však také pověděla něco, co bylo zcela určitě pravda: jestli bude v sobě nadále živit myšlenky na to, co udělal špatně, ztratí cenu jak pro Operační centrum, tak pro jeho ředitele Paula Hooda. A oba ho teď potřebují. Skupinu Striker je nutné přebudovat, a Hood se musí vypořádat s probíhajícím snižováním rozpočtu.

Tak dost, pomyslel si generál. Je čas vymanit se z minulosti.

Odvrátil se od zadní stěny. Posadil se, rozevřel noviny a očima přeběhl po titulní straně. Byl jedním z mála lidí v Operačním centru, kdo ještě četl tištěné zprávy v novinách. Ředitel Paul Hood, vedoucí zpravodajců Bob Herbert, styčný pracovník mezi Operačním centrem a FBI Darrell McCaskey i právník Lowell Coffey III získávali tiskové zprávy on-line. Pro Rodgerse však něco takového bylo jako dát se na cybersex. Výsledek se dostaví, avšak bez interaktivního postupu. On by spíš dal přednost tomu hmatatelnému, skutečnému.

Bylo ironií, že v dolní polovině stránky se psalo o New York Yankees. Článek hovořil o jakémsi megaobchodu s Baltimore Orioles. Rodgersovi připadalo, že Orioles, tihle malí „kosi“, tahají při tom kšeftu za delší konec. Ani Yankees už nejsou tak bystří, jak bývali.

Když něco prošvihnou Yankees, nikdo samozřejmě neumře, uvažoval Rodgers. Zadíval se na ostatní titulky.

Zaujal ho jeden hned vedle článku o baseballu. Zabýval se operací provedenou zřejmě nějakou bojůvkou v Botswaně. Tato země se v ranních zpravodajských hlášeních objevovala jen zřídka. Vláda v Gaborone je stabilní a tamní lidé jsou poměrně spokojení.

Nejpřekvapivější bylo líčení očitého svědka události: do turistického komplexu vpadly přinejmenším čtyři desítky mužů. Vypálili několik varovných výstřelů a odvedli katolického duchovního, který sloužil mše v kostele přilehlém ke komplexu. Duchovní byl oblíbený a neměl žádné nepřátele, o kterých by se vědělo. Únosci nepožádali o výkupné.

Rodgersovou první myšlenkou bylo, že kněz vyslechl čísi zpověď a ti lidé chtěli znát její obsah. Proč by ale posílali celou malou armádu, aby se zmocnila jediného člověka? A proč zaútočili ve dne namísto v noci? Aby bylo jisté, že tu armádu bude vidět?

Musí se podívat, jestli nějakou informaci o únosu nemá Bob Herbert. I když se Rodgers cítil na dně se svými schopnostmi, úvahám o vojenských záležitostech se neubránil. Služba v armádě nebyla pouze jeho profesí, byla i jeho zálibou.

Než dopil kávu, pročetl si zbytek titulní strany, pak noviny složil a ochranitelsky si je vsunul pod paži. Propletl se mezi stoly připomínajícími nepořádně rozestavené kuželky a zamířil ke dveřím. Nasadil si čepici a vyšel na mokrý, kluzký chodník.

Silně pršelo, Rodgersovi to však nijak nevadilo, šedivý ranní přísvit odpovídal jeho náladě. A ačkoliv vlhkost byla nepříjemná, s údivem shledal, že v něm vyvolává dobrý pocit. Obrazy před očima ho upamatovávaly na to, o čem snil, každá kapka mu připomínala, co má: cosi, co jeho bývalí druzi z týmu nemají - život.

A pokud jej má, bude pokračovat v tom jediném, na čem vždy skutečně záleželo.

Vyvine veškeré úsilí, aby byl hoden své uniformy.

04 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 08.33

Národní krizové středisko sídlí v dvoupodlažní budově na letecké základně Andrews. V dobách studené války tato nenápadná budova barvy slonové kosti sloužila jako jeden ze dvou vyčkávacích bodů pro letové posádky známé jako Útvary rychlé reakce při jaderném konfliktu. V případě nukleárního útoku na hlavní město bylo jejich úkolem evakuovat klíčové činitele. Radovi členové Kongresu, celý kabinet a důstojníci i logističtí odborníci z Pentagonu by byli přepraveni do tajných krytů, vybudovaných hluboko pod zemí v Blue Ridge Mountains v Marylandu. Měli by na starosti zajištění přísunu potravin a dalších zásob a potřeb hlavně vojákům, pak policejním důstojníkům a nakonec civilistům. Také by si museli udržet co nejvíce prostředků spojení. Ostatní čelní představitelé včetně prezidenta, viceprezidenta, jejich předních vojenských poradců a lékařského personálu by byli ve vzduchu, na palubě Air Force One a Air Force Two. Oba letouny by letěly vzdáleny od sebe nejméně osm set kilometrů, palivo by si doplňovaly za letu a chránila by je doprovodná skupina proudových stíhaček Útvaru rychlé reakce. Tak by vrchní velitel a jeho zástupce zůstali dvěma navzájem oddělenými, jednotlivými pohyblivými cíli.

Na dvou podlažích se nacházela pracoviště zabývající se neutajenými činnostmi, jako jsou finance, lidské zdroje a sledování novinových článků, věnovaných různým možným ohniskům napětí. V tomto ohledu šlo o navenek nevinně vyhlížející záležitosti, jež však mohly spustit

možné krize. K těm mohlo dojít třeba když vlády Třetího světa neplatily svým vojákům, dále k nim patřily nehody, jako například srážka některé americké ponorky s cizí rybářskou lodí nebo jachtou, zabavení nějaké velké tajné skrýše s drogami i další, zdánlivě navzájem nesouvisící události. Jenže sotva existuje něco, co mezi sebou navzájem nesouvisí. Nespokojení vojáci mohou provést převrat. Potopená loď může znamenat útok na prostředky určené k získávám zpravodajských informací. A zabavení drog může vést k násilným střetům tam, kde se ostatní dealeři pokoušejí vyplnit vzniklou mezeru na trhu. Všechny tyto události spadaly do okruhu zájmu a činnosti Operačního centra.

Suterén bývalé budovy Útvarů rychlé reakce byl zcela přestavěn a vybaven. Už v něm nebyly ubytovny letových posádek, vznikala tu rozhodnutí o taktice a zpracovávaly se zde zpravodajské informace Operačního centra. Do poschodí, kde sídlilo vedení, se jelo výtahem střeženým nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně. Pracovny tam měli Paul Hood, Mike Rodgers, Bob Herbert a ostatní vedoucí pracovníci. Malé kanceláře byly uspořádány do prstence podél vnější zdi suterénu. Uvnitř prstence se nacházely jakési kukaně, v nichž pracovali výkonní tajemníci a personál, který pro Operační centrum shromažďoval a zpracovával zpravodajské informace. Na protilehlé straně, naproti výtahu, byla poradní místnost nazývaná Tank, ze všech stran chráněná zástěnou elektromagnetických vln, vytvářejících statické výboje a rušících každý odposlech družicovou anténou venku nebo štěnicemi uvnitř.

Bob Herbert jel ve svém invalidním vozíku oválnou chodbou. Kabát měl provlhlý a uši ho studily, byl však rád, že tu je. Dnešek je významný den.

Herbert této chodbě přezdíval Indy 600. Podle odometru v jeho vozíku měřila po obvodu přesně šest set metrů. Nebyla zde okna a pracovny nebyly nijak prostorné. Herbertovi to připomínalo spíš ponorku než hlavní stan nějaké agentury. Budova však byla zabezpečená. A koneckonců Herbert nikdy nevěřil všem těm blábolům o tom, že lidé potřebují sluneční svit, aby jim rozjasnil mysl a pozvedl náladu. Devětatřicetiletý vedoucí zpravodajců potřeboval ke štěstí jen dvě věci; jednou z nich byl jeho vozík s motorkem. Plešatějící zpravodajský expert zchroml po bombovém útoku na velvyslanectví v Bejrútu v roce 1983, a jen rychlý a pohotový zásah doktorky Alison Carterové, hostující či-

nitelky zahraniční služby, zabránil, aby přišel i o život. Vozík mu umožňoval víc než pohyb z místa na místo; měl výklopnou postranní opěrku, jakou má sedadlo v letadle, a do ní byl vestavěn počítač s bezkabelovým modemem. Vše, co Herbert potřeboval, včetně adres elektronické pošty, s jejichž pomocí si mohl objednat i pizzu, tak měl doslova v klíně. Technický expert Operačního centra Matt Stoll mu do počítače dokonce instaloval konektor pro příjem z družicové paraboly. Herbert si někdy připadal jako bionický člověk.

Herbertovi také velmi vyhovovalo když ti, kdo s ním přímo nepracovali, nechali jej a jeho spolupracovníky na pokoji a hleděli si své práce. V době, kdy Operační centrum začínalo pracovat, jeho operace v podstatě unikly pozornosti okolí. Ať už zachraňovalo raketoplán před sabotéry, nebo Japonsko před jaderným úderem, vše, co dělalo, probíhalo utajeně, odbývalo se pod radarovým horizontem tisku i většiny zahraničních výzvědných služeb. Vztahy, které navázalo, si vybudovalo podle vlastní volby. Stalo se tak v tichosti. Mezi zasvěcené patřily Interpol, ruské operační centrum i jiná podobná uskupení.

Dynamika událostí se však bohužel drasticky změnila, když Paul Hood osobně vyřešil krizi s rukojmími při teroristickém útoku na budovu Spojených národů. Tato událost na veřejnost pronikla. Zahraniční vlády si stěžovaly Bílému domu, že Hood bez schválení uskutečnil ozbrojený vojenský zásah na mezinárodní půdě. Ústřední zpravodajská služba a Národní bezpečnostní úřad, a dokonce ministerstvo zahraničí, si stěžovaly Kongresovému výboru pro dohled nad výzvědnou činností, obviňovaly Paula Hooda, že si neoprávněně přisvojil personál a činnosti, které podle ustavovací listiny náleží oběma agenturám. Pentagon prohlásil, že Hood si monopolizoval prostředky - špionážní družice - Národního úřadu pro průzkum.

To vše byla pravda, ale ne úplná: nic z toho se nestalo pro zisk a slávu Paula Hooda nebo Krizového střediska. Pod Hoodovým vedením Operační centrum pracovalo bez byrokratických překážek, vnitřních sporů a snah o vybudování svého vlastního ega. Toto vše naopak podrývalo výkonnost zmíněných agentur. Hoodův přístup přispěl k tomu, že Operační centrum dosáhlo cíle stanoveného mu zakládací listinou: zachraňovat životy a chránit americké zájmy.

Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností přikázal Paulu

Hoodovi seškrtat provozní rozpočet, a to nikoli s ohledem na činnost a výkonnost centra, nýbrž z politických pohnutek. Hood tak učinil. Dnes dopoledne se má údajně dozvědět výsledky čtvrtletní kontroly, provedené finančním podvýborem Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností. Hood, Rodgers i Herbert doufali, že za ty čtyři měsíce hlavy poněkud vychladly. Předchozího dne předložili písemnou žádost, aby některé ze škrtů byly odvolány. Výcvik nového útvaru Striker si kromě jiného vyžádá dodatečné fondy. Hood se k věci stavěl optimisticky, Rodgers pesimisticky. Herbert prohlásil, že jeho postoj je neutrální.

„Neutrální jako Švédsko,“ zažertovala Alison Carterová. Den předtím byli doktorka Carterová a její bývalý pacient spolu na večeři. Carterová právě dokončila jakýsi tajný úkol, kterým ji pověřilo ministerstvo zahraničí. Herbert věc chápal tak, že se podílela na nějakém atentátu, třebaže nic takového samozřejmě neřekla. K podobným úkolům, končícím něčí smrtí, vláda Spojených států oficiálně nedávala souhlas, neoficiálně však, a za pomoci specialistů z řad lékařů, je prováděla přímo brilantně.

Během své akce Carterová odhalila rozsáhlou spolupráci mezi údajně neutrálním Švédskem a nacistickým Německem v době druhé světové války. Byla na svůj objev pyšná. Tvrdila, že nikdy nevěřila tomu, že nějaká země nebo jedinec mohou být zcela nestranní, a to v jakékoli záležitosti.

Herbert s ní nesouhlasil, trval na tom, že on musí být neutrální. Po skleničce vína „navíc“ důrazně prohlásil: *„Slova Op-centrum se hláskujou jako Optimismus, Pesimismus a Centrismus.“*

Carterová jen zasténala. Přiměla ho, aby zaplatil večeři, načež při odchodu ještě pronesla další úvahu: *„Povězte mi - vy používáte někdy na tom svém vozíku neutrál?“*zeptala se.

Sdělil jí, že ve svém vozíku žádný neutrál nemá; je zařízený jen pro jízdu vpřed a vzad.

„Tušila jsem to, „prohlásila.

Herbert nyní míjel Hoodovu kancelář. Její dveře byly otevřené. Od doby, kdy Hood žil odloučeně od své manželky Sharon, přicházel do kanceláře čím dál tím časněji. A pokud Herbert věděl, šéf spává zde, namísto aby se vracel do svého nového bytu.

Ne, že by na tom záleželo. Udržovat se neustále v činnosti však Hoodovi pomáhalo, aby neklesal na mysli. Tohle šéf zpravodajců plně chápal. Manželka mu zahynula při explozi, která jeho upoutala na invalidní vozík. Po její smrti pro něj existovala jen práce, potřeboval udržovat mysl v chodu, zapojit ji do něčeho tvůrčího. Kdyby se v duchu zabýval jen svou ztrátou, jeho mysl by zůstala stát na místě, jako by pouze jela hněvivě naprázdno a hloubila si sama pod sebou jámu.

Asi proto psychologové hovoří v této souvislosti o hlubinách deprese, říkal si Herbert, když nad věcí nyní uvažoval.

Hood upíral zrak na monitor. Herbert zaklepal lehce na zárubeň.

„Dobré jitro," pozdravil.

Hood pohlédl ke dveřím; vypadal unaveně. „Dobré jitro, Bobe."

Ředitelův hlas zněl bezvýrazně a tiše. Den sotva začal, a už je něco špatně.

„Už je tu Mike?" zeptal se Hood.

„Neviděl jsem ho," odpověděl Herbert a vjel mezi dveře. „Co se děje?"

Jako obyčejně," odtušil Hood váhavě.

To Herbertovi mnohé napovědělo.

„No, tak mi povězte, jestli můžu něčím přispět."

„Něco se naskytne," ujistil ho Hood. Víc se o věci nešířil.

Herbert se usmál sevřenými rty. Okamžik otálel, pomýšlel na to, že se pokusí něco z Hooda vytáhnout, potom však od svého úmyslu upustil.

Vycouval do chodby a jel dál. Psycholožka Liz Gordonová již pracovala, a stejně tak i vedoucí oddělení elektronické komunikace Kevin Custer. Jak Herbert projížděl kolem, zamával oběma na pozdrav. Odpověděli mu také zamáváním. Byl to vítaný dotek normálnosti.

Herberta ani nenapadlo zatěžovat si mysl tím, že by se pokoušel uhádnout, co Hood chce Rodgersovi říct. Byl zpravodajec. A právě v této chvíli měl hodně málo poznatků, ze kterých by mohl vycházet.

Věděl však dvě věci: jedna z nich byla, že za tím sdělením bude něco vážného.

Než Paul Hood přišel do Operačního centra, byl starostou Los Angeles, politikem. To jeho mlčení před chvílí nemělo za cíl udržet si pro sebe nějaká tajemství. Šlo o protokol. Tón Hoodových slov Herbertovi napověděl, že zpráva je špatná. A to, že ji nechce sdělit jemu, svému čloověku číslo tři, kterému důvěřuje, znamenalo, že Mike Rodgers ji má slyšet jako první. To byl pro Herberta náznak, že je za ní něco osobního.

A další věcí, kterou Herbert pochopil, bylo, že Alison Carterová má pravdu: neutralita je mýtus.

Herbert viděl další vývoj optimisticky. Ať tu jde o cokoli, a ať si to *vyžádá* cokoli, on svým spolupracovníkům pomůže vypořádat se s tím.

05 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana úterý, 16.35

Řeka Okavango je čtvrtá nejdelší v jižní Africe. Její široký tok, dlouhý přes šestnáct set kilometrů, směřuje ze střední Angoly k jihovýchodu do severní části Botswany. Tam končí rozlehlou deltou, známou také jako močál řeky Okavango. *V* roce 1849 tuto oblast navštívil první Evropan, skotský badatel David Livingstone. Močál popsal jako „rozlehlý, vlhký a nepříjemný, s všemožným kousavým hmyzem."

Výraz „rozlehlý" lze považovat ještě za mírný.

Rozsáhlá trojúhelníková delta se prostírá na ploše 10 400 čtverečních kilometrů, a značná část této plochy je v období dešťů až metr pod vodou. Po zbytek roku je víc než polovina plochy suchá jako okolní pláně. Obojživelníci — žáby a salamandři — plodí v takových cyklech, že než deště ustanou, potomstvo již může dýchat vzduch. Ostatní živočichové, jako dvojdyšné ryby a želvy, se *zahrabávají* do bahna a v něm přežívají přes léto.

Přírodní rezervace Moremi se rozkládá za severovýchodním cípem močálu Okavango. Rezervace o rozloze 2 400 čtverečních kilometrů představuje svět výrazně se lišící od mokřin a tvoří samostatný ekosystém obývaný lvy a gepardy, divokými prasaty a pakoni, hrochy a krokodýly, čápy a volavkami bílými, husami a křepelkami. Řeky jsou plné štik a tygřích ryb.

Obě oblasti jsou společné jen jedinému živočichovi. A v této chvíli z jedné oblasti do druhé přecházela celá skupina těchto tvorů.

Když Leon Seronga opustil turistické středisko u Maun, vedl svá čtyři vozidla rezervací na sever. Jednotka jela v mercedesech Sprinter, které jim poskytl Belgičan. Seronga se o něm v soukromí, mezi svými, vyjadřoval jako o „nutném zlu". V každém vozidle jelo čtrnáct lidí. Vozy byly letecky dopraveny na Belgičanovo soukromé polní letiště v Lehutu v poušti Kalahari. Tam dostaly nátěr zelené a khaki; tyto barvy používají pro své hlídkové vozy strážci rezervace Moremi. Než se Serongovi lidé vydali se svým zajatcem přes rezervaci, všichni se převlékli do olivově zelených uniforem strážců rezervace. Kdyby jejich vozy zastavili skuteční strážci nebo některá vojenská hlídka, nebo kdyby je zpozorovala některá skupina turistů, případně polní jednotka botswanské armády, budou tvrdit, že pátrají po bojůvce, která unesla kněze. Podle toho, kdo by je stavěl, byla Leonova skupina vybavena odpovídajícími doklady. I ty jim obstaral Belgičan.

Dhamballa má na starosti duchy, avšak Nutné zlo a jeho lidé si vzali na starost všechno ostatní. Prohlašovali, že se berou za věc Botswaňanů a doufají, že budou mít prospěch z toho, že se doly vrátí do vlastnictví Botswany. Leon Seronga Evropanům nedůvěřoval. Kdyby se však celá tato záležitost ubírala nesprávným směrem, vždycky je může zabít. A s tímto vědomím se cítil trochu volněji.

Seděl až úplně vzadu ve druhé dodávce. Zajatec ležel na boku v malém zavazadlovém prostoru. Ruce mu spoutali za zády, a než ho uložili do auta, spoutali mu i nohy. Stále měl na hlavě kuklu. Zpod ní bylo slyšet jeho sípavý dech. V dodávce bylo horko, a pod kuklou ještě větší. Leon mu ji nechal ze dvou důvodů. Za prvé chtěl, aby kněz trpěl nedostatkem vody a tím zeslábl. Za druhé ho chtěl donutit, aby dýchal svůj vlastní oxid uhličitý, který vydechuje; ten ho omámí a spolu s dehydratací přiměje, aby byl víc ochoten spolupracovat, až dorazí k cíli.

Kněz ležel mezi kupami gumových bot vysokých do pasu a několika kanystry s benzinem. Ostatní auta byla naložena potravinami, vodou, zbraněmi, přikrývkami a vojenskými stany z bavlněného plátna o rozměrech tři krát tři metry. V nich bude jednotka spát, až se zastaví na noc.

Po více než dvanácti hodinách jízdy rezervací dorazili k nejjižnějšímu cípu močálu řeky Okavango. Příjezd byl poznamenán prudkým zvýšením vlhkosti. Močál si zvolili právě kvůli jeho klimatu, představoval pohostinné prostředí pro hmyz. Zvláště moskyti, hojně žijící po

obvodu vodní plochy, poskytovali lepší ochranu než celá jednotka vojáků. A pro takové strážce se nemusí obstarávat zásoby.

Řidiči zaparkovali na jižním okraji háje vysokých, ztepilých datlovníků. Auta budou potřebovat k akci, k níž dojde za tři dny. Leon a jeho skupina pojedou do Šakawe, ležícího severně odtud, kde stojí kostel svatého Ignáce z Loyoly. Tam začne druhá fáze jejich programu.

Tlusté kmeny a dlouhé listy palem ochrání vozy před pálícím sluncem, a dvoumetrové trsy šáchoru je skryjí před zraky každého, kdo by se vyskytl poblíž.

Jelikož bylo již pozdě v noci, utábořili se. Kolem tábora byly rozestaveny hlídky. Čtyři muži se budou střídat po hodině, v cestě budou bojovníci pokračovat při rozednění.

Noc na pokraji vodní plochy byla hlučnější než předchozího večera v rezervaci. Hmyz, ptáci a ropuchy bez přestání bzučeli a vydávali štěkavé, mlaskavé a kvílivé zvuky. Ty díky hustému listí nepronikaly až dál nad močál. I dech spících vojáků zněl hlasitě a Leonovi připadalo, že se nese hodně zblízka, zvuky uvázly v bezprostřední blízkosti a jako kdyby vycházely ze sluchátek. Bylo to však cosi jako bílý šum, kombinace všech zvuků, jež jeho sluch zachycoval. Vyčerpaný, přesto však spokojený Leon Seronga se schoulil na přikrývce a v několika minutách usnul.

Krátce před rozedněním symfonie hlasů utichla. Když se bojovníci probudili, Leon vybral šest, kteří budou pokračovat v cestě s ním. Dohledem nad táborem pověřil Donalda Pavanta.

Období dešťů právě skončilo, temná voda dosud sahala až k hranici močálu. Zatímco si šestice mužů obouvala gumové boty, Leon rozvázal zajatci ruce a nohy. Varoval ho, aby si nesnímal kuklu, jinak ho potáhnou vodou. Také ho varoval, aby nemluvil, nepřál si, aby jeho lidi nebo jej samotného rozptylovalo nějaké povídání nebo modlitby. Pak otce Bradburyho vysadili jednomu z mužů na záda; Leon neměl čas, aby zesláblého kněze vedli močálem pěšky.

Bojovníci vyrazili na cestu a brodili se bahnitou vodou. Ke stromu, rostoucímu na ostrůvku vzdáleném asi čtyři sta metrů od břehu, byly přivázané dva motorové čluny, skryté ve vysokém rákosí. Seronga se nijak zvlášť neobával, že je objeví strážci rezervace, spíš mu dělali starosti pytláci. Ostrůvky v močálu jim nabízely ideální úkryt.

Muži postupovali stejně jako po suché zemi, ve dvou sevřených souběžných zástupech. Seronga rád udržoval za všech okolností kázeň a organizovanost.

Moskyti nemilosrdně útočili jen asi do vzdálenosti dvou set padesáti metrů od břehu. Jedinou další hrozbou, které muži museli čelit, byli hadi rodu *Atractaspis.* Tito hadi, dlouzí jeden metr, obvykle leží natažení v náplavu na dně bahniska a jejich ploché hlavy spočívají na břehu, na vyčnívajících kořenech nebo na plovoucích větvích. Prokousnout vinylové boty sice nedokážou, avšak ve větší hloubce by je mohl pohyb vody strhnout a spláchnout přes horní lem boty.

Ozbrojenci pokračovali směrem na severovýchod. Pomalu se prodírali porosty vysokého orobince a razili si cestu kolem podsaditých cypřišů holých, usazených na měkkém dně bažiny doslova jako kuželky. Přecházeli přes vyvýšené plochy suché země i přes shluky všelijak propletených kořenů stromů, vystupující z vody a tvořící jakési ostrůvky. Na nich měly trvalý domov malé ještěrky. Rodil se tu bezpočet generací obojživelníků. Živili se hmyzem a dešťovou vodou, pářili se a umírali, aniž kdy svůj ostrůvek opustili.

Když muži došli k člunům, rozdělili se. Seronga, kněz a dva jeho hlídači nasedli do jednoho, ostatní do druhého. Spustili motory, čluny se hnuly z místa a vyrazily do rodícího se dne.

Cesta na sever trvala téměř deset hodin. Seronga s Dhamballou si jako základnu vybrali místo v blízkosti severovýchodního okraje močálu. Kdyby byl Dhamballa nucen prchat, na západě se nacházela solná pánev Barani a rozeklané pohoří Tsodilo. Vcelku nehlídaná hranice s Namibií vedla jen osmasedmdesát kilometrů severně od základny.

Než ozbrojenci dorazili k cíli, slunce již stálo nízko nad obzorem a skrz sytou zeleň rostlin a stromů vysílalo dlouhé rudohnědé, do oranžova tónované, šmouhám podobné svazky paprsků. Samotný močál již ztemněl, hladina se leskla jako olejové zrcadlo. Toto místo v sobě mělo cosi zcela odlišného od toho, s čím se setkali předtím. Z vody se zvedal nízký, souměrný pahorek beze stromů, přibližně dvacet akrů černé země, půdy pokryté vrstvou úrodného, hnědočerného humusu. Na pahorku stálo pět chýší se slaměnými střechami. Stěny měly z tlustých desek ze dřeva baobabu,

špičaté střechy sestávaly z propletených kořenů, utěsněných mazlavou hlínou. Střechou prostřední, největší chýše

prosvítala světla napájená akumulátory. V ostatních, menších chýších byla polní lůžka pro bojovníky, kteří tu měli základnu. Byly tu uloženy i zásoby, další zbraně, prostředky pro spojení a videozařizení, spolu s dalším vybavením, které sem dopravil Belgičan.

Od všech ostatních staveb na ostrůvku se výrazně lišila jediná - protáhlý přístřešek velký asi jako dvě rakve přistavené k sobě. Podlahu měl dřevěnou, jinak byl celý z vlnitého plechu, vpředu s železnými mřížemi. Dvířka za nimi, také z vlnitého plechu, byla otevřená. Uvnitř nebyl nikdo, ani tam nic neleželo.

Vodní plocha severně a východně od ostrůvku byla zcela zbavena stromů a vyčištěna od rostlin, kořenů pod hladinou, kusů kmenů i různých naplavených usazenin. Všechen materiál posloužil ke konečné úpravě střech chýší. Vznikl tak padesátimetrový volný přistávací pruh pro Belgičanův ultralehký letoun Aventura II 912. Malý, bílý dvousedadlový obojživelný letoun mohl přistávat na vodě i na suchu. Stroj s ostrým nosem nyní spočíval zcela nehybně na hladině, po níž se již začínala rozprostírat tma. Vedle letounu byl člun z červeného cedrového dřeva, dlouhý asi šest metrů. Dhamballa jej používal, když opouštěl močál. Člun kryla plachta sestávající z několika vrstev, která měla zabránit, aby si jej nějaké zvíře nevybralo jako domov. Třicetikilové plavidlo, uvázané ke sloupku zaraženému do břehu, také spočívalo nehybně na hladině močálu. Sloupek byl vlastně malý totem představující *loa*, čili boha. Vyřezávaný, metr vysoký totem z cypřišového dřeva, měl tvar větrného víru a ztělesňoval mocného *loa* Agwe, mořské božstvo.

Ostrůvek neustále střežila ozbrojená dvoučlenná hlídka. Když se Seronga a jeho lidé blížili k jižnímu břehu, strážní na ně namířili jasná světla baterek. Seronga i ostatní zůstali stát.

„*Bon Dieu*," řekl Seronga.

„Heslo!" pronesl hlas a jedna z baterek zhasla.

Seronga řekl heslo, jméno jejich ochranného božstva. Jeden muž z hlídky šel Dhamballovi ohlásit, že se skupina vrátila.

Muži vystoupili z člunů. Seronga si rychle zul boty a přihlížel, jak jeden z mužů nese otce Bradburyho a vysazuje ho na břeh. Kněz upadl a zůstal ležet. Nedokázal se ani pohnout, kuklou pronikal jeho sípavý dech. Bojovník stál nad ním, zatímco jiný spoutával zajatci ruce. Když

byl hotov, Seronga k věznì přistoupil, popadl ho v podpaží a zvedl ho na nohy. Knězův hábit byl nasáklý potem.

Jdeme," vyzval ho Seronga.

„Váš hlas znám," vypravil ze sebe kněz zadýchaně.

Seronga ho zatáhl za útlou paži.

„Vy jste ten velitel," dodal kněz.

„Řekl jsem jdeme," opakoval Seronga.

Otec Bradbury klopýtl a Seronga ho musel podržet, aby neupadl. Když kněz zase stál pevněji, oba pomalu vykročili po měkké, teplé půdě. Seronga vedl kněze k hlavní chýši.

„Pořád tomu nerozumím," hovořil dál otec Bradbury. „Proč tohle děláte?"

Seronga neodpověděl.

„Ta kukla," řekl otec Bradbury prosebně. Jeho hlas zněl dýchavičně a slabě. „Sundáte mi ji aspoň?"

„Až k tomu dostanu příkaz," odtušil Seronga.

„Příkaz od koho?" naléhal kněz. „Myslel jsem, že velitelem jste vy."

„Od těch lidí." Seronga mu raději neměl odpovídat. Dozví-li se kněz něco víc, otvírá se tím cesta k dalším a dalším dotěrným otázkám.

„Tak za kým tedy jdeme?"

Seronga byl příliš unavený, než aby knězi zakázal mluvit. Byli již téměř u chýše. Ačkoliv nohy domorodce patřícího k národnosti Batawana zeslábly a ochably únavou, pohled na chýši mu dodal sil. A nezpůsobila to měkká, tlumená záře prosvítající deskami, nýbrž myšlenka na to, kdo je tam uvnitř.

„Na mě teď nemyslete,“ pronesl kněz. „Ale vy... nebojíte se božího soudu? Nechte mě aspoň spasit vaši duši!“

Duši. Co tenhle člověk ví? Jen to, čemu ho naučili. Seronga však viděl život i smrt. Viděl sílu a moc boha vúdú. O tom, co dělá, Seronga neměl nejmenší pochybnosti.

„Hleď si své vlastní duše a života,“ odtušil.

„To jsem učinil dnes v noci,“ odpověděl otec Bradbury. Já jsem došel spasení.“

„Tak dobrá,“ poznamenal Seronga. Mezitím již došli k chýši. „Teď budeš mít možnost spasit životy druhých.“

06 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 10.18

Po většinu doby, kdy Rodgers sloužil v armádě, vstával společně s východem slunce. Čekali ho vojáci, které je třeba cvičit, bitvy, které je třeba vybojovat, krize, které je třeba řešit. V poslední době však jeho život plynul klidně. Hlášení o operaci v Kašmíru se založí do spisu. Vedle toho tu jsou složky, které je třeba projít při hledání nových možných členů skupiny Striker, a k tomu nekonečná sezení s Liz Gordonovou. Nebyl důvod chodit do práce časně.

Také špatně spal, a to bylo zatraceně na obtíž, chtěl-li by vstávat tak časně, jako kdysi. Naštěstí výzdoba interiéru podniku DiMaggio's Joe mu společně s kofeinem dopomohla ke stavu, který by se dal nazvat plné tempo.

Zaparkoval a vykročil k budově. Déšť již ustal. Rodgers si s sebou nesl stočené noviny a plácal si jimi do otevřené dlaně. Údery bolely. Připomněly mu základní výcvik, kde ho naučili, jak noviny smotat tak pevně, že vznikne něco jako nůž. Jindy instruktor ukazoval, jak zmačkané noviny nebo třeba ubrousek použít tak, že lze protivníka vyřadit z boje. Bylo-li nevyhnutelné přejít k boji muže proti muži, stačilo, když voják tu věc odhodil stranou. To vždy odvrátilo protivníkovu pozornost, a v tom okamžiku - déle než okamžik nebylo třeba - bylo možné zasadit protivníkovi ránu pěstí, bodnout ho nebo střelit.

Rodgers vešel do malé, jasně osvětlené recepce. Za neprůstřelným sklem kukaně, nacházející se hned u dveří, stála mladá strážná. Když Rodgers vešel, řízně zasalutovala.

„Dobrý den, pane generále!“

„Dobrý den.“ Rodgers se zastavil. „Valentine,“ řekl.

Jděte dál, pane,“ odpověděla strážná. Stiskla tlačítko, kterým se otvíraly dveře výtahu.

„Valentine“ bylo Rodgersovo osobní heslo pro tento den. Měl je od předchozího večera uložené v zabezpečeném pageru elektronické pošty GovNet. I když strážná Rodgerse znala, kdyby jeho heslo nesouhlasilo s tím, které má ona ve svém počítači, nedostal by povolení vstoupit.

Rodgers sjel výtahem do suterénu; jak vystupoval, srazil se s Bobem Herbertem.

„Buďte zdráv, Roberte!“

„I vy, Miku,“ pozdravil Herbert tiše.

„Zrovna jdu za vámi,“ řekl Rodgers.

„Vrátit něco z těch DVD, co jste si půjčil?“

„Ne. Na Franka Capru jsem neměl náladu,“ odtušil Rodgers. Podal Herbertovi *Washington Post.* „Viděl jste článek o tom únosu v Botswaně?“

Herbert noviny narovnal. „Ano. Zachytili to nahoře,“ sdělil mu.

„Co si o tom myslíte?“

„Na nějaký závěr je ještě moc brzy,“ odpověděl Herbert podle pravdy.

„Ty uniformy nevypadají na to, že ti lidé patřili k pravidelné botswanské armádě,“ pokračoval Rodgers.

„To ne,“ souhlasil Herbert. „Žádné zprávy o činnosti bojůvek v Botswaně nemáme, ale mohla to být nějaká nová skupina. Nějakej válkychtivej blbec, co chce udělat z Botswany nové Somálsko. Anebo mohlo jít o vojáky vypovězené z Angoly, z Namibie, nebo z kterékoli jiné země v té oblasti.“

„Proč ale zajali kněze?“ uvažoval Rodgers. Byl nezvykle nervózní, podupával nohou a pohrával si s knoflíkem uniformy.

„Možná potřebovali vojenského kaplana,“ poznamenal Herbert. „Anebo ten kněz vyslechl něčí zpověď a oni chtějí vědět, co se v ní říkalo. Co vás na tom tak bere, Miku?“

„Znepokojuje mě, jak byla ta skupina velká, a načasování útoku. Nač posílat tolik lidí, aby unesli jednoho neozbrojeného člověka? A navíc zrovna ve dne. Mohla ho klidně sebrat docela malá četa, a uprostřed noci.“

„Máte pravdu. Ale ještě jste mi neřekl, proč je tohle nějak důležité; znáte tam někoho? Vidíte na scénáři toho únosu něco zvláštního?“

„Ne,“ přiznal Rodgers. Jen je na tom cosi...“ svou úvahu nedokončil.

Herbert nespouštěl z generála oči. Rodgers se choval neklidně, jeho oči těkaly, jejich pohled nebyl tak pevný jako obvykle. Ústa měl sevřená, jako kdyby ho něco trápilo. Vypadal jako člověk, který cosi někam odložil a nemůže si vzpomenout, kam.

Šéf zpravodajců otočil noviny a zadíval se na ně. „Víte... na něco jste mě přivedl,“ prohlásil. Jestli je to bojůvka, která někde v tichosti vyčkávala, tenhle cíl si možná vybrala s úmyslem dát o sobě vědět tak, aby nemuselo dojít k přestřelce. Jestli je to nějaká nová skupina, třeba tam chtějí svým lidem dopomoct k získání nějakých zkušeností v poli. Anebo si prostě špatně spočítala, jak dlouho jí bude trvat, než se k tomu kostelu dostane. Copak se zrovna něco podobného nestalo Georgi Washingtonovi během války za nezávislost?“

„To ano,“ odtušil Rodgers. „Překročit řeku Delaware mu trvalo déle, než očekával. Naštěstí Britové všichni spali.“

Jo, tak,“ poznamenal Herbert. „Takže někde na jihu Afriky možná začíná něco vřít.“ Zastrčil noviny do kožené kapsy po straně vozíku. „Zavolám na naše zastupitelské úřady, jestli tam někdo nemá dojem, že to zavání nebezpečím. Podívám se, jestli není nějak víc informací. Jo... Paul se ptal, jestli tu už jste.“

Rodgers zbystřil pozornost. „Už se dozvěděl něco od kongresového výboru?“

„To nevím.“

„Kdyby se dozvěděl, už by vám to řekl.“

„To není tak jisté,“ opáčil Herbert. „Nejdřív přece má informovat muže číslo dvě.“

„To podle Dobré knihy,“ odtušil Rodgers. „Dobrá kniha“ říkali dokumentu Národního krizového střediska, obsahujícímu stanovy, chování a postupy. Dokument SChP byla kniha tlustá jako bible a jeho obsah byl téměř stejně idealizovaný. V dokumentu se vysvětlovalo, jak se život má žít, navíc v dokonalém světě.

„Možná, že papež Pavel v sobě po všech těch letech objevil náboženství,“ poznamenal Herbert.

„Existuje způsob, jak to zjistit,“ řekl Rodgers.

„Tak se do toho dejte.“

„Taky že dám.“ Generál obešel Herbertův vozík. „A díky, že jste mi k záležitosti s tím knězem něco pověděl.“

„Bylo mi potěšením.“

Rodgers mu zběžně zasalutoval a vykročil dál chodbou. Připadlo mu divné, když po všech těch letech uslyšel dávnou Hoodovu přezdívku. Dala mu ji pracovnice pro styk s tiskem Ann Farrisová kvůli jeho nesobeckosti. Ironií bylo, že přezdívka přestala platit. Hood brzy po svém nástupu zásadu držet se SChP porušil. Knihu pravidel zavrhl, když si uvědomil, že je v rozporu s potřebami výzvědné činnosti. Protivníkovi by stačilo obstarat si výtisk SChP z vládní tiskárny a věděl by přesně, co v té které situaci Operační centrum udělá. Mezi takové protivníky patřili vnější nepřátelé, rovněž však soupeři uvnitř samotné americké zpravodajské komunity. Když Hood knihu SChP stáhl ze své agendy, jeho přezdívka odešla společně s ní.

Rodgers dorazil k Hoodově kanceláři. Dveře byly zavřené. Ředitelův asistent Bugs Benet seděl ve své kukani hned naproti dveřím. Sdělil Rodgersovi, že Hood má právě soukromý hovor.

„Nemyslím, že to bude nějak dlouhé povídání,“ podotkl Benet.

„Díky.“ Dveře byly zvukotěsné; Rodgers se postavil vedle nich a čekal.

Hood nejspíš telefonuje se svou manželkou Sharon. Oba se nedávno dohodli na podmínkách rozvodu. Z toho mála, s čím se Hood Rodgersovi svěřil, generál vyrozuměl, že nejdůležitějším cílem nyní je rehabilitace Hoodovy dcery Harleigh. Dívka byla jednou z rukojmích zajatých teroristy v budově Spojených národů. Po téměř půl roce intenzivní terapie se Harleigh konečně

začínala dostávat z traumatu, které utrpěla. Celé týdny po krizi dokázala jen plakat nebo jenom tak zírala před sebe.

Rodgers chápal, jak se Harleigh cítí. On sám měl větší štěstí než ta dívka. Rozdíl mezi dospělým a dospívajícím spočívá v celoživotním hněvu. „Bezmocný vztek“, tak tomu Liz říká. Když prudkou citovou újmu utrpí mladý člověk, má tendenci připadat si jako obětovaný. Uzavře se do sebe tak, jako to udělala Harleigh. Když trauma postihne dospělého, výsledkem často je přetrvávající dusivý pocit zhnusení vším a odmítání všeho. On sám mu však dal průchod. Onen projev agresivity trauma nezhojil, přesto mu však dodal energii, takže mohl pokračovat dál v cestě životem.

„Už skončil, pane generále,“ oznámil mu Bugs.

Generál přikývl. Klepat nemusel, nahoře v levém rohu byla malá bezpečnostní kamera. Hood tedy již ví, že Rodgers čeká venku.

„Dobrý den, Miku.“

„Dobrý.“

„Posaďte se,“ vyzval návštěvníka Hood. Nic dalšího neřekl.

Generál se spustil do jednoho ze dvou křesel. Poznal, že Hood má vážné starosti; kdykoli měl Paul Hood nějaké špatné zprávy, nepouštěl se do nezávazného povídání, kterým by začal společný pracovní den. Jediné, co Mike Rodgers nevěděl, bylo, zda tu jde o osobní nebo profesní záležitost. Pokud o profesní, potom tedy jde o to, koho z nich se bude týkat.

Hood neztrácel čas a šel rovnou k věci.

„Miku, dneska hned ráno jsem dostal od senátorky Foxové e-mail s usnesením.“ Pohlédl na generála. „Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností všemi hlasy rozhodl, že Národnímu krizovému středisku nepovolí obnovit jeho vojenskou součást.“

Rodgers si připadal jako kdyby mu někdo napálil baseballový míček přímo do břicha. „Ale to je přece hovadina!“

„Ať je to co chce, rozhodnutí je konečné.“

„Znamená to snad, že nemůžeme přijmout nové lidi pro Striker?“ zeptal se Rodgers; stále tomu nedokázal uvěřit.

Hood se zadíval do země. „Přesně tak.“

„To ale nemůžou přikázat,“ protestoval Rodgers.

Jenže oni -“

„Ne!“ prohlásil Rodgers. „Striker má mandát daný ustavovací listinou. Foxová bude potřebovat kongresový zákon, aby ji mohla změnit. I když jsme Striker vyslali do neschválené akce, SChP naprosto jasně stanoví, že disciplinární řízení se vede s veliteli v poli a v hlavním štábu, a ne s jednotkou jako celkem nebo s jejími jednotlivými členy. Já jí tu kapitolu i se vším doprovodným povídáním pošlu.“

„Dali si hodně záležet na tom, aby zdůraznili, že nejde o disciplinární řízení,“ podotkl Hood.

„Starou bačkoru nejde!“ vylétlo z Rodgerse. Senátorka Foxová v něm spustila stavidla záchvatu zuřivosti. Usilovně se jej pokoušel ovládnout. „Foxová ani výbor žádné disciplinární řízení nemůžou potřebovat, protože kdyby nás vyšetřovali na základě obvinění okresního státního zástupce,

přelíčení musí být veřejné. A tisk by ji postavil ke zdi a odstřelil. My jsme přece zarazili válku, hergot! A oni to vědí. K tomuhle nemá Foxová žádný jiný důvod než tlak ze strany ostatních agentur na to, abychom skončili. Krucifix, vždyť pro nás našla pár dobrých slov i Mala Čatterdžíová!“

Mala Čatterdžíová byla indická generální tajemnice Spojených národů. Před akcí Strikeru v Kašmíru stále ještě velmi ostře kritizovala způsob, jakým si Paul Hood poradil se situací v budově Spojených národů. „Miku, jenže my jsme šlápli na prsty armádě a pěkně zavařili velvyslanectví v Dillí,“ připomněl mu Hood.

„Nojo, mně je jich líto, až mi to rve srdce,“ utrousil Rodgers. „To by bývali radši chtěli mít co dělat s jaderným útokem?“

„Miku, to, co se odehrálo mezi Pákistánem a Indií, nebyla oficiálně naše záležitost," upozornil ho Hood. „Šli jsme tam prozkoumat situaci, ne zasahovat. Ano, na naší straně je lidská stránka věci, oni zase mají na své straně politické důsledky a zájmy. Proto nám kongresový výbor zasazuje tak tvrdé údery."

„Kdepak, zasazuje jen údery pod pás," odsekl Rodgers. „Na nějaké tvrdé údery si netroufne. Je jak ten můj pitomej strejda Johnny, co neměl auto, ale rád se vozil. Obvolával majitele realitních kanceláří a chtěl po nich, aby mu ukazovali domy. Výbor nemá ani auto, ani peníze, ale pěkně nás zpracovává."

„Ano, zpracovává," souhlasil Hood. „A... ano, dělá to hezky v tichosti a hodně účinně."

„Doufám, že jste jim řekl, ať si to svoje pitomý usnesení strčí někam."

„Neřekl."

„Cože?!" Rodgers si připadal jako kdyby ho někdo sevřel v pěsti.

„Informoval jsem senátorku Foxovou, že Národní krizové středisko se tomu usnesení podřídí."

„Ale vždyť jsou to všichni baby, Paule!" zařval Rodgers. „Vy jste tloukl čelem o zem před stádem bázlivejch ovcí!"

Hood na to nic neřekl. Rodgers se dlouze nadechl. Musí přibrzdit; tím, že bude hulákat na Paula Hooda, se nikam nedostane.

„Tak fajn," ustoupil konečně Hood. Jsou to baby. Jsou to bázlivé ovce. Ale jedno jim musíte přiznat."

„A sice...?"

„Udělali něco, co my ne. Tuhle věc provedli v souladu s právním po-

jetím." Hood otevřel soubor v počítači a natočil monitor k Rodgersovi. „Podívejte."

Generál se zdráhavě naklonil; potřeboval chvíli, aby se uklidnil. Pohlédl na monitor. Hood načetl oddíl 24-4 příručky SChP. Odstavec 8 byl zvýrazněn. Rodgers si pasáž přečetl. Už když se soustřeďoval na text, nemohl uvěřit tomu, co se děje. To, co se v terénu přihodilo jednotce Striker, bylo drtivé až dost. Ale ti lidé aspoň zemřeli v akci. Takhle být odstaven a ponížen pitomým spolkem změkčilých politiků, starajících se jen o svůj prospěch - to se snad ani nedá unést.

„Přeřazování vojáků od jiných vojenských útvarů spadá pod kapitolu Vnitřní vojenská činnost a získávání vojenských osob," pokračoval Hood. „Právě tohle může Kongresový výbor odepřít, a také to preventivně udělal. Taky zablokoval najímání vojenských osob ve výslužbě k činnostem jiným než poradenským. Použil na to oddíl 90-9, odstavec 5."

Hood najel kurzorem na tuto část SChP. Stanovila, že je třeba, aby všechny nově zařazované vojenské osoby absolvovaly polní zkoušky v Quantiku. Právě tam měla jednotka Striker základnu. Příručka tyto zkoušky definovala jako vojenskou činnost, která podléhá schválení Kongresovým výborem pro dohled nad výzvědnou činností.

Rodgers se zase napřímil. Hood má pravdu. Rodgers pociťoval vůči senátorce Foxové a jejím kolegům, kteří takhle vrážejí nůž do zad, málem obdiv. Hooda a jeho přímo vzorově, učebnicově zarazili, ale navíc to provedli tak, že přitom ani trochu nerozvířili prach. Říkal si, jestli také doufají, že dosáhnou i jeho odstoupení.

Možná že ano. Tu radost jim nechtěl udělat, ale neměl už ani náladu dál se s tímhle druhem byrokracie párat.

Hood otočil monitor zpátky a naklonil se dopředu. Založil si ruce na prsou.

„Mrzí mě, že jsem se trochu rozpálil," řekl Rodgers.

„Mně se omlouvat nemusíte," odtušil Hood.

„Ale ano, musím."

„Miku, já vím, že tohle je zlá rána," pokračoval Hood. Jenže já jsem SChP četl taky. Tohle nemusí být ta poslední rána."

Nyní se naklonil ve svém křesle Rodgers. Jak to myslíte?"

Hood cosi vyťukal na klávesnici. „Přihraju vám pár jmen."

„Tak jo."

„María Cornejová, Aideen Marleyová, Faláh Šiblí, David Battat, Harold Moore a Zack Bemler," odříkával Hood. „Co mají tihle lidé společného?"

Jsou to agenti, se kterými jsme během let pracovali," odpověděl Rodgers.

„Ale většinu z nich spojuje ještě něco dalšího."

„To mi teda uniká," přiznal Rodgers.

„Kromě Aideen žádný z nich nikdy nesloužil v armádě. A ani jeden z nich v ní teď neslouží."

„Pořád vám nerozumím," prohlásil Rodgers omluvně.

„Na tyhle lidi se usnesení Kongresového výboru ani omezení podle SChP nevztahují. A já k tomu dodávám: do terénu se vrátíme, ale ne s vojenským personálem. Nenahrazujeme tím jednotku Striker."

„Infiltrace," pronesl Rodgers. Už porozuměl. „Situace řešíme zevnitř, ne zvenčí."

„Přesně tak," potvrdil Hood.

Rodgers se opřel. Styděl se, že mu to docházelo tak dlouho. „Hergot, to je teda prima!" prohlásil.

„Děkuju. Máme absolutní mandát pro shromažďování informací. V té věci kongresový výbor působnost nemá. Takže tuhle věc provedeme pod hlavičkou jednotka pro černé operace'. Budete o tom vědět jen vy, Bob Herbert a dva další. Naši lidé budou cestovat civilními linkami, pracovat s krytím a pohybovat se budou pěkně na světle, na veřejnosti."

„Budou se skrývat, a přitom zůstanou všem na očích."

„Tak," přitakal Hood. „A máme zde zase tu starou operaci s agenty v terénu."

Rodgers přikývl. Zlobilo ho, že svého šéfa podcenil. To, čeho se teď stal svědkem, však byla stránka osobnosti Paula Hooda, kterou u něj zatím nikdy nepozoroval. Osamělý rváč, vlk v rouše poněkud zakřiknutého beránka, přitom však týmový hráč.

To se Rodgersovi zamlouvalo.

„Nějaký další nápad?" zeptal se Hood.

„Teď zrovna ne."

„A nějaké otázky?"

„Jen jedna."

„Na tu už odpověď mám," usmál se Hood. „Začnete hned."

07 KAPITOLA

Delta řeky Okavango úterý, 17.36

Bylo nádherné moci zase dýchat.

Na počátku svého krušného údělu se otec Bradbury ocitl na samé hranici paniky. Látka kukly mu neumožňovala dýchat volně, a nic skrz ni neviděl. Zvuky pod ní zněly zdušeně, až na jeho vlastní, jakoby přiškrcený dech. Látka, zvlhlá potem a párou z dechu, která se na ní srážela, se nepříjemně lepila. Zůstal mu jen hmat, a ten se úporně připomínal. Knězovo tělo, rozdírané a zcitlivělé horkem na planině i vedrem uvnitř vozidla, kde bylo jako v peci, vnímalo každé poskočení přes hrbol, každé zhoupnutí nebo zatáčku až přehnaně silně.

Ležel v autě již hodně dlouho, nakonec se však přinutil přenést se přes strach a nepohodlí. Největší úsilí věnoval tomu, aby se do jeho plic dostávalo tolik vzduchu, kolik kukla dovolovala. Nebylo ho však takové množství, na jaké byl zvyklý. Mysl, méně soustředěná a přitom nedostatečně zásobená kyslíkem, začínala bloudit, kamsi odplývala a kněz upadl do téměř snového, vidinami opředeného stavu. Jeho duch jako kdyby se od zesláblého těla odloučil a otci Bradburymu připadalo, že se vznáší v jakési ohromné prázdnotě beze světla.

Říkal si, jestli umírá.

A také přemítal, jestli křesťanští mučedníci prožívali něco podobného, onu hmatatelnou spásu duše tam, kde se vytrácí tělo. Otec Bradbury se sice svého těla nechtěl vzdát, nicméně pomyšlení na to, že je ve společnosti světců, mu přinášelo útěchu.

Z úvah ho vytrhlo, když vozidlo zastavilo. Slyšel, jak muži vystupují.

Očekával, že ho vytáhnou ven, to se však nestalo. Kdosi vlezl dovnitř. Dolní okraj kukly se maličko nadzvedl a otec Bradbury dostal pár kousků chleba a vodu. Potom ten člověk kuklu zase utáhl a otec Bradbury byl ponechán přes noc na místě. Sice neustále upadal do spánku, ale pokaždé vsál látku kukly do úst, začal se dusit a probudil se. Pot vychladl a studil ho, až se roztřásl.

Ráno ho z auta vytáhli a vysadili tváří napřed na něčí záda. Potom muži téměř určitě vstoupili do nějaké bažiny. Tělo otce Bradburyho se vrátilo a oživlo. Nějakou dobu mu na ramena, paže a nohy doráželi moskyti a různý jiný kousavý hmyz. Vlhkost tu byla větší než na planině, a dýchalo se mu ještě hůř než předchozího dne. V ústech mu vyschlo, ale pot, který do nich kapal, houstl a připomínal gumu. Napuchlo mu hrdlo a každé polknutí bylo utrpením. Duchovní opět upadl do smrtelné beznaděje, byl však příliš zesláblý, než aby jí vzdoroval. Otec Bradbury šel, kam ho vedli.

Pokaždé, když otevřel oči, viděl temně oranžovou namísto černé. Vyšlo slunce. S tím, jak narůstala vlhkost, se dostavila dehydratace. Uvědomoval si, že se usilovně snaží zůstat při smyslech, bál se, že jestli ztratí vědomí, již se mu nevrátí. Přesto však zcela určitě omdlel. Když se zastavili, slunce zřejmě stálo na obloze mnohem níž.

Nemohl si tím však být jistý. Vedli ho po rozměklé, téměř bahnité půdě, ale ani tehdy mu jeho věznitel kuklu nesňal. A opět odmítal říct, proč ho sem přivádějí. Vůbec poprvé se otec Bradbury něco dozvěděl teprve, když ho vzali do jakéhosi stavení.

Bohužel ne všechna komunikace byla slovní. A nic z ní nebylo povzbudivé.

Postrčili ho na jakýsi kobereček a přikázali mu, aby na něm zůstal stát. Muž, který ho přivedl, ho pustil. Skrz kuklu kněz rozeznával přímo před sebou světelný bod jakoby zakrytý gázou.

„Můžu dostat napít?“ zachraptěl.

Za sebou uslyšel svištivý zvuk, v příštím okamžiku ostře znějící prásknutí, a po něm ucítil žhavou bolest na zadní straně kolen. Pálící oheň mu projel do stehen a do kotníků jako rána elektrickým proudem. Proti své vůlí sykavě nasál vzduch a současně se mu podlomily nohy. Sesul se na kolena. Když se mu konečně podařilo vydechnout, vydal ze sebe jen zoufalé zasténání.

Jak ležel, pálivý pocit zesiloval. Pochopil, že ho šlehli nějakým tlustým pružným prutem.

Za několik okamžiků ho kdosi neurvale zvedl na nohy a udeřil ho ze strany do hlavy.

„Nemluv!“ přikázal čísi hlas.

Ten, kdo příkaz vyslovil, byl snad metr od něj. Promluvil tiše, jeho hlas však zněl rozkazovačně. Otci Bradburymu zvonilo v uších od úderu. Otočil hlavu k člověku, který na něj mluvil. V tom hlase *zazníval* tón vynucující si poslušnost.

„Tento ostrov je posvěcený ptačí krví a denním tancem,“ pokračoval muž. „Hlas duchovního z vnějšku kruhu může sloužit pouze k šíření nebo k přijetí naší víry.“

Ta slova dávala smysl, otec Bradbury se však na jejich obsah dokázal soustředit jen s obtížemi. Nohy měl ochablé a roztřesené; opět upadl.

„Pomozte mu,“ pronesl hlas před ním.

Do knězova podpaží se vsunuly silné ruce a zvedly ho z koberečku; tentokrát ho držely vzpřímeného. Kněz přerývaně lapal po dechu. Bolest na zadní straně kolen nyní dotírala v pravidelných škubavých záchvěvech. Hlava, pod kuklou přehřátá a bolestně toužící po vodě, mu bezmocně klesla dopředu. Za okamžik ho ruce pustily. Zapotácel se, avšak s vynaložením veškerého úsilí se udržel na nohou.

Jediné, co slyšel, byl jeho vlastní dech. Po chvíli muž před ním promluvil znovu. Nyní stál blíž. Třebaže jeho hlas byl sotva slyšitelný šepot, zněl jakoby z hloubky a naléhavě.

„Teď, když sis ujasnil mé postavení, chci, abys něco udělal.“

„Kdo... kdo jste?“ pronesl kněz prosebně; hlas mu přeskakoval, jako kdyby ani nebyl jeho.

Vzápětí uslyšel to hrozné zasvištění znovu. Při palčivém dopadu prutu vykřikl. Rána byla nyní vedena trochu výš, přes zadní stranu stehen. Bolest byla tak silná, že udělal několik doslova tanečních poskoků dopředu, než se zhroutil. Upadl na hliněnou podlahu, popadal dech a plačtivě sténal. V mysli si jako bleskem vybavil vzpomínku na to, jak ho, když byl ještě hoch, otec švihal řemenem. I tehdy to byl stejný zvuk jako nyní. Ležel na břiše, svíjel se a táhle naříkal. Už ztratil vládu nad zvuky, které se mu draly z úst. Jeho ruce se vzpíraly tlaku pout. Otec Bradbury se však nepokoušel vysvobodit, to se jen jeho tělo po-

třebovalo pohybovat, nedopustit, aby se bolest stala jediným podnětem, který jím vládne.

„Slyšel jsi, že nemáš mluvit!“ zaječel kdosi za ním. Ten hlas byl jiný než hlas toho, kdo ho sem přivedl. Tohle byl nějaký jiný mučitel. Možná sem přivedli někoho, kdo se dobře vyzná v používání prutu. Takoví lidé, zkušení v udělování tělesných trestů, tu jsou v mnoha vesnicích. „Když porozumíš mým příkazům, kývni hlavou.“

Otec Bradbury ležel schoulený na boku. Přikývl. Už si sotva uvědomoval, co dělá, jeho tělo bylo v agonii, mysl jako kdyby ochrnula. Ústa měl vyschlá, vlasy a obličej naopak pokryté mastným potem. Usilovně zápolil s pouty, a přesto se ještě nikdy necítil tak slabý.

Nedotčený zůstal jen jeho duch. Utvářela a posilovala jej více než dvě desetiletí rozjímání, četby a modliteb. Potřeboval, aby tato část jeho osobnosti zůstala silná.

Prut ho šlehl přes hřbety spoutaných rukou. Vyjekl a přestal jimi hýbat. Vzpomněl si na neposedné chlapce, které při hodinách katechismu tloukl přes klouby na rukou, a nyní se za to Bohu omlouval. Kdosi ho vytáhl zpátky na nohy. Kolena se mu podlamovala, ale neupadl. Silné ruce ho dál držely.

„Musíš mi věřit,“ pronášel mírně muž, stojící před ním. Znovu se naklonil blíž ke knězi a v jeho hlase znělo snad ještě větší soucítění. „Nechci ti ublížit. Na mou duši, nechci. Působit bolest je černý skutek. Tobě působí utrpení, a vábí zlé duchy. Pozorují nás. Živí je zlo, a oni se jím stávají silnějšími. Potom se nás pokoušejí ovlivnit. A tohle si nepřeji. Ale kvůli svému lidu musím získat tvou spolupráci. Na nějaké dohadování není čas.“

Otec Bradbury neměl nejmenší tušení, co ten člověk vlastně říká, všechno kolem splývalo v nepochopitelný zmatek.

„Teď,“ pronesl muž a odstoupil od něj, „půjdeš k telefonu. Sledovali jsme tvých sedm jáhnů a máme čísla jejich mobilních telefonů. Zavoláš jim a přikážeš, aby z mé země odešli. Až se potvrdí, že odešli, budeš smět z našeho tábora odejít. Pak z Botswany odejdeš i ty. Ty, i ostatní kazatelé falešné víry a nepravého božstva.“

„Není falešná!“ pronesl otec Bradbury.

Napjal se v očekávání další rány, ta však nepřišla. Přišla až potom, když se již uvolňoval. Dopadla na dolní část zad. Bolest vyrazila ze zad

vzhůru až do šíje. Kněz hlasitě zanaříkal. Nikdo nic neřekl. Nebylo třeba. Pravidla už znal.

K rukám, které ho držely, se připojily další a táhly ho dopředu. Nedokázal se udržet na bolestivě zraněných nohou. A ani se o to nepokoušel.

Vlekli ho přes místnost. Jeho nohy jako kdyby křičely bolestí, nemohl však udělat nic, čím by je umlčel. V hlavě mu bušilo nejen od ran, ale také od hladu a žízně. Pár rukou ho postrčil na stoličku; její hrana se otřela o nohu tam, kde ho zasáhl prut. Bolest byla tak žhavá, že prudce ucukl. Muži ho usadili zpátky, kdosi další mu rozvázal dole kuklu a zvedl její okraj, ale jen k jeho ústům. Večer byl teplý, vzduch, který ovanul knězův obličej, však přesto nádherně chladil.

„Před sebou máš telefon s příposlechem," pronesl kdosi blízko otce Bradburyho; to promluvil člověk, který ho zajal. „Nejdřív zavoláš jáhnu Jonesovi."

Nyní kněze nikdo nedržel. Maličko poklesl dopředu, ale ze stoličky nesklouzl. Nohy držel natažené a od sebe, ruce měl stále spoutané za zády. Pažemi udržoval rovnováhu, aby nespadl. Místa na nohou a rukou, kam dopadly rány prutem, ho pálila. Paže se mu třásly, do koutků očí mu vstoupily slzy. Okoralé rty se chvěly. Cítil se bezmocný před násilím a opuštěný. Uchoval si však něco, co mu nemohly vzít ani bolest, ani sliby.

„Řekneš mu, ať se vrátí do kostela, sebere své věci a odejde domů," vyzval ho věznitel. Jestli řekneš něco jiného, hovor přerušíme a ty budeš bit."

„Pane," řekl krákoravým hlasem otec Bradbury, „já jsem... Botswaňan. A právě tak... i jáhen Jones. Neřeknu mu, aby... aby odešel."

Prut ho opět švihl, tentokrát přes útlá ramena. Pod tvrdým úderem se kněz prudce napřímil a prohnul dozadu. Jeho ústa se doširoka rozevřela, avšak nevyšel z nich jediný zvuk, bolest ochromila hlasivky i plíce. Po několika okamžicích tu trochu vzduchu, která mu v plicích zbyla, hvízdavě vydechl a ramena se mu pomalu uvolnila, hlava klesla dopředu. Bolest způsobená úderem se změnila v již známý pocit horkosti.

„Potřebuješ, abych ti příkazy zopakoval?" řekl muž.

Otec Bradbury divoce zavrtěl hlavou. Pomohlo to překonat ochromení po ráně.

„Teď navolím číslo," pokračoval muž. Jestli s jáhnem nepromluvíš, nezbude nám nic jiného, než se za ním vypravit a zabít ho. Rozuměl jsi?"

Otec Bradbury přikývl. „Přesto... to, co chcete, mu... neřeknu."

Očekával další ránu. Nedokázal ovládnout třes, a byl již celý tak poničený, že se vůbec nepokoušel připravit se na ni. Vyčkával. Namísto úderu mu kdosi kuklu znovu pod bradou zavázal a pak ho zvedl na nohy. Ty, jakoby oddělené od těla, povolily a zajatec se začal sesouvat na zem. Muž ho popadl nahoře za paže a pevně ho sevřel. Bolelo to, ale ne tolik, jako ostatní tělo.

Vyvlekli ho ven, odvedli k jakémusi jinému stavení a hrubě ho postrčili dovnitř. Ruce měl stále spoutané za zády, přitáhl tedy hlavu k prsům, aby si ji při pádu na podlahu chránil. Jenže neupadl. Narazil na stěnu z vlnitého plechu a ta ho srazila zpátky ke dveřím. Skončil na kovových mřížích. Zavřely se tak rychle, že ho doslova přišpendlily ke stěně. Nohy měl stále ještě vratké, to však teď nic neznamenalo, tělo jako kdyby ochable viselo, ale na zem nekleslo. Na to tu nebylo místo. Pokoušel se kroucením trupu doleva a doprava posunout do strany, ale nešlo to, boční stěny byly od sebe vzdálené jen na šířku jeho bolavých ramen.

„Pane Bože," zamumlal, když si uvědomil, že je v jakési cele tak malé, že si nebude moci sednout, natož aby mohl spát.

Začal pod kuklou horečně dýchat. Vyděsil se a opřel tvář o kov. Musí se uklidnit, odpoutat mysl od svého těžkého osudu, od bolesti. Říkal si, že člověk, který celou akci řídil, ten muž tam v chýši, není zloduch; vycítil to. Slyšel to v jeho hlase. Slyšel v něm však také pevné odhodlání. A takové odhodlání zatemní rozum.

Propletl prsty spoutaných rukou a pevně je sevřel.

„Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s Tebou," modlil se tiše. Slova modlitby pronikala zvlhlou látkou.

Nakonec - zemře pouze tělo. Otec Bradbury neposkvrní svou duši tím, že se je bude pokoušet spasit. To mu však nezabránilo v tom, aby se strachoval o životy svých přátel jáhnů, ani v tom, aby si neuvědomoval, že nemá právo je obětovat.

A také měl strach z místa, kde se nyní nacházel. O bílé a černé magii mluví jen jedno společenství lidí, společenství staré jako civilizace sama, které budí hrůzu v těch, kdo vědí, jaké utrpení může černá ma-

gie způsobit. Ne samotná její nadpřirozená kouzla, nýbrž její temné skutky, takové, jako jsou omámení drogami, mučení a vražda.

Společenství, které má moc dostatečnou k tomu, aby zruinovalo tento národ i kontinent. A potom možná i celý svět.

08 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 17.55

O nové výzvědné jednotce, navržené Paulem Hoodem, Boba Herberta informoval generál Rodgers. Přišel do jeho kanceláře a podal mu zprávu o schůzce s ředitelem. Potom odešel k sobě. Začne kontaktovat osoby, o kterých doufal, že do jeho nové jednotky nastoupí.

Boba Herberta příliš nepotěšilo, co se dozvěděl. Byl nezvratně přesvědčený o tom, že chápe, proč Hood tu věc provedl právě takto: Rodgers přišel o jednotku Striker dvakrát, nejprve v Kašmíru a potom v kanceláři se stěnami obloženými dřevem, nacházející se v Kapitolu. Generál potřebuje něco, co by mu pomohlo zpátky na nohy, a zdálo se, že podání té *zprávy,* řeč plná nadšení a chuti do práce, a zrak upřený na vidinu ceny za vítězství, to vše dohromady mu takovou službu prokázalo. Když si o tom přišel s Herbertem pohovořit, byl v povznesené náladě.

Herbert však je šéf zpravodajců. Hood se s ním měl poradit. O téhle nové jednotce se měl Herbert dozvědět současně s Mikem Rodgersem.

Hood s ním o tomto novém podniku promluvil až po běžném denním hlášení, konaném v pět hodin odpoledne. Hlášení probíhala v devět hodin dopoledne a pak ještě v pět odpoledne. První mělo za účel poskytnout Hoodovi možnost udržet krok s událostmi v Evropě a na Blízkém východě. V těchto oblastech docházelo k řadě událostí již celé hodiny. Druhá schůzka se měla zabývat výzvědnou činností toho kterého dne, včetně činnosti Operačního centra a dění na Dálném východě.

Hood šéfa zpravodajců, rodáka ze státu Mississippi, oslovil po patnácti minutách, během nichž se probíraly nové záležitosti.

„Vy se zlobíte, co?“ zeptal se a upřel na něj zrak.

Jo,“ odtušil Herbert.

„Ohledně té Mikovy nové operace.“

„Ano. Odkdypak je moje spoluúčast nebezpečná?“

„O nic takového nejde,“ odtušil Hood.

„Takže... odkdy je Mikovo ego tak citlivé?“

„Bobe, tohle nemělo nic co dělat s tím, že se Mike nechá, aby si tuhle záležitost sfouknul po svém,“ ujišťoval ho Hood.

„Tak s čím teda?“ zeptal se Herbert znechuceně.

„Chtěl jsem, abyste zůstal chráněný.“

„Před čím?“ Herberta ta slova zaskočila.

„Před Kongresovým výborem pro dohled nad výzvědnou činností. To, na čem se včera večer usnesl, chápu jako snahu dotlačit Mika k tomu, aby odstoupil. Senátorka Foxová a její spojenci si nemůžou dovolit, aby došlo k veřejným přelíčením, a vůbec... prostě tu Mika nechtějí mít. Je to neřízená střela, člověk, který *jedná.* A to se jejich byrokratickému světonázoru nehodí. A jak na to? Ukončit jeho nejdůležitější pověření. Tak dostane disciplinární kopanec do zadku, a pak už mu toho nezbude moc, co by mohl podniknout.“

„No, tohle od vás beru.“

„Takže jsem musel Mikovi dát na práci něco jiného. Kdybych ho začlenil do vaší výzvědné činnosti, výbor by tak dostal nový prostor, jak na nás útočit. Mohl by jít po vašem rozpočtu, po vašich lidech. Já Mika pověřil něčím, co se vejde jak do opatření výboru, tak i do Mikova popisu práce. Kdyby senátorka Foxová došla k závěru, že se jí to, co jsem udělal, nezamlouvá, a výbor se vás na to vyptával, můžete jim po pravdě říct, že jste s tím neměl nic společného. Na vaše místo a prostředky potom útočit nemůžou.“

Herbert byl naštvaný pořád, jenomže tentokrát na sebe. Měl přece vědět, že Hood má pro to, co udělal, nějaký důvod. Nikdy si to neměl brát osobně.

Poděkoval mu tedy za vysvětlení a vrátil se do své kanceláře dělat něco konstruktivnějšího, než zabývat se uraženeckými úvahami. Emotivnost je vlastnost, kterou se zpravodajští operativci učí potlačovat

a vyhýbat se jí. Zamlžuje mozek a je na překážku výkonnosti. Od chvíle, kdy Herbert přešel na kancelářskou práci, na tohle často zapomínal. Jedna z prvních otázek, které mu Hood položil před tím, než ho sem přijal, byla závažná: v době, kdy se Herbert a jeho manželka stali oběťmi bombového útoku na velvyslanectví v Bejrútu, pracovali oba v CIA, a Hooda zajímalo, jestli by Herbert dokázal vyměňovat si informace s teroristy, kteří mu zchromili nohy a zabili manželku.

Herbert odpověděl, že ano, že by to dokázal. Potom ještě dodal: „Pokud bych je už předtím sám nezabil."

Kdyby se nad tím býval důkladně zamyslel, uvědomil by si, že Hood se ho snaží držet stranou. Přesně takhle jednají profesionálové. Dbají o své lidi.

Právě když se vrátil do kanceláře, zapípal telefon na stole. Asistentka Stacey mu sdělila, že volá Edgar Kline. Herberta překvapilo, když to jméno slyšel. Oba spolu pracovali na začátku osmdesátých let. Rodák z Johannesburgu tehdy poprvé vstoupil do Jihoafrické tajné služby. S Herbertem si vyměňovali informace o výcvikových prostorech teroristů na africkém pobřeží Indického oceánu. JTS byla pověřena shromažďováním, korelováním a vyhodnocováním špionážních informací ze zahraničí, kromě informací vojenských. V roce 1987 Kline z JTS vystoupil, když zjistil, že její prostředky jsou používány ke špehování těch, kdo v zahraničí vystupují proti apartheidu. Kline byl oddaný a věrný katolík, který nesouhlasil ani s apartheidem, ani s jakýmikoli jinými formami vyčleňování ze společnosti, prováděnými vládou. Přesídlil do Říma, vstoupil do Vatikánské bezpečnostní služby a Herbert s ním ztratil kontakt. Byl dobrý operativce a správný profesionál, současně však i člověk, ve kterém bylo těžké se vyznat. Řekl druhým jen to, co sám považoval za nutné. Pokud člověk stál na jeho straně, prima - nikdy nenechal nikoho na holičkách.

Herbert dojel s vozíkem ke stolu a sáhl po telefonu. „Guntherovo středisko světových studií," ohlásil se.

„Robert?" řekl volající.

‚Jo, Robert. A opravdu to volá Konferenciér?"

„Ano, volá."

Konferenciér bylo Klineovo krycí jméno. CIA mu je přidělila v době, kdy tehdy třiadvacetiletý operativec působil na pobřeží podél

Mosambického průlivu, a Kline je používal vždy, když volal do Guntherova střediska světových studií, malého oddělení, které Herbert založil za účelem zpracovávání zpravodajských informací. Herbert středisko nazval podle Johna Gunthera, autora knihy *Uvnitř Afriky*, a dalších, které v mládí četl.

„Nojo - já vždycky říkal, že není lepší způsob jak začít den, než pozdravit se s novým přítelem," řekl Herbert. „A pokud možno opačného pohlaví. Ale určitě nejlepší ze všeho je den skonat tím, že se člověk pozdraví se starým přítelem. Jak se máš, hergot?"

„Děkuji, dobře," sdělil mu Kline. „Co ty?"

Edgara Klinea si nebylo možné splést s nikým jiným, kdo pracoval v oboru výzvědné činnosti. Jeho hlas se stále vyznačoval silným afrikánským přízvukem. Byl to jedinečný přizvuk, jakýsi hybrid angličtiny a holandštiny, dědictví po Klineově jihoafrickém původu.

„Pořád ještě uklízím bordel po těch ukecaných diplomatech," odtušil Herbert. „Odkud voláš?"

„Teď zrovna sedím v dopravním letadle do Washingtonu."

„No kurva!" vyhrkl Herbert. „Tak to se teda s tebou uvidím?"

„Nu, ježto jsem si vědom, že se ohlašuji tak narychlo, říkal jsem si, jestli bys byl volný na večeři."

„Dneska?"

„Ano."

„Kdybych nebyl, tak bych se uvolnil," prohlásil Herbert.

„Skvělé. Mrzí mě, že je to tak na poslední chvíli, ale bylo těžké něco předem plánovat."

„Tím se netrap," uklidňoval ho Herbert. „Pověz mi - pořád ještě jsi s tou stejnou partou?"

Herbert si musel dávat pozor na to, co říká. Kline si dal záležet, aby mu sdělil, že letí v dopravním letadle. To znamenalo, že telefonní linka není zabezpečená.

„Zajisté. A ty očividně také."

Jo, zbožňuju to tady. Odtud mě dostanou jen dynamitem."

Kline zasténal. „Nemůžu uvěřit, že tohle říkáš právě ty."

‚A proč by ne? Tak mě přece dostali od CIA."

Já vím, ale přesto..."

„Hele, K, tys trávil moc času s nesprávnýma lidma," dobíral si ho

Herbert. „Když si nedovedeš dělat legraci sám ze sebe, pak už nezbývá, než brečet. Tak kde se chceš sejít?"

„Budu bydlet ve Watergate. Měl bych tam být kolem osmé."

„Fajn. Sejdeme se v baru. Vypadá to, že ti budu muset trochu připomenout staré časy."

„Měl bys něco proti tomu, sejít se u mě, v mém pokoji?" zeptal se Kline. Jihoafričanův tón náhle zvážněl.

„Oukej, jistě."

„Budu ve stejném pokoji jako tehdy dvaadvacátého února ve čtyřiaosmdesátém. Pamatuješ si, který to je?"

„Pamatuju. Padá na tebe nějaká nostalgie."

„Moc. Objednáme si něco přes pokojovou službu."

„Prima, když to zatáhneš."

„Ovšem. Bůh dá."

„Tak dohodnuto, budu tam. A žádné starosti, K. Ať se děje, co se děje, spravíme to."

„Na to spoléhám."

Herbert zavěsil. Jen tak ze zvyku se podíval na hodinky a vzápětí už zapomněl, kolik je. Přemýšlel o Klineovi.

Kline v roce 1984 ve Watergate nebydlel. Takhle si kdysi sdělovali čísla pokojů nebo adresy domů teroristů. Datum znamenalo číslo pokoje. V tomto případě dvaadvacátý únor znamenal, že Kline bude bydlet v pokoji 222. Člen Vatikánské bezpečnostní služby nechce, aby se po něm Herbert ptal. Kline tudíž necestuje pod svým pravým jménem.

Nepřeje si, aby existoval nějaký záznam o tom, že je ve Washingtonu. Proto také nebude bydlet v některém z pokojů, které si Vatikán trvale drží na univerzitě v Georgetownu. Kdyby se tam ubytoval, bezpečnostní kamery na pozemku univerzity by pořídily jeho snímek. A také tu byla možnost, že by ho mohl poznat někdo z těch, se kterými kdysi pracoval.

Herbertovi vrtalo hlavou, jaký druh krize si asi tak může vynucovat takováhle protiopatření. Načetl si databázi Bílého domu, obsahující záznamy o cestách předních zahraničních činitelů. Papež žádné zahraniční cesty v blízké budoucnosti neplánuje. Možná, že existuje nějaké spiknutí proti samotnému Vatikánu.

Ať je to cokoli, muselo k tomu dojít náhle, jinak by Kline o svém úmyslu přicestovat určitě dal Herbertovi vědět.

V každém případě by v této chvíli Herbertovi přišlo vhod pořádně se s něčím porvat. Zákrok Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností ho frustroval. A bylo by docela prima současně pomoci starému příteli a kolegovi.

Zatímco takto přemítal, jeho pohled náhodou zabloudil ke kapse na pravé straně vozíku, k něčemu, na co dnes ve všem tom zmatku a rozčilování zapomněl.

K možné odpovědi na svou otázku.

09 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana středa, 01.40

V chýši byla tma jako v pytli, dusný vzduch znehybněl. Z močálu stoupalo horko, které do sebe nasál přes den. Už nepanovalo vedro jako když se otevře pec, takové, jaké bylo pod slunečními paprsky. Mělo však v sobě vlhkost, zvlášť uvnitř malé chýše. Ať však bylo Henrymu Genetovi jakkoliv horko, jedním si byl jistý: tvrdohlavému otci Bradburymu je větší.

Holohlavý, sto třiasedmdesát centimetrů vysoký Genet, oblečený do těsných trenýrek, se posadil na sto dvacet centimetrů široké plátěné lůžko. Ze všech čtyř stran visela bílá, těžká nylonová krajková moskytiéra, upevněná na slunečníku s kostrou z bambusu. Sahala až k dřevěné podlaze. Genet moskytiéru zatáhl a opatrně ulehl na záda, spálená sluncem. Přes den bylo takové vedro, že nevydržel v košili, a slunce si ho našlo navzdory hustému krytu porostu džungle. Pod sebou měl pěnovou matraci, pod hlavou polštář. Lůžko nemělo ani „královskou“ velikost, ani polštář s prachovým peřím, na jaké byl zvyklý, přesto však bylo překvapivě pohodlné. Anebo on je možná jen unavený.

Celé to vybavení bylo Belgičanovi naprosto cizí, právě tak jako tenhle odlehlý močál i národ žijící kdesi daleko od jeho domova, celý ten nesmírný kontinent. Avšak třiapadesátiletého muže se zmocnilo příjemné vzrušení z toho, že tu je.

A také z toho, co tu podniká.

Genet, syn obchodníka s diamanty, prožil většinu svého života

v Antverpách nebo v jejich okolí. Do poloviny šestnáctého století byly Antverpy, ležící na rušné Šeldě, významným evropským střediskem obchodu. Jeho význam upadl poté, co je v roce 1576 vyplenili Španělé, a když byla šelda uzavřena pro plavbu. Jeho význam pro moderní dobu se datuje od roku 1863. Králové Leopold I. a Leopold II. si předsevzali uskutečnění rozsáhlého programu industrializace země a modernizaci antverpského přístavu. Dnes jsou Antverpy moderní velkoměsto a významné finančnické a průmyslové centrum, a rovněž centrum obchodu s diamanty.

Přes to všecko Henrymu Genetovi nijak nescházelo.

Navzdory své historii, kultuře i ostatnímu, co nabízejí, Antverpy patří financím, stejně jako v těchto dnech i převážná část Evropy. A právě tak patřily i Genetovi. Ačkoliv měl rád koupi a výnos, obojí pro něj přestalo být výzvou. Proto dal dohromady Skupinu. Ti druzí se nudili stejně jako on. A nuda byla jednou z příčin, proč tu jsou.

Mentalita lidí v Botswaně je značně odlišná od mentality lidí v Antverpách. Za prvé, stáří věcí se v Africe měří na geologická období, ne na staletí. Slunce tu bylo svědkem vzniku i pádu hor a rovin, nikoli vylepšování staveb a ulic. Hvězdy shlížely na trvalý, pozvolný vývoj, ne na období měřená v rozmezí délky života jednotlivých generací. Lidé tu měli trpělivost monolitu, takovou, po jaké nebylo v Evropě ani vidu, ani slechu.

Zde se i Genet začal zabývat úvahami většího dosahu, přitom však s evropskou nedočkavostí a netrpělivostí.

Jakkoliv je tento svět dávný, je rovněž čerstvý a nesložitý. Existuje tu jasné pojetí účelu a záměru. Pro obyvatelstvo to znamenalo buď se veselit, nebo zemřít. Dravci museli zabíjet svou kořist. Kořist musela unikat dravcům. Tato prostota se zamlouvala i Genetovu partneru Beaudinovi. Oproti Evropě, kde ho chrání právníci a finančnické instituce, zde jsou rizika silná a vzrušující.

Genet poprvé přišel dohlédnout, jak se zdejší bohoslužebnictví rozmáhá, před dvěma dny. Zjistil, že i spánek zde představuje výzvy -zvuky, horko, moskyti, kteří žijí v mělkých vodách na břehu tohohle ostrůvku. Takovéto *výzvy* se Genetovi líbily.

Zvlášť když belgický obchodník s diamanty věděl, že kdyby bylo třeba, k útěku stačí jen pár desítek metrů. Vždycky může sednout do Aventury

II a odletět *zpátky* na své soukromé polní letiště a potom do civilizace. Potřeboval vzrušení, nebyl však obětí chorobně klamných představ.

Ne jako Dhamballa. Ten je idealista. A idealisté, jak už mají v povaze, nejsou realisté.

Genet si hranou polštáře setřel pot z očí. Opatrně se převrátil na břicho, aby pot stékal sám od sebe. Potom přemítal o Dhamballovi, a musel se usmát. Tahle operace už ani nemohla být snazší, od svého zrodu až po uskutečnění. A Dhamballa, při všech svých idejích, veškerém svém vnitřním porozumění víře a lidské povaze, nemá vůbec tušení, oč v té operaci ve skutečnosti jde.

Před řadou měsíců Dhamballa udržoval svazky s Genetem v mnohem odlišnější funkci. Tehdy byl třiatřicetiletý Botswaňan znám pod jménem Thomas Burton. Pracoval jako prosévač v diamantovém dole, který Genet každý měsíc navštěvoval, aby tam nakoupil diamanty. Prosévači stojí u dlouhých dřevěných promývacích koryt, jimiž proudí voda. Koryta jsou uvnitř v dole, kde lze udržovat stále stejné osvětlení. V korytech jsou v různých odstupech umístěna síta. Voda jimi protéká zcela volně, avšak kamínky a hlína se na nich zachycují. Když prosévač nevidí žádné diamanty, nastaví síto tak, aby voda nahromaděné nečistoty odplavila. Každé následující síto má jemnější oka než předchozí. A každý následující prosévač je vycvičený k tomu, aby uměl zrakem rozpoznat stále menší diamanty. Pro vědce a průmyslníky je cenný i diamantový prach, využívají jej v mikrotechnologiích, jako je výroba optických hranolů, řezacích nástrojů a spínačů o tloušťce nanomilimetrů. Diamantový prach odtřídí od písku obsluha větráku; větrák proudem vzduchu oddělí jemný prášek od značně těžších částeček písku.

Thomas pracoval až na samém konci koryta. A měl hlas, který bylo slyšet přes šumění proudící vody i hučení větráku. Genet to věděl, protože Thomas každý den přesně ve dvě hodiny hovořil o věky starém učení *Vous Deux,* čili „Vy dva.“ Obsluhoval síto a přitom obsáhle promlouval o kráse života a smrti a jejich vztahu k vesmíru.

Hovořil o slávě a velikosti hada, který svlékl kůži a zemřel, aniž zemřel. Vysvětloval, jak by lidé dokázali podobně „svléknout“ a odhodit smrt, kdyby si našli čas na to, aby nalezli svou vlastní „druhou kůži“.

Provozovatelé dolu dovolovali Thomasovi mluvit. Ostatní prosévači mu rádi naslouchali a po jeho desetiminutových či patnáctiminutových

podnětných proslovech vždy pracovali s větší chutí. Během jedné své návštěvy si Genet Thomase poslechl také. Prosévač hovořil o bozích a o tom, jak jsou nakloněni přičinlivým. Hovořil o „bílých uměních“, působení dobrých skutků, a o tom, jak se díky tomuto působení šíří světlo i na ty, jež vykonavatel těchto skutků miluje. A hovořil o síle a charakteru, které jsou vlastní lidem v Botswaně. Vše to bylo velmi obecné a povznášející. Genetovi připadalo, že Thomasova slova by mohla vycházet z jakékoli víry - křesťanské, hinduistické, islámské.

Teprve po svém návratu do Antverp Henry Genet pochopil, o čem Thomas Burton hovořil. Kdo a co doopravdy je. Když Genet nyní pomalu upadal do náruče spánku, vzpomínal, jak o těch proslovech jednou u večeře diskutoval s pěti jinými podnikateli. Když domluvil, jeden z nich, Albert Beaudin, se pohodlně uvelebil na židli a usmíval se. Beaudin, sedmdesátiletý francouzský průmyslník, působil v celé řadě odvětví. Genetův otec do jeho podniků vydatně investoval.

„Máte ponětí o tom, čeho jste byl vlastně svědkem?“ zeptal se Beaudin.

„Nerozumím vám,“ odtušil Genet.

„Víte, co jste tam v Botswaně viděl, Henry? Viděl jste tatíčka, pronášejícího kázání o Dobrotivém Bohu,“ vysvětloval průmyslník.

„Kdože to byl a co dělal?“ optal se Richard Bequette, jiný obchodník.

„Tatíček je duchovní, a Dobrotivý Bůh je nejvyšší božstvo,“ odpověděl Beaudin.

„Pořád vám nerozumím,“ řekl Genet.

„To, co jste slyšel, byly lekce vúdú, náboženství bílých a černých umění,“ vysvětlil mu Beaudin. „Dobré magie a zlé magie. O tomhle jsem četl v *National Geographic.*“

A Genet náhle porozuměl. Výraz *Vous Deux* je vlastně víc známý spíš v poangličtěné formě názvu této magie — woodoo.

Henry Genet i ostatní přítomní na této schůzce porozuměli ještě něčemu dalšímu: to, čeho byl Belgičan svědkem, bylo něco jako doly, které navštívil. Víra vúdú je hlubší, starší a bohatší, než jak

si většina lidí uvědomuje. Stačí jen, aby někdo zachytil pramen jejího bohatství. Aby oslovil přímo její tradiční vyznavače a možné konvertity.

Aby uvolnil její spoutanou sílu.

10 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 20. 00

Watergate byl Herbertův oblíbený hotel. A oblíbený není pouze ve Washingtonu, nýbrž i v celém světě.

Ve známost vešel díky své historii, ostudě, spojované se jménem Richarda Nixona a s vloupáním do obytného komplexu Watergate. Herbertovi bylo toho člověka vlastně líto. To, co udělal Nixonův pracovní štáb, dělal koneckonců každý kandidát. Ať už naštěstí nebo naneštěstí, Nixon byl přistižen. To bylo zlé. Herbert nejcitlivěji vnímal fakt, že tenhle bystrý člověk tak pomalu pochopil rodící se umění ovlivňování veřejného mínění tiskem.

Herberta však s hotelem spojovaly spíš osobní vztahy. Stalo se to v roce 1983. Stále ještě přivykal životu na invalidním vozíku, životu bez manželky. Rehabilitační středisko, kam docházel, bylo od hotelu vzdáleno jen pár domů. Po jednom z frustrujících sezení se rozhodl jít do Watergate na večeři. Bylo to poprvé, co si vyrazil ven sám.

Ani hotel, ani ostatní budovy a ulice tehdy ještě neměly bezbariérové přístupy, a Herbert se mohl pohybovat z místa na místo jen s nesmírnými obtížemi. A ty ještě značně k horšímu posilovaly jeho přesvědčení, že se na něj všichni dívají s výrazem říkajícím „chudák chlap“. Herbert však byl agent CIA - přivyklý tomu, že je neviditelný.

Konečně se dostal do hotelu a ke stolu. Hosté u vedlejšího stolu se s ním téměř hned dali ho hovoru. Po několika minutách ho pozvali, aby si k nim přisedl.

Ti hosté byli Bob a Elizabeth Dolovi.

Nehovořili o tělesných postiženích. Bavili se o tom, jaké to je, vyrůstat na venkově. Mluvili o jídle. Porovnávali si názory na televizní show, na filmy a romány. Byl to jeden z těch okamžiků kismetu, který Herberta povznesl a vrátil mu představu hodnoty vlastního „já“, která z jeho vědomí již vyprchala. Pozvání Dolových k jejich stolu dodalo Herbertovi pocit, že je celým člověkem.

Později se tam často vracel. Watergate se stal jeho prubířským kamenem, místem připomínajícím mu, že hodnota člověka netkví ve způsobu, jakým se pohybuje, nýbrž v tom, jaký je uvnitř.

To, že později vznikaly bezbariérové přístupy, samozřejmě nebylo na škodu.

Herbert nejel hned k výtahům, nýbrž k domácím telefonům. Tam vyklopil z opěrky notebook a napojil se na bezkabelový internet. Jakmile dostal spojení, zavolal pokoj 222. Zpravodajští pracovníci si nadělají nepřátele, a někteří z těch nepřátel jdou ve své pomstě až do krajnosti. Herbert chtěl mít jistotu, že ten, kdo mu volal, byl Edgar Kline a ne někdo jiný, kdo se mu pokouší dostat na kůži.

Kline zvedl telefon. „Haló?“

Jen se ujišťuju, že tam jsi,“ řekl Herbert.

„Přišel jsem před pěti minutami.“

„Kterou aerolinkou, a který to byl let?“

Kdyby Klinea někdo držel proti jeho vůli, mohl by Herbertovi udat nesprávnou informaci, aby ho tak varoval, že nemá jít nahoru.

„Lufthansa 418.“

Herbert si na internetu nastavil vyhledání letového řádu Lufthansy. Zatímco čekal, vyptával se dál: Jakým letadlem?“

„Boeing 747. Sedadlo 1B; a dal jsem si plátek hovězího.“

Herbert se usmál. V té chvíli webová stránka Lufthansy let potvrdila. Letadlo mělo přistát v 15.45, na příletu se však zpozdilo. „Hned jsem nahoře,“ řekl Herbert.

Za tři minuty již klepal na dveře pokoje číslo 222. Otevřel mu vysoký muž s hranatou bradou a krátkými blond vlasy. Opravdu to byl Edgar Kline. S pletí kolem očí ošlehanější a s postavou o něco zakulacenější, než jak si ho Herbert pamatoval. Ale kdo by nebyl?

Kline se usmál a podával mu ruku. Herbert vjel do síňky a než se

jeho ruky chopil, zavřel dveře. Rychlým pohledem pokoj zkontroloval. Na posteli ležel otevřený kufr, ale Kline z něj ještě nic nevyndal. Přes opěradlo židle, stojící vedle stolku, bylo přehozené sportovní sako a přes ně šátek. Boty stály v nohách postele. Sako a boty jsou první, co si člověk po dlouhé cestě sundá. Přílet vypadal jako pravý, nezdálo se, že se ho Kline pokouší nějak oklamat.

Nyní se k němu Herbert otočil a potřásl mu rukou.

„Rád tě zase vidím, Roberte."

Kline hovořil stejně zdrženlivě, jak si ho Herbert pamatoval. A ačkoliv se hostitel usmíval, byl to úsměv, jaký profesionální hráč věnuje novému příchozímu nebo nějaké neuctivé poznámce při pokeru -zdvořilý, věcný, nikoli neupřímný, ale celkem nic neříkající.

„Taky tě rád vidím," řekl Herbert. „Neviděli jsme se od mého odchodu z Bejrútu, co?"

„Přesně tak."

„Tak co říkáš mému novému já?"

Je vidět, že tím, co se tam stalo, ses nenechal zastavit," podotkl Kline.

„A myslel sis snad, že nechám?"

„Ne." Kline pokývl hlavou směrem k vozíku. „Má to přídavné spalování?"

Jo má, tohleto." Herbert zvedl do výše své silné paže.

Kline se opět usmál tím svým zdvořilým úsměvem a pokynul k hlavnímu pokoji. Ten úsměv Herberta poněkud popuzoval - víc, než jak tomu bývalo dřív. Možná pouze proto, že šéf zpravodajců je nyní starší, otrlejší, s větším sklonem k cynismu. Anebo je za tím něco víc. Možná, že tykadla jeho dávného druha-špiona něco zachycují.

Anebo ty jsi akorát prachobyčejný paranoik, říkal si Herbert.

„Chtěl bys něco pít?" zeptal se Kline.

„Bodla by kola," odpověděl Herbert a vjel dovnitř. V pokoji hotelu Watergate nikdy předtím nebyl, tohle bylo poprvé. Zarazil u postele a díval se, jak Kline jde k minibaru. Jihoafričan otočil klíčkem a vyndal plechovku.

„Chceš ještě něco?"

„Ne, jen kolu a novinky."

„Slíbil jsem ti večeři," pokračoval Kline. „Mám zavolat?"

„Zatím ne. Oba víme, žes jedl," poznamenal Herbert.

„Trefa."

„Takže - kvůli čemu tu jsi?"

„Abych si tady ve Washingtonu promluvil s kardinálem Zavalou, a v New Yorku s kardinálem Murrietou." Podal Herbertovi kolu. „Na jihu Afriky potřebujeme víc misionářů do terénu."

„Předpokládám, že rychle, co?"

Kline přikývl. Potom se jeho chování změnilo; modré oči ztratily něco ze svého jasu, tenké rty se sevřely. Začal přecházet sem a tam po pokoji. „V Africe stojíme před situací, která se může pěkně zkomplikovat, Roberte," pronesl pomalu. „A nemyslím, že se to týká jen Vatikánu."

„To mluvíš o tom včerejším incidentu s otcem Bradburym," podotkl Herbert.

„Ano," souhlasil Kline. Jeho obličejem pokerového hráče se mihl výraz překvapení. „Co o tom víš?"

„Nejdřív ty," opáčil Herbert a zvedl do výše plechovku. Já mám sucho v puse."

„No tak jo," prohlásil Kline. Věděl své.

Bob Herbert se nikdy nezačal svěřovat jako první. Mít víc informací než někdo jiný, dokonce i spojenec, je vždycky dobré. Dnešní spojenci se mohou zítra stát protivníky.

„Otce Powyse Bradburyho unesla bojůvka vedená někým, kdo se, jak máme za to, jmenuje Leon Seronga. Znáš to jméno?"

„Nic mi neříká."

„Seronga je bývalý botswanský voják, který pomáhal založit útvar známý jako Křovinné zmije. Byla to hodně výkonná výzvědná jednotka, která přispěla k odtržení Botswany od Velké Británie.“

„O těch Křovinných zmijích vím,“ řekl Herbert. To, co Kline říkal, se mu nelíbilo. Jestli jsou Křovinné zmije zpátky, a to nejen jako pouhý název, znamená to, že ta událost pravděpodobně není nějaká malá, omezená akce.

„Seronga byl před dvěma týdny viděn v botswanském městečku Mačaneng,“ pokračoval Kline. „Účastnil se shromáždění pořádaného náboženským vůdcem jménem Dhamballa.“

Jak se jmenuje doopravdy?“ zeptal se Herbert a vyklopil svůj počí-

tač. „Myslím teda jestli je to příjmení, jméno dané kmenem, nebo nějaký čestný titul?“

Je to obdoba jména boha učení vúdú. Víc nevíme. K údajům o jeho osobě nemáme přímý přístup, a v naší kartotéce není ani jeho snímek.“

„Aspoň tedy ne pod tímhle jménem,“ dodal Herbert.

„Ano, tak nějak.“

„Ale tenhle Dhamballa byl důvod, proč jste někoho poslali na to shromáždění se podívat.“

„Ano,“ souhlasil Kline.

Herbert ho požádal, aby mu jméno hláskoval, a zaznamenal si je v počítači do nového souboru.

„Všechna náboženská hnutí v Africe průběžně sledujeme,“ dodal Kline. Je to součást našeho přehledu o arzenálu apoštolských aktivit.“

„Shromažďování informací o protivnících.“

„Nikdy nevíš, kdo jsou tvoji protivníci -“

„Anebo kdo se za nimi skrývá,“ dopověděl Herbert. Za novou náboženskou myšlenkou se často skrývají politické zájmy, tak se tyto zájmy snáz naservírují masám.

„Přesně tak,“ souhlasil Kline. „Z událostí tohohle druhu si pořizujeme digitální záběry a záznamy a ukládáme je do hlavního souboru. Zajímá nás, jestli ty události mají původ mezi prostým lidem nebo někde jinde. Skutečná náboženská hnutí mají tendenci dosáhnout určitého vrcholu a potom se stáhnou zpátky málem do ilegality. Sekty, které vskrytu sledují politické cíle, jsou obvykle dobře financované, často ze zahraničí. A obvykle se jen tak nerozplynou.“

„A o to jsou větší hrozbou,“ souhlasil důrazně Herbert.

„Ano, ale ne pouze záměrům katolické církve. Jsou hrozbou politické stabilitě kontinentu. Nám upřímně záleží na životech, zdraví a blahobytu lidí, kterým sloužíme. Nejde tu jen o stav jejich nesmrtelných duší.“

„Chápu,“ ujistil ho Herbert.

„Když jsme si identifikovali Serongu, vrátili jsme se k záběrům z Dhamballových dřívějších shromáždění,“ pokračoval Kline.

„Šlo o malá shromáždění?“ přerušil ho Herbert.

„Nejprve malá, nanejvýš pár desítek lidí. Potom lidí přibývalo, jak se připojovali rodinní příslušníci. Začal je pořádat na návsích a venku na volných prostranstvích.“

„A o čem se tam mluvilo?“

„O tom samém, jako v dolech.“

„No, a máme to! Promiň, že tě přerušuju: o tom Serongovi jsi říkal, že -“

„Že nebyl jediným příslušníkem jednotky tehdejších Křovinných zmijí, který tam chodil,“ dořekl Kline.

„Aha. A vlastně proto jsi přiletěl do Washingtonu. Jestli tohle je začátek nějaké nové politické činnosti na jihu Afriky, chceš, aby ji Amerika pomohla udržet v mezích.“

„Řekněme, že bych rád, kdybyste se na tom udržování v mezích podíleli,“ upřesnil Kline. „To se může dít mnoha způsoby, ačkoliv v téhle chvíli potřebuju hlavně zpravodajské informace.“

Zdálo se, že Kline je poněkud zdrženlivý, jakoby v rozpacích. To neměl být, Herbert měl rád poctivý, přímý přístup. Kdekdo chce, aby se Amerika zapojovala do mezinárodních zápletek a potyček. Spojené státy poskytnou pevnou oporu přátelům a přitáhnou šroub nepřátelům.

„Edgare, máš nějaké tušení, proč se jejich cílem stal právě otec Bradbury?“

„Vlastně ani ne,“ přiznal Kline. Jak jsem říkal, chybějí nám informace.“

„Bylo na jeho duchovní správě něco zvláštního?“

„Otec Bradbury stál v čele - pardon, chci říct *stojí* v čele nejpočetnější skupiny jáhnů v zemi.“ Kline zavrtěl hlavou a sevřel rty. „Ani se mi nechce věřit, že jsem to vůbec vyslovil.“

„Taková chyba se stává sama od sebe,“ uklidňoval ho Herbert. Já sám jsem něco takového pravděpodobně udělal miliónkrát, a vůbec mi to nedošlo.“ Odmlčel se. „Pokud ovšem nevíš něco, co neříkáš.“

„Ne. Kdybychom si mysleli, že se stalo něco jiného, řekl bych ti to.“

Jistě,“ odtušil Herbert. „Tak dobrá. Vrátíme se tedy k otci Bradburymu, který dosud stojí v čele misie. Kdo má největší počet jáhnů hned po otci Bradburym?“

Je tam ještě deset farářů, každý s třemi či čtyřmi jáhny...“ odpověděl Kline. „A na všechny tam dávají pozor.“

„Kdo?“

„Místní botswanští policisté a utajené složky botswanské armády.“

„Prima. A únosci zřejmě nepožádali Vatikán o výkupné?“

Kline zavrtěl hlavou.

„To znamená, že ho potřebují. Když si únosci neřeknou o peníze, chtějí, aby pro ně jejich zajatec něco udělal - podepsal nějakou listinu, promluvil v televizi nebo v rozhlase, odsoudil nějakou politiku nebo myšlenku. Můžou dokonce mít v úmyslu ho zabít a jeho mrtvolu využít k zastrašení konvertitů nebo jiných duchovních. Máte tušení, kam otce Bradburyho odvedli?“

„Nemáme. A ne, že bychom se to nesnažili zjistit. Už hodinu po únosu pátrali po té bojůvce strážci rezervace Moremi na zemi, a do dvou hodin armáda pátrala ze vzduchu. Nic nenašli. Bohužel se musí propátrávat velmi rozsáhlé území. Únosci se mohli rozptýlit, ukrýt nebo přestrojit za nějaké safari. V té oblasti se takových výprav pořád pohybují stovky.“

„Mluvil někdo s řidiči nákladních aut nebo proklepnul radioamatéry?“

„Udělali jsme obojí; a policie pořád ještě vyslýchá provozovatele toho střediska. Všechno se odehrálo velmi hladce. Tohle byla dobře naplánovaná operace, jenomže netušíme, jaký má účel.“ Kline přestal přecházet z místa na místo a zadíval se na Herberta. „To je všechno, co vím.“

„Moc pěkně to pasuje na jiné neopolitické akce, kdy se někdo někoho zmocní a *zmizí*. S takovými jsem se už setkal,“ řekl Herbert.

„Pravda,“ souhlasil Kline. „Tohle vypadá spíš na vzbouřence, než na akci nějakých akolytů.“

„Ale jaksi mi nejde na rozum smířlivost Botswany vůči těmhle bojůvkám. Ekonomika je silná a vláda stabilní. Rebelové by tímhle nic nezískali.“

„S tím taky souhlasím. Takže jak se to tedy jeví? Máme tady co dělat s nějakým nábožensko-vojenským hybridem? Křovinné zmije přece bojovaly za nezávislost, kterou teď Botswana má. Proč by se zapojovaly do akce, která může situaci destabilizovat?“

„To netuším, ale ztotožňuju se s tím, co řekl jeden z mých spolupracovníků. Na tuhle událost mě dneska ráno upozornil generál Mike Rodgers. Určitě se tu jedná o vyslání nějakého vzkazu - proto tenhle Seronga přepadl to turistické středisko ve dne. Měl k dispozici dost zbraní i lidí na to, aby to tam celé zmasakroval. Ale neudělal to.“

„A jaký ‚vzkaz' myslíš, že by to mohl být?“ zajímal se Kline.

Nyní se nějakou informaci pokoušel vytáhnout z Herberta on. A jelikož šlo o spekulaci, Herbert tentokrát neměl nic proti tomu, vyjít mu vstříc.

„Mohlo by jít o celou řadu věcí,“ začal. „Mohli to tak udělat proto, aby vládu nějak uklidnili - ukázali, že mají zbraně, ale nepoužili je. To Gaborone nejspíš povede k nějaké umírněné reakci.“

„Počkat, a pak se uvidí,“ uvažoval nahlas Kline.

„Přesně tak.“

„I když byl unesen občan Botswany.“

„Označení *občan* je právnický termín,“ prohlásil důrazně Herbert. „Pro většinu Botswaňanů je 'občanem' pravděpodobně ten, kdo tam má předky z doby před staletími, ne-li tisíciletími.“

„Dobrá. To má něco do sebe. Co ještě jiného by takovýhle únos mohl znamenat?“

„No, taky jednoduše to, že ten Dhamballa není na nějakou vojenskou akci dost silný, ale provede ji, když k tomu bude donucen. I tahle ‚zdrženlivosť by mohla protiopatření vlády zmírnit. Pyšní se tím, že představuje jeden z nejstabilnějších režimů. Gaborone se to celé pravděpodobně

pokusí vydávat za nějaký výstřelek. Něco, s čím si dokáže poradit. Třeba bude vyčkávat, co dalšího se stane, pokud se tedy něco stane, a teprve potom se do toho pustí naplno.“

„Ale botswanská armáda stejně nakonec bude muset proti nim zakročit.“

„Nebude, když ta Dhamballova hra nepůjde moc vysoko. A koneckonců - ani s jistotou nevíme, že za tím je právě Dhamballa. A taky nevíme, jaký by mohl být hlavní plán. Ale než jsem se sem vydal, prošel jsem si nějaké naše databáze. Křovinné zmije byly jedním ze čtyř polo-vojenských uskupení, která v téhle oblasti Botswany kdysi operovala. Víš, odkud ti lidé dostávali zbraně?“

„Doufám, že ne od botswanské armády.“

„To ne. Je to něco horšího,“ odtušil Herbert. „Dostávali je od člověka, s kterým jsme my sami měli co do činění už před lety.“

‚A kdo to je?“ zeptal se Kline naléhavě.

„Mušketýr. Albert Beaudin.“

11 KAPITOLA

Paříž, Francie středa, 03.35

Vždycky pracoval dlouho do noci, již od dob svého mládí v okupované Francii.

Albert Beaudin seděl na terase svého bytu s výhledem na Martova pole. Noc byla chladná, avšak příjemná. Nízko plynoucí řídké mraky měly temně oranžovou barvu, jak jimi pronikala světla noční Paříže. Nalevo poblikávala červená výstražná světla na Eiffelově věži. Mraky se občas laškovně otřely o její vrchol.

Beaudinovy nejranější vzpomínky na tuto věž také patřily noci. Tehdy Paříží již prošly spojenecké armády a on i otec se konečně mohli do města vydat bez nebezpečí. A jaká to byla noc! Jeli téměř dvacet hodin, malý Albert ležel natažený v postranním vozíku ukradeného německého vojenského motocyklu. Albert Beaudin byl zvyklý zůstávat v noci vzhůru. Většinu práce, kterou vykonal, dělal v temnotě. Tamta noc však byla zvláštní. Dosud cítí zápach motorové nafty. Dosud mu v uších znějí francouzské lidové písně, které on a otec zpívali, zatímco uháněli venkovskou krajinou. Než dorazili do Paříže, úplně přišli o hlas. A od kodrcání motocyklu Albert vůbec necítil zadek.

To však nevadilo. Byla to velkolepá cesta. A on prožil velkolepé dětství.

A jakého vítězství dosáhli!

Maurice Beaudin pracoval s Jeanem LeBequesem, legendárním „strojvůdcem vlaku Hnutí odporu“, *Le conducteur de train de la Résistance.* LeBeques jezdil s lokomotivou vlaku spojujícího Paříž s Lyonem. V Lyonu se vyráběly náhradní součástky pro železnici. Díky poloze města i tomu, že se nachází poměrně blízko Švýcarska, v něm mělo francouzské hnutí odporu své sídlo. Jeho členové se mohli rychle rozptýlit do jiných částí země, nebo je bylo možné propašovat do bezpečí neutrálního státu.

Němci vždy posílali s LeBequesovým vlakem značný počet vojáků, chtěli mít jistotu, že nevozí zásoby pro *Die Schlammgleisketten,* „Blátoplazy“, jak jim opovržlivě říkali. Říkali to sice opovržlivě, ale nenechávali věc jen tak. Od roku 1940, kdy se Francie vzdala, až do konce války byl francouzský odboj neustále v činnosti. Prováděl sabotáže a donutil tak nepřítele udržovat v zemi síly, které by potřeboval jinde.

Albert a jeho otec patřili mezi první členy Hnutí odporu. Maurice Beaudin byl vdovec. Vlastnil malý závod na výrobu kolejnicových spojek. S LeBequesem se znal téměř třicet let. Oba měli náhodou narozeniny ve stejný den, osmého března 1883. Jednoho večera LeBeques krátce po svém příjezdu poslal Mauriceovi dort. Na ozdobném papírovém ubrousku pod dortem byl napsán vzkaz s dotazem, zda by *le réceptif,* příjemce, byl ochoten bojovat za svobodnou Francii. Pokud ano, má v levém horním rohu první bedny, kterou do vlaku naloží, udělat zářez ve tvaru písmene X. Maurice tak učinil. Od té doby oba používali různé způsoby, jak LeBequesovým vlakem pašovat lidi, munici a náhradní součástky pro vysílačky. Jakýmsi zázrakem válku oba přežili. Tragédií, ne-li ironií bylo, že LeBeques zahynul v roce 1945 při srážce vlaků. Přepravoval bývalé bojovníky Hnutí odporu po válce domů.

V době, kdy se Albert podílel na činnosti odboje, mu bylo šest let. Do dvou hodin odpoledne byl ve škole, potom chodil do továrničky zametat. Každý den bylo třeba shromažďovat kovové piliny. Železa byl nedostatek, a odpad se přetavoval a znovu zpracovával. Alberta ještě nyní, kdy již měl své vlastní muniční závody, štiplavý zápach zaolejovaného kovu, vycházející ze soustruhů, přenášel do let jeho mládí.

A právě tak nyní i vědomí, že s jinými, věci oddanými lidmi, pracuje na polovojenském podniku.

Maurice zapojil svého syna do operací Hnutí odporu zcela bez váhání.

Kdyby Francie zůstala v područí, k čemu by bylo, kdyby člověk stárnul?

Albert občas musel odvádět pozornost německých vojáků tím, že se pral s jiným klukem, nebo že pošťuchoval nějakou malou holku. Jindy zase musel potají podstrčit do vlaku různé věci, zatímco se dospělí postarali o odvedení pozornosti Němců. Během celého dalšího života se Albertovi nepodařilo nikomu přiblížit rozechvívající pocit ze situací, kdy jde o život. Byl svědkem jak jiní, mezi nimi i jeho čtrnáctiletý bratranec Samuel, byli zavražděni kvůli podezření ze sabotáže. Viděl muže a ženy postavené ke zdi a zastřelené, jiné oběšené na stromech nebo na sloupech veřejného osvětlení, dokonce připoutané k traktorům nebo k balíkům sena, kde posloužili k cvičení útoku na bodáky. Cokoli z toho mohlo potkat i jeho. Naučil se brát nebezpečí jako něco, co patří k životu, riziko jako součást odměny. Tento způsob vnímání v něm zůstal i po válce. Nebojácnost mu v padesátých letech pomohla rozšířit otcův podnik o výrobu letadel a na počátku šedesátých let o výrobu munice.

Před svými pětatřicátými narozeninami byl Albert Beaudin již velmi bohatý člověk. Litoval jen dvou věcí - první, že otec zemřel dřív, než mohl vidět, jak rozlehlým se stalo Beaudinovo impérium. Tou druhou bylo, že se po válce Francie nestala vojenskou a politickou mocností. Francii, nejsilnější svobodný národ na evropské pevnině, vojensky a politicky oslabila porážka v Indočíně v roce 1954 a potom v Alžírsku v roce 1962. V naději, že se Francie domůže prestiže ve světovém dění, byl prezidentem zvolen vůdce Hnutí odporu Charles de Gaulle. De Gaulle si jako jednu z priorit stanovil dosažení vojenské nezávislosti na Spojených státech a NATO. Tím Francie bohužel vypadla ze hry ve studené válce. Namísto toho, aby se k ní přiklonil jak Sovětský svaz, tak Spojené státy, chtěla zůstat nezávislá. Výsledkem bylo, že jí nedůvěřovali ani jedni, ani druzí. V šedesátých a sedmdesátých letech se finančnickými mocnostmi staly Německo a Japonsko. Ani to Francouzi nepředvídali. Francii tak jako odkaz pro konec dvacátého století zůstaly víno, filmy a plakáty s Eiffelovou věží.

Století skonalo, Albert Beaudin však v koncích nebyl. Vyrůstal jakožto bojovník Hnutí odporu, a to ho naučilo ničeho a nikdy se nebát. Naučilo ho to nikdy nepřijmout porážku. A také, jak z malé, věci oddané skupinky, udělat mocnou sílu.

Zaslechl hluk proudového motoru. Pohlédl vzhůru. Díval se, jak nízko letící stroj vrhá do vrstvy mraků kužely bílého světla. Na jihu

musí zuřit prudké bouře. V tuhle pozdní dobu letadla obyčejně takhle přímo nad městem nepřelétají.

Naslouchal, dokud řev motorů nezanikl. Pak jeho zelené oči přejížděly po temné linii budov Paříže, lemující obzor.

Na jihu skutečně zuřily bouře. A přeženou se nad celým světem. Albert byl opět v noci vzhůru, znovu prožíval drama, riziko a vzrušení z poslední velké války, ve které bojuje za svou vlast.

Výsledky téhle války však budou jiné. Vybojuje se, aniž v ní budou Francouzi přicházet o život. Bude probíhat v cizí zemi. A ukáže světu, čeho se dá dosáhnout vynalézavostí a plíživou, neviditelnou, vskrytu prováděnou činností.

A bude to mít i další důsledky. Centrum světové moci se přesune od hrstky válkychtivých zemí do rukou hrstky mužů. Mužů, kteří odolají bombám i sankcím.

Mužů, kteří svou vlast vynesou k výšinám, jaké nepoznala po víc než

dvě století.

12 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 21.49

Poté, co Mike Rodgers zašel k Paulu Hoodovi a podal zprávu Bobu Herbertovi, odebral se do své kanceláře. Poprvé po několika týdnech pociťoval příliv energie.

Během předchozího roku hovořil s Hoodem o založení skupiny agentů při Operačním centru, týmu, který by shromažďoval informace přímo v terénu, ale v případě potřeby by dokázal také infiltrovat do řad nepřítele. Události je však donutily odsunout tuto myšlenku stranou. Rodgers byl rád, že s ní nyní přichází znovu. Byl si vědom, že prosazení vzniku nového týmu agentů nezmenší tíži, která na něj doléhá po ztrátě Strikeru. Nezmění nic na tom, že generál bude chybné vyhodnocení aspektů operace v Himálaji stále vnímat jako své osobní selhání. Sestavení nového týmu nedokáže tento jeho pocit změnit o nic víc, než nakolik by k jeho zapuzení přispělo obnovení jednotky Striker. Avšak Hoodův razantní krok Rodgersovi připomněl, že velení není práce pro bázlivce.

Ani pro ty, kdo podlehli sebelítosti.

Nejprve si načetl soubory se složkami agentů, o kterých s Hoodem hovořili. Operační centrum vedlo v patrnosti všechny operativce, kteří s ním kdy pracovali. Bob Herbert jim říkal „spolupracovníci“. O tom, že jsou elektronicky sledováni, tito spolupracovníci nevěděli. Patricia Arroyová, hlavní počítačová specialistka oddělení Matta Stolla, se nabourávala do všeho, co s nimi souviselo, od platebních karet až po účty

za telefon. Dělo se tak ze dvou důvodů. Za prvé, Operační centrum potřebovalo mít možnost v případě potřeby rychle povolat agenty na volné noze. Agenti s krytím často na svou činnost rezignovali, zhusta zcela zmizeli z dohledu, střídali adresy a tu a tam měnili totožnost. Ale i když čísla jejich platebních karet byla jiná, to, čemu dávali při nákupech přednost, jakož i kontakty po telefonu, zůstalo stejné. Tyto zavedené způsoby jednání dovolovaly snadno vysledovat i jejich nové platební karty a změněná telefonní čísla.

Druhým důvodem, proč Operační centrum bývalé spolupracovníky sledovalo, byla potřeba mít jistotu, že se potenciální partneři nestýkají s potenciálními protivníky. Hovory mobilními telefony se monitorovaly velmi důkladně. Patricia vyvinula software umožňující křížovou kontrolu těchto čísel s čísly telefonů, která měli na sebe zapsaná pracovníci různých velvyslanectví. Téměř čtyřicet procent pracovníků zahraničních služeb se zabývalo shromažďováním zpravodajských informací. Sledovala se daňová přiznání a bankovní účty, aby bylo jisté, že peněžní částky navzájem souhlasí. Všude, kde to jen šlo, se centrum dostalo k přístupovým heslům počítačů a četlo elektronickou poštu.

I zkušené zpravodajce, navíc s dobrými úmysly, je možné oklamat, svést, podplatit nebo vydírat.

Vyhledat Mariu Cornejovou, Davida Battata a Aideen Marleyovou nebyl problém.

Osmatřicetiletá Cornejová, španělská agentka Interpolu, se nedávno provdala za Darrella McCaskeyho. McCaskey byl pracovníkem Operačního centra pro styk s domácími a zahraničními zpravodajskými službami. Zatímco si María vyřizovala v Madridu své záležitosti, McCaskey se vrátil do Washingtonu. María se za manželem do týdne přestěhuje.

Třiačtyřicetiletý David Battat, bývalý vedoucí pobočky CIA v New Yorku, se nedávno vrátil na Manhattan. Krátce předtím pomohl Operačnímu centru zabránit jednomu teroristovi v sabotáži zaměřené na rozvrácení naftařského průmyslu v Azerbájdžánu. Šestatřicetiletá Aideen Marleyová, bývalá pracovnice zahraniční služby, byla dosud ve Washingtonu. Již dříve pracovala nějakou dobu s Mariou Cornejovou a před dvěma lety obě přispěly k odvrácení občanské války ve Španělsku. Nyní působila jako politická poradkyně Operačního centra a ministerstva zahraničí.

Ostatní operativci žili v různých částech světa. Osmadvacetiletý Faláh Šibli dosud sloužil u policie v Kirjat Šmoně v severním Izraeli. Izraelec, narozený v Libanonu, působil sedm let v *Sajeret Ha'Druzim*, izraelské elitní průzkumné jednotce druzů, a účastnil se akce Operačního centra v údolí Bikáa.

Devětačtyřicetiletý Harold Moore pobýval střídavě v Londýně a v Tokiu. Býval agentem FBI. McCaskey ho najal při první krizi, kterou se Operační centrum zabývalo - nalezení a zneškodnění bomby na palubě raketoplánu *Atlantis.* Moore se cítil nedoceněný, zanedlouho rezignoval a nyní působil jako konzultant Speciální protiteroristické jednotky Scotland Yardu a Úřadu pro výzvědnou činnost a analýzu při japonském ministerstvu zahraničních věcí.

Devětadvacetiletý Zack Bemler žil v New Yorku. Měl diplom Ph.D. *magna cum laude* v oboru mezinárodní bezpečnosti z fakulty veřejných a mezinárodních věcí Woodrowa Wilsona při Princetonské univerzitě. O mladíka se ucházely jak CIA, tak FBI, on však nakonec zakotvil u mezinárodní investiční společnosti World Financial Consultants. Když bylo odpadlickým generálům v Rusku zabráněno ve svržení legitimní vlády, kontaktovala ho tehdejší styčná politická pracovnice Martha Mackallová. V Princetonu Bemler chodil s Marthinou mladší sestrou Christine. Martha a Bemler zabavili bankovní účty generálů, vedené ve Švýcarsku a na Kajmanských ostrovech. Pětadvacet milionů dolarů bylo použito k financování společných výzvědných akcí Paula Hooda a Sergeje Orlova z ruského operačního centra.

Rodgers věděl, jak kontaktovat lidi, které potřebuje, a měl i peníze na to, aby je najal. Zůstávala však řada otázek. Má míchat dohromady veterány s novými lidmi, kombinovat nové myšlenky se starými? Budou tito lidé uvažovat o práci pro Operační centrum na plný úvazek, pokud o ní budou vůbec uvažovat? A pokud ano, kde pro ně zřídit základnu? Bude praktické provádět nějakou operaci zcela na volné noze? A byla tu i hlediska logistická. Nebudou se moci přepravovat jakožto jednotka vojenskými letadly, protože ta jsou běžně sledována jak družicemi, tak na zemi, a po příletu na leteckou základnu by mohli být odhaleni a jejich další pohyb monitorován. Nebylo by však moudré ani posadit je společně do jednoho civilního letadla. Kdyby byl identifikován jeden z nich, mohli by být odhaleni všichni.

Rodgers si také musel ujasnit, jak jednotku řídit. Operativci, provádějící utajené akce, jsou povahou spíš umělci než vojáci. Jsou to tvůrčí jedinci, neradi pracují ve skupinách, ani nemají chuť řídit se striktně scénářem.

Generál potřeboval nějaká upřesnění od Herberta. A také si chtěl se šéfem zpravodajců promluvit o způsobu, jakým ke vzniku toho týmu došlo. Po schůzce s Hoodem generál nedokázal myslet na nic jiného než na novou jednotku, a teprve po několika hodinách ho napadlo, že Herberta pravděpodobně rozladilo, že byl od tohohle všeho odstaven. Herbert, sám bývalý špion, dovedl náramně dobře své pocity skrývat kamenným výrazem tváře. Svou nelibost nemusel vůbec dát před Rodgersem najevo. Je však také týmovým hráčem. Neměl zájem na tom, aby tlumil Rodgersovo nadšení.

Herbert však byl bohužel po většinu dne zavalen prací. Rodgers se tedy věnoval souborům s osobními údaji a dalším činnostem, týkajícím se práce Operačního centra. Do ní patřila i denní hlášení o vojenské situaci na celém světě. Rodgers měl rád přehled o tom, co dělají bývalí spojenci i možní nepřátelé. Nikdy nemohl vědět, kdy bude potřebovat přispění jedněch, nebo kdy se střetne s těmi druhými.

Noční směna nastupovala kolem šesté hodiny. Díky tomu se Rodgers mohl soustředit na úvahy o týmu a o místech, kde by mohlo případně dojít k nějaké zatěžkávací zkoušce. Nechtěl s žádným z potenciálních agentů mluvit dřív, než pro ně bude mít nějaký konkrétní návrh.

Krátce po desáté mu Herbert konečně zvedl telefon.

„Měl jste pravdu," řekl.

„To rád slyším," poznamenal Rodgers. „A v čem?"

„V Botswaně se něco děje."

Od chvíle, kdy Rodgers dal Herbertovi noviny, jako kdyby uplynuly celé věky. Byl to dlouhý den.

Rodgers naslouchal Herbertovu líčení jeho setkání s Edgarem Klineem. Události v Botswaně vypadaly na nějakou místní potyčku, ale pouze do chvíle, kdy padlo jméno Albert Beaudin. Mezi zpravodajci byl Beaudin znám jakožto Mušketýr.

„Co ten má s tímhle společného?“ zeptal se Rodgers.

„Nejsem si jistý, že má,“ odtušil Herbert, „ale je tu jisté spojení mezi ním a Křovinnými zmijemi z doby před něco víc než třiceti lety.“

Sdělení Rodgerse znepokojilo a také ho trochu vyvedlo z konceptu. Beaudin je postava disponující mocí, avšak těžko zachytitelná. Od počátku šedesátých let lpělo na tomto průmyslníkovi podezření, že má po celém světě síť, jejímž prostřednictvím dodává zbraně vzbouřencům, „neposlušným“ zemím, a bez rozdílu také těm či oněm stranám zapleteným do konfliktů v Třetím světě. Jeho agenti na kontrolovaných celních přechodech, na policejních stanicích, v kancelářích dopravních společností a v továrnách mu umožňovali obcházet embarga a přes zákazy dodávat zbraně. Obstarával výzbroj povstalcům ve Střední i Jižní Americe, africkým válkychtivým politikům a zemím Blízkého východu. Jeho ochota prodávat je levně jak Iráku, tak Iránu, byla jednou z příčin, proč tam válka v osmdesátých letech trvala osm roků. I kdyby byla Beaudinova bilance z prvních let obchodů se zbraněmi vyrovnaná, vydělával peníze na trvalé poptávce po munici a náhradních součástkách. Jelikož povstalecké skupiny a menší země jeho zbraně potřebovaly, nikdy neprojevily ochotu přispět Spojeným národům, Interpolu ani jiným mezinárodním organizacím při vyšetřování jeho činnosti. A zásluhou Beaudinova vlivu mezi francouzskými politiky a armádními důstojníky nebyli ani oni ochotni spolupracovat. Operační centrum vždy chovalo podezření, že Beaudin je jedním z těch, kdo finančně podporují Nové Jakobíny, xenofobní teroristy, s nimiž se před lety střetlo v Toulouse.

Jestli v tom jede Beaudin, dá se očekávat, že nepůjde o nic malého,“ pokračoval Herbert.

„Ani o něco, co potrvá jen krátce,“ dodal Rodgers. „Ať je za tímhle kdokoli, musí vědět, že se to bude týkat Vatikánu.“

„S tím pravděpodobně počítá,“ souhlasil Herbert. „Katolická církev se svých pozic a vlivu nevzdá. Kline se bojí, že jestli tu nejde jen o izolovaný útok, někdo se možná pokouší vyvolat rozkol.“

„Mezi...?“

„Katolíky a vyznavači nějaké domorodé víry. Jak někdo poštve jedno náboženství proti druhému, máte tu záležitost pro horkou linku, a taková věc se může přehnat přes celý západní svět. Mohla by vyhnat do výše spotřebu zbraní po celé Africe, Blízkém východě, střední Asii -“

„A Beaudin tak bude mít bezedný trh pro své zboží,“ dopověděl Rodgers.

„To jistě,“ potvrdil Herbert. „Ovšemže za předpokladu, že za tím opravdu je Beaudin. V tom únosu může mít prsty i někdo jiný, někdo, kdo hraje na mezinárodním písečku a koho nás vůbec nenapadlo s tím spojovat.“

„Mně se nějaký takový zkratkovitý přeskok od únosu otce Bradburyho k regionální válce taky nezdá,“ prohlásil Rodgers. „Takovéhle záležitosti potřebují ke svému vývoji čas.“

„Pravda.“

„A chlápkovi jako je Beaudin by nějaký krátkodobý konflikt nijak extra velkou změnu nepřinesl.“

„Všechny simulace válek v té oblasti ukazují na možnost vzplanutí místních konfliktů, ovšem v rozsáhlém měřítku,“ připomněl mu Herbert. „Nějaký systém v tom uvidíme teprve, až začnou padat místní vlády. Náboženská válka v Botswaně by posloužila jako dokonalá jiskra k rozpoutání všemožných povstání mezi lidmi bez volebního práva.“

„Simulace válek taky napovídají, že k zastavení takových bojů by byl nutný zásah významných mocností, tak, jak jsme to udělali v Kašmíru,“ podotkl Rodgers. „Zbraně, které dokážou vybourat i ty nejpevnější dveře, už má až moc zemí. A nikdo z nás si nemůže dovolit nechat je, aby vstoupily do hry.“

„Dobré na tom všem je, že pokud v tom jede Beaudin, nemůže si to dovolit taky,“ poznamenal Herbert. „Z toho by mu žádný zisk nekynul, a proto se musíme podívat, jestli nám ještě nechybí nějaké větší kusy stavebnice.“

„A co chce podniknout Kline?“

Ještě jsem s ním znova mluvil, řekl jsem mu, že prověřovat Beaudinovu činnost prostřednictvím Francie nemá význam,“ odpověděl Herbert. „Když jsem tam tenkrát zkoušel ukázat spojitost mezi ním a těmi cvoky v Toulouse, vyběhli se mnou.“

„Katolická církev by mohla nalézt o pár spojenců víc, než kolik se podařilo nám,“ prohlásil důrazně Rodgers. „Ve Francii je víc římských katolíků než lidí jiných vyznání. Asi devadesát procent.“

„To můžete mít pravdu, ale jsou to taky zarytí nacionalisté. Kline nechce naznačovat, že nějaký Francouz spáchal protikatolický čin.“

„I když ho možná spáchal,“ podotkl Rodgers.

„Pokud ano, budeme na to muset přijít jinými prostředky. Kdyby se

to podezření někdy dostalo ven, a my udělali něco špatně, Vatikán by měl pětačtyřicet milionů hodně nešťastných, zhrzených věřících.“

Zatímco Herbert hovořil, Rodgers si znovu načetl databázi s osobními údaji, kterou měl od Patricie Arroyové. Napsal jméno Ballon, plukovník, Bernard Benjamin. Plukovník Ballon, starý něco přes čtyřicet let, byl ostřílený veterán, důstojník francouzské zásahové jednotky *Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale*. Jednotka, bojující proti rasově zaměřené kriminalitě, spolupracovala s Operačním centrem a společně zabránili Novým Jakobínům ve vraždách marockých a alžírských přistěhovalců ve Francii. Kdyby se podařilo Ballona přibrat, tahle záležitost by se možná nemusela stát pro Francii horkým bramborem.

„Mám dojem, že s Beaudinem to budeme muset vzít z opačného konce,“ pokračoval Herbert. „Buď my, nebo Vatikánská bezpečnostní služba, bychom měli co nejdřív někoho dostat do blízkosti toho náboženství nebo kultu, nebo co to je. Zatímco budeme sledovat jeho vyznavače, můžeme se taky podívat po nějakých známkách toho, že v tom je i Beaudin.“

„Myslíte, že na to Paul přistoupí? Nemyslím na samotnou myšlenku, ale na ten spěch a rozruch kolem ní?“

„Řekl bych, že ano. Když ne z humanitárních důvodů, tak aspoň kvůli informacím. Ještě na tom nikdo nedělá, a mohlo by to pěkně bouchnout,“ odpověděl Herbert.

„Paul možná nebude mít chuť si pálit prsty,“ namítl Rodgers. „Teď sotva, když se do nás tak hovadsky navážejí Foxová a kongresový výbor.“

„Taky nemusíme mít na vybranou,“ opáčil Herbert. „Už to běží, a nás požádali o pomoc. Vatikánská bezpečnostní služba možná nebude chtít, aby se do věci zapojily CIA nebo Národní bezpečnostní úřad. Naše vláda nemá náboženské války ráda. Války menšin. Paulova odpověď musí být ano nebo ne.“

Při takovéto možnosti výběru Rodgers věděl, co Paul Hood řekne. Vždy stavěl výš lidi než politiku. Rodgers však už tuhle hru hrál příliš dlouho, než aby si nebyl vědom, že i úspěšně splněný úkol může uškodit. Namísto toho, aby Operační centrum prokázalo, jak je nedocenitelné, může namíchnout všechny ostatní výzvědné organizace, které nemají na někoho z Vatikánu kontakt, nebo kterým unikl význam

článku ve *Washington Postu*, anebo které jednoduše nechtějí, aby Operační centrum uspělo v každé pitomé akci, kterou podnikne.

„Kdyby nic jiného, účast na řešení toho únosu pomůže tomu vašemu novému týmu hned od začátku pořádně to rozjet,“ pokračoval Herbert.

„Pravda. Bobe... chtěl jsem si o tom týmu s vámi promluvit -“

„Tady není o čem mluvit,“ přerušil ho Herbert.

Já myslím, že je,“ odrazil ho Rodgers. „S tím nápadem s agenty v terénu na mě vyrukoval Paul, já s ním jen vřele souhlasil.“

„To se taky od vás čekalo,“ podotkl Herbert.

„Ale nechtěl jsem jít přes vaši ještě dýchající mrtvolu.“

Herbert se rozesmál. „Miku, já nemám čas, náladu ani zkušenosti na to, abych řídil agenty v terénu. Vy ano. Teď máme na krku důležitější věci než pravidla styku mezi spolupracovníky, kteří jsou náhodou taky dobří přátelé.“

Rodgers nevěřil, že Herbert věc bere tak smířlivě, jak to z jeho úst vyznělo. Nicméně mu poděkoval.

Herbert se právě chystal zavolat Paulu Hoodovi a seznámit ho s novým vývojem, když se otevřel Ballonův soubor.

„Moment," řekl Rodgers. „Zrovna jsem si načetl soubor o někom, kdo by nám mohl pomoct."

„A kdo?"

„Plukovník Ballon."

„Dobrý nápad," poznamenal Herbert. ‚Je to tvrďas."

„Proto taky jsem se na něj chtěl obrátit. Bohužel je veden jako utracený v akci'."

„Tím chcete říct, že ho ztratila Patricia?"

„Ne," odpověděl Rodgers. Z četby souboru mu nebylo nijak dobře. „Chci tím říct, že je prostě pryč. Podle výplatních listin GIGN před téměř dvěma roky najednou přestal chodit do práce. A od té doby po něm není ani stopy."

„Třeba přešel do ilegality," naznačil Herbert.

„Možná."

Bylo také možné, že Ballon narazil na někoho, komu předtím zkřížil plány, zmizel totiž krátce po střetu s Novými Jakobíny. Rodgersovi se nechtělo ani do tohoto zkratkovitého přeskoku. Tuto možnost však nemohl nechat nepovšimnutou.

„Řeknu Darrellovi, ať se na to podívá," prohlásil, a hned začal psát e-mail. „Třeba se něco dozví od svých kontaktů v Evropě."

Herbert Rodgersovi slíbil, že mu dá vědět, co Paul Hood k té věci řekne. Potom zavěsil. Rodgers se vrátil ke svému seznamu operativců. Nedokázal si představit, že by Hood z tohohle Operační centrum vynechal, žádosti Vatikánu američtí úřední činitelé neodmítají, a to ani neoficiální žádosti. To znamenalo, že by Rodgers mohl nový tým vyslat do terénu dřív, než očekává.

Náhle se mu v mysli vybavil dávný okamžik, kdy se dozvěděl, že má se svým čerstvě sestaveným týmem jít do akce na záchranu raketoplánu *Atlantis.* Tehdy seděl u stejného stolu, zhruba ve stejnou dobu, když přišel telefonát od Hooda:

„*Můžete být připravený vyrazit ve třiadvacet nula hodin?"*

Samozřejmě, že můžu, odpověděl. A té noci Striker zapracoval výtečně.

Vždycky pracoval výtečně.

Rodgersovi zvlhly oči, nikoli žalem, nýbrž hrdostí. Poprvé po týdnech se usmál. Vrátil se k souborům a k práci, která ho čeká.

13 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana středa, 05.58

Několik prvních hodin otec Bradbury zápasil s pokušením. Zdráhal se olizovat vlhký vnitřek kukly.

Cestou na ostrůvek knězovy vlasy, kukla i oděv nasákly vodou močálu. V noci klesla teplota a hustší kal se oddělil od vody, pastovitá hmota zatvrdla a po vnitřní straně kukly pomalu kanuly kapičky vody.

Kněz zprvu odmítal vodu vůbec ochutnat, avšak žízeň a vyčerpání ho přemáhaly, jeho hlava jako by se vznášela. Už bylo těžké soustředit se na modlitbu nebo na cokoli jiného, kromě na bolest v nohou a na žízeň. Rozum šel stranou. Nakonec jazykem a rty látku kukly zachytil v koutku úst, skousl ji a sál z ní vodu. Byla mastná a chutnala kysele; většinou to pravděpodobně byl jeho vlastní pot. Žízeň nezahnala, ale jeho tělo byl rádo, že může aspoň něco polykat.

To vypětí mu ubralo zřejmě víc sil, než za kolik stálo. Začínal však chápat zoufalství, které trosečníky dožene k tomu, že pijí mořskou vodu. Třebaže to spíš uškodí než prospěje, tělo nedá člověku na vybranou. Zoufale touží po něčem, po čemkoli. Nutnost přežít překoná logiku.

Protože tu nebylo místo, aby si otec Bradbury mohl sednout, celou noc se opíral o stěnu svého vězení, chvíli tváří, chvíli čelem. Unavené oči ho pálily. Nechal je zavřené. Pokoušel si představit, že je někde jinde. Nohy ho začínaly bolet a bolest mu připomněla, že toho pěšky vlastně nikdy moc nenachodil. Aby se v zátopové oblasti člověk někam dostal, musí jet autem. Jestli se tam někdy vrátí, bude to muset změnit. Možná

si místo skútru, na kterém jezdil do obchodů v Maun, obstará kolo. Myslel na kostel v Maun a na to, jak by bylo pěkné popovídat si s kněžími, kteří tam přicházejí sloužit mše. Diskutovat o bibli, víře a dogmatu.

Kněz se na okamžik usmál. Potom se rozvzlykal. Toužil vrátit se do své farnosti. Zamyslel se nad svým životem. Nebyl si jistý, zda udělal vše, aby dokázal svou věrnost Bohu. Pokud si pamatoval, nikdy neodmítl vykonat úkol, plnit své poslání, nikdy nezakolísal ve víře. Stačí to však? Neexistují třeba cesty, po kterých se mohl nebo měl ubírat s větším úsilím?

Ani v téhle záležitosti zde - odvolání svých jáhnů - si nebyl jistý, co je správné udělat. Chránit šíření Slova, nebo chránit jeho šiřitele?

Dospěl k závěru, že nyní není čas na to, aby zvažoval své nedostatky. To bypodrylo i ty poslední síly a odhodlání, které mu ještě zbývají. Záležitost, kvůli které ho tu drží, se očividně týká jáhnů. Chtějí ho donutit, aby jim zatelefonoval.

Občas se pokusil uvolnit si ruce. Protože je měl svázané za zády, neměl nijak moc místa na to, aby jimi mohl třeba i pohnout. Když se mu však provaz na zápěstích začal zařezávat do živého masa, přestal. Tiše se modlil. Stěny vězení ho svíraly tak, že nemohl klesnout na podlahu, a nebylo možné spát. Nepravidelně, avšak vytrvale stékající stružky potu ho protivně šimraly. Zdálo se mu, že už uplynuly celé hodiny, a začínaly ho chytat křeče do nohou. Nedostatek vzduchu uvnitř cely i pod kuklou mu bránil, aby se alespoň trochu uvolnil.

Jeho mysli se zmocňovala narůstající únava a znovu se přihlásil strach. Vězeň se neubránil neodbytným myšlenkám na chladnou vodu, ovoce, jídlo a spánek, čím víc na tyto věci myslel, tím víc mu chyběly. Pokoušel se modlit, modlitba však jeho mysl od nich odváděla stále méně.

Ráno, když si pro otce Bradburyho přišli, se mu točila hlava a připadal si, jako kdyby mu do uší, do úst a pod oční víčka někdo nacpal vatu. Bahnitá špína z močálu zatuhla, vlasy se mu přilepily ke kukle a oděv i kukla se lepily na stěnu. Když ho vyváděli ven, pokoušel se stát, v kolenou však měl pocit, jako kdyby mu je probili hřebíky, a když měla nést celou jeho váhu, projela jimi nesnesitelná bolest. Nohy se mu podlomily a musely ho podepřít čtyři ruce, dvě ho držely kolem pasu, dvě ho uchopily nahoře za paže. Nechal se vléct kamkoli, kde ho chtěli mít.

Náznak plného slunečního svitu a svěžího vzduchu, proniknuvší kuklou, nebyl nic víc než klamné šálení smyslů. Kněz se zhluboka nadechl, dostalo se mu však pouhého závanu příchuti rána, který ho naplnil jen tím větším zoufalstvím.

Opět ho přivedli do jakési chýše, možná té, ve které byl večer předtím. Nedokázal to rozpoznat. Uvnitř mu nedovolili si sednout. Lidé, kteří ho přivedli, ho stále drželi. Jeden z nich ho hrubě uchopil za spoutaná zápěstí a táhl mu je vzhůru. Bolest napínaných svalů kněz cítil až nahoře v zádech. Připomnělo mu to, co četl o „strappado“, mučení, které používala inkvizice. Oběť byla spoutána tímto způsobem, vyzdvižena na laně a prudce, s trhnutím, spuštěna kousek níž. Vězni se tak vykloubila ramena.

Otce Bradburyho polilo horko a znovu se začal potit. Roztřásl se.

Představa, že by mu nějak lámali tělo, ho naplňovala hrůzou. Avšak myšlenka, že by byl mučen kvůli jakémusi nepravému ideálu, mu naháněla hrůzu ještě větší. Neměl odhodlání a přesvědčení mučedníka.

„Přiveďte ho blíž!“ pronesl kdosi před ním. Byl to člověk, který na něj mluvil předchozího večera. Muž s mírným hlasem. Nyní ten hlas zněl ještě klidněji. Kněz si říkal, jestli to hovoří člověk, který právě dokončil ranní modlitbu.

Postrčili do dopředu. Usilovně se pokoušel udržet na nohou. Když nic jiného, chtěl stát bez cizí pomoci, až se ocitne před svým inkvizitorem. Nepodařilo se mu to. V kukle se hromadil pot, lil se rychleji, než jej látka stačila pohlcovat. Přál si, aby mu aspoň tu kuklu sundali.

„Rozmyslel ses?“ zeptal se hlas.

Otec Bradbury odpověděl bez rozmýšlení: „Ne.“ Jeho hlas byl pouhý chraptivý šepot.

Zpředu se ozvaly jakési zvuky, někdo se k němu blížil. Otec Bradbury nevěděl, má-li očekávat slova, nebo rány. Znovu se tiše modlil, aby si uchoval sílu.

„Můžeš být klidný,“ pronesl hlas. „Nenechám nikoho, aby tě udeřil. Dnes ne. Musí existovat nějaká rovnováha — hněvu a slitování. Jinak nemá obojí žádný význam.“

„Děkuji.“

„A kromě toho, někteří lidé odmítají učinit cokoli z toho, k čemu jsou *nuceni,*“ pokračoval muž. „I když jindy by to udělali ochotně.“

Muž byl nyní hodně blízko. Ještě blíž než minulého večera. Jeho hlas zněl konejšivě, měl zvláštně uklidňující nádech. A také zněl mladě. Kněz v něm poprvé slyšel náznak nevinnosti.

„Nikdy bych neodvolal misionáře, kteří konají boží dílo,“ zachrčel otec Bradbury.

„Nikdy?“

Otec Bradbury byl příliš unavený, myšlenky se mu příliš rozbíhaly, než aby mu dokázaly připomenout minulost. Udělal to někdy? Nejspíš ne. Udělal by to někdy? Nevěděl. Na tuhle otázku nenalézal odpověď.

„Určitě bys své lidi varoval před hrozící povodní nebo uragánem.“

„Ano. Ale proto, aby mohli přispět druhým, ne proto, aby zachránili sebe.“

„Ale nepřál by sis, aby zůstali a zahynuli,“ řekl muž.

„Ne.“

„Řekl bys těm misionářům, aby odešli, protože život je drahý. Nu, a tvoji lidé jsou v nebezpečí. Bohové si přejí, aby se tahle země vrátila jim, a jejich lid aby se navrátil do dávných chrámů. Já bohům dám, co si přejí.“

„A co přání toho lidu?“

„Vyslechl jsi jejich zpovědi. Víš, co si mnozí přejí. Přejí si hřešit. Přejí si mít snadný život. Na hlasatelích slov těch bohů je, aby ty lidi naučili lepšímu způsobu.“

„Ne všichni chtějí to, o čem mluvíš,“ zasípal kněz.

„Ty nejsi ten, komu přísluší tohle říkat.“

„Znám svou farnost -“

„Neznáš *mou* farnost,“ odsekl muž. „A na tobě taky je, abys rozhodl, jestli ty a tví misionáři zůstanete naživu, abyste mohli kázat jinde. Neřiď se ve svém jednání pýchou, ale moudrostí. Ale jednej rychle.“

Otec Bradbury nemohl nepomyslet na biblická přísloví: „Pýcha předchází pád, domýšlivost klopýtnutí.“

Úmyslem muže, který hovořil, možná bylo otci Bradburymu tuhle kapitolu bible připomenout, vyvolat v něm pochybnosti o sobě samém. Jelikož byl kněz obětí únosu, zdálo se, že všechno se zaměřuje na to, co ho uvede ve zmatek. Ale i když si kněz snad tohle uvědomoval, ta slova neztrácela na účinku. Ani neměnila nic na pravdě, kterou vyjadřovala: otec Bradbury nemá právo vystavovat někoho nebezpečí. A co jeho

duše, nemluvě o jeho životě? Kněz si kladl stejnou otázku, jakou sám sobě položil předchozího večera - co by si Bůh pomyslel o člověku, který ví, že druzí jsou v ohrožení, a přitom neučiní nic pro to, aby je zachránil? Odpověď se nyní zdála jasnější. Anebo zeslábl jeho vzdor. Ale není vyzýván k tomu, aby se zřekl své víry. Je vyzýván k tomu, aby pomohl zachránit životy.

Zaplavil ho náhlý pocit rozhořčení. Kdo jsou tihle lidé, že naléhají, aby on a ti druzí duchovní opustili domov, který přijali za svůj? Kdo jsou, že *žádají*, aby bylo umlčeno slovo Všemohoucího? Ale jeho pohoršení rychle odplynulo, když se sám sebe zeptal, zda má právo rozhodovat za misionáře nebo za Boha.

Potřeboval čas, a ten neměl. Horoucně si přál, aby mohl sejmout kuklu a napít se. Ochutnat čerstvý vzduch. Bolestně toužil po tom, aby si mohl sednout, lehnout, spát. Potřeboval čas, aby si tohle vše promyslel. Uvažoval, jestli by o to měl požádat. „Nemůžu přemýšlet,“ zamumlal.

„Nechce se po tobě, abys přemýšlel,“ opáčil ten člověk chladně. „Zavolej, a potom dostaneš najíst a dovolíme ti odpočinout si. Až se občerstvíš, pochopíš, žes jednal moudře. Zachráníš životy.“ „Mou prací je zachraňovat duše,“ odtušil kněz. „Pak tedy žij, a zachraňuj je - někde jinde.“

I kdyby otec Bradbury snad měl vůli a sílu k boji, nevěděl přesně, za co bojuje. Nebo proti čemu. Nebo zda vůbec bojuje za správnou věc. Všechno to bylo příliš matoucí. Ten muž má pravdu v jednom, říkal si: potřebuji jasnější mysl, uspořádat a urovnat si myšlenky. Potřebuji čas. A ten lze získat jediným způsobem.

„Dobrá,“ řekl. „Udělám, oč žádáte. Zavolám.“ Ucítil na krku čísi ruce; s dychtivostí očekával, že mu sundají kuklu. Povytáhli ji pouze zčásti, přední okraj se zvedl jen na úroveň úst. Pravý okraj zvedli nad ucho. Závan čerstvého vzduchu byl jako dýchnutí samotného nebe. Vedli ho dopředu a jemně ho přinutili kleknout. Byla to drobná laskavost, a kněz byl za ni vděčný. Dostal doušek teplé vody z polní láhve. I to byl boží dar.

„Nejdřív zavoláš jáhnu Jonesovi,“ řekl mu kdosi jiný. Otec Bradbury ten hlas poznal, patřil muži, který hovořil drsným hrdelním tónem a který ho předchozího večera přivedl do téhle místnosti.

Ramena mu stále svíraly silné ruce, zatímco muž vyťukával číslo. Kněz si vzpomínal, že tehdy večer se někdo zmínil o tom, že telefon má příposlech.

Poručili mu, aby řekl, že je o něj dobře postaráno, potom měl jáhnům sdělit své příkazy. Každému z nich měl oznámit, že se s nimi zanedlouho sejde v diecézi v Kapském Městě. Nic víc vyzradit nesmí.

Jáhen Jones se ohlásil. Byl rozrušený, a když uslyšel knězův hlas, ulevilo se mu. Otec Bradbury mu co nejpevnějším a nezastřeným hlasem přikázal, aby se neprodleně vrátil do turistického střediska, sbalil si věci a vydal se do Kapského Města.

„Oč jde? Co se děje?“ zeptal se Jones.

„To vám vysvětlím, až se sejdeme,“ odpověděl kněz. Ucítil na ramenou povzbudivý stisk.

Jak si přejete,“ řekl Jones.

Jones se nikdy, ani předtím, nevzpouzel udělat to, o čem kněz usoudil, že je třeba udělat. Jáhen March rovněž ne, ani žádný z ostatních jáhnů.

Když otec Bradbury vyřídil telefonáty, odvedli ho k proutěné židli. Nohy měl neohebné, záda ztuhlá. Sedalo se mu špatně, a jak se mu hrana židle drsně otřela vzadu o kolena, bolestí až poskočil; do těch míst ho minulý den udeřili. Očekával, že mu sundají kuklu a rozvážou ruce, namísto toho však slyšel, jak k němu kdosi přisunul další židli.

„Teď dostaneš napít a najíst,“ řekl muž, který s ním mluvil po většinu času. „Potom ti dovolíme spát.“

„Počkejte! Říkal jste, že mě propustíte...“ „Až svou práci dokončíš,“ odtušil muž. „Ale už jsem udělal, oč jste žádal!“ protestoval kněz. „Zatím. Budeme toho po tobě chtít víc.“

Otec Bradbury slyšel, jak se zavřely dveře. Chtěl křičet, ale nedostávalo se mu ani sil, ani hlasu. Cítil se zrazen, připadal si hloupě. Kdosi mu znovu přitiskl láhev ke rtům.

„Pij, nebo to vypiju sám,“ řekl muž s drsným, hrdelním hlasem. „Mám teď práci.“

Otec Bradbury přiložil ústa k teplému kovu a sevřel jimi hrdlo láhve. Pil tak pomalu, jak jen žíznivý člověk dokáže. Potom dál seděl a muž mu vkládal do úst kousky banánu, papaye a melounu. Kněz seděl a přemýšlel.

S tím, jak se trochu posilnil, se vracelo i rozumné uvažování. Zpětně si vybavoval události dnešního rána, a začínaly se ho zmocňovat rozpaky a nejistota. Uvědomoval si, že možná udělal největší chybu v životě.

Možná, že ho právě využili k tomu, aby uvolnil povodeň, která se přežene přes Botswanu.

14 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 06.00

Když Bob Herbert zavolal, Paul Hood se právě holil. Šéf zpravodajců už byl v Operačním centru. Před pouhými několika hodinami hovořili o Edgaru Klineovi. Hood řekl Herbertovi, že by představiteli Vatikánu měli poskytnout veškerou podporu, o kterou žádá.

„Z čeho jsem vás vyrušil?“ zajímal se Herbert.

„Zrovna si drásám obličej,“ odtušil Hood. „Co se děje?“

Dokončil svou práci, z nahého ramene si stáhl ručník a otřel si tváře a bradu. Vzpomínal, jak se syn Alexander vždycky díval, jak se holí, a srdce se mu sevřelo smutkem. V den, kdy se Alexander začne holit, on u toho nebude. Jak kčertu mohlo k tomuhle všemu dojít?

Herbertův měkký jižanský přizvuk ho vrátil do přítomnosti.

„Právě mi volal Ed Kline. Powys Bradbury se činil u telefonu.“

„Ten kněz?“

„Otec Bradbury, ano.“

Je v pořádku?“

„To se tak docela neví,“ odtušil Herbert. „Volal mobilem všem svým jáhnům, těm v terénu, a řekl jim, ať si zabalí a vrátí se do diecéze v Kapském Městě.“

„A určitě to byl on?“

‚Jo. Jeden z těch jáhnů se ho zeptal na cosi z jejich rozhovoru, starého několik týdnů. Ten, co volal, věděl, o čem mluvili.“

„Udal otec Bradbury nějaký důvod, proč ty misionáře odvolává?“

„Žádný. Jenom, že je v pořádku a že se s nimi sejde v Kapském Městě, jinak nic. Ani slovo o tom kde je, kde bude, nebo co a jak dál. Kline má záznam těch hovorů.“

„A...?“

„*Nada*. Číslo bylo zablokované. Stoll říká, že se někdo pravděpodobně naboural do místních počítačů a číslo vymazal, sotva se ukázalo. Anebo bylo blokované hned u volajícího. To dělají i naše vlastní telefony TAC-SAT.“

„Což znamená, že s těmi lidmi pracuje nějaký technický talent, buď přímo ve skupině, nebo je jim k dispozici,“ podotkl Hood.

„Tak, správně. Než podnikneme něco dalšího, budeme si muset počkat, až se zase vynoří ten chlápek Dhamballa. Zatím bych chtěl udělat dvě věci. Za prvé, měli bychom do Botswany dostat své lidi, budeme potřebovat informace přímo odtamtud. A za druhé, za předpokladu, že v tom jede Beaudin, se chci pokusit o rychlou koncovku.“

Jak to provedete?“

„Revoluce potřebuje dvě věci.“

„Pušky a peníze.“

„Přesně tak,“ souhlasil Herbert. „Potřebujeme zjistit, jestli některá z Beaudinových společností nenalévá do Botswany peníze.“

„To jistě.“ Hood se zamyslel. „Na Wall Streetu jsem pracoval s někým, kdo by nám s tímhle mohl pomoci. Zavolám jí.“

Já hned věděl, že všechny ty roky, co jste strávil v tom vzrušujícím světě financí, se budou jednou hodit,“ dobíral si ho Herbert.

„Mému portfoliu to moc nepomohlo,“ odtušil Hood již cestou do ložnice. Podíval se na hodiny. Když s ním Emmy Ferocheová pracovala u Silber Sacks, bývala v kanceláři už ve čtyři ráno, aby se mohla podívat na kurzy z Tokia a z Hongkongu. Nyní pracovala ve finančním odboru FBI a vyšetřovala kriminalitu „bílých límečků“. Hood s ní nemluvil už více než rok, ale vsadil by se, že pořád ještě je ranní ptáče.

„Prokázal byste mi laskavost, Bobe?“ zeptal se.

Jistě.“

„Zavolejte Darrellovi a povězte mu, že zkontaktuju přítele od FBI. Nechci, aby se čílil, že si hraju na jeho písečku.“

„S tím musíte přestat,“ zažertoval Herbert.

„Nojo.“

Ještě Herbertovi řekl, že se ozve hned, jak s Emmy promluví. Než zavěsil, přišel Herbert ještě s něčím dalším.

„Teď ráno jsem měl v hlasové schránce zprávu od Šigeo Fudžimy.“

„To jméno znám.“

‚Je to vedoucí Úřadu pro výzvědnou činnost a analýzu při *Gaimuso*, na japonském ministerstvu zahraničních věcí. Dělal na bezpečnostním zajištění naší operace v Severní Koreji.“

„Ano, vím.“

„Chtěl vědět, jestli máme nějaké informace o chlápkovi jménem Henry Genet.“

„A to je kdo?“

„Člen správní rady Beaudin International Industries. Tohle ale není jediné, co dělá. Tráví spoustu času v Africe a tam provozuje svůj hlavní byznys.“

„Což je...?“

„Diamanty.“

15 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 08.00

Podnik DiMaggio's Joe není místem, kde pracují špioni. Je to podnik veřejný, jasně osvětlený, sledovaný bezpečnostními kamerami, hojně navštěvovaný a obvykle hlučný.

A právě proto si sem Mike Rodgers pozval Aideen Marleyovou, Davida Battata a Darrella McCaskeyho. Každý mladý člověk shánějící práci, nebo lidé trpící závislostí na politice, by očima hledali někoho z Kongresu, ministerstva zahraničí nebo jiné vysoce postavené instituce, a ušima by lovili jejich slova. Špioni shánějící informace zpravidla chodí do barů. Tam je nejen temno, ale lidé tam pijí. Obezřelost se po kouscích vytrácí a pak často dojde na sdělování informací, zvlášť když návnadou jsou panáky zadarmo nebo sex. Nikdo nezaprodá svou vládu za mísu čočovice.

Battat, bývalý agent CIA, byl jediný, kdo ve městě nebydlel, oznámil však, že může přijít neprodleně. Slíbil, že ve čtvrtek ráno pojede z La Guardiova letiště hned prvním autobusem a pak si vezme taxík.

Rodgers dorazil první. Koupil si kávu, k ní taštičku plněnou ovocem, a usadil se u stolu v rohu, tváří ke vchodu. Darrell přišel několik minut po něm. Malý, houževnatý a předčasně šedivějící bývalý agent FBI vypadal unaveně, obličej, potažený tenkou, napjatou kůží, měl bledý, modré oči zarudlé.

„Vypadáte, jako kdybyste vůbec nespal," poznamenal Rodgers.

McCaskey se posadil, dal si dvě espresa a dva italské *biscotti* s rozin-

kami. „Moc ne," přiznal. „Byl jsem vzhůru skoro celou noc a sháněl nějaké poznatky o tom, jak zmizel váš přítel."

„Ballon?" pronesl tiše Rodgers.

McCaskey přikývl; naklonil se blíž. „Volal jsem svým kontaktům ve Francii a v Interpolu. Přísahají, že plukovník nikde nepracuje s krytím. Před pár měsíci šel do knihovny vrátit nějakou knihu, a už se neukázal."

„Vy tomu věříte?"

„Ti hoši mi ještě nikdy nelhali," odtušil McCaskey.

Rodgers přikývl. Bylo mu z toho smutno. Člověk jako Ballon si za léta své práce nadělá spoustu nepřátel. A člověk jako Beaudin má vliv a moc, které stačí k tomu, aby nějaký takovýhle protiúder zařídil.

„Takže s plukovníkem Ballonem to vypadá takhle," pokračoval McCaskey: „Požádal jsem Interpol, ať se podívají na bankovní transakce, nákupy na platební kartu, ať zatelefonují jeho přátelům a příbuzným - nic."

„Průser."

Jo," přitakal McCaskey.

„No, ale děkuju, Darrelle."

McCaskey upil z prvního espresa. „A pak je tu ještě ta věc s Mariou."

Jaká věc?"

„Má starosti."

„Z toho, že je vdaná, nebo že se stěhuje do Spojených států?"

„Nevím. Možná ze všeho," žehral McCaskey.

„Tím bych se netrápil," uklidňoval ho Rodgers. „Na novomanželky vždycky přichází záchvat PLSP."

„PLSP?"

„No - políbánková stresová porucha."

„Hele - a neutahujete si ze mě?"

Jen zčásti," odtušil Rodgers. „Není to nějaký skutečný syndrom, ale přísahám, Darrelle, tohle jsem pozoroval u členů rodiny, u přátel, vojáků. Přijde to, když se vrátíte z Baham, Tahiti nebo kdoví odkud a uvědomíte si ‚Doprdele, teď mám po randění, bude vojna, podepsal jsem jim to'."'

„Nojo." McCaskey ukousl z jednoho *biscotta* a sousto zapil espresem. „Nejspíš to něco z toho bude. Ale řekl bych, že toho je víc. María se bojí, že až se psychicky odpoutá od Interpolu, dá jí pořádně zabrat, než

se přizpůsobí životu na předměstí D.C. a než si sežene něco zajímavého na práci."

Já myslel, že si dá ráda pohov," poznamenal Rodgers.

„To si ona myslela taky."

„A nějak si to rozmyslela?"

Jo. Ráno jí volal Bob."

„Bob že jí volal?"

McCaskey přikývl.

Rodgers z toho neměl vůbec radost. Mariu Cornejovou má on na svém vlastním krátkém seznamu operativců, na které se obrátí, a Herbert to ví. Jenže Bob Herbert je týmový hráč. Muselo se něco stát, jinak by ji nekontaktoval. Rodgersův mobil není zabezpečený, takže generál musí počkat, až bude v Operačním centru, aby zjistil, co to je.

„Co po ní chtěl?"

„Potřeboval, aby se María na něco podívala na ministerstvu obrany."

„Máte tušení, co by to mohlo být?"

„Ani stín," odtušil McCaskey. „Ale ona proti tomu vůbec nic neměla, je celá žhavá, aby něco dělala, něco důležitého. Volala mi ze své bývalé kanceláře plná nadšení, protože věděla, s kým z ministerstva promluvit, zná to tam a přesně věděla, kam se dívat. Připadalo jí, že tam pořád ještě patří, byla jak vyměněná."

„Strávila tam málem celý život," poznamenal Rodgers. „A někam se vracet jako domů zrovna ve chvíli, kdy člověk odchází jinam, to je drsné."

Já vím. Ale není už přece dítě. Tohle všechno jsme si vyříkali a vyjasnili. Ví, že přestěhovat se sem bude jako když člověk nastupuje do nového místa, jde do nového domu a nového prostředí, kde je nové úplně všechno. Máte spoustu toho, o čem si myslíte, že se vám na tom novém bude líbit. A pak, jak jste říkal - k něčemu se zavážete, načež začnete dumat o tom, co všechno tomu bude *chybět!*[1]

„Něco jako ústup z pozic."

„To jste trefil," souhlasil McCaskey. „Tohle María prožívala. Anebo něco takového prožívala do půl páté dneska ráno našeho času. A co udělá? Vzbudí mě telefonem a vytáhne na mě něco jako 'Darrelle, možná, že jsem udělala chybu; nevím, jestli dokážu nechat tohle plavat'."

„To mě mrzí, Darrelle."

„Nojo, toho si cením."

Rodgers upil trochu kávy. Nebyl si jistý, jestli teď je doba vhodná, nebo naopak strašně nevhodná k tomu, aby vyrukoval s tím, že se María má stát příslušnicí nové jednotky.

Vzhledem k situaci v Botswaně dospěl k závěru, že nemá na vybranou. A také ho napadlo něco, co by se McCaskeymu mohlo zamlouvat. „Takže co uděláte, když opravdu bude chtít zpátky do terénu?" zeptal se.

„To nevím," přiznal McCaskey. „Otázkou spíš je, kde k tomu dostane příležitost?" Opět se k Rodgersovi naklonil. „A jen tak mezi námi, povídá se, že dáváte dohromady novou operaci agentů v terénu. Je to pravda?"

Rodgers přikývl. Herbert musel McCaskeymu něco naznačit. Šéf zpravodajců strašně nerad nechává druha ve zbrani v nejistotě.

McCaskey se napřímil. „Hergot, Miku, nějaké upozornění předem bych docela ocenil."

„Dostal byste ho už dneska ráno. Hned teď," odtušil Rodgers. „Proto jsem vás požádal, abyste sem přišel. Prokrista, vždyť na mě samotného Paul Hood s tou novou operací taky přišel úplně z čista jasna."

McCaskey se zamračil.

„Pokud je o Mariu, tak nevím, proč jí Bob volal," pokračoval Rodgers. „Ta nová skupina je moje dílo, ne jeho. A já nebudu po Marii chtít, aby se do ní zapojovala, kdybych vám tím měl nějak komplikovat život."

Už když to říkal, věděl, že to s Mariou byla chyba. Ale Herbert asi neměl v Evropě nikoho jiného, na koho se mohl obrátit. Přesto však se nějaké řešení může najít.

„Když já nevím, Miku," přiznal McCaskey. „Miluju ji. Vždycky jsem ji miloval. Už jednou jsem se jí radši vzdal, než abych se strachoval, že o ni přijdu, až bude pracovat někde v terénu. Pokud vám to něco říká..."

„Říká."

„Ale když jsem s ní dneska ráno mluvil, pochopil jsem, že jí nebude dělat nějakou velkou radost práce, kde bude mít v pět ‚padla', a to ani ne práce pro nás."

„Jak chcete udržet v chaloupce někoho, kdo okusil život na statku?" poznamenal Rodgers.

„Jo, tak nějak."

„Třeba vůbec nebude muset."

„Co tím chcete říct?"

„To, že bychom mohli přijít na nějakou práci, kdy by byla v terénu jenom jaksi na částečný úvazek. A když v něm bude, nepošleme ji do žádných červených zón."

Červené zóny znamenaly vysoce rizikové oblasti, například činnost za linií v bojových podmínkách. Bílé zóny znamenaly infiltraci do nějakého protivníkova nevojenského uskupení. Operace v zelené zóně byla činnost, kterou María provádí nyní - sbírání informací na území spojence.

„To by šlo," řekl McCaskey. „Hergot, já se přece nechci pokoušet nějak ji násilně ovlivňovat."

Jako kdybyste mohl," utrousil Rodgers.

Jako že taky nemůžu. Prostě ji nechci vidět mrtvou."

Rodgers pohlédl na hodiny na stěně.

„Podívejte, Darrelle, o tomhle si můžeme popovídat později. Teď s vámi chci mluvit o něčem jiném než o tom, aby María pracovala pro mě. Pozval jsem vás proto, abych vám něco řekl o té skupině agentů do terénu, protože budu možná potřebovat pomoc někoho z vašich lidí v D.C. a v zahraničí."

„Tak proč jste se chtěl sejít tady a ne v kanceláři?"

„Protože sem přijdou ještě dva další. Potřebuju vidět, jak se chovají na veřejnosti."

„Chcete říct, jak s ní splynou," podotkl McCaskey.

„Přesně tak."

Právě v té chvíli jako na zavolanou přišla Aideen Marleyová. Rodgers ji viděl vcházet, vlastně nejprve viděl její oslnivě zářící rudé vlasy. Byly delší, než jak je pamatoval, a vroubily tvář ne tak plnou, jak ji pamatoval. Měla na sobě slušivý světlý šedohnědý kalhotový kostým a vypadala v něm trochu větší. Možná ji změnila práce v kuloárech moci. Ta buď dodává novou sebedůvěru, nebo deptá. Rodgers byl rád, že šestatřicetileté ženě práce politické poradkyně zcela jasně sebevědomí a vystupování vylepšila.

Zamával na ni. On i McCaskey vstali. Aideen jim přes hlavy davu lidí zamávala v odpověď. Její úsměv byl upřímný. I takový úsměv byl ve Washingtonu vzácností.

Když k nim došla, vřele generála objala. Jak se daří?"

‚Jde to," odpověděl. „Vypadáte úchvatně."

„Díky." Otočila se k McCaskeymu a podala mu ruku. „Prý jste se oženil. Gratuluju. María je vynikající žena." „Ano, to je."

Aideen s ním a s Mariou úzce spolupracovala ve Španělsku. Operační centrum tam odvrátilo občanskou válku hrozící, že se rozroste do značných rozměrů.

McCaskey se Aideen zeptal, co si dá. Poprosila ho, aby jí donesl kávu bez kofeinu a croissant. McCaskey si vzal jedno ze svých espres a vydal se k pultu.

Rodgers se na Aideen zadíval. „Takže bez kofeinu?" poznamenal. „Než jsem odešla z domova, měla jsem tři šálky, a jeden další cestou," odpověděla a vklouzla na stoličku. Kabelku, kterou měla přes rameno, si položila k nohám na podlahu. „Vstávám ještě za tmy a většinu práce udělám, než se

rozední. Líp se tak soustředím. Sháním prameny pro ty svoje články do *Moore-Cook Journal* a píšu je dokud mám ještě svěží mozek, a pak šprtám materiály na schůzky přes den.“

Moore-Cook Journal byl čtvrtletník zabývající se dopadem mezinárodních událostí na domácí politiku. Vydávala jej malá konzervativní izolacionistická skupinka intelektuálů a těšil se širokému zájmu zpravodajské komunity.

Jak jde poradenská práce?“ zajímal se Rodgers. „Dlouhá pracovní doba, slušný plat a mizerné zdravotní pojištění. Ale líbí se mi, že se *každý* den setkávám s novými tvářemi, a zamlouvá se mi, jak stoupá ochota učit se. Vtip je v tom, vědět to, co jiní nevědí, a potom je tím vyděsit natolik, že si vás najmou.“ „Informační pojištění,“ podotkl Rodgers.

„Něco takového. Bylo by to fajn, mít zase něco stabilního, ale co jsem odešla z Operačního centra, vypadla jsem z řady. A nechce se mi začínat pořád někde jinde.“

V jejím hlase zazněl trpký tón; když byla ve Španělsku zavražděna její „patronka“ Martha Mackallová, potřebovala se z toho vzpamatovat, a čas, který k tomu potřebovala, byl delší, než jaký si Operační centrum mohlo dovolit jí poskytnout.

Rychle hovořila dál: „Cestou jsem tak přemýšlela - vlastně jsme se neviděli přes rok. Jak se daří vám?“

Jde to. Asi jste slyšela o tom maléru v Kašmíru.“

Aideen přikývla. „Slyšela. Byla jsem z toho nešťastná. Jak se má plukovník August?“

„Dobře. Celá ta operace byla moje záležitost, moje velké minus. A kromě toho, on se vždycky dokázal dívat dopředu.“

„Zatímco vy se ohlížíte dozadu,“ podotkla.

„Co na to můžu říct? Jsem zažraný do historie.“

„Můžete říct, že to, co se naučíte, aplikujete na budoucnost. K čemu by potom bylo něco se z minulosti vůbec učit?“

„V tom s vámi souhlasím.“

„Co Paul a Bob?“

V tomhletom je dobrá, pomyslel si Rodgers. Aideen nenechá bolavé místo v klidu. Přišla, řekla své a udržuje věci v chodu.

Jsou pořád stejní,“ odtušil. „Asi víte, že Ann Farrisová už v Operačním centru není.“

„Ano. Doufám, že odešla z přirozených důvodů.“ To byl eufemismus pro narážku na strach z trestu za hřích, anebo pro odchod za lepší prací. Aideen jím zde vyjádřila naději, že Ann odešla z profesních důvodů a ne kvůli svému vztahu k Paulovi.

„Úplně tak to nebylo. Snižoval se rozpočet. Já kvůli tomu teď podruhé přicházím i o Striker.“

„Nejenom o lidi? Vy myslíte útvar jako takový?“

Rodgers přikývl.

Aideen tím překvapil; tahle zpráva se očividně ještě nestačila dostat do washingtonské drbárny.

„To je mi líto, Miku.“

„To nic. Holt mě nakopli do zadku,“ připustil Rodgers. „Ale jedeme dál. A to je jeden z důvodů, proč tu dneska jste.“

McCaskey se vrátil s kávou pro Aideen. Poděkovala mu, aniž přitom spustila zrak z Rodgerse.

„Dávám dohromady novou skupinu,“ pronesl tiše. „Nic velkého, práce stejná jako ta, co jste dělala s Mariou. No, a tak jsem si říkal, jestli byste do toho nechtěla jít.“

Aideen pohlédla z Rodgerse na McCaskeyho. „María bude pracovat s námi?“

„To ještě nevíme.“

‚Já ano,“ ozval se McCaskey. „Až se jí na to Mike zeptá, María nebude váhat. Určitě ne tolik, jako když jsem na ni svou otázku vybafl já.“

Ještě jsme se nerozhodli, jestli se Mike opravdu zeptá,“ vysvětlil jí Rodgers.

Než se dostali k dalšímu projednávání ustavení týmu, do kavárny vešel David Battat. Rodgers ho poznal podle fotografie, kterou měl ve svém souboru. Pokynul mu, aby k nim šel. Zatím si nebyl jistý, co od něj může čekat, věděl jen to, co četl ve spise - že působil jako styčný pracovník mezi CIA a mudžáhidy v Afghánistánu a vypracoval se do funkce vedoucího pobočky v New Yorku. Poté, co jedna z jeho podřízených, Annabelle Hamptonová, pomáhala teroristům, kteří přepadli

Radu bezpečnosti Spojených národů, byl poslán zpátky do terénu. Působil v Baku a nedávno spolupracoval s Operačním centrem při odvrácení války v Kaspickém moři.

Bývalý agent CIA byl malé postavy a nijak uhlazeného zevnějšku. Nebylo na něm nic z nablýskanosti výcvikového tábora, na jakou byl Rodgers zvyklý. Jenže generál už neměl co do činění s armádou. Cítil se asi tak, jako se museli cítit Edward Rutledge z Jižní Karolíny a ostatní zástupci Jihu na Kontinentálním kongresu, když se poprvé setkali se svými yankeeskými partnery. Žádné jemné mravy, žádný respekt před těmi, kdo mají úroveň nebo se chovají uhlazeně. Rodgers si však připomněl, že i tak se jim podařilo pracovat společně a vybojovat pro Ameriku nezávislost.

Battat došel k jejich stolu. Měl na sobě tričko Newyorské univerzity a pod paží držel výtisk *New York Times.* Jinak nenesl nic. Rodgersovi se zamlouvali lidé, kteří cestují nalehko.

Battat si prohrábl krátké, řídnoucí černé vlasy a představil se Rodgersovi a McCaskeymu.

Rodgers mu představil Aideen. Battat zvedl své husté obočí za slunečními brýlemi.

„Vy musíte být ta Aideen Marleyová, co píše do *MCJ,*“ řekl. „Ano, jsem to já.“

„Četl jsem váš článek o dopadu hysterie v médiích na připravenost občanů na boj proti terorismu,“ sdělil jí. „Budeme si o tom muset podiskutovat.“

„Vy nesouhlasíte s tím, co jsem zjistila?“

„Souhlasím, ale jen s tím, co jste zjistila.“ Přitáhl si stoličku a posadil se. „Nemůžete předpovídat útoky a dělat opatření jak jim předejít. Lidi jedině děsíte, a to může být horší než samotný útok. Hergot, *to je* už samo o sobě útok.“

„Napodobenina útoku,“ podotkla Aideen. „Psychologické útoky nejsou předstírané útoky,“ opáčil Battat. „To ne, ale lze se proti nim snáz bránit. A poučení se vždycky ujímá hůř než neznalost.“

„Nějaké poučení je tu úplně mimo,“ prohlásil odmítavě Battat. „Klíčem je strach. Diktátor se musí bát, že o to své maličké království přijde, když se je pokusí rozšířit. Chruščov nestáhl své rakety z Kuby proto, že by si snad najednou řekl: ‚Tak moment; co to vlastně provádím'?“ pokračoval. „Bál se vzájemného, navíc zaručeného zničení. Takže na tamto zapomeňte. A taky nemůžete krize řídit ‚po činu', jak to váš článek vlastně naznačuje.“

„No, a jaké je vaše řešení?“ zajímala se Aideen. Rodgersovi se tahle debata líbila. Na vědátorech je prima, jak vždycky buď pravdu mají, nebo ne. Nějaké univerzální řešení pro ně neexistuje. Ale jejich debaty jsou vždycky přímo fascinující.

„Moje řešení je invazivní agrese,“ odtušil Battat. „Nepřítel zasáhne budovu, vy mu rozbouráte celý blok. Rozboural vám blok, vy mu smetete celé město. Zasáhne město, tak mu uděláte z celé země navážku.“ „Co je špatného na právním systému, kterým se vypořádáváte s následnými dopady nějakého útoku?“ zeptala se Aideen.

„To, že tamtěm poskytuje pódium, ze kterého můžou chrlit do světa ty svoje kecy. Kdo to může potřebovat?“

„Také se tím lidem ukáže, že jde o pokřivené jedince, které je potřeba sledovat a dávat si na ně pozor,“ odtušila Aideen.

„Víte, co vám povím? Vy nejspíš moc sledujete televizi. Já dávám přednost tomu, když jsou naši nepřátelé mrtví.“ „Tak o tomhle si teda *budeme* muset promluvit.“ V Aideenině hlase zazněl ostrý tón, ale měla dost rozumu, aby tuto diskusi smetla ze stolu dřív, než v ní převládnou emoce. Pokud šlo o Battata, ten hovořil jako kterýkoli obyvatel Washingtonu, který má svůj názor. Tím by se nijak neodlišil, vlastně spíš naopak. Tihle dva vypadali a hovořili jako běžní občané.

„Davide, můžu vám něco donést?“ zeptal se McCaskey. „Teda kromě nějaké taktické jaderné zbraně?“

„Díky, to je dobré. V letadle dávali sladké pečivo.“ Pohlédl na Rodgerse. „A jak se daří vám?“

„Žiju.“

„Četl jsem, co se tam venku přihodilo. Získal jste si náš obdiv a úctu. Američanů *a všech* dalších v oboru.“

„Díky. Právě jsem slečně Marleyová říkal, že kvůli tomu, co se stalo, jsme byli nuceni provést pár změn.“

„Nic z toho, co udělají neuznalí byrokrati, kteří *házejí* odpovědnost na druhé, mě nemůže překvapit," prohlásil Battat. „Čím můžu přispět?" „Dáváme dohromady jistý druh sportovního mužstva, a já si procvakávám možné hráče."

„No, já si zahraju rád," sdělil mu Battat. „To platí?" zeptal se McCaskey. „Platí," odpověděl Battat.

„Vynikající," řekl Rodgers. Pohlédl na Aideen. „Co vy?" Váhala s odpovědí. „Hodně mě to zajímá. Chtěla bych si o tom ještě trochu popovídat."

Jistě," souhlasil Rodgers.

Nevěděl, jestli její váhání vyplývá ze zahořklosti vůči Operačnímu centru, nebo je za ním přání řídit si život po svém, anebo možná i jistá averze vůči Battatovi. Možná trochu ode všeho.

„Tak navrhuju, abychom šli do kanceláře a tam všechno pořádně prohovořili," řekl. Aideen přikývla.

„Mám dotaz," ozval se Battat. „Kdy myslíte, že by ten tým šel do terénu? Já jen, abych si podle toho zařídil rozvrh."

Rodgers dopil kávu a pohlédl na hodinky. „Nejpozději tak za šest hodin."

16 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 08.12

Seznam lidí, jimž Bob Herbert důvěřoval, byl krátký. A seznam těch, kterým důvěřoval absolutně, ještě kratší.

Edgar Kline se na velmi krátký seznam nikdy nedostal. Nyní si Herbert nebyl jistý, jestli Kline je aspoň na tom krátkém. Má i osobní zájmy, které je třeba si chránit. Jeho nejvyšší prioritou je blaho a vnitřní zájmy Vatikánu. To Herbert chápal, jenže své vlastní zájmy, o které musí dbát, měl i on. Proto zavolal April Wrightové, která pracovala na volné noze.

April byla profesionální „pozorovatelkou“, jednou ze stovek těch, kdo dennodenně procházejí ulicemi hlavního města. Americké výzvědné služby najímají některé z těchto pozorovatelů, aby špehovali jejich rivaly - druhé služby. Jiné zase Američané najímají, aby špehovali cizince, a naopak. Pozorovatelé se oblékají jako donášková služba, turisté, prodavači suvenýrů, nebo do sportovního oděvu jakožto rekreační běžci. Pár takových pozorovatelů pracuje v týmu. Vydávají se za televizní reportéry nebo univerzitní studenty, kteří natáčejí studijní filmy. Někteří nosí brašny, v nichž mají oděv, do kterého se mohou převléknout. Když působí v nějaké oblasti sledované bezpečnostní kamerou, nemohou zůstat celý den v jednom oblečení.

April bývala herečkou. Většinou hrála v některém oblastním divadle, takže její obličej nebyl nijak dobře známý. Byla blízkou přítelkyní Herbertovy manželky. Provdala se za pilota a měla dcerku. Během jediného dne se dokázala proměnit z chůvy v matku na procházce, až po

bezdomovkyni s dítětem. Ve všech svým převlecích s sebou nosila digitální fotoaparát. Když byla „bezdomovkyní, nosila jej ukrytý na dně klasického pytlíku z hnědého papíru. Vždy, když potřebovala udělat snímek, provedla to tak, že se napila. V tom, co dělala, byla dobrá, a práce se jí líbila. A bylo to její tajemství, které sdílela pouze s Herbertem. April byla k dispozici jen když měla manžela pryč.

Herbert ji požádal, aby pozorovala Watergate. Chtěl vědět, kam Kline chodí, a kdo přichází za ním. Zapsala se v deset večer, potom sešla dolů v převleku za chůvu a našla si místo poblíž domácích telefonů. Kolébala své dítě až do dvou v noci, pak se stala bezdomovkyni a sledovala Klineovo okno zvenčí. Krátce po rozednění z ní byla časně vstávající maminka, která si vyšla trochu se projít po hale. Vždycky dbala na to, aby byla poblíž telefonů, když někdo volal. Kdyby Kline z hotelu odešel, sledovala by ho. Za tím účelem tam čekal šofér, který ji přivezl. Herbert se s Klineem domluvil, že do Operačního centra přijde v osm ráno, a sdělil to Hoodovi. Ve dvě v noci Apríl podala průběžné hlášení. V sedm pětačtyřicet podala konečné hlášení. Herbert jí poděkoval a poslal ji domů. Mezitím požádal lidi ze skupiny Matta Stolla, aby se podívali do počítače na lety ze Španělska do Botswany. Potřeboval se cosi dozvědět.

Kline přijel taxíkem. Herbert svého starého přítele uvítal na hlavním podlaží a vzal ho rovnou do Hoodovy kanceláře. Kline se posadil do křesla naproti Hoodovu stolu, Herbert zajel s vozíkem ke dveřím. Hood požádal svého politického styčného pracovníka Rona Plummera, aby na schůzku přišel také. Bývalý analytik CIA pro oblast západní Evropy dorazil minutu po Herbertovi. *Zavřel* dveře a opřel se o ně, ruce pevně *zkřížené* na prsou. Plummer byl malé postavy, měl řídnoucí hnědé vlasy a oči posazené daleko od sebe. Nosil tlusté brýle s černými obroučkami, sedící na velkém zahnutém nose. Vyznačoval se schopností maximálně se soustředit na to, na čem právě pracuje. Ukázalo se, jaké je to štěstí, neboť to, jak se podílel na řešení delikátní situace v Kašmíru, zabránilo, aby se tamní konflikt rozhořel naplno.

Herbert se Klinea zeptal, jak proběhl večer. Důstojník Vatikánské bezpečnostní služby odpověděl, že úspěšně: před dnešní ranní mší se sešel s kardinálem Zavalou. Sdělil, že až zde skončí, odebere se hned do New Yorku na schůzku s kardinálem Murrietou.

„Dozvěděl ses od kardinála, cos potřeboval?“ zeptal se Herbert.

„Dozvěděl. Domluvili jsme se, že pošleme do Botswany biskupa Victora Maxe. Přiletí za mnou do New Yorku.“ „Max je velký zastánce lidských práv, co?“

Je. Zaujme místo otce Bradburyho, jako projev podpory jeho osobě. Poletí do Gaborone a odtud odjede do Maun. Požádali jsme dva z Bradburyho jáhnů, aby zůstali a počkali na něj.“

„To by mohlo být pro biskupa i pro jáhny nebezpečné, to určitě chápeš,“ řekl Herbert. „*Oni* to tedy chápou.“

„Samozřejmě.“

„Bude se o tom psát v novinách?“ zeptal se Hood.

„O články v novinách nebudeme v žádném případě žádat, ale vydáme komuniké,“ odpověděl Kline. „Chceme, aby Dhamballa věděl, že se nedáme zastrašit. V Gaborone nějací novináři určitě budou, ale jinak - žádná další prohlášení, žádné tiskové konference. Tam, kde církev chce podporovat misii takovým způsobem, aby se na druhé straně nezdálo, že se staví proti vůli nějakého domorodého uskupení, má pro svou činnost jen hodně úzký prostor.“

Jaká opatření chystáte pro biskupovu bezpečnost?“ zajímal se Hood.

„Pracujeme s místními úřady.“

„A to je všechno?“ ozval se Herbert.

Kline na něj upřel zrak. „Máme i další možnosti. Biskup bude v bezpečí.“

„O tom nepochybuju,“ odtušil Herbert.

„Pročpak ne?“

„Vsadím se, Edgare, že jsi uplatnil madridské dohody.“

Herbert vůbec poprvé uviděl Klinea překvapeného. „Vidím, žes nezaháleI,“ poznamenal Kline.

„No, nezaháleli jsme oba.“

„Okamžik!“ zasáhl Hood. „Ty dohody neznám.“

„Před třemi lety Vatikán podepsal s *Ministerio de Defensa de Espaňa* tajnou dohodu,“ sdělil mu Herbert. „Výměnou za aktivní podporu od Vatikánu byl slib, že v případě, že proti katolické církvi bude v kterékoliv rozvojové zemi podniknuta nějaká akce, dá k dispozici pozemní

jednotky.“

Kline jeho slova odbyl mávnutím ruky. „Madridské dohody nejsou

žádné tajemství.“

„Nejsou, pokud si ovšem nepřečteš Vatikánské zápisy schůze bratří, které nejsou dostupné ani on-line, ani mimo Archivní síň v Římě. Nebo ses o tom mohl dočíst, kdybys měl přístup k souboru Španělské aliance na ministerstvu obrany v Madridu,“ prohlásil důrazně Herbert. ‚*Já* o té dohodě vím proto, že jsem dneska v noci ve dvě patnáct zavolal jednomu -jedné - ze svých lidí ve Španělsku. Požádal jem ji, ať se koukne, jestli nějaké takové smlouvy existují.“

„Co tě k tomu vedlo?“ zeptal se Kline.

„Návštěva člověka od náměstka ministra Rodrigueze, který za tebou dneska hodně časně přišel.“

Klineovy rysy potemněly. „Ty jsi mě dal sledovat.“

„Dal.“

„Tos mě hodně zklamal, Bobe.“

„Vsak ty mě taky,“ odtušil Herbert lhostejně. „Požádal jsi mě o pomoc, ale neřekls mi všechno.“

„Nebylo moc co říkat.“

„Dost sis toho ovšem nechal pro sebe,“ opáčil důrazně Herbert.

„Máme záležitosti týkající se bezpečnosti a utajení, o kterých nemůžu a nechci mluvit, ani je vyzrazovat. Důsledky podpory od jiné země jdou za rámec nynější krize.“

„Pánové, tak teď už tomu ale vůbec nerozumím,“ zasáhl Hood. „Bobe, pověděl byste mi, oč tu jde?“

„Pověděl jsem vám pěkně všechno, co vím s určitostí, Paule. Edgar žádal, abychom pomohli nalézt otce Bradburyho. Přibral jsem Mika a rozjel to, a potom jsem přišel na to, že ve hře je víc lidí. Že tahle situace může být něco většího než to, co se nám předkládá k věření.“

Herbert neměl v úmyslu říci Klineovi o telefonátu od Šigeo Fudžimy. Zatím nevěděl, zda je tu nějaká spojitost. A pokud je, chtěl si tenhle kontakt nechat pro sebe.

Hood pohlédl na návštěvníka. „Nu, pane Kline?“

„Zapojení španělské armády je velmi delikátní aspekt téhle ‚situace', tak, jak ji Bob popisuje. Vatikán má se španělskou armádou dohodu o obraně. Ta dohoda nezahrnuje hlavní armádní těleso, týká se jen *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue.“*

„To je španělská obdoba Strikeru,“ vysvětlil Hoodovi Herbert.

„Útvar rychlého nasazení o síle asi dvou set mužů. Základnu má ve Valencii, u Středozemního moře.“

„Správně,“ potvrdil Kline. „S jeho zásahem počítám jedině, kdyby hrozilo přímé nebezpečí Jeho Svatosti nebo samotnému Vatikánu. O jeho zapojení jsem ti neřekl proto, že s úředním pověřením do Botswany nepůjde.“

„Ti lidé se vydají do farnosti otce Bradburyho v Maun jako turisté,“ odtušil Herbert.

Kline vypadal ještě víc překvapeně než před chvílí. Jak jsi na něco takového přišel?“

„Protože je to nabíledni,“ sdělil mu Herbert. „Napadlo mě, že chceš mít ty vojáky na místě, než tam biskup zítra dorazí. Ale nevíš, kdo by mohl pomáhat Křovinným zmijím, takže jsi tam nemohl poslat španělské vojenské letadlo. Požádal jsem naše lidi, aby v počítači prověřili lety ze Španělska do Botswany. A ukázaly se rezervace pro několik Španělů v letadle z Valencie do Madridu a pak do Gaborone. Jména byla falešná, jenže kvůli utajení elektronického nákupu letenek in-line použili svá osobní telefonní čísla. A ta má Pentagon v souborech z loňského cvičení ve Středozemním moři. Ten se s lidmi, které nemůže znova najít, o taktické informace nedělí. Nápadné je už jméno majora José Sanjuliána; je to specialista na boj proti terorismu a patří ke *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue“*

„No tak teď víš všechno, co jsem udělal,“ poznamenal Kline. „Dokonce víš víc než já.“

Jeho hlas zněl dotčeně. Herberta to mrzelo. V téhle profesi ale přátelství nemůže stát výš než národní bezpečnost nebo životy spolupracovníků. Kline je profesionál. O tom, co Herbert udělal, popřemýšlí a vzpamatuje se. Zvlášť jestli chce, aby Operační centrum pomohlo při pátrání po otci Bradburym.

„Takže když teď máme všechno na stole, pane Kline, co byste od nás rád?“ zeptal se Hood.

Kline pohlédl na Herberta. *Je* všechno na stole, Bobe?“

„To jako jestli jsem nečmuchal ještě někde jinde?“

„Ne. Existuje ještě něco dalšího, co bych měl vědět, aby to přispělo k záchraně životů lidí v Botswaně?“

„V téhle chvíli ne.“

Kline nevypadal, že by mu věřil, ale Herbertovi to bylo jedno.

„Edgare, co od nás tedy chcete?“ zeptal se znovu Hood.

„Řečeno v obecných rysech, rádi bychom jakékoli přispění při nenápadném získávání zpravodajských informací, které můžete poskytnout.“

„To je hodně velké hřiště,“ odtušil Hood. „Hrajeme jen s tím, co víme o nynější činnosti pachatelů a těch, kdo by mohl za nimi stát, a známe věci z minulosti pana Serongy a jeho společníků.“

Je to skutečně hodně velké hřiště, a nemá postranní čáry,“ souhlasil Kline. „Máme tady co do činění s něčím, co vidíme jako problém skládající se ze tří částí. První je situace kolem otce Bradburyho. Ta nám dělá největší starosti. Jak ho dostat zpátky. Jeho únos ale očividně není izolovaná akce. Otec Bradbury byl donucen vyzvat své jáhny, aby z Botswany odešli. To vypadá jako hodně zřejmá předehra k protikatolickému hnutí se vztahem k tomu Dhamballovi.“

„Kultovnímu vůdci,“ podotkl Hood.

„Ano. Druhá část problému je, že když se nám nepodaří otce Bradburyho rychle osvobodit, potřebujeme vědět, jaké s ním má Dhamballa úmysly.“

„Předpokládám, že nedošlo k žádnému kontaktu mezi tím kultem a Vatikánem?“ pokračoval Hood.

„K žádnému," ujistil ho Kline. „Dhamballa nemá žádný úřad nebo třeba nějakou fyzicky existující církevní obec, o které bychom věděli. Dokonce ani nevíme, jak se jmenoval před tím, než ten kult založil."

„A ten třetí problém, pane Kline?"

„Ten není ani tak záležitostí Vatikánu, jako spíš představuje možný problém Botswany a celé okolní oblasti. O něm jste se už zmínil - kdo může Dhamballu podporovat. Nevíme, jestli se na tomhle hnutí podílí Beaudin. Pokud ano, potom se dá moc a moc pochybovat o tom, že tam je kvůli náboženskému osvícení."

„Mohl by potřebovat situaci rozvířit ze svých vlastních pohnutek a důvodů," dodal Hood.

Kline přikývl.

„Bobe, víme něco o tom, jestli Beaudin nemá přístup ke stejným souborům NATO, které jsme použili my?" zeptal se Hood.

„Pravděpodobně má. A ani v nejmenším se nedá čekat, že by ho nenapadlo počítat s tím, že biskupovi nezajistíme ochranu."

„Pane Kline, co by Vatikán riskoval, kdyby tuhle záležitost nechal běžet o něco déle?"

„Hodně. Kdyby šlo jen o návrat otce Bradburyho, souhlasil bych s tím, nechat na nějaký čas tu misii neobsazenou. Ale o to nejde - ve hře je věrohodnost Vatikánu a jeho závazky vůči těm, kdo se ve své víře doslova odevzdali do našich rukou, a to nejen v Botswaně, ale na celém světě. Doba je nejistá, bojovně naladěná. Katolická církev si nemůže dovolit zůstat pasivní, tak jak tomu bylo v minulosti."

„Položme si tu otázku obráceně: může si Dhamballa dovolit nechat biskupa Maxe navázat tam, kde otec Bradbury přestal?"

„To nevíme," přiznal Kline. „Doufáme, že rozhodný postoj Vatikánu Dhamballu od vyostření situace odradí."

„Tím myslíte vyostření útokem na biskupa."

Kline přikývl.

„A co když právě tohle Dhamballa chce?" zeptal se Herbert. „Co když chce předvést, jak si troufá, a to tím, že se pustí do katolické církve - ukázat, jak se lidé, kteří dosud stáli mimo, bez váhání přidávají k němu?"

„Pak budeme stát před hodně vážnou situací," řekl Kline. „Církev není ochotná vzdát se misionářské činnosti ani v Botswaně, ani nikde jinde."

Hood nyní oslovil svého politického poradce. „Rone, jaké dopady by mělo, kdyby v Botswaně došlo k občanské válce?"

„Válka z politických příčin by byla zlá," odpověděl Plummer. „Už jen taková válka by sama o sobě stačila, aby se do Jižní Afriky drala spousta uprchlíků, a na hranicích by docházelo k násilí. Ale kdyby došlo k náboženskému povstání, k situaci, kdy se nekřesťané obrátí proti katolíkům, mohlo by to inspirovat - nebo přímo podnítit - hinduistické a islámské menšiny v Jižní Africe, aby se zachovaly stejně."

‚A nepochybujte o tom, že jestli v té oblasti dojde ke konfliktu, Johannesburg bude muset rychle uzavřít hranice, aby chránil své lidi, svou pracovní sílu," dodal Kline. „Nemůže si dovolit přijít o příjmy z vývozu. Zmatek v jihoafrickém průmyslu by měl vliv na celou oblast, na dodávky oceli, kukuřice, vlny, kovů a na mezinárodní obchod s diamanty."

Při zmínce o diamantech si Hood a Herbert vyměnili pohledy. Kline si toho zřejmě nevšiml.

„V případě náboženské války také hrozí možné vážné problémy na západě, východě a severu Botswany," pokračoval Plummer. „Na západě máte Namibijce, a polovina z nich jsou křesťané. Ta druhá polovina praktikuje dávná, tradiční náboženství."

„A tyhle lidi by to táhlo k Dhamballovi. Jeho kult čerpá z celé řady různých dávných pramenů," zdůraznil Kline. „Na východě, v Zimbabwe, by to bylo horší - tam vyznavači tradičních náboženství převyšují počet křesťanů dvakrát. A na severu, v Angole, bychom byli svědky otevřeného pronásledování. Většina křesťanů tam se hlásí k římským katolíkům, ale vyznavačů tradičních náboženství je tam čtyřikrát víc. Tak by vzplanuly rozpory mezi kmeny, které by už neměly s náboženstvím nic společného."

Jeden dobře založený ohníček, a bouchne celá oblast," podotkl Plummer. „A nejen bouchne. Konflikt se rozšíří do tolika směrů - politického, náboženského, ekonomického a sociálního -, že kusy té skládanky, ze kterých původně vznikl, bude nemožné vůbec nalézt, natožpak je složit zpátky dohromady."

„No, dobrá. Teď se zase vrátíme do současnosti," řekl Hood. „Co botswanská vláda podniká, nebo co může mít v úmyslu podniknout, aby se s tou situací nějak vyrovnala?"

„V téhle chvíli nic, jen běžné pátrání," odpověděl Kline. „Byli vyslechnuti lidé z toho střediska, a pátrá se po trase přesunu únosců. Ale dokud se nebude vědět víc o Dhamballovi a o tom, kam jeho kult směřuje, vláda nechce nějakým přehnaným opatřením situaci dál zhoršovat."

„O náboženských radikálech a potenciálních vzbouřencích se ví nejen ve městech," poznamenal Plummer. „Určitě tam měli s něčím podobným co dělat už dřív, ty události jenom unikly mezinárodní pozornosti."

„A když boj mezi Dhamballou a Vatikánem eskaluje?" zeptal se Hood. „Co potom, Rone?"

„Když Gaborone nabude dojmu, že si Dhamballa vybudoval nějakou mocenskou základnu, bude s ním pravděpodobně vyjednávat. Jak jsem říkal, kulty tam nejsou nic neobvyklého. Velký rozdíl je ale v tom, že tenhle se zmocnil kněze, a navíc očividně násilím."

„Když s Dhamballou budete bojovat, riskujete, že mu dodáte na legitimitě," upozornil Klinea Herbert.

„Nebo když s ním budeme vyjednávat," opáčil Kline.

„Existují různé úrovně vyjednávání, Edgare," zdůraznil Hood. „Gaborone může zahájit dialog, aniž by tím Dhamballovy akce legitimizovalo. A botswanský prezident -jak se jmenuje?"

„Butere," odpověděl Kline. „Michael Butere."

„Takže - ví prezident Butere o možné účasti Křovinných zmijí a o zájmu někoho ze zahraničí na Dhamballově činnosti?"

„O možném zapojení bývalých Křovinných zmijí jsme ho informovali," řekl Kline. „Ale jelikož jejich příslušníci pomáhali při vypuzení Britů, a pro starší generace stále zůstávají hrdiny, prezidentovi se nechce prohlásit je za vzbouřence. O Albertu Beaudinovi jsme prezidentovi nepověděli."

„Proč ne?" podivil se Herbert. „Konečným cílem může být botswanská vláda. Tuhle informaci by měl dostat."

„Nám víc leží na srdci vztahy Vatikánu s Francií," odtušil Kline. „Absolutně si nepřejeme zatahovat do věci předního francouzského průmyslníka, dokud se nepřesvědčíme, že má s touhle věcí opravdu co dělat."

„Tak s tím seznamte francouzskou vládu," řekl Herbert. „Aspoň jí povězte o svém podezření."

„To není dobrý nápad, Bobe," namítl Plummer. „Pokud je nám známo, u moci jsou tam lidé, kteří Beaudina podporují."

„Takový byl i náš závěr," podotkl Kline. „A nechceme, aby se klíčoví členové vlády obrátili proti našim lidem ve Francii. Jak jsem říkal, v téhle chvíli je naší jedinou starostí bezpečnost našich duchovních a misionářů."

„Tak by tomu ostatně také mělo být," poznamenal Hood rozhodným tónem.

Jeho poznámka spíš měla přibrzdit Herberta, než podpořit Klinea. Hood tenhle šíp vyslal na Herberta zcela oprávněně. Nemohlo mu ujít, že Herbert se kontroluje o něco méně, než jak by měl. Šéf zpravodajců se neklidně vrtěl, mračil se a vrhal pohledy na všechny strany. Bylo za tím víc než jen to, že je jednoduše naštvaný, protože mu Kline sám neřekl o té španělské vojenské jednotce. Herbert si také přál řídit tu část operace, která se týká agentů na místě. V situaci, kdy je ve hře tolik zemí a tolik horkých bramborů, které si všichni navzájem přehazují, by se nabízelo dost práce. A Herbert záviděl Miku Rodgersovi, že v téhle akci povede tým do terénu on.

Hood pohlédl na Plummera. „Nějaké návrhy, Rone?"

„Mám dva. Za prvé, Operační centrum by mělo postupovat s maximální opatrností. Musíme brát v potaz okolnosti domácí i zahraniční. Všechno, co podnikneme, se musí dít hodně nenápadně, při zdi, a pokud možno neviditelně."

„S tím souhlasím," ozval se Herbert.

„A za těchto okolností," pokračoval Plummer, „nesmíme dopustit, aby to vybouchlo. Pokud budeme mít pro naše lidi a vůbec pro naši účast nějakou výchozí strategii, měli bychom panu Klineovi poskytnout veškerou zpravodajskou podporu, kterou požaduje."

„Když se do věci zapojíme, tak mi tedy uveďte nějaký scénář, který, kdyby to vybouchlo, by se pro nás mohl stát noční můrou z mezinárodního hlediska," řekl Hood.

„To není nic těžkého: někdo, kdo přímo podléhá nám, je v Botswaně přistižen, jak špehuje činnost nějakého botswanského občana. Neexistuje šance, jak by se Spojené státy mohly míchat do náboženského hnutí v malé africké zemi, a vyjít z toho s čistým štítem."

‚Jestli mají s Dhamballou co do činění Francouzi, buďte ujištěn, že se nám dostane veškeré pozornosti, o kterou nestojíme," poznamenal Herbert.

Hood na něj pohlédl. „Bobe, jak se na to připravíme?"

„To záleží na panu Klineovi. Ideální by bylo někoho s biskupem poslat. Třeba v převleku za duchovního, ale mám takový dojem, že jeho pověřením a listinami by se zabýval a ověřoval je někdo z médií."

„To je pravda," přitakal Kline.

„Ale je tu jiný způsob, jak na to," ozval se Herbert.

Jaký?" zajímal se Kline.

„Můžeme někoho zamíchat mezi ty španělské ‚turisty'. Edgare, myslíš, že s tím by mohl být nějaký problém?"

„Mohl by," připustil Kline Jak jsem se dozvěděl, major José Sanjulián s nikým zvenčí nepracuje."

„Tady by nám mohl pomoct Brett August," upozornil ho Hood. „Udržuje velmi dobré vztahy s důstojníky z většiny zemí NATO."

Jestli proti tomu nebude nic mít velitel té španělské *Unidad Especial del Despliegue,* Vatikán určitě nic namítat nebude," ujistil ho Kline. „O kom pro tu tajnou operaci uvažujete?"

„O ženě, která právě odešla od Interpolu, a pravděpodobně má nárok na pár týdnů dovolené," odpověděl Herbert. „María Cornejová-McCaskeyová."

17 KAPITOLA

Maun, Botswana čtvrtek, 16.30

Autobus do Maun Center přijel ve čtyři hodiny. Vystoupilo z něj dvaačtyřicet turistů; než pojede zpátky, bude tu asi hodinu čekat. Každý, komu ujede, bude muset počkat až do jedenácté následujícího dne. Taxíky byly drahé a po setmění jich jezdilo velmi málo. Terén mimo město a mimo dálnici nelákal k nočním jízdám. Půjčovny aut většinou sloužily cizincům, kteří jeli po dálnici přímo do Gaborone nebo do druhého většího města, Francistownu.

Osmatřicetiletý jáhen Eliot Jones dorazil do kostela Svatého kříže krátce po druhé odpoledne. Cesta sem z místa severozápadně od města Tonota na hranicích se Zimbabwe mu trvala celý den. Musel jet na kole do Francistownu a tam nastoupit do autobusu jedoucího na západ, kolem solné pánve Makgadikgadi. Potom musel čekat v turistickém středisku při solné pánvi na další autobus do Maun, a tam přestoupit do autobusu, který ho doveze do turistického střediska, kde se nachází kostel. Tam se k němu připojí jáhen Canon. Společně se přichystají k opuštění Botswany.

Příkaz se mu nezamlouval, nelíbilo se mu, že ho někdo zastrašuje a zahání od jeho stádečka. Duše mají větší hodnotu než jeho tělo, a jeho prací je pomáhat spasit duše, ne svou vlastní kůži.

Během cesty se několikrát pokoušel zavolat otci Bradburymu, nikdo se však neohlásil. Jáhen Jones prožíval hluboký strach o svého starého přítele a vychovatele.

Jen několik minut před tím, než dorazil do kostela, mu volali z arcidiecéze v Kapském Městě. Došlo ke změně plánů, Jones se má následujícího odpoledne vydat do Maun. Do Jižní Afriky nepoletí, má počkat na přílet biskupa Victora Maxe z Washingtonu a doprovodit ho do kostela. Osobní tajemník arcibiskupa Patricka v Kapském Městě Jonesovi také přikázal, aby s sebou vzal ještě jednoho z jáhnů. Patrick si nepřeje, aby pětatřicetiletý biskup zůstal sám, až Jones bude kupovat jízdenky, jídlo, nebo až půjde pro biskupova zavazadla.

Jones měl radost, že kostel nezůstane opuštěný. Možná, že nově příchozí biskup bude chtít, aby Jones zůstal. A také byl plný napjatého očekávání, protože se ještě nikdy s žádným americkým biskupem nesetkal. Na setkání se těšil, ačkoliv spolu stráví jen několik hodin. Klérus z jiné země má odlišné výhledové cíle, odlišné názory. Američané jsou ve svém celku vždy přímější a často lépe informovaní. Biskup možná bude něco vědět o otci Bradburym, anebo aspoň mít lepší přehled o tom, co se v Botswaně děje. Pokud arcidiecéze v Kapském Městě ví o té krizi víc než Jones, mlčí o tom.

Nejdelší cestu však měl za sebou jáhen Samuel Holden Canon. Do okruhu jeho působnosti patřila řada vesnic v okolí hory Tsodilo vysoké čtrnáct set metrů, tyčící se v místech, kde se na severozápadě stýkají hranice Botswany, Namibie a Angoly. Do Maun cestoval na mule, v džípu a autobusem. Sam Canon, čtyřiadvacetiletý rodák z Johannesburgu, byl jediný z jáhnů, který kvůli pozdnímu příchodu nestihl ranní autobus do Kapského Města. Jones mu tlumočil arcibiskupovy příkazy. Canon prohlásil, že mu bude ctí doprovázet Jonese do Maun.

Šli do ubytovny jáhnů, ve které přebývali, když se vrátili z terénu. Svlékli ušpiněné sutany a ve sprše ze sebe spláchli prach cesty. Oblékli si čisté kutny. V době nepřítomnosti otce Bradburyho budou mít na starosti péči o všechny turisty, kteří by mohli jejich služby potřebovat. Jones připravil v malé kuchyňce čaj a odnesl jej na verandu. Oba se posadili do proutěných křesel a dívali se na plochou, do dálky se prostírající záplavovou oblast. Odpolední vzduch byl suchý, teplý, den bezvětrný, jak je v tuto roční dobu v téhle oblasti obvyklé. Obloha byla bez mráčku, oranžové slunce stálo nízko.

„Máte tušení, co za tímhle vším je?“ zeptal se Canon.

Eliot Jones se o politiku nikdy nijak zvlášť nezajímal, vyrůstal v Ken-

singtonu v Londýně v rodině náležející k vyšší střední třídě. Politické dějiny ho zajímaly jen když se týkaly jeho dvou lásek, umění a náboženství. „Nic určitého nevím; četl jste někdy něco o

Mahdím ze Súdánu?“ „To mluvíte o tom člověku, který v osmdesátých letech devatenáctého století bojoval s Brity?“ zeptal se Canon. „Ano. Britům tehdy velel generál Gordon.“

„Viděl jsem film *Chartám* s Charltonem Hestonem,“ odpověděl poněkud *zaraženě* Canon. Jones se usmál. „Ve videotéce v arcidiecézi?“ Canon přikývl.

Já to viděl taky,“ usmíval se dál Jones. „Konflikt mezi těmi dvěma mě poprvé zaujal, když mi bylo třináct. Gordon byl velmi zbožný křesťan, bojoval v Krymské válce, potlačil Tchaj-pchingské povstání a potom se vydal hledat Noemovu archu. Něco takového jsem si vždycky přál sám dělat. Číst bibli i jiné texty, pátrat po klíčích, které by při hledání pomohly, potom pátrat v horách. Objevil jsem výtisk zveřejněných deníků generála Gordona, a to pátrání mě fascinovalo. Nakonec musel hledání vzdát a ujmout se ochrany loajálních britských poddaných v Chartúmu. Mahdí - Muhammad Ahmad - byl čtyřicetiletý muslimský vůdce. Celé roky kázal všem, kdo mu byli ochotní naslouchat. Zpravidla to byli lidé hladoví, bez domova, lidé bez naděje. V roce 1881 Mahdí dospěl k přesvědčení, je je Boží posel na zemi. Stejně tak byl přesvědčený, že utrpením jeho lidu je vinna přítomnost nevěřících. Vyhlásil *džihád,* Svatou válku, a od té doby se pohyboval z místa na místo a pobíjel nebo mučil všechny, kdo nesouhlasili s jeho světonázorem. V Chartúmu se proti němu mohl postavit jen generál Charles Gordon a několik set súdánských vojáků. Mahdí je pobil a s nimi i tisíce občanů, kteří zůstali generálovi věrní.“

„První radikální islámský fundamentalista,“ podotkl Canon. „Úplně první asi ne,“ odtušil Jones. „Ale byl první, o kterém v Anglii psaly všechny noviny.“

„Takže říkáte, že vidíte paralely mezi tamtím konfliktem a tímhle?“ „Ano, vidím. Nevěřím, že únos otce Bradburyho nebo požadavek, aby misionáři odešli, má co dělat s národnostní otázkou. Zcela jasně jde o otázku náboženství.“

„Zrod nového Mahdího,“ poznamenal Canon.

„Ano, tak se mi to jeví,“ odpověděl Jones.

Jak můžete vědět, že za tím nestojí z nějakého důvodu vláda?“

„Katolická církev přináší do vesnic jídlo, vzdělání a zdravotní péči,“ vysvětloval Jones. „To vše napomáhá míru. Naším vypovězením botswanská vláda nic nezíská.“

Jak tedy vysvětlíte to, co mi při mém příchodu řekl ředitel Ndebele? Otce Bradburyho prý odvedli vojáci.“

„Vojáky lze najmout,“ namítl důrazně Jones.

„Ale jaká loajalita se od nich dá čekat? Jaká odvaha?“

„Dostatečná k tomu, aby svou práci udělali,“ prohlásil Jones. „Zvlášť když jich najmete dost. Také jsem si s ředitelem Ndebelem promluvil. Otce Bradburyho prý odvedlo čtyřicet či padesát vojáků. Beru to tak, že únosci tím měli na mysli nějaké prohlášení.“

Canon pomalu zavrtěl hlavou. Já se v těchhle věcech opravdu nevyznám. Rodiče o politice hodně mluvili, ale já se do toho nezapojoval. Připadalo mi, že všechny odpovědi, které potřebujeme, nalezneme v bibli. Ta mě vedla. Boží slovo.“

Jones se usmál. „Přesně takhle to cítil generál Gordon. Nakonec by se mu ale bývalo hodilo pár kulek navíc.“

Jak to dopadlo s Mahdím?“ zeptal se Canon.

„Zahubil ho jeho vlastní úspěch.“

Jak to myslíte?“

Jeho svatí bojovníci pobili obránce Chartúmu a jejich těla nechali celé týdny ležet na ulicích. Výsledkem byla epidemie tyfu. Mahdí mu podlehl jen pár měsíců po dobytí města.“

„Ať na ně dopadne žhavé uhlí, ať je Bůh do ohně srazí, do vířivých proudů, aby nepovstali,“ citoval Canon.

„Žalm 140, 11,“ dodal Jones.

„Ano. Mahdího osud byl určen již v okamžiku, kdy pozvedl meč proti druhým. Ale nemuselo se tak stát. V Prvním listě Korintským, 2,15, se praví: ‚Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všecko, ale sám nemůže být nikým správně posouzen.' Kdyby Mahdí byl skutečně obdařen Duchem, oddán Bohu a ne slávě, byl by kázal, namísto toho, aby vedl válku. A nedošel by zkázy.“

„Ano. Právě naopak - jeho vliv mohl mít trvalejší dosah. Při své práci se zdejšími lidmi jsem pozoroval hluboké duchovní cítění," pro-

hlásil Jones. „Mnozí z těch, kdo nepřijali Kristovo učení, pevně lpějí na své vlastní víře. Jejich přesvědčení obdivuji. Změna musí spočívat na víře a pravdě a vycházet z nich, jinak výsledek není nikdy trvalý."

Canon se ušklíbl. „Přivedla snad jejich víra někdy vás samotného k pochybnostem o své vlastní?"

„Ne. Ale přivedla mě k tomu, abych se nad ní znovu zamyslel. A pokaždé, když tak učiním, cítím se posílený."

Potom oba seděli mlčky a popíjeli čaj. Slunce kleslo za obzor a vzduch se rychle ochlazoval; chládek byl příjemný. Ticho, které se rozhostilo na rozlehlé planině, nutilo k pokoře.

Jonesův mobilní telefon pípl. Jones sebou při tom zvuku trhl a chvatně přístroj vytáhl z kapsy kutny. Očekával, že uslyší arcibiskupova tajemníka.

Nebyl to on.

Byl to otec Bradbury s překvapivým požadavkem.

18 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 09.55

Schůzka Boba Herberta, Rona Plummera a Edgara Klinea skončila tím, že Herbert odešel zavolat Marii a Kline ještě pár minut rozmlouval s Hoodem. Jejich rozhovor se týkal finančního a politického zdraví Botswany. Klinea, ve kterém stále ještě přetrvávalo rozladění nad tím, že byl dán pod dohled, Hood nakonec uchlácholil. Choval se s pochopením a vstřícně, protože to bylo jeho prací. Po pravdě řečeno připadal si jako v dobách, kdy byl starostou Los Angeles. Představitelé města často očekávali, že díky tomu, čím jsou, budou osvobozeni od povinnosti stát se členy poroty, čekat ve frontě v zábavních parcích nebo v přeplněných restauracích. Kline zase očekával, že bude mimo podezření díky tomu, pro koho pracuje. Hood oba tyto postoje zavrhoval. Pro něj byla důležitá pouze jeho vlastní odpovědnost za práva a bezpečnost jeho voličů. Když Kline odešel, aby se přichystal na cestu do New Yorku, vypadal uspokojeně, třebaže nebyl zcela přesvědčený, že Bob Herbert jednoduše postupoval podle protokolu Operačního centra.

Pokud šlo o Mariu, Herbert se do Hoodovy kanceláře vrátil s ujištěním, že María je ochotná těžkého úkolu se ujmout.

Hood se nabídl, že jakmile McCaskey přijde, sdělí mu to, Herbert ho však požádal, aby to nechal na něm.

„Darrell nebyl nijak nadšený, když slyšel, že jste kontaktoval přítele u FBI," řekl. ‚A ještě o moc míň nadšený bude, až uslyší, k čemu se chystám."

„To bych docela očekával," podotkl Hood suše.

Jestli se na mě namíchne, vždycky si může u vás stěžovat. Jestli se namíchne na vás, může se na nás taky úplně vykašlat. A to nechceme."

„Ale vypění," uvažoval Hood nahlas.

„Nojo," odtušil Herbert. „Mohl by vypěnit jednou pořádně, nebo mockrát o něco míň. Já bych sázel na to míň. Bude chtít udělat to, co je dobré pro Operační centrum, takže to velké vypěnění udrží pod pokličkou."

Hood mu tedy dal svolení. Tak či tak byla spousta jiné práce, kterou potřeboval udělat. Jeho dávná přítelkyně z finančnických kruhů Emmy Ferocheová měla poradu. Nechal jí vzkaz v hlasové schránce, že mu má zavolat. Mezitím si chtěl promluvit se Šigeo Fudžimou.

Sotva Herbert odešel, Hood si načetl Fudžimův spis a rychle soubor pročítal. Fudžimovi je pětatřicet let, je ženatý a má dvě děti. Má diplom z politologie z Tokijské univerzity, a další diplom z kriminologie z Ósacké právnické fakulty. V Úřadu pro výzvědnou činnost a analýzu pracuje sedm let. Bylo zřejmé, že je mistr na výzvědnou činnost a že se dobře vyzná v politice. Japonská společnost je založená na hierarchii, a to, že v tak mladém věku zastává funkci vedoucího Úřadu pro výzvědnou činnost a analýzu, bylo působivým doporučením.

Potom si načetl svazek o Henrym Genetovi. Třiapadesátiletý rodák z Antverp je obchodník s diamanty, člen správní rady Beaudin International Industries. V radě s ním sedí několik dalších lidí, čile a dravě se podílejících na činnosti francouzských podnikatelských a finančnických kruhů.

Hood namačkal číslo, které Fudžima nechal v Herbertově hlasové poště. Fudžima měl poradu. Odešel z ní, aby si Hoodův hovor vzal.

„Děkuji, že jste zavolal, pane Hoode. Jsem poctěn, že mi ředitel Operačního centra volá osobně."

Jeho hlas zněl klidně a uctivě, jeho chování neprozrazovalo spěch. To však nic neznamenalo, japonští činitelé jsou vždy klidní a neuspěchaní.

Hood se rozhodl jít rovnou k věci; neměl čas na to, čemu Martha Mackallová říkávala „obřad s umělým pugétem" - vzájemnou výměnu neupřímných lichotek, typickou pro rozhovory s většinou japonských činitelů.

„Váš telefonát mě zaujal osobně," odtušil Hood. „Vy jste měl nějaké dotazy ohledně Henryho Geneta?"

„Ano."

„Tak se podíváme, jestli vám mohu nějak přispět," vybídl ho Hood.

Fudžima chvíli mlčel. V několika vteřinách oba přešli od prázdných, hladce plynoucích komplimentů k mlčenlivému tanci pracovníků výzvědné služby. Tahle záležitost se nepodobala ničemu z toho, s čím se Hood až dosud setkal. Když japonský zpravodajský důstojník promluvil, jeho řeč byla obezřelá a přesná.

„Pana Henryho Geneta sledujeme kvůli několika nedávným investicím a podnikatelským záměrům," začal Fudžima. „Během několika posledních měsíců posílil nábor personálu v Botswaně. Tak to alespoň vyplývá z jeho daňových přiznání, podaných v Gaborone."

„Ale vy tomu nevěříte," podotkl Hood.

„Ne."

Jaký druh personálu si měl najmout?"

„Nákupčí diamantů, ochranku pro své nákupy, lidi, kteří by mu vyhledávali nové možnosti nákupu..."

Jinými slovy ten druh personálu, který by neměl být příliš na očích."

„Ano," souhlasil Fudžima. „Ale naše sledování zatím důkazy o žádném takovém personálu nepřineslo."

Hooda docela zajímalo, jaký druh sledování Japonci používají. Agenti přímo na místě by se mohli Operačnímu centru hodit. Kdyby se však na to zeptal, Fudžima by mu stejně nic neřekl, a nemístné naléhání by nikam nevedlo. Člověk někdy získá úctu tím, že na to, co chce vědět, se neptá. A pro jednání s Japonci to platí dvojnásob.

„Během téže doby si Genet vyzvedl v japonských, tchajwanských a amerických bankách téměř sto milionů dolarů," pokračoval Fudžima. „Něco z těch peněz použil na pronájem rozsáhlých pozemků a na investice do továren v Číně a Severní Koreji."

„To může být prostě jen investiční rozhodnutí," řekl Hood. „Očekává se, že čínské hospodářství se během příštích dvaceti let bude rozvíjet v násobcích."

„To je rozumně znějící předpoklad," odtušil Fudžima. „Až na to, že pan Genet založil několik mezinárodních holdingových společností, které se mají na vlastnictví podílet, a jejichž účelem zjevně je zakrýt jeho účast."

Jak se ty společnosti jmenují?"

„Známe jen jednu, jmenuje se Oko v moři. Je registrovaná v Nizozemsku a je vedena jako rizikový kapitál. Máme za to, že do této investorské skupiny patří pan Albert Beaudin. Ten by svou účast zakrývat nemusel, Francouzi mohou v Číně investovat legálně."

„Kde má v Číně ty pronajaté pozemky?"

„V Šen-jangu v provincii Liao-ning. Znáte tu oblast, pane Hoode?"

„Znám. Číňané tam vyrábějí moderní proudové stíhačky J-8 II."

„Ano. A proto nám ta záležitost dělá starosti. Mají tam vysoce kvalifikované a poměrně levné pracovní síly. Využití jejich schopností by mezinárodnímu výrobci munice vyneslo hodně peněz. Je nepochybné, že jde o oblast podnikání, kterou Japonsko musí velmi ostře sledovat."

„Samozřejmě. Máte nějaké náznaky, že se na té transakci Albert Beaudin osobně podílí, případně že má zájem o rozšíření svých operací do Číny?"

„Žádné, pane Hoode," přiznal Fudžima. „Ale tyto možnosti nemůžeme vyloučit."

„Ovšemže ne."

Hood se vrátil k souboru obsahujícímu strukturu Beaudinovy korporace. Prošel si životopis každého jednotlivce. Položky byly krátké a neukazovaly na nějaké společné původy, zdravotní potíže, činnost ve vlastní zemi, a dokonce ani stáří, položky které obyčejně tvoří základ toho, čemu se říká „politické intervenční grupy", PIG. Hood si vždy říkal, jak tohle akronymum - slovo „pig" znamená „prase" - skvěle vystihuje skupiny, podporující teroristy, vzbouřence a strůjce převratů.

„Provedli nějaké významné finanční transakce ještě další členové Beaudinovy skupiny?" zeptal se.

„Zatím jsme sledovali jen pana Geneta a pana Beaudina. Ale vy jste ve finančnictví pracoval, pane Hoode. Vezměte si některá jména lidí z Beaudinovy správní rady: Richard Bequette. Robert Stiele. Gurney de Sylva. Peter Diffring. Znáte některá z nich?“

„Až do teď ne,“ přiznal Hood.

„Máte o nich záznamy?“

„Záznamy mám hodně tenké. Až skončíme, pošlu vám je. Zdá se, že jde o nenápadné francouzské, belgické a německé finančníky.“

Jsou to opravdu nenápadní pánové,“ potvrdil Fudžima. „Ale přímo disponují téměř miliardou dolarů. Nepřímo, prostřednictvím partnerů

a jednotlivců, kteří se řídí jejich investičními záměry, téměř čtyřmi miliardami dolarů.“

Ta suma byla vyšší než hrubý domácí produkt Botswany.

„Nejsem si jistý, že jsme svědky rozpracovávání nějakého souhrnného plánu,“ pokračoval Fudžima. „Přesto však - doufal jsem, že o Genetovi, Beaudinovi nebo jejich kolezích možná máte nějaké informace. Nemůžeme nechat bez povšimnutí možnost přinejmenším i jen finančního útoku na mezinárodní hospodářství.“

Fudžimovo „přinejmenším“ naznačovalo, čeho se obává víc: že evropské peníze spolu s Beaudinovou výrobní technologií budou použity k posílení již nyní hrozivého potenciálu čínské vojenské mašinérie. Byly to obavy opodstatněné a pochopitelné.

Hoodovi dělalo větší starosti to, zda události v Botswaně mají spojitost s Genetovými aktivitami. Uvolnění toku diamantů z jihu Afriky by světové hospodářství významně ovlivnilo, ale k uskutečnění „finančního útoku“ by nestačilo.

Hoodovi přišel vzkaz od Bugse Beneta: na drátě je Emmy Ferocheová. Hood odepsal a požádal ho, ať Emmy řekne, aby zůstala na spojení.

„Pane Fudžimo, na vývoj těchto událostí se podívám, a Bob Herbert vás bude informovat. Doufám, že vy učiníte totéž.“

„Učiním,“ slíbil Fudžima a Hoodovi poděkoval.

Hood přikázal Bugsovi, aby osobní spisy Beaudinovy správní rady panu Fudžimovi poslal. Potom se ohlásil Emmy.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat, Emmy.“

„To nic, Paule. Moc ráda vás zase slyším. Jak jde život?“

„To víte, pořád je něco.“

„Už se nemůžu dočkat, až se zase uvidíme častěji. Panebože... jak se ‚Zůstaneme ve spojení může změnit v 'Opravdu už je to tak dlouho'?“

„Nojo, já vím. Jak to jde ve světě kriminality bílých límečků?“

„Je v něm rušno,“ odtušila Emmy. „A teď se úplně zbláznil.“

„Jak to?“

„Prověřujeme, jestli nedochází k nějakým nepravostem v několika velkých burzovních transakcích. Slyšel jste někdy o německém makléři Robertu Stieleovi?“

Hooda zamrazilo. „Náhodou tedy ano. Co udělal?“

„Dneska časně ráno evropského času pěkně potichu rozjel pár velkých obchodů. Hodil pod cenou na trh sto čtrnáct milionů dolarů v prvotřídních akciích, samé společnosti, které si dobře vedou, a peníze rozdělil do tří jednotlivých soukromě vedených operací.“

„Máte jejich jména?“

„Ano - první je VeeBee Ltd., druhá Les Jambes de Vénus -“

„A třetí Eye at Sea, Oko v moři.“

„Ano!“ Emmy byla očividně unesena. „Odkud to víte?“

„Nemůžu sloužit.“

„No dobrá, pane Čaroději. Čím mi teda *můžete* sloužit?“

„Podívejte se na Alberta Beaudina.“

„Proč?“

„Tím taky nemůžu sloužit. Co děláte ohledně toho Stieleho?“

„Pokoušíme se zjistit, jestli pan Stiele neví o prvotřídních akciích něco, co nevíme my.“

„S prvotřídními akciemi bych si starosti nedělal,“ poznamenal Hood. „Tady jde o Stieleho. Potřeboval likviditu.“

„K čemu?“

„To je zatraceně dobrá otázka.“

19 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana čtvrtek, 18.00

Byla to ironie. Poté, co otec Bradbury dostal najíst a dovolili mu odpočinout si, byla jeho vlastní taktika použita proti němu.

Kněz své misionáře odvolal, jak mu přikázali. Potom ho vyvedli ven. Nebyl spoután, ani neměl kuklu, a připadalo mu zvláštní vidět ranní světlo a cítit na tváři čerstvý vzduch. Směl si zajít do malého záchodku. Do „klece“, jak tomu říkali, ho jeho věznitelé už nezavřeli, odvedli ho do malé chýše. Okno mělo okenici, stěny byly z kulatiny, střecha z vlnitého plechu. Blízko stropu bylo ve stěnách na všech stranách po čtveřici malých otvorů vzdálených od sebe asi šedesát centimetrů. Těmi šel dovnitř vzduch a světlo. Dveře byly zavřeny zvenčí na petlici, podlaha byla betonová. U zadní stěny však stál kavalec, a otec Bradbury dostal chléb a vodu. Pomodlil se a hltavě jedl a pil.

Vzduch tu byl vlhký a nesmírně horký. Po skrovném jídle si otec Bradbury stoupl na kavalec a jedním z otvorů ve stěně vdechoval poměrně chladný ranní vzduch. Potom mu ztěžkla víčka, ulehl tedy na břicho a hlavu položil na ručník, sloužící coby poduška. Jeho tělo páchlo potem a byl cítit zápachem vody močálu. Po lepkavých rukou a tvářích mu lezly dotěrné mouchy. Ale horko, zápach, hmyz, to vše se vytratilo, když zavřel oči. V několika vteřinách spal.

Probudilo ho rázné poklepání na rameno a hrubý, neznámý hlas.

„Vstávej!“

Byla tma; neměl tušení, jak dlouho spal. Hlas jako by přicházel od-

kudsi z dálky. Kněz si připadal neuvěřitelně omámený. Nebyl si jistý, že je vůbec vzhůru. Nechtělo se mu ani se pohnout, natož vstát.

Kdosi mu opět poklepal na rameno. „Tak pojď!“ přikázal hlas.

Otec Bradbury se pokoušel otočit k tomu člověku tváří. Jeho paže se ještě neprobraly ze spánku a pohnout se dokázal až za okamžik. Konečně pohlédl na stín postavy. Byl to kdosi, koho neznal.

Muž ho uchopil nahoře za paži a prudce jí škubl. Otec Bradbury se zřejmě nepohyboval dost rychle. Musel se vleže posunout ke kraji kavalce, teprve potom vrávoravě vstal, ale v očích se mu zatmělo a roztančily se mu v nich jiskřičky od toho, jak se prudce zvedl. Muž ho stále držel a otevřenými dveřmi ho vyvedl ven. Obloha byla černomodrá. Šli po teplé zemi k chýši, stojící asi o třicet metrů dál. Dhamballovu chýši otec Bradbury ještě zvenčí neviděl. Když ho tímhle směrem posledně vlekli, měl na hlavě kuklu. Viděl však stopy nohou, tažených po měkké půdě. Pravděpodobně svých nohou. A stopy vedly k téhle chýši.

Ostrůvek vypadal opuštěný, byl tu jen jeden ozbrojenec, ten, který otce Bradburyho eskortoval. To, že je tu jen jeden, ho nepřekvapovalo; i kdyby mu nějaké síly ještě zbyly, kam by zde neozbrojený člověk uprchl? Když se navíc v kalné vodě a podél mechem zarostlého břehu skrývají dravci?

Na útěk však otec Bradbury nepomýšlel. Někdy je nejlepším únikem už jen to, že se změní samotné vězení.

„Komu děkuji za jídlo a za to, že mi dovolil odpočinout si?“

Muž odpověděl mlčením, kněze však neodradil.

„Můžete mi říct jak se jmenujete?“

Muž stále neodpovídal.

‚Já jsem Powys Sebastian Bradbury -“

„Ticho!“

„Promiňte.“

Kněz vlastně ani neočekával, že muž něco řekne. Nyní však, když k tomu měl sílu, se chtěl pokusit navázat s těmi lidmi hovor. Při rozhovorech s farníky, nebo když naslouchal jejich

zpovědím, zjistil, že i z těch nejbanálnějších a nejnevinnějších rozhovorů často vyrůstá důvěra. Rozvíjet hovor bylo snadné. Od vyslovení něčího jména přes povídání o počasí až k otázce, jaké mají pocity. Nyní, když si odpočinul a uvažoval jasněji, bylo pro něj nejdůležitější navázat osobní vztah s věznitelí. Nemusel

si tím pro sebe zajistit bezpečnost nebo dosáhnout propuštění, ale mohl se dobrat nějakého klíče k tomu, jaké mají Botswaňané plány. A také mu to mohlo napovědět, jestli se na nich má dál podílet.

Konverzace však je něco jako kopí se dvěma hroty. Když člověk příliš naléhá, může si je také vrazit do břicha.

Kněz se nyní ocitl v chýši. Uvnitř byl Dhamballa. Seděl až vzadu na proutěné rohoži, zády ke dveřím, před ním hořela svíčka. Vydávala štiplavý zápach, jako když se pálí guma, a její plamen bylo jediné světlo v chýši. Za Dhamballou stálo dřevěné vědro. Otec Bradbury neviděl, co je v něm.

Mladý ozbrojenec ho usadil na skládací židličku uprostřed místnosti. Potom zavřel dveře a postavil se vedle nich. Napravo od otce Bradburyho ležel na hliněné podlaze podnos, na něm mobilní telefon, talíř s ovocem, džbán s vodou a sklenice.

„Můžeš jíst nebo pít, jestli chceš," řekl Dhamballa. Při řeči se neotočil.

„Děkuji." Otec Bradbury si nalil do sklenice vodu a vzal si banán.

„Děláš obojí," podotkl Dhamballa.

„Ano."

„Ale já jsem ti dal na vybranou," zdůraznil Dhamballa.

Kněz se omluvil. Odložil banán.

„Nechal sis vodu."

„Ano."

„Lidé vždycky zvolí spíš pití než jídlo. Víš proč?"

„Řekl bych, že proto, že žízeň je naléhavější potřeba."

„Ne; voda je společnicí vzduchu, země a ohně. Lidé se vždycky vracejí ke čtyřem živlům, elementárním silám, aby si uchovali život, nalezli pravdu a porozuměli sami sobě."

„Tak tohle tu děláte? Hledáte pravdu?"

„Ne." Dhamballa pohlédl za sebe. Jeho obličej zůstal v temnotě, hlavu však rámovala rozptýlená oranžová záře svíčky jako svatozář. Vypadal velmi mladě, velmi nevinně. Já jsem pravdu nalezl. Připravuji se k tomu, abych ji přinesl ostatním."

„Patřím mezi ně i já?" zeptal se otec Bradbury.

Dhamballa se nyní otočil úplně. Vstal. Byl vysoký, hodně přes sto osmdesát centimetrů. Byl bos, oblečený do hnědé róby bez rukávů, sahající mu až ke kotníkům. „Co víš o učení vúdú?"

Již samotné to slovo vyburcovalo v otci Bradburym představu čehosi nečistého. Pohlédl na sklenici vody. Připomněla mu Jana Křtitele. To, co je pro jednoho živel, je pro jiného svaté. Toto vědomí v něm vyvolalo trochu lepší pocit. Vatikán přece vydal směrnice, podle nichž misie mohou žít v harmonii s domorodými vírami. Nejdůležitější bylo navázat dialog s jejich vůdčími představiteli. Aby ty víry nezůstaly záhadným, hrozivým tajemstvím.

„O učení vúdú nic nevím," odpověděl. Nechtěl říci to málo, co o vúdú nebo o černých uměních ví. Nemohl riskovat, že řekne něco nevhodného a svého hostitele urazí. Pokud budou mluvit, pokud se jeden vůči druhému otevřou, má otec Bradbury naději.

„Ale ten výraz znáš," pokračoval Dhamballa.

„Ano," přiznal kněz.

„A jak učení vúdú chápeš?"

Kněz svá slova pečlivě vážil. Je to dávný soubor praktikovaných obřadů. Dočetl jsem se, že vaše víra vychází z kořenů přírody. Tedy ze živlů, jestli chcete. Při obřadech prý používáte bylinné směsi, které ovládají vůli, vyvolávají k životu mrtvé. A dokážete způsobit ještě jiné nadpřirozené jevy."

„To je součást té víry. Některé z našich 'praktikovaných' obřadů, jak tomu říkáš, jsou staré nejméně tisíc let."

„Vaše dějiny jsou velkolepé."

„Naše dějiny? My jsme něco víc než snůška let a událostí.“

„Promiňte,“ řekl okamžitě otec Bradbury. „Nemyslel jsem tím nic neuctivého.“

„Pravdou je, knězi, že nic nevíš o *srdci* mé víry,“ navázal Dhamballa.

„Nevím,“ přiznal otec Bradbury.

Jak také můžeš něco vědět? V patnáctém století přišli vaši kněží do Afriky a později pak do Západní Indie. Křtili můj lid, aby nás uchránili před 'hlubokým zlem'. Vyrůstal jsem v Mačanengu, a tam jsem vaše kněží poznal. Pozoroval jsem je. Viděl jsem, jak chudým slibují bohatství v příštím životě.“

„To bohatství tam je,“ ujistil ho kněz.

„Není,“ opáčil Dhamballa. „Bohatství je *zde*. Viděl jsem je při práci v diamantových dolech. Viděl jsem, jak nám dobří křesťané naše bohatství berou, a kněží proti tomu neudělali nic.“

„Naší prací není omezovat činy druhých.“

„Nevyslovili jste se proti tomu.“

„A proč bychom měli? Neporušovali žádný zákon,“ podotkl kněz.

„Neporušovali *vaše* zákony, ty, které sem přinesli Britové, a které následující vlády uchovaly. Já tyhle zákony neuznávám.“

Otec Bradbury měl chuť říci *Ovšemže ne.* To by mu však příliš neprospělo.

Já všechny lidi posuzuji podle jediného měřítka, a tím je pravda,“ prohlásil Dhamballa. „Když jsem pracoval v dolech, poznal jsem tam takové, kteří dovedli vyléčit raněné, lidi vyčerpané, odevzdané osudu a propadlé zoufalství. A dokázali to pouhým dotekem, modlitbou, nápojem.“ Napřáhl proti otci Bradburymu prst. „Vysvětlili mi, že vše provádějí potají, protože ti, které jste obrátili na svou víru, na ně hledí jako na zlo. A přesto, jsou to umění, která si mí předkové vzali s sebou, když se přestěhovali na Blízký východ, dovednosti, které mohl docela dobře použít i váš Spasitel, Ježíš Kristus. Bílá umění, která léčí, ne černá, která ubližují.“

„Moc našeho Spasitele patřila Jemu, protože On je Synem božím.“

„Všichni jsme božími syny,“ odtušil Dhamballa. „Otázkou je, kterého boha? Jehovy, nebo Oloruna?“

Kultovní vůdce pomalu postoupil dopředu. Otec Bradbury si všiml, že na hřbetech rukou má vytetované hady.

„Moje víra je stará jako sama civilizace,“ pokračoval Dhamballa. „Byla stará už v dobách, kdy vaše náboženství ještě ani nevznikalo. Naše obřady a modlitby se od prvních dnů existence člověka nezměnily. Ne pouze černá magie, nýbrž i magie bílá, umění, která vaši duchovní ignorovali, když nás dávali bičovat a věšet. Tišili jsme bolest mandragorou. Pomocí chřestítek a bubnů jsme rozproudili krev a vyléčili nemoce, lidské žlázy stimulovali pojídáním masa a krve zvířat. Naši duchovní o zázracích pouze nemluví, oni je *konají, každý* den, vedeni Agwem, podstatou, esencí moře, Aida Wedou, duchem duhy, Samedim, strážcem hrobů, Erinlem, srdcem pralesa, a stovkami dalších. Ti šťastní se učí ve svých snech a vidinách. Duchové nám dávají moc a moudrost pro tvoření, obnovování nebo ničení.“

„Vy jste jedním z těch šťastných?“ zeptal se otec Bradbury.

„Patřím mezi požehnané,“ prohlásil vůdce vúdú pokorně. Jsem ka-

zatelem ducha hada Damballah. Obměnu jeho jména jsem přijal na znamení úcty k němu. Mým svatým úkolem je oprostit národ od nevěřících. Musím to vykonat, protože jinak budu nucen připravit cestu pro Ogu Bodagrise, velkého ducha války. Přeje si, aby se vrátil domov, který kdysi byl jeho.“

Před několika minutami představa Jana Křtitele vyvolala v otci Bradburym pocit míru. Pomyšlení, že Dhamballa na sebe nahlíží stejně, bylo hrozné. Jan přinášel světlo a věčné spasení, Dhamballa je hlasatelem temnoty a zatracení. Otec Bradbury musí zabránit, aby k té válce došlo, i kdyby ho to mělo stát život.

Slova, připomněl si. *Použij je tak, jako jsi učinil v minulosti. Dosáhni toho, aby se před tebou otevřel.*

„Musí existovat způsob, jak naše rozpory vyřešit bez krveprolití,“ řekl.

„Existuje, nepochybně,“ odtušil Dhamballa. „Odvolejte své lidi. Vraťte nám naši zem.“

„Ale Botswana je domovem mnohých z nás," namítl otec Bradbury. Jsem její občan. A právě tak jáhen Jones a mnozí další. V Maun jsme strávili celý život."

„Nemůže být vaším domovem, protože jste přišli nepozváni. Přišli jste z jediného důvodu - abyste se pokusili pokořit víru, která se v Botswaně zrodila. Válku proti nám vedli *vaši* lidé." Dhamballa ukázal prstem na čelo otce Bradburyho. „Válku myšlenek. A ty budou rozdrceny."

„Mluvíte o jiných dobách, o jiné církvi," namítl otec Bradbury. „Respektujeme vaše náboženství i ostatní vůdce. Přejeme si dosáhnout soužití s vámi."

„To není pravda."

„Říkám vám, že ano," ujišťoval otec Bradbury.

„Vezmi si telefon," vyzval ho Dhamballa.

Kněze tím zaskočil. Přešel ke stolu a vzal do ruky bezdrátové sluchátko; bylo větší, než jaké vůbec kdy viděl, vypadalo spíš jako přenosná radiotelefonní souprava.

„Zavolej do své farnosti," přikázal Dhamballa. „Promluv se svým jáhnem. Zeptej se, kdo přijde do kostela."

Kněz tak učinil. Ohlásil se jáhen Jones. Když slyšel Bradburyho hlas, byl překvapen a rozrušilo ho to.

„Bůh je milosrdný! Jak se vám daří, Otče?"

Jáhnův hlas přicházel zezadu i zpředu; ten přístroj byl vlastně přenosný telefon s příposlechem.

„Dobře," odpověděl otec Bradbury. „Povězte mi, přijde někdo do kostela Svatého kříže?"

„Ano. Zítra dorazí biskup z Washingtonu, bude sloužit mše namísto vás."

„Biskup?"

„Ano, biskup Victor Max. Jáhen Canon a já mu jdeme do Maun naproti, až přiletí. Otče, povězte mi — kde jste? Zacházejí s vámi dobře?"

Jsem v pořádku. Přijde do kostela ještě někdo další?"

„Ne."

„Určitě?"

„Tak mi to aspoň řekli."

Dhamballa natáhl ruku; otec Bradbury mu telefon podal. Dhamballa jej vypnul.

„Tak vidíš?" řekl.

„Přichází biskup," odpověděl otec Bradbury. Jediný duchovní. Určitě ho poslali, aby pečoval o potřeby těch, které jsem tam zanechal. Mé stádečko. Ty, kteří mě následují. On pro vás není žádnou hrozbou."

Kněz hovořil tiše a se značným zanícením. Zatímco čekal na Dhamballovu odpověď, přepadla ho úzkost, tušení, že se právě dopustil hrozné chyby.

„Není žádnou hrozbou," opáčil vůdce vyznavačů vúdú opovržlivě. Jeho temné oči se vztekle upřely na kněze. Jak jsem čekal - za jednoho pošlou jiného."

Jak jste čekal?" opakoval otec Bradbury.

„Pošlou někoho výš postaveného a z jiné země. Je to opovážlivost, a donutí nás, abychom se bránili."

„Zneužil jste mě!" vyrazil ze sebe kněz hněvivě. „Nevěděl jste, že někdo přijde -"

„Nutí mě, abych se proti němu vydal," pronesl Dhamballa spíš pro sebe než k otci Bradburymu. „Ale Leon něco takového očekával. Návštěvy ostatních kostelů odložíme a s tímhle velkým mužem z Ameriky se vypořádáme." Pohlédl na muže u dveří. „Grinnelle, odveď kněze do chýše!"

Ozbrojenec uchopil otce Bradburyho za paži. Kněz se ji pokusil vyprostit.

„Počkejte!" vykřikl. „Co teď bude?"

Dhamballa se vrátil na svou rohož. Neodpověděl.

Oh, vy bláhoví důvěřivá, pomyslel si otec Bradbury. Vůdce vyznavačů vúdú udělal přesně to, o co se pokoušel on sám. Střetnout se s protivníkem a přijít na to, jak smýšlí. Jenomže Dhamballa to provedl líp. Docílil, že se kněz vůči němu zachoval otevřeně, že choval naději, že důvěřoval. A tím otec Bradbury Dhamballovi vyzradil, kde a jak se zmocnit dalšího rukojmí.

Otec Bradbury, odváděný do chýše, zoufale, tiše kvílel.

20 KAPITOLA

Maun, Botswana čtvrtek, 18.46

Čas jako kdyby vůbec neplynul.

Lidské tělo má většinou paměť lepší, než jakou paměť má mysl. Jednou nabyté dovednosti se neztrácejí, ať už je to opětné složení rozebrané zbraně, nebo držení tužky. Reflexy a instinkty jsou rychlejší než myšlenka. I když končetiny stárnou, dokážou své schopnosti vyvolat zpět a mnohé z nich uplatnit. A mysl? Leon Seronga by neuměl někomu povědět, jak si zavázat botu, ale dovedl to předvést. Nedokázal si vzpomenout, co měl před dvěma dny k večeři. Ale konečky prstů si pamatovaly váhu vystřelovacího nože, který používal už jako chlapec. Kdykoli ten starý nůž vytáhl z kapsy, ruka i paže jím dovedly zaútočit a švihnout samy od sebe.

Seronga seděl na skútru a díval se na turistické středisko. Jeho tělo mu říkalo, že je rok 1966, smysly jako kdyby měl jemně seřízené. Svaly, jen málo oslabené věkem, byly dosud v pohotovosti, připravené reagovat jen o vlásek později po podnětu. On a jeho společník Donald Pavant přijeli do Maun a vypůjčili si italské motocykly Malaguti Firefox F15 RR. Měli na sobě bílé a modré motoristické bundy od firmy Dainese. Předstírali, že jsou rekreační jezdci, a uháněli přes plochou záplavovou oblast pryč od města. Řítili se přes prolákliny a doslova skokem překonávali vyvýšeniny. Nyní byla téměř tma. Zastavili a pozorovali turistické středisko. Když všechno půjde dobře, spojí se s muži čekajícími na okraji močálu. Vydají se do kostela svatého Ignáce z Loyoly

v Šakawe a unesou tamního kněze. Seronga očekával, že nyní bude kněz střežen, nejspíš místní policií. Armáda nebude mít chuť nějak důkladně se do celé věci zapojovat. *Zatím* ne. Ale ať to bude kdokoli, nezáleží na tom. Vždycky se najde způsob, jak tam proniknout.

Seronga s Pavantem tu byli proto, aby dávali pozor, jestli se v tomhle kostele něco potají nechystá. Křovinným zmijím vrtalo hlavou, jestli arcidiecéze v Kapském Městě nebo i samotný Vatikán nechají násilné přepadení tohoto místa bez odpovědi. Odpoví katolická církev mlčením, nebo pošle celou skupinu kněží? Možná sem pošle jeptišky, aby zjistila, jestli nebezpečí může hrozit i ženám.

Zabezpečený telefon, který jim opatřil Genet, pípl. Belgičanův telefonát dá Serongovi odpověď, kterou potřebuje.

„Dhamballa právě mluvil s naším hostem," sdělil Genet veliteli Křovinných zmijí. Jak jsme předpokládali, přichází nový. Máme zprávu, že zítra odpoledne dorazí do Maun nějaký biskup. Dva tam od vás mu půjdou na letiště naproti."

„Přiletí ten nový sám?" zeptal se Seronga.

„Tak nám to řekli," odpověděl Genet.

„Odkud je?"

„Ze Spojených států."

„Zajímavé."

„Moc," odtušil Genet. „Tím se z toho stává globální záležitost a zaručuje to zájem mezinárodního tisku, kdyby k něčemu došlo."

Jakákoli akce, podniknutá proti biskupovi, tak či onak zatáhne do konfliktu Ameriku. Ta bude pravděpodobně reagovat demarší, intenzivní diplomatickou činností. Možná dokonce odpoví vojensky, vůči teroristům uplatňuje politiku nulové tolerance. Mohla by se rozhodnout pro pátrací a záchrannou operaci omezeného rozsahu. Na druhé straně ten klerik může být také návnada, s jejíž pomocí mají být únosci chyceni. Vláda v Gaborone by mohla vyslat na jeho ochranu vojáky. Anebo Vatikán provedl nějaká svá vlastní bezpečnostní opatření.

Seronga poděkoval Genetovi za zprávu a telefon vypnul. Belgičan mu neřekl, co má dělat, o tom již bylo rozhodnuto předem: bude-li za otce Bradburyho poslán náhradník, má být zajat,

tentokrát však ne jako ukázka síly. Tak tomu bylo v případě otce Bradburyho, aby svět viděl, že Dhamballa má bojovníky, které může použít, bude-li si přát. Kdyby se

na scéně objevil Seronga se svou armádou ozbrojenců, v botswanském prezidentovi by to mohlo vyvolat obavy, že se v zemi schyluje k občanské válce. Neměl by jinou volbu, než povolat svou vlastní armádu. To Dhamballa nechtěl. Tentokrát se únos musí provést jinak, velmi nenápadně. Zmizení toho náhradníka bude pro Gaborone signálem, že tu nejde o válku. Jde o spor. A to ne o spor s Botswanou nebo s jejím lidem, nýbrž s římskokatolickou církví. Teprve později, až si Dhamballa vybuduje mezi obyvatelstvem pevné náboženské *zázemí,* použije obec svých stoupenců k podněcování nacionalismu a k ovlivňování politiky.

Seronga sdělil Pavantovi, co se dozvěděl. Třiatřicetiletý Pavant byl z Křovinných zmijí nejmladší. A také nejbojovněji naladěný. Narodil se a vyrůstal v Lobatse na hranicích s Jižní Afrikou, a zapůsobila na něj situace lidí prchajících před apartheidem. Zastával názor, že Afrika patří rodilým Afričanům a jejich potomkům. Byl také jedním z prvních, kdo se seznámili s Dhamballou a jeho učením.

Seronga a Pavant vyčkávali asi čtyři sta metrů od turistického střediska. Seděli na motocyklech, kryti a chráněni tmou. Snědli sendviče s kuřecím masem koupené v Maun, a sledovali prašnou silnici, až uvidí světla reflektorů. Nemluvili. Po pěti hodinách jízdy působilo ticho, které tu panovalo, blahodárně.

Několik minut před devátou zastavil před branou střediska večerní autobus z Maun. Seronga požádal Pavanta o triedr. Pavant pro něj sáhl dozadu do brašny skútru, vytáhl jej z pouzdra a podal Serongovi. Velitel Křovinných zmijí jím vyhlížel přes temnou, tichou a nehybnou planinu.

Na skupině před střediskem mu leccos připadalo zvláštní. Za prvé její velikost - nových příchozích bylo asi pětadvacet, na tuto roční dobu vysoký počet. Většina velkých turistických skupin přijíždí, když je počasí chladnější. Seronga si skupinu pozorně prohlížel. Všichni si nesli plátěné vaky a dole v zavazadlovém prostoru autobusu měli uložené kufry. Vaky budily dojem čehosi společného, jako kdyby si ti turisté zabalili stejné množství oblečení, stejný počet osobních potřeb. To jednotliví účastníci nějaké podobné výpravy nedělají. Seronga si také všiml, že nikdo z těch lidí nemá plastovou tašku nebo čapku, jaké se prodávají jako suvenýry, věci, které si lidé zpravidla kupují na letištích nebo v místních obchodech s dárky.

A ještě víc ho zaujalo, že většina turistů jsou muži.

„Koukám, že přijela spousta lidí," poznamenal Pavant.

„Až moc," odtušil Seronga.

A viděl i další věci, které se mu moc nezdály.

Genet a Dhamballa vydali velmi přísné instrukce, kterými se Seronga a jeho Křovinné zmije mají řídit: duchovní je třeba zajmout za použití pokud možno co nejmenšího násilí a žádný z nich nesmí být mučen, aby se z něj nestal mučedník, i kdyby to mělo znamenat odvolání akce. A má se dbát na to, aby se neublížilo nikomu z farníků.

Vojenský nebo policejní zásah proti Dhamballovi nebo Křovinným zmijím však *narazí* na rozhodný, tuhý odpor. Dhamballa nemá rád zabíjení. Vyvolává hněv bohů. Seronga ovšem neměl tolik bojovníků, aby si mohl dovolit o některého přijít. Namítal však, že sebeobrana není zlý čin. Také nechtěl, aby někdo z jeho lidí padl do zajetí. Zajatce, který byl podroben mučení a jehož mozek tak byl určitým způsobem zpracován, lze donutit k tomu, že poví v podstatě cokoliv. A nějaké ukázkové přelíčení, něco jako show, by se dalo využít k diskreditaci Dhambally.

Dhamballa váhavě svolil, souhlasil, že za takovýchto okolností se může zabíjet. Ale ani on, ani Seronga neočekával, že věci dojdou až tak daleko nějak brzy.

Seronga dál pozorně sledoval skupinu. Po pravdě řečeno, nemohl s určitostí rozpoznat, jestli to jsou turisté, nebo vojáci cestující na zapřenou. Nerozeznal, jestli jsou černí nebo bílí. Mohli přijet z Gaborone. Možná je sem poslalo velvyslanectví Spojených států, aby na jejich duchovního dávali pozor. Američané tam mají své vojáky, a tihle mohli být k tomu účelu vyčleněni. Možná, že se vydají na túru, až jáhnové půjdou do Maun naproti tomu americkému duchovnímu. Anebo budou tihle turisté dávat pozor, jestli se někdo nepokusí nového příchozího unést. Je ale nutné biskupovi

zabránit, aby se v kostele ujal práce po otci Bradburym. Kdyby se tak přece stalo, kněžím a misionářům v terénu by to mohlo dodat odvahy k tomu, aby zůstali. To Dhamballa nesmí dopustit.

„Co jejich držení těla?“ zeptal se Pavant.

‚Je vynikající.“

„Pak to tedy nemůžou být turisté,“ usoudil s přesvědčením Pavant. „Ti vždycky chodí jakoby nahrbení.“

„Ano. A když tihle vystoupili, několik z nich jako kdyby se rozcvi-

čovalo,“ potvrdil Seronga. „Vypadají jako přivyklí na cestování na dlouhé vzdálenosti.“ Podal Pavantovi dalekohled. „A všimni si, jak se pohybují.“

Pavant skupinu chvilku pozoroval. „Udělali řetěz, předávají si zavazadla jeden druhému.“

Jako vojáci,“ podotkl Seronga. „Dáme jim chvíli čas, ať se ubytují, a pak tam půjdeme.“

Seronga si zase vzal triedr a nespustil oči z autobusu, dokud neodjel. Čím déle temné obrysy postav pozoroval, tím mu bylo zřejmější, že se něco chystá.

Brzy uvidí, jestli je to pravda. A když ano, ví, co dělat.

21 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 11.47

Darrell McCaskey po nějaké chvíli z podniku DiMaggio's Joe odešel, Mike Rodgers, David Battat a Aideen Marleyová tam však ještě zůstali a povídali si. Rodgers je oba v půlhodině seznámil se svými záměry a naladil je tak, že byli ochotní za něj i zemřít. Rodgersův cit pro směřování k cíli a jeho klidně působící přesvědčivost, s níž svůj cíl vytýčil, budily v lidech ochotu s ním pracovat. Jeho geniální vlastností bylo, že si dokázal držet odstup, aniž přitom působil chladně. Nová přátelství nijak nevítal, od těch, kdo s ním chtěli pracovat, vyžadoval pouze službu; jediný, kdo se s ním kdy skutečně sblížil, byl plukovník Brett August. To sblížení však trvalo celý život.

Darrell McCaskey takový nebyl. Když působil v FBI a v terénu, jeho vystupování bylo ledově chladné. S teroristy, drogovými dealery a únosci se však dalo jednat jedině tak. Musel zapomenout, že i oni jsou lidé, kteří mají rodiče, příbuzné a děti. Jeho prací bylo dbát na to, aby se dodržovaly zákony. Když to znamenalo zatknout svobodnou matku, která prodávala na ulici heroin, aby uživila děti, zatkl ji.

V kanceláři nebo cestou domů však vždy obrátil o sto osmdesát stupňů. Sám sobě dovolil přiblížit se lidem. Musel, potřeboval se bránit tomu, aby se tenhle jeho krunýř stal něčím trvalým. Otvíral své nitro před nadřízenými, podřízenými, vrátnými, sousedy, majiteli obchodů, před ženami, s nimiž chodil.

S touto citovou otevřeností nevyhnutelně šla ruku v ruce důvěra.

A s důvěrou stejně nevyhnutelně šlo ruku v ruce zklamání. A právě nyní McCaskeyho zklamal člověk, jemuž důvěřoval.

Telefonát Boba Herberta Marii v něm hlodal po celou cestu z Georgetownu na leteckou základnu Andrews. Herbert si byl vědom, že ve vztahu té dvojice tady jde o citlivou záležitost. McCaskey se nedomníval, že ho Herbert chtěl nějak ranit, ale šéf zpravodajců, spolupracovník, přítel, také neudělal nic, čím by ho šetřil. Kdyby býval požádal, McCaskey mu mohl zprostředkovat kontakt na celou řadu agentů Interpolu v Madridu. Ti mohli udělat stejnou práci jako María. McCaskey si marně lámal hlavu, nedokázal si představit, co tím ten chlap sleduje.

Cestou se pokusil manželce zavolat. Vzkaz převzala jen její hlasová schránka. Požádal Mariu, ať se mu co nejdřív ozve. Neozvala se.

Když bývalý agent FBI dorazil do Operačního centra, tiše zuřil. Vydal se rovnou do Herbertovy kanceláře. Nejspíš to nebyl dobrý nápad, a McCaskey si toho byl vědom. Ale Herbert není malý kluk, vydrží, když ho setře; krucifix, nemá přece na vybranou. Schylovalo se k tomu.

Dveře Herbertovy pracovny byly zavřené. McCaskey zaklepal. Otevřel Paul Hood.

„Dobrý den, Darrelle," uvítal ho.

„Dobrý." Vešel dovnitř. Ředitel Operačního centra za ním zavřel. Herbert seděl za stolem, Hood zůstal stát. Rukávy bílé košile měl vyhrnuté, kravatu povolenou. Paul Hood nebyl člověk, který se chová takhle uvolněně. Dopoledne to tu muselo být drsné. Anebo Hood očekává, že to bude ještě drsnější.

„Všecko v pořádku?" zeptal se.

Jistě," odtušil McCaskey. Vůbec se nepokoušel zastřít ostrý podtón v hlase. Pokud si toho Herbert nebo Hood všimli, nic neřekli, zjevně měli své vlastní problémy. McCaskey strávil téměř třicet let ve službách zákona. Když atmosféra v nějaké místnosti byla dusná, poznal to.

„Právě jsem Boba seznamoval s posledním vývojem událostí v Africe," řekl Hood. „Vy víte, k čemu tam došlo? Slyšel jste o únosu otce Powyse Bradburyho?"

„Četl jsem komentář na interním webu, než jsem odjel z domova," odpověděl McCaskey.

„Špatné zprávy ke snídani," poznamenal Herbert.

Jo, tak něco.“ Jejich pohledy se zkřížily na dobu maličko delší, než jakou vyžadovala běžná konverzace; McCaskey měl hlavu plnou jen toho, jakou má na Boba Herberta zlost, že kontaktoval Mariu.

Stránka s komentářem byla vlastně stránka prováděcího svazku Operačního centra, shrnující činnost Národního krizového střediska a předkládaná dvakrát denně. Sestavovali ji vedoucí denní směny jednotlivých oddělení a uváděla se na interní webové stránce. Pracovníci, jejichž činnost spolu jinak navzájem nesouvisela, tak mohli být v obraze ohledně toho, co se v jednotlivých odděleních děje. A byl to rovněž způsob, jak s tím pohotově seznámit noční směnu. Počítačový program komentářové stránky také umožňoval křížově uvádět jména a místa vyskytující se v souborech ostatních zpravodajských služeb v USA. Kdyby některou společnost v majetku Alberta Beaudina vyšetřovaly CIA, FBI, Národní bezpečnostní úřad, vojenská rozvědka nebo nějaká jiná služba, příslušní vedoucí oddělení by na to byli prostřednictvím automatické elektronické pošty upozorněni.

„Na komentářovou stránku se pár věcí ještě nedostalo,“ poznamenal Hood. „Slyšel jste někdy o obchodníkovi s diamanty jménem Henry Genet?“

„Ne.“

„Genet má finanční vazby na francouzského průmyslníka Alberta Beaudina.“

„Mušketýra,“ dodal McCaskey.

„Přesně tak. Jak jsme o tom Bob a já právě hovořili, ukazuje se, že nejnaléhavějším důvodem, proč by se Operační centrum mělo do věci vložit, je nutnost vysledovat všecko, co Beaudin podniká. Po tom, co jsme zažili ve Francii s Novými Jakobíny, si nemůžeme dovolit tohohle chlapa podceňovat.“

„S tím souhlasím,“ řekl McCaskey.

„Otázkou je, jestli tihle lidé mají co dělat s jakýmsi kultovním vůdcem, který se jmenuje Dhamballa,“ ozval se Herbert.

„A kde je nějaký spojovací článek?“ zeptal se McCaskey.

‚Je jím člověk jménem Leon Seronga,“ odpověděl Herbert. „Seronga je jeden ze zakladatelů Křovinných zmijí, polovojenského výzvědného uskupení, které Botswaně pomáhalo získat nezávislost na Velké Británii. Vatikán Serongu podezřívá, že toho katolického duchovního unesl

on. A Seronga byl taky viděn na Dhamballových shromážděních. Způsob provedení toho, co se v Maun sběhlo, silně připomíná způsob, jakým Křovinné zmije tehdy obvykle udeřily; vzato tak či tak, údery to byly ‚chirurgické', obyčejně k nim došlo časně ráno, kdy jsou lidi ještě omámení spánkem. Slíbili jsme Římu, že se pokusíme některé tyhle vztahy vyjasnit a možná tam poslat pár lidí.“

„Řekl bych, že etapu ‚možná' už máme za sebou,“ prohlásil McCaskey. „Právě jsem mluvil s Mikem, Aideen Marleyovou a Davidem Battatem. Ti dva jsou ochotní a připravení zapojit se.“

Již při jeho slovech Herbert namačkal číslo domácí linky Barbary Croweové, vedoucí oddělení, v němž se zhotovovaly doklady. Chystaná operace se ho sice netýkala, Herbert si však s formalitami nikdy těžkou hlavu nedělal. Dvojice bude potřebovat falešné průkazy totožnosti, platební karty a pasy. Croweová bude moci použít jen fotografie z jejich svazků. Battat byl zaregistrován v nemocnici v Azerbájdžánu, Marleyová se ve Španělsku dostala do situace souvisící s atentátem. Nové totožnosti zabrání, aby v databázích celnic nebo aerolinek jejich jména vyplavala na povrch.

Zatímco Herbert Barbaře vysvětloval, co Marleyová a Battat budou potřebovat, Hood dál informoval McCaskeyho.

„Vedle Beaudina a zmizelého kněze tu máme ještě další naléhavou záležitost, která budí obavy. Vatikán posílá do kostela v Maun biskupa z D.C. jako náhradu za uneseného kněze, Dorazí tam zítra.“

„Mají někoho na jeho ochranu?“ zajímal se McCaskey.

„Ano, a právě to mi dělá starosti. Budou na něj dávat pozor španělští vojáci s krytím jako turisté.“

Jak se do toho dostalo Španělsko?“

„V rámci Madridských dohod," řekl Herbert. Právě dokončil hovor s Barbarou Croweovou. „To je celkem nedávno vzniklé spojenectví mezi Vatikánem a španělským králem. Do Botswany odcestoval tucet elitních španělských vojáků; vysledovali jsme jejich let. Už jsou určitě na zemi, a pravděpodobně i na místě."

„Paule, a proč to má budit obavy?" zeptal se McCaskey.

„Protože teď v tom máte pět politických celků: Spojené státy, prostřednictvím toho biskupa. Kult. Botswanskou vládu. Vatikán. A ty Španěly."

„Koalice jsou normálně dobrá věc," podotkl Herbert. „V tomhle případě ale mám dojem, že by Vatikán měl našlapovat opatrně, ne jít s bubnem na něco, co může být zvládnutelná krize."

„Zvládnutelná námi," poznamenal McCaskey.

„Za pokus to stojí," odtušil Hood.

„Měli bychom shromažďovat zpravodajské informace, aby se ukázalo, jestli je možné toho kněze osvobodit," pokračoval Herbert. „To by se mělo udělat spíš než cokoli jiného, a tím myslím i vyslání toho náhradníka."

„Do skupiny, která má shromažďovat zpravodajské informace, bude patřit taky María?" zeptal se McCaskey přímo.

„Darrelle, to jsme právě s Bobem projednávali," odpověděl Hood.

Přesně tohle McCaskey při svém příchodu vycítil. Mrazivý závan mezi ním a Herbertem.

„Volal jsem jí, aby mi obstarala nějaké informace na ministerstvu obrany," řekl Herbert. „Sehnala je. A prý chce udělat víc."

„Vy jste jí řekl, ať jde do Botswany," prohlásil McCaskey.

Následoval další dlouhý pohled. V očích šéfa zpravodajců cosi utkvělo, jakási síla, jako kdyby se Herbert napjal v očekávání útoku.

„Ne, je to jinak," prohlásil McCaskey náhle. „Vy jste ji tam už poslal."

„Ano. Už je na cestě," odpověděl Herbert.

„Vy jste mou ženu naverboval, aby špehovala Křovinné zmije!" vyrazil ze sebe McCaskey, ta slova, pronesená nahlas, jako kdyby mu nějak pomohla vyrovnat se s jejich obsahem. „Poslal jste ji sledovat lidi, co se v Botswaně vyznají líp než my v D.C!"

„Nebude dlouho sama," řekl Hood. „A dostala velmi přísné rozkazy shromažďovat ty údaje ze sekundárních zdrojů."

„Jako kdyby moje žena vůbec věděla, co znamená výraz *zdrženlivost!*" prohlásil McCaskey.

„Darrelle, promluvíme si o tom," zasáhl Hood.

McCaskey zavrtěl hlavou. Nevěděl, co dělat nebo co si myslet. Ale „promluvit si o tom" bylo pro něho v pořadí až na třetím místě na seznamu možností, jak se zachovat. To pořadí bylo Herberta nejdřív seřvat a pak se sebrat a jít pryč.

„Ten telefonát Marii jsem schválil já, Darrelle," vložil se do věci Hood. Jestli se do Botswany měla dostat včas tak, aby stihla biskupův příjezd, musela odletět neprodleně."

„A cestovat pod svým vlastním jménem?"

„Ne. Pod jménem v oddacím listě," zdůraznil Herbert. „Postaral jsem se, aby si už vyměnila pas. María McCaskeyová se v žádné cizí databázi neukáže."

„Ale stejně, vynechávat jste mě z toho nemuseli. Aspoň tuhle laskavost jste mi teda mohli prokázat!"

„Nebyl jste tu," připomněl mu Herbert.

„Mám mobil a -"

„Tohle *není* zrovna to, o čem bych se s vámi chtěl bavit po telefonu, ať už zabezpečeném nebo ne," odsekl Herbert. „Tak se ruší leda rezervace na večeři nebo návštěva u zubaře. Tohle musí být vysloveno z očí do očí."

„Pročpak? Jak můžete vědět, že bych se s vámi o tom přel?"

„Protože jste se o tom přel s ní. Hergot - kvůli tomuhle jste se přece už před lety jednou rozešli! Nemohl jsem riskovat, že mi praštíte telefonem a budete volat jí. Nechtěl jsem, aby se nějak rozrušovala nebo rozptylovala."

„Nebo aby ji někdo přivedl k rozumu," podotkl McCaskey.

„To *nebylo* to hlavní, oč šlo," trval na svém Herbert.

„Nojo - já ovšem myslel, že to je *Mikova* akce!" odsekl McCaskey. „Mike si to myslí taky. Zrovna jsme si spolu dali snídani."

„Však taky jeho bude," zasáhl Hood. „Bob jen chtěl zařídit, aby María viděla, že by nám mohla přispět. To je vše."

„Podívejte, Darrelle," pokračoval Herbert, „ta španělská skupina se vyzná v rychlých vojenských zásazích, ale není o ní známo, že dokáže provádět sledování nebo nějak dlouho pracovat s krytím. Potřeboval jsem někoho, kdo tohle dovede. Někoho, kdo patří do té správné škatulky - mluví španělsky, a když je třeba, umí promluvit s vojáky."

McCaskey se nad Herbertovými slovy přece jen zamyslel. Všechno, co říká, dává smysl. Ale za logikou slov zůstal pocit, že se nemůže jen tak jakoby nic přenést přes to, že ho z celé záležitosti vynechali. Je to přece jeho *manželka,* a mluví se tu o ní v souvislosti s tím, že ji posílají někam, kde může dojít k boji.

A právě proto na to Herbert šel takhle, říkal si. Herbert to právě sám přiznal — aby se vyhnul tomu, že bude zatažena do tohohle dohadování. Aby rozbouřené emoce udržel stranou od ní.

Rozum mu říkal, že to, co Herbert udělal, je chytré a profesionální. V ohrožení jsou zájmy lidí, zájmy země. Ale pořád tu zůstává navzájem si protiřečící osobní a profesní hledisko, otázka, které z nich dát v sázku. McCaskey marně vzpomínal, že by někdy prožíval podobné pocity rozpolcení.

Stále upíral zrak na Herberta. Do rovnice, o které přemítal, vstoupil nový člen, cosi nečekaného. Nalezl to v Herbertově pohledu. V těch živých jižanských očích se neodráželo nezvratné odhodlání, jaké v nich postřehl ještě před okamžikem. Bylo v nich cosi jiného.

Byla v nich bolest.

A v té chvíli McCaskey pochopil. To poznání jako by ho udeřilo do hrudi a téměř mu vzalo dech.

Bob Herbert znovu prožívá své vlastní obavy, své vlastní trauma. Všechno, co nyní prožívá on, musel Herbert prožívat každý den, kdy pracoval s manželkou v Bejrútu, kde přišla o život. Přesto nyní, stejně jako tenkrát, Herbert klade svou zemi na první místo. Svou povinnost splnil bez ohledu na to, za jakou cenu.

Plamen rozhořčení v McCaskeym uhasl. Před chvílí si připadal zcela osamělý. Teď už tomu tak nebylo.

„Nelíbí se mi to," pronesl tiše. „Ale řeknu jen tohle: určitě jste se obrátil na jednoho z nejlepších operativců, kteří v tomhle oboru pracují s krytím."

Herbertovi se zřejmě poněkud ulevilo. „Ano, to jsem udělal," prohlásil.

McCaskey se zhluboka nadechl. Pohlédl z Herberta na Hooda. „Řekl jsem Mikovi, že jestli jeho lidi do Afriky půjdou, připravím půdu, zjistím, jestli tam náhodou není někdo, na koho by bylo možné se napojit."

„Vynikající," řekl Hood. „Díky."

McCaskey se znovu otočil k Herbertovi, načež kancelář chvatně opustil. Třebaže působil klidným, vyrovnaným dojmem, měl hodně daleko k tomu, aby klid skutečně pociťoval.

22 KAPITOLA

Maun, Botswana čtvrtek, 23.11

Dveře ubytovny jáhnů neměly zámek, nebylo jej zapotřebí. Jak říkával otec Bradbury, „lvi knoflíkem otočit nedovedou, a lidští hosté jsou vždy vítáni.“

Jáhnové Jones a Canon, unavení po cestě, se odebrali na lůžka v deset hodin. Jones strávil přes dvě hodiny u telefonu rozhovorem o tom, co mu zavolal otec Bradbury. Nejprve o jeho příkazu pověděl knězi v Kapském Městě, a celý rozhovor ještě zopakoval samotnému arcibiskupu Patrickovi. Potom mu po několika minutách volal z Vatikánu člen bezpečnostní služby. Pak přišel hovor z New Yorku od člověka jménem Kline. Jones byl vděčen za všechna ta léta, kdy se učil zpaměti dlouhé pasáže Písma. Každému, s kým volal, dokázal obsah hovorů tlumočit přesně, slovo od slova. Kromě onoho kněze v Kapském Městě se však nezdálo, že by někdo sdílel Jonesovu radost z toho, že se mu otec Bradbury ozval. Arcibiskup, a zvlášť ti dva z Vatikánu, se chovali, jako kdyby mu byl volal sám ďábel. Jones nemohl přijít na to, proč. A nikdo mu to také nebyl ochoten vysvětlit. Každý ten hovor byl krátký a vypadal celkem nevinně.

Ti dva z Vatikánu mu přikázali, aby s nikým jiným o biskupu Maxovi nemluvil. Jones to slíbil.

Zmatkem z toho všeho se nenechal vyvést z míry. Nevědomost je určována tím, kolik informací člověk má. Není měřítkem inteligence nebo charakteru. Zcela usmířen sám se sebou odešel do umývárny, vy-

čistil si zuby, oblékl pyžamo a vrátil se do ložnice. On i Canon si vzali z přístěnku lůžkoviny.

V dlouhé, skromně zařízené místnosti stála čtyři dvojlůžka, dvě z nich blízko oken. Jáhnové si je odestlali a okna otevřeli. Jones si vybral lůžko dál od verandy. Canon vždy spal pevně. Kdyby se některý z turistů vydal na pozdní večerní procházku, neslyšel by ho.

Jones poklekl vedle lůžka a pomodlil se, potom opatrně poodtáhl moskytiéru z jemné síťky a vklouzl za ni. Okno měl po pravé straně. Větřík byl teplý, avšak jako kdyby hladil. Bylo příjemné spát na matraci pod čistou, bílou přikrývkou. V terénu obyčejně spali zabalení do houně, na polních plátěných lůžkách nebo na kousku země porostlém travou.

Jáhen Jones usnul rychle.

Ucítil ostré bodnutí do horní části hrdla. Připomínalo kousnutí samičky bzikavky, která kusadly protne kůži a saje krev. Jones nevěděl, jestli již uplynuly minuty nebo hodiny. Ani to nechtěl vědět, byl jako omámený a toužil jedině po tom, aby opět usnul. Nechal oči zavřené a mávl rukou, aby mouchu smetl.

Ruka narazila na kov.

V úleku oči otevřel. Na hrdle mu neseděla moucha. Byl to nůž. Za ním mohutná, temná postava. Moskytiéra byla úhledně odtažená stranou, vetřelec stál a hrot nože tiskl Jonesovi pod bradu. Jáhen koutkem oka zahlédl, že dveře jsou pootevřené. A také viděl kohosi stát za Canonem.

„Setkal ses někdy s tím americkým biskupem?“ zeptal se vetřelec tichým, drsným hlasem.

„Ne,“ odpověděl Jones. Jeho mysl stále jako by plavala v mlze. Proč se na to ten člověk ptá?

Jak se vy dva jmenujete?“ vyptával se muž dál.

„Já jsem Eliot Jones, a on je Samuel Canon. Jsme jáhnové v tomhle kostele. Co se děje?“

„Kde máš mobil?“

„Nač to chcete vědět?“

Vetřelec mírně přitlačil na nůž. Jones ucítil, jak hrot s tichým lupnutím proťal kůži. Kolem kovu prosakovaly kapičky krve a kanuly mu po obou stranách krku. Jáhen cítil ostrou ocel na hraně hrtanu; instinktivně hmátl po mužově ruce a chtěl ji odstrčit. Muž natočil nůž tak, že

by mohl říznout do strany, a také jím do strany pohnul. Jonesovo tělo se napjalo bolestí a stejný reflex mu ruku strhl zpátky.

„Až na ten nůž přitlačím příště, projde skrz," varoval vetřelec. „Tak ještě jednou: kde máš telefon?"

„Tak jen do toho! Podřízněte mi hrdlo! Já se smrti nebojím!"

„Potom ale zabiju i všechny tady," odtušil muž.

„Ten hřích padne na vás, ne na mě," opáčil jáhen. „A ať s jejich těly naložíte jakkoli, jejich duše se odeberou k Bohu."

Vetřelec oddálil nůž od jeho hrdla; potom jáhen ucítil ostré štípnutí a nato žhavou bolest v pravém stehně. Bezděky zasykl a vtáhl do sebe vzduch a tím zadržel výkřik. Muž mu znovu přiložil nůž k hrdlu. Jáhen si až za okamžik uvědomil, že ho muž bodl. V jeho mysli se střídaly nevěřícnost, šok a nakonec vzdor.

„Tak kde máš ten mobil?" zeptal se muž znovu. „Řekni mi to, nebo ti duše vyjde z těla po kouscích!"

„Duši nelze ublížit," vydechl žalostivě jáhen. „Třebaže kráčím údolím smrti...'„

Nůž mu pronikl předloktím. Jones pronikavě vykřikl. Špička nože opsala kruh a nůž se dostal až na kost. Tahle bolest nebyla taková, jako ta předtím, neustávala, *zařezávala* se stále hlouběji, jako kdyby se mu do žil vlévalo žhavé olovo. Divoce škubal hlavou, nohy zoufale kopaly do lůžka; nedokázal své tělo ovládnout. A ani mysl. Ani vůli.

„Ten telefon!" řekl muž. „Nemáme čas na -"

„Mám ho v kabátě!" vykřikl Jones. „Za dveřmi! Panebože, přestaňte s tím! Vezměte si ten telefon! *Vezměte si ho!"*

Vetřelec nůž neodtáhl, tlačil jej stále hlouběji. Jones cítil, jak krev prosakuje do prostěradla a stéká mu po noze.

„Kdy se sejdeš s tím biskupem z Ameriky?"

Jones mu to řekl. Řekl by mu všechno, na co by se muž ptal. Jak Spasitel tohle vydržel? Bylo to nepochopitelné.

Muž oddálil nůž od jáhnova zápěstí. Hluboká bolest v okamžiku ustoupila, jako vlny odplývající od břehu.

V následujícím okamžiku mu muž přiložil čepel k hrdlu a silně na ni zatlačil. Jones uslyšel odkudsi z dálky pronikavý výkřik. Nebyl to však jeho hlas. Poznal to podle toho, že on sám nemohl pohnout ústy. V kořeni jazyka ucítil bolest jako při zásahu elektrickým proudem. Zkroutil

se na bok. V příštím okamžiku bolest zaútočila na patro; byla větší, protože tvrdé patro kladlo čepeli odpor. Jones se stále pokoušel promluvit, ale z úst mu vycházelo jen hrdelně znějící chroptění a dávivé zvuky. Potom muž přesunul prsty na rukojeti nože tak, že se palec opíral o její horní konec. Nožem pohnul doleva, jako kdyby to byl nůž na rozřezávání papíru. Přeťal krční tepnu. Potom nožem táhl doprava; přeťal i krční žíly.

Bolest byla nyní horká a současně studila. Jones odkudsi slyšel bublavé zvuky. Jen okamžik, a uvědomil si, že je vydává on. Pokoušel se dýchat, sáhnout si na hrdlo, ale ruce byly slabé, prsty svědivě pálily. Paže mu klesly k bokům. Jeho oči hledaly útočníka. V té chvíli však již nic neviděl, v jeho očích se míhaly rudé a černé mžitky. Hlava mu připadala nesmírně lehká.

V příštím okamžiku jáhen Jones již neviděl nic. Horko a chlad spolu splynuly do snové nicotnosti.

Opět upadl do spánku.

23 KAPITOLA

Maun, Botswana čtvrtek, 23.30

Leon Seronga pohlédl na zkrvavenou postavu na lůžku. Napravo od něj Pavant právě podřízl hrdlo jáhnu Canonovi. Muž od Křovinných zmijí mu přitiskl svou silnou ruku na ústa. Jáhen zemřel s jediným zdušeným

výkřikem.

„Hotovo," pronesl Pavant k Serongovi. V jeho hlase zazněl vzdorný tón. „Neměl jsi jinou volbu. Udělali jsme, co bylo nutné."

Seronga dál jen zíral před sebe.

„Princi, takhle jsi to přece dělával, takže víš, jak se věci musí někdy provést," řekl Pavant.

„Slíbil jsem Dhamballovi, že tohle bude jiné. Žádné zabíjení. Žádná

černá magie."

„Ten člověk by býval stejně vykrvácel," odtušil Pavant. Otíral nůž do prostěradla na druhém lůžku. „Prokázal jsi mu milosrdenství. A kdybys na něj býval nevyvinul nátlak, neřekl by nám, co jsme se potřebovali dozvědět."

„Co jsme se *museli* dozvědět," opáčil Seronga.

„Ano. Nesmíme dopustit, aby sem ten biskup přišel. Všechno, čeho jsme zatím dosáhli, by tím přišlo vniveč. Na Dhamballu by se pak nahlíželo jako na někoho malého, bezvýznamného a neschopného. A kromě toho, o těchhle dvou se nikdo nemusí dozvědět."

„Nesmí," dodal Seronga.

Velitele Křovinných zmijí se zmocnila nevolnost. K téhle krajnosti

ho dohnal jáhnův tvrdošíjný vzdor. Všechno mohlo být snazší, kdyby duchovní spolupracoval. Namísto toho se mu jeho vlastní slova stala epitafem. Řekl, že kdyby Seronga zabil, bude to věc jeho vlastního svědomí. Pokud je tohle pravda, pak tato dvě úmrtí *zatíží* jáhnovu duši. Kdyby býval na Serongovy otázky odpověděl, oba jáhny by spoutali a někde tady nebo venku ukryli, třeba v nějaké jeskyni, aby se k nim nedostaly dravé šelmy. Až by dokončili únos biskupa, sdělili by úřadům, kde ty dva hledat.

Ten hlupák... hlupák.

„Mám jeho mobil," ozval se Pavant zpoza dveří.

„Podívej se, jestli tu někde nejsou čistá prostěradla," vyzval ho Seronga.

„Podívám. Ale *nechci* poslouchat, jak se obviňuješ. My jsme lvi. Tihle lidé byli kořist. Tak to muselo být. Takhle jsi to dělal, když jsi zemi osvobozoval poprvé."

„To bylo něco jiného," odtušil Seronga.

„Ne, nebylo," odporoval Pavant. „Tehdy jsme bojovali s impériem. A s impériem bojujeme i teď."

„To bylo něco jiného," opakoval Seronga. „Tehdy jsme bojovali s vojáky."

„Tihle jsou taky vojáci. Bojují vzdorem namísto zbraněmi."

Seronga neměl na debaty chuť. Vytáhl nůž z hrdla oběti, čepel otřel o polštář a nůž zasunul do pochvy na boku. Čekal, zatímco Pavant hledal hmatem cestu temnou místností. Jediné světlo uvnitř pocházelo od půlměsíce a vnikalo dovnitř pootevřenými dveřmi; právě kvůli tomu je nezavřeli.

„Už mám ta prostěradla," řekl Pavant. Stál vzadu vedle přístěnku.

Seronga k němu přispěchal. Rozprostřel prostěradla na podlahu, potom mrtvé společně jednoho po druhém připravili tak, aby je mohli odnést. Stáhli z polštářů povlaky a ucpali jimi rány. Tak zabrání, aby unikala krev. Potom obě těla ještě na lůžkách pevně zabalili do zkrvavených prostěradel. Krev jimi již prosakovala, vzali tedy z přístěnku přikrývky, rozložili je na podlaze a těla na ně položili. Pak lůžka ustlali.

Seronga rozhodl, že jáhny odnesou ven na planinu. Tam mrtvoly, tak jak jsou zabalené do prostěradel, přivážou ke kamenům a hodí do jezera Mitali. Do rozbřesku toho z jáhnů moc nezbude. Úřady budou mít podezření na vraždu, ale nedokážou si opatřit důkazy. Měkké

tkáně, kterými pronikl nůž, budou sežrané. A tady všude kolem je spousta stop. Serongovy i Pavantovy stopy se mezi nimi ztratí. Jediné, co by vůbec někdo mohl tvrdit, bude, že si jáhnové vyšli na procházku a asi je napadli dravci. Vatikán bude mít pochybnosti, ale ne důkazy. A co je důležitější - nebude mít mučedníky. A pokud budou drženi v zajetí ostatní duchovní, je tu naděje na vyjednávání o odchodu, nejprve katolické církve, potom všech cizinců. Botswana bude moci sama těžit ze svých bohatých zdrojů.

Oba potřebovali ještě jednu, poslední věc: oblečení, které oba duchovní nosili. Seronga však nechtěl oděvy nést společně s mrtvolami. Nesmějí se potřísnit krví. Vrátí se pro ně, až se mrtvol zbaví.

Seronga utíral krvavé šmouhy, které ještě tu a tam zůstaly, Pavant zatím zkontroloval verandu. Nikdo venku nebyl. Přehodili si mrtvé přes ramena. Ztratili sice hodně krve, přesto však byla jejich těla lehčí, než Seronga čekal. Tihle misionáři, jáhnové, zřejmě nijak dobře nejedí. Mrtvoly byly ještě hodně teplé. Seronga, v usilovné snaze odpoutat mysl od toho zabíjení, přemítal, jestli Dhamballova dávná magie je natolik mocná, aby tyhle dva - nikoli muže, kteří zemřeli přirozenou smrtí, nýbrž byli zavražděni — přivolala zpátky k životu. Přál si, aby mohl s vůdcem vúdú trávit víc času. Chtěl se dozvědět víc o těch několika jevech, jichž byl svědkem. O dávném náboženství, ke kterému se jeho víra přiklonila.

Až nadejde čas, říkal si.

Zatím bude dál dělat věci, které ho netěší. Jenže právě díky jim se Botswana už jednou stala svobodnou zemí. A ať se mu tohle zamlouvá nebo ne, Botswana se díky nim stane svobodnou znovu.

24 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 16.35

Pro Paula Hooda to bylo rušné odpoledne, onen druh odpoledne, kdy tok informací plyne tak rychle, že otázky s sebou přinášejí rovnou i odpovědi. A z každé odpovědi se zrodí dvě či tři otázky další.

Jenomže žádná z těch odpovědí neposkytla klíč, po kterém ředitel Operačního centra usilovně pátral.

Hood však byl přece jen šťastný - přežil dopoledne. Poprvé, po víc než týdnu, se neozvala kancelář senátorky Foxové a nedožadovala se nahlédnutí do denního přehledu pracovních činností Operačního centra. Tento rozpis činností používal Kongres k tomu, aby rozdělil jednotlivé položky rozpočtu. Foxová je tedy s úspornými opatřeními, která Hood již zavedl, zřejmě spokojená. Nekontaktovali ho ani jiní členové Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností. To znamenalo, že se Miku Rodgersovi podařilo udržet svou novou zpravodajskou operaci pod pokličkou déle než jeden den. A to se ve washingtonském pojetí času rovnalo jednomu roku.

Opadlo i napětí mezi Darrellem McCaskeym a Bobem Herbertem, alespoň pro tuto chvíli. Jediný problém, dosud visící ve vzduchu, se netýkal Operačního centra, přinejmenším ne přímo - napětí mezi Darrellem McCaskeym a jeho ženou. Herbert se o věci vyjádřil tak, že María Cornejová se ke svému pověření staví jako když „pitbull jde po pečeném žebírku“. Práce v terénu se nevzdá. Všichni měli za to, že tomu tak bude. Nyní měli jistotu. A to, že se María rozhodla aniž se

poradila s manželem, celou záležitost jen zhoršilo. Byl v tom kus ironie. McCaskey je vynikající tam, kde jde o naslouchání při výsleších nebo poradách. V tom, jak dovedl odpovědi prosévat a hledat v nich pravdu, nebo sledovat odstíny hlasu a z nich vyvozovat nové směry, kterými se vyšetřování může ubírat, se mu nikdo nevyrovnal. Když však šlo o osobní záležitosti v běžném životě, měl sklon k tomu, že většinou mluvil, avšak nenaslouchal. To se už ale bude muset změnit.

Všímej si, kdo ti dává rady, myslel si Hood. On sám naslouchal všemu, co jeho žena říkala, a měl snahu většinou z toho se také řídit. Jenomže si k tomu nikdy nenašel čas.

Čas neměl ani na to, aby se nějak dlouho zabýval drobnými vítězstvími nebo většími nedostatky. Krátce poté, co se vrátil do kanceláře, mu volal Kline. Sdělil mu, že jáhnu Jonesovi se ozval otec Bradbury. Podle Jonesových slov je kněz dosud v zajetí.

„Nic se mu nestalo?“ zajímal se Hood.

„Zjevně ne,“ odpověděl Kline.

„Zdá se, že nějak moc velkou radost nemáte,“ poznamenal Hood.

„Otec Bradbury se vyptával na farnost a jáhen Jones mu řekl, že na cestě z Washingtonu je dočasný zástupce.“

„Krucinál!“ zaklel Hood. Od konce devatenáctého století afričtí misionáři zřejmě poněkud ztratili smysl pro jemné odstíny taktiky. Búrové tehdy využívali duchovní jako špiony - vyzvídali, kde se nacházejí zulští bojovníci, jak se přesunují, a v jaké síle. „To znamená, že Dhamballa o biskupovi ví.“

„Musíme to předpokládat,“ potvrdil Kline.

„Změníte jeho cestovní plán?“

„To by Dhamballovi napovědělo, že se ho bojíme,“ odtušil Kline. „Plán měnit nebudeme.“

„A co ti španělští operativci? Už jsou na místě?“

„Ano. Velitel skupiny se ráno představí jáhnům. Několik z nich je bude sledovat a dávat pozor na biskupa.“

„To bude dobře,“ poznamenal Hood.

„Rád bych taky poslal soubor s fotografiemi, pořízenými na Dhamballových shromážděních," pokračoval Kline. ‚Je tam i několik Dhamballových fotografií. Napadlo nás, že bychom mohli prohledat své databáze, jestli v nich náhodou není."

Hood s tím souhlasil. Potom Klineovi pověděl o činnosti Richarda Stieleho. Nezdálo se, že by se tím Kline nějak znepokojoval. A ani si s tím starosti dělat nebude. To, co podnikají Evropané, se Vatikánu přímo netýká. Hood Klineovi slíbil, že ho seznámí se všemi novinkami ve vývoji situace, ať už se to může či nemusí vztahovat k propuštění otce Bradburyho.

„To abyste byl úplně v obraze," zdůraznil. Kline mu poděkoval.

Pár minut poté, co Hood zavěsil, pípl jeho počítač. Přišel soubor s adresou utajené webová stránky Vatikánské bezpečnostní služby spolu s přístupovým heslem k souboru o Dhamballovi. Heslo znělo *adamas*. Hood si ze čtyř roků latiny na střední škole pamatoval, že to slovo znamená diamant. Kdosi ve Vatikánské bezpečnostní službě má o dané oblasti jasnou představu. Anebo tam vědí víc, než kolik toho Kline pouští.

Hood informaci předal Stephenu Viensovi. Viens, spolužák Matta Stolla na univerzitě, byl donedávna vedoucím družicového průzkumu při Národním úřadu pro průzkum, a potřeby Operačního centra byly pro něj vždy na prvním místě. Kvůli tomu, kromě dalšího, se z Viense stal obětní beránek v záležitosti dvou miliard dolarů, fondů, které se nedostaly do původně stanoveného programu černých operací. Bob Herbert pomohl při prokázání Viensovy neviny, Operační centrum bylo potrestáno tím, že jeho potřeby dostaly statut VNP - velmi nízké priority. Viens však naštěstí ještě měl v Národním úřadu pro průzkum přátele. Na své původní místo se nevrátil, nyní působil v Operačním centru jako vedoucí oddělení vnitřní bezpečnosti. Mezi jeho povinnosti patřilo zpracování programu k analýze fotografií, který Hood potřeboval. Vatikánskou adresu Hood poslal také Herbertovi a Rodgersovi.

Jen okamžik poté, co údaje od Vatikánské bezpečnostní služby odeslal, zavolala Emmy.

„Paule, to vodítko, co jste mi dal ohledně Alberta Beaudina, je vynikající!"

„A čímpak?"

„Ukazuje se, že pan Stiele není jediný Beaudinův společník, který v posledních několika letech likviduje prostředky."

„A kdo další?"

„Gurney de Sylva, další člen Beaudinovy správní rady. Včera prodal svou menšinovou účast v šesti různých diamantových dolech."

„Kde ty doly jsou?"

„Po celé jižní Africe."

„Kolik shrábnul?"

„Asi devadesát milionů dolarů. Většinu těch peněz pak vložil do korporací investujících do naftařského průmyslu v Rusku a v Mexiku."

„Třeba si myslí, že nafta je lepší dlouhodobá investice," uvažoval Hood.

„Možná. Ale něco z těch zisků taky šlo do korporace, která drží Stieleho pronájmy pozemků v Číně."

„Takže ta nafta by mohla být taková kouřová clona, aby se někdo nějak moc nezajímal o Čínu," podotkl Hood.

„Anebo by mohl ty investice v jistém okamžiku stáhnout a přesunout do Číny," upozornila ho Emmy. „V registraci své výhledové plány neuvedl. A opět - není tím nejvýraznějším investorem, jakého jsme vysledovali. Kdysi se vyhnul daním z kapitálového zisku tím, že věnoval miliony dolarů charitativní organizaci pro bezdomovce, Rooftop Angels."

„Neskončila v roce 2001 kvůli praní špinavých peněz?"

„Ano. Z každé stovky dolarů, kterou Angels dostali, odešlo osmdesát v hotovosti. Distribuovaly se přes bezpečnostní schránky, cestovní šeky i další finanční produkty. Nikdy se nám nepodařilo prokázat, že Stiele dostal vůbec něco z toho, co se vyzískalo, v jeho účtech se žádné neobvyklé výkyvy směrem nahoru neukázaly."

„To ještě nic neznamená, ty hotové peníze ještě můžou někde viset. Hergot, může je utratit třeba za potraviny."

„To jistě," souhlasila Emmy. „Ale to červené světélko se ukázalo při probíhajícím šetření jeho posledního prodeje akcií. Zatím jsme nenarazili na nic, co by porušovalo mezinárodní zákony, přesto však jsem objevila vazbu mezi De Sylvou a Peterem Diffringem, která jde za hranice Beaudinovy správní rady. A ta nemá s Čínou nic co dělat."

Jakto?"

„Diffring společně s několika místními podnikateli vlastní stavební společnost, která v Botswaně prováděla geologický průzkum a průzkum prostředí v lokalitě, kde mají stát hotely. K prodeji bylo třeba se zaregistrovat u odboru pro oceňování pozemků při ministerstvu pro zeměměřičství a kartografii."

„Od koho ty pozemky koupili?"

„Od jednoho domorodého kmene, Limgadi."

„Naznačili, k jakému účelu se ty pozemky mají použít?"

„Uvedli 'rozvoj přepravních zařízení'."

„Jak je to dlouho, co Diffring vstoupil do té stavební společnosti?"

„Čtyři měsíce. Pozemkový úřad v Botswaně říká, že Diffringova skupina přihlásila jen malou přistávací dráhu. Nic víc. Tohle všechno nemusí nic znamenat, Paule."

‚Já vím." Ale pocit v zádech říkal Hoodovi něco jiného.

„Na tom, že lidi zakládají společné podniky v oblastech, které mají v úmyslu později rozvíjet, není přece nic neobvyklého," pokračovala Emmy.

„Ovšem."

Mezi způsobem utajování, který tu Hood tušil, a příležitostmi pro solidní podnikání, tak jak je Emmy popsala, existoval nebetyčný rozdíl. Tato činnost nemusí mít vůbec nic co dělat s Dhamballou a jeho skupinou. Všechno může být jen matoucí shodou v časovém průběhu.

Jenže na druhé straně také nemusí. Hooda a jeho tým platí za to, že předpokládají, že vše, co vyjde na povrch, představuje teprve předvoj, účinné „řízení" krizí spočívá v presumpci viny, nikoli neviny.

Hood poděkoval Emmy za její snahu. Potom si naplánovali večeři na příští týden. Emmy se před několika měsíci vdala a chtěla Hooda seznámit s manželem. Hood jí její štěstí přál, současně však pocítil smutek sám nad sebou. Tohle bude po dvaceti letech poprvé, kdy se společenské večeře zúčastní jako lichý do počtu.

Právě končil hovor s Emmy, když se u dveří ukázal Mike Rodgers. Hood jí poděkoval za pozvání. Smluvili si, že si později ještě zavolají. Rodgers vešel a posadil se. Vypadal líp než celé týdny předtím, jako nabitý energií, soustředěný a cílevědomý.

Jak to jde s týmem?" zeptal se Hood.

„Aideen Marleyová a David Battat jsou připraveni do toho jít, když je budeme potřebovat."

„Jak spolu vycházejí?"

„Docela dobře. Ne, že by se zrovna chtěli brát, ale svou práci udělají."

„A kde to vázne?"

„David ví své, a rád vám to omlátí o hlavu," odtušil Rodgers. „Aideen má dobré základy, ale míň zkušeností, zato mnohem víc taktu."

„Kdo z nich by byl lepším vůdcem při akci?"

„Za téhle situace? Ona. Už jsem jí to naznačil. S obyčejnými lidmi bude umět jednat líp než on."

„Co na to Battat?"

„Že půjde do terénu? Jo, s tím je srozuměný."

Hood se na generála zadíval. Vojáci na věci pohlížejí jinak než civilisté. Hood měl rád mezi svými lidmi pohodu, Rodgers kladl důraz na schopnosti.

„Nedělejte si s nimi starosti, Paule," uklidňoval ho Rodgers. „Battat ví, že to pověření dostane Aideen. Bude to mezi nimi v pořádku."

Hood doufal, že se Rodgers nemýlí. Původně nepředpokládal, že nový výzvědný tým půjde do terénu takhle bez odkladů, Operační centrum však potřebovalo mít na místě své lidi, A vzhledem k tomu spěchu Hood také doufal, že se nedopustil omylu, když tenhle úkol přidělil Rodgersovi.

Generála si zatraceně vážil, obdivoval jeho velitelské schopnosti; jenže Rodgerse postihla těžká rána, ztráta týmu Striker. Jak Hood, tak Rodgers se ocitli na psychologicky nezmapovaném území.

Hood až donedávna nijak příliš na psychiatrii nevěřil, zastával názor, že charakter se formuje tím, že se člověk se svými problémy vypořádává a poradí si s nimi. Potom se dcera Harleigh stala rukojmí v budově Spojených národů, a psycholožka Operačního centra Liz Gordonová i další specialisté na duševní zdraví dívce pomohli překonat její nejčernější dny, vrátili Harleigh život a Hoodovi vrátili dceru.

Své smýšlení o psychiatrii změnil.

Ta změna byla pro něj podnětem k něčemu, co až dosud neudělal -k tomu, že Liz zapojil do svého rozhodování. Před několika dny, ještě než s Rodgersem o novém týmu hovořil, si s psycholožkou o generálovi promluvil. Otázka, kterou jí položil, zněla: Nebude důstojník, který přišel o svou jednotku, při své následující akci přehnaně opatrný, nebo naopak přehnaně agresivní? Liz odpověděla, že to samozřejmě závisí na samotném důstojníkovi. V případě Mika Rodgerse se domnívá, že by mohl s přijetím nového pověření váhat. Nebude chtít riskovat ztrátu dalších životů. Když velitelskou funkci přece jen přijme, Liz má dojem, že by ho mohla postihnout mírnější forma „zástupné

hysterie“, přepjatost v jednání — nutkání své selhání napravit a až příliš usilovat o to, aby akce dopadla dobře.

Naštěstí tady nejde o vojenskou operaci, dotyční se jí nemusí účastnit až do konce, tak dlouho, dokud se daná záležitost nevyřeší. Budou shromažďovat informace do té doby, než se situace stane příliš nebezpečnou, potom se stáhnou.

Jelikož se zdá, že je všechno dohodnuto, bude dobré je do Botswany vypravit,“ navázal Hood. „Mám takové tušení, že až biskup Max zítra dorazí na místo, bude tam pořádné horko.“

„Aideen a Battata můžeme posadit do letadla už dneska,“ řekl Rodgers. „Cestovní doklady se připravují. Oba teď jsou u Matta Stolla a seznamují se s tím, co máme o otci Bradburym. Taky si projdou záznamy o Botswaně a o Albertu Beaudinovi. Bob mi říkal, že by se do věci mohl zapojit i on a jeho lidé.“

„Možné to je,“ souhlasil Hood.

„Taky jsem si cestou sem promluvil s Faláhem Šiblím,“ pokračoval Rodgers.

Jak se mu daří?“ Faláh byl nesmírně schopný a skromný, což je kombinace prospěšná každému, a u agenta v terénu nedocenitelná. Ty vlastnosti ho dělají neviditelným.

„Pořád pracuje u policie v severním Izraeli, teď ale už je velitelem oddělení. Prý má plné ruce práce s udržováním klidu na hranici s Libanonem, ale rád si vezme dovolenou na cokoli, co potřebujeme.“

„Muslim ze židovského státu pomáhá katolické církvi,“ pronesl zamyšleně Hood. „To se mi líbí.“

„Vsak jemu taky,“ odtušil Rodgers. „Proto souhlasil s tím, že všeho nechá a k týmu se připojí. Slíbil jsem, že mu dám vědět, jestli ho bude zapotřebí. A mluvil jsem taky se Zackem Bemlerem, ten je v New Yorku, a s Haroldem Moorem - momentálně je v Tokiu. Příštích několik dní mají napilno. Potom prý s námi budou s radostí spolupracovat. A když už je na cestě María, a i ti ostatní jsou připravení do toho jít, myslím, že máme v terénu silný tým.“

Hood souhlasil. Tihle agenti mají výjimečné schopnosti, a on musí věřit, že když bude třeba, všichni v plném rozsahu osvědčí svou schopnost spolupracovat.

Když Rodgers již neměl, co dalšího by k této záležitosti řekl, Hood

ho seznámil s obsahem rozhovorů, které měl s Edgarem Klineem a Emmy Ferocheovou. Ještě neskončil, když zavolal Stephen Viens.

„Paule, asi byste měl jít k Mattovi.“

„Co máte?“

„Nejspíš spojovací článek, který vám chybí.“

25 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana pátek, 00.05

Podle učení vúdú a Dhamballovy víry je půlnoc tou nejduchovnější částí dne, hodinou, kdy tělo je nejslabší a duše nejsilnější.

Důležitější bylo, že je to nejtemnější část. Duše vúdú se straní dne. Den patří lidským záležitostem, slouží k tomu, aby tělu bylo teplo a mohlo pracovat. A aby se mu dostalo potravy. Potom je tu časná noc, čas světla ohňů, doba vyhrazená společným modlitbám, zpěvu, bubnování a tanci. Doba, kdy se na počest *loa* obětují zvířata. Tanečníci žádají bohy, aby jim dali zdraví, bohatství a štěstí v životě. Někdy tyto slavnosti vedou ke spojením, ze kterých vznikne nový život. Pro takto počaté děti, zplozené v nevázaném veselí a lásce, je to posvátný dar.

Toto vše jsou však také pouze potřeby těla. A tělo je vězením duše. Denní světlo rovněž působí omezující silou. V temnotě se duše může těšit z posvěceného, důvěrného spojení se zemí. Může opustit hmotný svět a zavítat do temných míst obývaných jejími předky. Pod povrchem tohoto světa dlí duše jak živých, tak mrtvých.

Než se Dhamballa odebral ke spánku, o každé půlnoci si vyhradil čas na setkání s hlasy z minulosti. Tak si začal poprvé být vědom svého osudu a určení. Hlasatel učení vúdú Don Glutaa ho provázel světem duchů. Vidění se nedostavilo vždy, avšak Dhamballa si při návratu z takové cesty pokaždé přinesl připomínku, proč tu je: třebaže je smrtelný člověk, bude sloužit jako most mezi minulostí a přítomností vúdú.

Ležel na zádech na hrubé proutěné rohoži, oblečený jen do bílých

šortek. Oči měl zavřené, avšak nespal. V chýši byla tma, až na slabě žhnoucí obřadní svíčku. Knot měla ze sítin, které hoří jako cigareta, a spíš doutnala, než aby hořela plamenem; dávala víc kouře než světla. Svíčka, krátká a jakoby přisedlá do šířky, měla mírně zaoblený spodek. Byla z loje, ne z vosku. Dhamballa ji sám zhotovil, než přišel sem do močálu. Na hřbitově v Mačanengu, pocházejícím z dávných dob, si připravil směs z lupínků belladonny, špetky sušeného námelu a roztaveného loje z kozla. Vše smíchal v očním důlku lidské lebky, což je tradiční způsob přípravy Světla Loa, světla ducha, který člověka posedne. Bylin je zapotřebí k uvolnění těla a otevření mysli, loje k zachycení duchů mrtvých. Když svíčka hoří, tito duchové se vyprostí a mohou ho provést říší mrtvých.

Svíčka spočívala na Dhamballově odhalené hrudi, těsně nad hrudní kostí. Pod bradou se mu lůj rozléval do kalužinky, opět nabývající tvar svíčky. Tento úkon je pro víru vúdú důležitý, symbolizuje, co se v nejbližší době stane. Mrtví cosi předají živým. 2iví to využijí k vytvoření něčeho nového.

Štiplavý nažloutlý kouř se při každém Dhamballově nadechnutí vinul do jeho nozder jako had. Jeho dech se zvolňoval a byl stále mělčí. Jak kouř vdechoval, připadalo mu, že se sám stává kouřem, jako kdyby se vznášel nad rohoží. Potom jeho duch prostupoval jako oheň a vzduch dolů pletivem rohože.

Do země, domova věčného ducha, pomyslel si.

Hadími pohyby začal prolínat do udusané hlíny, sestupoval zemí stále rychleji. Budou-li si to duchové přát, vystoupí z trhlin v balvanech a z míst za kameny. Přijdou k němu a zpřístupní mu svou moudrost.

Téměř v jediném okamžiku si Dhamballa uvědomil, že tahle noc je jiná než ostatní. Duchové dnes přicházeli rychle, rychleji než kdy jindy. To znamenalo, že se s ním chtějí podělit o cosi důležitého. Kněz učení vúdú zvolnil svůj sestup, aby ho duchové nemuseli honit. Na uctívané mrtvé musí živí počkat.

Ty, se kterými chtěl mluvit, si Dhamballa nevybíral sám. Duchové spíš oslovovali jeho. Přicházeli a říkali mu, co potřeboval vědět. Nesdělovali mu to slovy, nýbrž obrazy, symboly.

Duchové začali k Dhamballovi promlouvat o budoucnosti. Ukázali mu slepici, jež se proměnila v kohouta. Potom k Dhamballovi při-

vedli tele, zkrvavené a potrhané, ale ještě ne mrtvé. První vidění představovalo mateřskou opatrovatelskou sílu, z níž se stal možný protivník, druhé pak představovalo dítě, které podstoupí těžkou zkoušku, než stačí dospět.

Duchové odešli. Dhamballa pokračoval v cestě.

Svatý muž odplýval hlouběji do země. Nyní procházel jeskyněmi a průrvami, až se dostal k velké prohlubni. Nesl se volně nad jejím okrajem a pod sebou spatřil svinutého rohatého hada. Teď k němu promlouvali bohové. To byl řídký úkaz. Dhamballa plul k ohromnému, rezavě zbarvenému tvoru. Had rozevřel tlamu a Dhamballa vplul dovnitř. Vše bylo temné, až na hadův rudý jazyk. Rozeklaný hadí jazyk se náhle změnil v bílá křídla a zpod něj se zvedla hejna vrabců. Dhamballa přihlížel, jak prudce stoupají vzhůru. Z těch, kteří jako první dosáhli oblohy, se staly hvězdy a zanedlouho již bylo vidět tisíce světelných bodů. S potěšením je pozoroval, ale jen chvíli; jak ostatní ptáci dosud stoupali stále výš, hvězdy se změnily v písek a jako déšť padaly k zemi. Zrnka se sypala na ptáky, rvala je na kousky, a ten déšť vytvořil do dálky se prostírající, nekonečnou písečnou poušť. Na ní se tu a tam jako malé oázy ukázala zakrvácená místa a na písku leželi mrtví ptáci.

Sny o velikosti budou vystaveny zkoušce, uvažoval svatý muž. *A ti, kdo za těmi sny půjdou, rovněž,.*

Náhle z písku vyrazil lev s ohnivě zbarvenou hřívou. Dhamballa jej okamžitě poznal. Byl to Ogu Bodagris, duch války. Svými zuby a drápy rval oblohu. Objevily se nové hvězdy, krvavě rudé a rozrůstající se do šířky. Nabývaly podob tváří. Známých tváří. Zanedlouho vše zrudlo. Dhamballa před tou záplavou ustupoval; záplava se pomalu zbarvovala matně oranžově. Nyní měl Dhamballa oči otevřené. Upíral je do plamínku svíčky.

Po krku a po čele svatého muže stékaly potůčky potu. Potil se horkem čmoudícího knotu i dusným, vlhkým teplem noci. Nejvíc se však potil vnitřně. Strachem. Dhamballa neměl strach z neznáma. K proniknutí do nespočetných záhad života i k překonání nesnází, které způsobují, potřebuje pouze víru, odvahu a umění vúdú. Lekalo ho naopak to, co je známé, zvlášť obojakost lidí. Ani zde se však Dhamballa neobával o svou bezpečnost. Kdyby zemřel, jeho duch se připojí k předkům. Starosti mu dělal osud jeho následovníků. Mnozí z nich brzy

ztratí svou víru. A také se strachoval o ty, kdo se ještě nevrátili zpět ke způsobům života, které jejich národu přísluší.

Dhamballa zvedl svíčku z hrudi. Díky potu se oddělila lehce. Pomalu se posadil. Dnešek byl únavný. A po vidinách si připadal jako na dně svých sil.

Moji spojenci jsou moji nepřátelé, pomyslel si.

Někdo jemu blízký ho zradí, Dhamballa jen neví přesně, kdo. Nebo jak. Anebo kdy. Může to být někdo, koho už zná. Mohl by to být někdo, s kým se potká při svém příštím kázání nebo slavnosti. Jediné, co ví, je, že k tomu dojde velmi brzy.

Vložil svíčku do hliněné misky stojící na výstupku ve stěně, hned vedle okna. Bílá plátěná roleta na okně byla stažená. Zatáhl za konopný provázek a vytáhl ji. Plamínek svíčky poskočil, zatančil v horkém, vlhce dusném nočním vzduchu, který se vevalil dovnitř, načež pohasl a jen žhnul. Vánek přinášel i zvuky vydávané tvory žijícími v močálu. Bučivé kvákání velkých skokanů hrabavých znělo jako utrápené kňourání psů, noční ptáci jako kdyby se smáli nebo vzdychali. Občas zasyčel had. Zdálo se, že hlasitě, to však byl jen klam, protože ostrý sykot se prořízl všemi ostatními zvuky. Téměř okamžitě se kolem světla svíčky začala blyskotavě míhat křidélka malých bílých můr. Nad černajícími se korunami stromů jasně plály hvězdy.

Dhamballa si byl vždy vědom, že jednoho dne dojde ke konfliktu. Věděl, že bude muset o diamantové doly bojovat. Proti prodeji kamenů cizím lidem nic nenamítal, přispěje k rozkvětu národa. Ale země je domovem mrtvých, a vnikat do ní smějí jen věrní a věřící.

Nicméně nečekal, že bude nucen tuto záležitost řešit takhle brzy. V prvé řadě musí nabýt jistoty, že může důvěřovat Leonu Serongovi a jeho Křovinným zmijím; bez nich by se musel poohlédnout po síle zbraní někde jinde. Snad ho duchové povedou. Možná však, že ne.

Náhle si připadal velmi osamělý.

Z podlahy vedle rohože si vzal džbán a hrnek. Nalil si do něj vodu ochucenou mátovými listy, pomalu pil, žvýkal listy a upíral zrak do oblohy.

Hvězdy v jeho vidinách mu pověděly o nejbližší budoucnosti; hvězdy, visící na obloze, hovořily o něčem jiném, připomněly mu jeho předky. Muže a ženy, kteří k obloze vzhlíželi v dobách, kdy svět byl

ještě mladý. Hvězdy vyprávěly o dobách, kdy duchů lidí bylo dosud málo a kdy moudrost přicházela přímo od samotných bohů.

Hvězdy mu dodaly odvahu udělat totéž, co dělali tito lidé - věřit svým vidinám. Věřit v proroctví. A nalézt způsoby, kterými se změní ve skutečnost.

Dhamballa měl pozoruhodný dar: dostalo se mu jak požehnání, tak i prokletí osvícení učením vúdú. Požehnání proto, že vládne myšlenkami a hlasem, kterými národ inspiruje, povede ty, kdo se sobě navzájem vzdálili. Ty, kdo zbloudili. Prokletí proto, že ty lidi nebude moci vést pouhou duchovností.

Je mužem hlásajícím mír, a přesto bude muset vést válku.

Válku, v níž, jak se obával, nebude všechna magie pouze bílá.

26 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 16.47

Cestou do kanceláře Matta Stolla narazili Paul Hood a Mike Rodgers na Liz Gordonovou. Psycholožka žvýkala se silným zaujetím nikotinovou žvýkačku. Nedávno přestala s kouřením, a dávalo jí to pořádně zabrat. Obrátila se na Paula s žádostí o rozhovor.

„Něco osobního?“ zeptal se.

„Ano.“ Lizina široká ramena a středně dlouhé hnědé vlasy se pohupovaly v rytmu chůze a žvýkání.

„Nemůžeme si promluvit jen tak, v chůzi?“

„To můžeme,“ odtušila. „Dělat několik věcí najednou - to mi vždycky šlo dobře.“

Hood se usmál. „Tak co pro vás můžu udělat?“

„Clark, můj nevlastní bratr, je politolog, přednáší na Georgetownu. Teď probírají aktuální záležitosti týkající se chodu měst. Napadlo ho, jestli byste nemohl jeho třídě povědět něco z období, kdy jste byl starostou.“

„Kdy by to bylo?“ zeptal se Hood. Pomyslná převodovka v jeho mysli drhla, jak se jen s obtížemi snažil přeřadit ze záležitostí globálního dosahu na záležitosti místní. V dělání několika věcí najednou je Liz tedy očividně lepší.

„Někdy během příštích dvou týdnů?“ navrhla Liz.

Jistě, přijdu,“ odpověděl Hood a mrkl na ni. Je to smůla, že všechno nejde takhle snadno.“

„Tak díky. To máte na mysli ten problém Vatikánu?“

Hood přikývl. „Nakonec - jestli máte čas, třeba byste mohla s námi?“

„S radostí.“

Martova pracovna se od ostatních lišila. Když nastoupil do Operačního centra, vymohl si malou poradní místnost, a do ní potom jen tak bez ladu a skladu nacpal různé stoly, stojany a počítače. Nároky Operačního centra na počítačovou obsluhu narůstaly, původní neuspořádanost však zůstala. Všechny ty věci připomínaly staré duby, kolem nichž vyrostla vesnice.

Nyní tu pracovali čtyři lidé. Viens a Stoll měli stoly uprostřed, zády k sobě. Mae Wonová seděla až vzadu, Jefferson Jefferson nedaleko dveří. Když Hood působil v Los Angeles, všechny výstřednosti, které si dokázal představit, se vyskytovaly jen ve filmu. Učenci bývali vážně založený, konzervativní spolek. Nyní se z toho spolku stali naopak jacísi lidé od filmu, neškodní excentrici. Nosili krátce střižené vlasy, rozuměli složité matematice a vyznali se v programování počítačů. Mae, narozená v Tchaj-peji, měla v nose kroužek a vlasy oranžové. J2, jak říkali Jeffersonu Jeffersonovi, neměl vlasy žádné a na lebce měl vytetovaný strom. Když dostal chuť, dával si na něj přitetovat další větve a listy.

V devadesátých letech by při ucházení se o místo ve státní službě takováto individua nepřešla ani přes první přijímací pohovor. Nyní si vládní instituce nemohly dovolit tyto dobré techniky ztratit a přepustit je soukromému sektoru anebo dokonce zahraničním zaměstnavatelům. Zvlášť to platilo o výzvědných službách nebo investigativních operacích. To, jak lidé vypadají, se stalo méně důležitým než to, co dovedou nebo s jakými novými technickými postupy mohou přijít. Ve volném čase Mae a J2 pracovali na čemsi, čemu říkali „omni inkoust“. Papír, nasycený jejich inkoustem, změní to, co na něm je, pomocí mikrotranzistorů velikosti pixelu, aktivovaných bezdrátovými signály. Elektronický náboj způsobí, že barvy inkoustu se během nanosekund změní, což umožní okamžitě aktualizovat zprávy, neustále měnit nabídkové inzeráty a dokonce na požádání pomoci s řešením křížovek. Hood si nebyl jistý, že jejich mazlíček, kterému říkali „ominkoustík“, bude v nové technice fungovat, tato otázka však mohla být irelevantní. Z pracovních smluv téhle dvojice věděl, že budou-li na jejich jména za-

registrovány nějaké patenty, po vývoji a uvedení jejich produktu na trh okamžitě skočí vláda. Hood se náhle nedokázal ubránit myšlence, jestli J2 nezkusí aplikovat ominkoustík při tetování.

Když trojice vešla, Viens vzhlédl od práce.

„Dobré odpoledne všem," pozdravil Hood. „Tak co pro nás máte, pane Viensi?"

„Totožnost, fotografii dokladu ze souborů MOOD," odpověděl Viens. „To je Mezinárodní organizace obchodníků s diamanty. Říkal jsem si, že než se ten váš chlápek stal kultovním vůdcem, určitě někde pracoval."

„Tak to je teda dobrá práce, Stephene!"

„Díky. V MOOD měli jeho osobní záznamy on-line, jak to zákon vyžaduje. V počítači vychází, že chlápek na té tři roky staré fotografii se na osmdesát procent shoduje s chlápkem na fotografii, co poslal Vatikán."

„Rozdíly jsou v důsledku úbytku váhy, projevujícího se kolem lícních kostí, a ve změněném tvaru kořene nosu, možná v důsledku zlomeniny," dodal Stoll.

„Mně ta shoda zcela vyhovuje," prohlásil Hood.

„Je solidní," přidal se Rodgers.

„Nabourali jsme se do daňových záznamů v Gaborone, a hned jsme měli štěstí," řekl Stoll. „Ten váš člověk se jmenuje Thomas Burton. Ještě před šesti měsíci pracoval v jednom dole v Botswaně."

„V dole na diamanty pro průmyslové využití, nebo pro broušení do šperků?" zeptala se Liz.

Mae Wonová zavrtěla prsteníkem levé ruky. Hood se na ni usmál.

„Průmyslové diamanty," odpověděl Viens.

„Existuje tu ta spojitost mezi Dhamballou a Henrym Genetem," poznamenal Rodgers.

Hood pohlédl na průkaz totožnosti na Viensově monitoru. Byla k němu připojena barevná fotografie a pod ní snímek, který poslal Edgar Kline. „Určitě je to ten samý?"

„Určitě," ozval se od své klávesnice podsaditý Stoll.

„Mám tu krátkou novinovou on-line zprávu s první zmínkou o tom Dhamballovi," ozval se J2. „Shoduje se s dobou, kdy Thomas Burton přestal volat svým domácím telefonem."

„Koukla jsem se na záznamy těch hovorů," dodala pyšně Mae.

„Kde Burton bydlel?" zeptal se Rodgers.

„V městečku jménem Mačaneng," sdělil mu Viens. „Asi osm kilometrů od něj je důl na průmyslové diamanty."

„Podle souboru od pana Klinea byl snímek ze shromáždění pořízen právě tam," zdůraznil Stoll.

Ještě něco?" zajímal se Hood.

„Zatím ne," odpověděl Viens.

„Soubor od pana Klinea tu máme teprve takových pětatřicet minut," upozornil Hooda Stoll. Jak jsem říkal, měli jsme štěstí."

„Věřte mi, Matte, to nebyla jen tak nějaká obyčejná klika," odtušil Hood. „Dokázali jste tu *zázrak*, lidi. Moc si toho cením."

J2 i Mae zvedli ruce ve vítězném gestu a přes místnost jeden druhému poslali známé znamení prsty, „O-pět" - všechno prima a v pořádku.

„Dostanete se ke zdravotním záznamům toho člověka?" zeptala se Liz.

„Ano, pokud jsou v počítači, a ten počítač je napojený na internet," odpověděl Stoll.

„Zajímá vás něco určitého, Liz?" optal se Hood.

„Psychiatrická vyšetření. Jimi podle poslední studie Světové zdravotnické organizace prošlo devět z deseti kultovních vůdců, o kterých se ví."

„A to ve srovnání s kolika procenty těch, co nebyli při tom masakru v texaském Waco, a co se jim cvokaři šťourali v mozku?" zeptal se Stoll.

„Sedm z deseti procent," odtušila Liz.

„To z kultovních vůdců ještě nedělá tak úplně výlučný klub," poznamenal počítačový odborník.

„Nikdy jsem netvrdila, že ano," odtušila Liz. „Ale není vyloučeno, že existují záznamy, ke kterým se dokážeme dostat. Botswanská vláda může mít zájem na tom, aby přispěla k zaražení nějakého kultu ještě dřív, než o sobě dá vědět a začne se projevovat."

Jeho nikdy psychiatři nevyšetřovali," prohlásil J2.

Všichni se na něj podívali.

„Podle pracovních záznamů Burton pracoval v dole jako vedoucí linky," pokračoval mladík. „To znamená, že byl poslední, kdo diamanty viděl, než opustily důl. Mám tady kvalifikační předpoklady, které pro místo vedoucího linky MOOD vyžaduje. Uchazeč nesmí mít záznam v rejstříku trestů. Záznam nesmějí mít ani žádní rodinní příslušníci. A nesmí za sebou mít žádné vyšetření týkající se nějaké duševní poruchy."

„A podle poznámky pod čarou v tom souboru je v Botswaně průměr

psychiatrické péče hluboko pod mezinárodním průměrem," dodala Mae. Stále pozorně hleděla na svůj monitor. „Podle Světové zdravotnické organizace se v Botswaně psychiatrické vyšetření vztahuje na tři lidi z deseti. A většina z nich jsou bílé límečky a vojenský personál."

„Nejspíš si tam psychiatrickou péči nemůžou dovolit," poznamenal Hood.

„Vládní dotace na to jsou," opáčila Mae. Stále četla údaje na monitoru.

„Možná bych se tam měl přestěhovat," poznamenal Stoll.

„No, i tak bych ráda zkusila získat o tom Dhamballovi co nejvíc informací," řekla Liz. „Když dostaneme trochu spolehlivý obraz, mohli bychom nějak rozumně hádat, co udělá dál. To budete potřebovat, Paule, jestli se tohle ještě nějakou dobu potáhne."

„To je pravda," souhlasil Hood.

Nyní se ozval Stoll: „Heleďte, lidi, tady jde vůbec o celé to vúdú. Udělal jsem si na internetu takový menší průzkum. V Beninu bylo v roce 1996 uznané jako úřední náboženství. A má nesmírně vysoký počet přívržencú v Dominikánské republice, Ghaně, Haiti, Togu a v řadě míst po Spojených státech, včetně New Yorku, New Orleansu a Miami." Stoll své údaje také četl z monitoru. „A je rozšířené a uznávané po celé Jižní Americe. Tam existuje řada sekt, jako Umbanda, Quimbanda a Candomble."

„Působivé," poznamenala Liz.

„Aspoň je z toho vidět, jak jsme tu nábožensky provinčně založení," podotkl Hood.

Jeho podstata se zdá vlastně hodně podobná katolicismu, až na to, že duše mrtvých přebývají v zemi namísto v nebi," pokračoval Stoll. „Obě náboženství uctívají nejvyšší bytost a věří v duchovní hierarchii. Podle učení vúdú ten nejtěžší kalibr představují *loa*, a v katolickém náboženství světci. *Loa* a světci mají své jedinečné atributy. Vyznavači vúdú i katolíci věří v posmrtný život, ve zmrtvýchvstání, rituální požívání těla a krve, ve svatost duše a v jasně vymezené dobré a zlé síly, a o těch se vyjadřují jako o bílé a černé magii."

„Zajímavé," podotkl Rodgers. „A zní to rozumně."

„V jakém ohledu?" zeptal se Hood.

„Dá se tím vysvětlit, proč se v sedmnáctém století katolictví ujalo

v neislámských oblastech Afriky. Při neexistenci vúdú coby národního náboženství struktura katolické církve Afričanům možná připadala známá a přinášela jim útěchu."

„A její věci pravděpodobně neuškodilo ani jídlo a víno, které přinášeli misionáři," poznamenal Stoll.

„To by lidi vedlo nanejvýš k tomu, že se posadí a budou poslouchat, co se říká. Ale já viděl při práci vojenské náboráře. K tomu, abyste lidi pro něco doopravdy a vážně získali, potřebujete víc než jen nějaký bufet," prohlásil Rodgers.

„Takže Dhamballa teď chce svůj lid zpátky," řekl Hood.

„Tam končí možná jen Dhamballovy ambice," upřesnil Rodgers. Jenže větší otázkou je, co chce Beaudin. A co jeho společníci Dhamballovi snad slíbili."

„Co ještě jiného by od něj mohli potřebovat než to, co můžou dostat už teď?" podotkla Liz.

„Loutkového vůdce," odpověděl Hood.

„Od něj jako takového nepotřebují nic. Možná usilují o destabilizaci té oblasti," dohadoval se Rodgers.

„Může být," souhlasil Hood.

„A taky je možné, že Dhamballa prostě jen dělá nějakou práci za peníze," ozval se Viens.

„Vúdúistický ekvivalent kněze, který slouží mši, a tu vysílá televize," poznamenal Stoll. Zavrtěl hlavou. „To je pěkně smutné."

‚Je, ale tím bych se nijak moc dlouho nezabýval," namítl Rodgers.

„Proč ne?" zeptal se Hood.

„Předpokládejme, že za tím hnutím vúdú vězí Beaudin nebo někdo jiný. Není pravděpodobné, že by se namáhali s hledáním někoho, kdo by pak hrál roli náboženského vůdce," vysvětloval Rodgers. „Někoho vycvičit a ostatní přesvědčit, že právě tenhle člověk je ten pravý, jde ztuha a zabere to spoustu času. Je to jako když agenti shromažďují informace v terénu. Infiltrovat nejde tak snadno jako nalézt někoho, kdo už je ‚uvnitř',a zbourat ho. Pravděpodobnější bude, že někdo si toho Dhambally - nebo tedy Burtona - všiml, slyšel, jak káže, a viděl svou příležitost. A pak přišel na nějaký způsob, jak jeho víru přilepit na projekt, který už běží."

Jestli je to takhle, pak Dhamballa možná ani neví, že ho někdo využívá," dodal Hood.

„To máte pravdu," řekl Rodgers.

Hood přikývl. Pohlédl na Matta a jeho tým. „Díky, lidi. Odvedli jste skvělou práci."

Stephen Viens se usmál, J2 a Mae znovu jeden druhému poslali „O-pět", Matt Stoll, který měl ruce založené na prsou, je spustil, vrátil se ke své klávesnici a dal se do psaní. Určitě už myslel na něco jiného. V mezích myšlenkových pochodů někoho jiného se udržel jen zřídka.

Hood se obrátil k Liz. „Máte teď čas?"

Jistě."

„Rád bych, kdybyste tu zůstala a podívala se, jestli neobjevíte o Dhamballovi ještě něco dalšího - o rodinném zázemí, přátelích, lidech, se kterými třeba chodil do školy, nebo kdo v tom diamantovém dole stál vedle něj u linky, něco takového. Sestavte jeho profil."

„Dobrá!" souhlasila dychtivě. Tahle nebývalá úcta, kterou Hood její profesi projevuje, ji očividně těšila.

Stephen Viens již začal sklízet ze židle různé kabely a krabice s disketami, vše naskládal na zem a židli převezl ke svému pracovnímu stolu. Hood poděkoval Liz, společně s Rodgersem vyšli ven a vrátili se do Hoodovy pracovny.

„Dhamballův psychologický profil nám klíč k řešení téhle krize nepřinese," dal se slyšet Rodgers.

„To ne," souhlasil Hood.

„Potřebujeme někoho dostat do jeho blízkosti; nějak dosáhnout, aby nám naslouchal."

„Povědět mu, že ho ti Evropané zneužívají," dodal Hood.

„Přinejmenším mu tu myšlenku nasadit do hlavy, dostat ho k tomu, aby byl míň důvěřivý, a možná taky aby trochu přibrzdil."

Jsem pro."

„Pak ovšem aby Aideen Marleyová a David Battat seděli co nejdřív v letadle," prohlásil Rodgers. „V Maun můžou být zítra, kolem šesti večer tamního času."

„Souhlas. A za předpokladu, že Dhamballu najdeme a že se k němu naši lidé dostanou, jak to provedeme s otcem Bradburym?"

„Nemyslím, že zrovna teď můžeme udělat něco víc, než se pokusit nějak dostat k Dhamballovi," odpověděl Rodgers.

„Takže půjde výhradně o shromažďování informací. Žádný pokus o záchranu?"

„S řešením únosů má z těch tří zkušenosti jen María," připomněl Hoodovi Rodgers. „Sama do toho ale jít nemůže. A kromě toho, nemůžeme potřebovat, aby se přimotala do cesty těm španělským vojákům. Třeba mají přichystaný nějaký plán jak ho vysvobodit. Ledaže byste chtěl dát něco dohromady s Edgarem Klineem. A ovšem taky s Darrellem," dodal.

„Nevím, jestli nám Kline umožní takový přístup, jaký budeme potřebovat ke koordinaci naší činnosti s *Unidad Especial del Despliegue,"* řekl Hood. „A pokud jde o Darrella, tak toho nebudeme vytáčet, jen kdyby nebylo vyhnutí."

„V tom jsem s vámi zajedno," souhlasil Rodgers.

„Neočekávám, že se můžeme nadát nějaké zvláštní spolupráce ani od Gaborone," navázal Hood. „Zatím tam nijak moc velký zájem neprojevili."

„To ne, a já o tom trochu přemýšlel," řekl Rodgers. „Kdyby se jednalo akorát o nějaký kult z bůhvíkde zapadlých končin, vláda by možná k nějaké rozhodnější akci přikročila, ale se zákrokem proti náboženství starému deset tisíc let musí moc a moc opatrně. Hergot, vždyť vyznavači vúdú jsou třeba i na ministerstvech a v parlamentě! A ti můžou chtít dotlačit Gaborone k tomu, aby se k té víře přiklonilo stejně, jako ve čtvrtém století našeho letopočtu Řím obracel na křesťanství."

„Vatikánu se to rozhodně líbit nebude," prohlásil Hood.

„Ani trochu, a zřejmě právě proto nasadí všechny páky, aby otce Bradburyho vysvobodil," uvažoval Rodgers. „Nebo přinejmenším donutí vládu, aby proti Dhamballovi zakročila."

Došli k Hoodově kanceláři a tam se zastavili.

„Miku," pronesl Hood zamyšleně, „Mariu tam potřebujeme, je to tak?"

Rodgers přikývl. „Kdyby nic jiného, María mluví španělsky. Když se jí podaří nějak se dát dohromady s tou *Unidad Especial,* aspoň se s nimi bude umět domluvit. A my bychom se tak mohli dostat k informacím, ke kterým bychom se pak nemuseli nutně dostávat přes Edgara Klinea."

„To jsem zvědav, jak tohle dokážu naservírovat Darrellovi," dumal Hood a ohlédl se přitom, jestli ho pracovník pro styk s FBI náhodou neslyší.

„Vy myslíte, že takhle tam jeho žena půjde s puncem tlumočnice a ne jako špionka?"

„Jo."

„Neřekl bych, že tomu uvěří," odtušil Rodgers.

Já o tom taky pochybuju. No... dobrá, Miku, tak rozjeďte to s Aideen a s Battatem. Já promluvím s Darrellem."

Rodgers se otočil a odcházel. Paul Hood vešel do své pracovny a ztěžka usedl za stůl.

Byl unavený vnitřně i navenek. A také, aniž věděl proč, se ho zmocnil podivný pocit. Čeká ho ten hovor s Darrellem. Potom, protože cítil potřebu mít pevnou půdu pod nohama, zavolá domů. Zeptá se, jak se celý den vedlo Harleigh a Alexanderovi. Bude to osvěžující změna, slyšet něco o problémech, které nehrozí svržením nějaké vlády.

Domů, říkal si. Jen pomyšlení na toto slovo mu vhánělo slzy do očí. A uvědomil si, že právě proto si připadá tak divně. Tenhle den pro něj začal i skončil tím, že měl neustále co dělat s něčím, co se rozpadá.

Na dům v Chevy Chase stále myslel jako na domov. Ale domov to není. Už tam nebydlí. O víkendech přijížděl jen vyzvednout si děti. Domovem mu nyní byl malý byt půl hodiny od Operačního centra, čtyři holé stěny a pár kusů nábytku. Nic osobního, až na pár fotografií dětí a několik zarámovaných dopisů od hlav států. Upomínky na dny starostování v Los Angeles. Nic, za čím by bylo nějaké citové zázemí. A tady sedí a strašně se mu stýská. A přitom se pokouší překazit Dhamballovi jeho snahy získat zpět *svůj* domov. A překáží Darrellovi McCaskeymu v tom, aby s novou manželkou mohl začít nový život.

Ve funkci starosty Los Angeles, a rovněž v době, kdy pracoval ve finančnictví, věci budoval. Stavěl silnice, domy, zakládal korporace, portfolia, budoval kariéry. Založil a živil rodinu. A co ksakru dělá teď?

Udržuju svět v bezpečí pro jiné rodiny, řekl si.

Možná. Možná sám sebe jen tak ironizuje. Možná je to pravda. V každém případě tomu věří. Nejenže si to myslí, je o tom přesvědčený. Jinak by nedokázal zvednout telefon a zavolat Darrellovi McCaskeymu. Nedokázal by požádat o pomoc, přispění, které jakousi záplavovou oblast kdesi v Africe promění v horkou půdu, a kde McCaskeyho manželka je už nyní v nebezpečí.

27 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 08.00

Leon Seronga a Donald Pavant se probudili s východem slunce. Než nastala osmá, byli vzhůru již tři hodiny a toužili jen po tom, aby už nasedli do autobusu do Maun. Seronga nerad seděl jen tak na místě.

A také neměl žádnou radost z toho, že se má vydávat za jáhna, věděl, že on a Pavant si na dobu, co tu budou, nemohou totožnosti jáhnů Jonese a Canona jen tak prostě přisvojit. Ředitel střediska se s těmi dvěma určitě setkal. A navíc Serongu viděl, když ozbrojenci přišli zajmout otce Bradburyho. Sice jen z dálky, ale i tak by ho mohl poznat. Seronga vymyslel krycí legendu pro případ, že by nějakou potřebovali. Doufal však, že on i Pavant budou moci jednoduše zůstat ve skrytu, dokud nepřijede autobus.

Nemělo tomu tak být.

Toho rána přišla do kostela téměř desítka turistů. Dveře nebyly zamčené, avšak uvnitř nehořely žádné svíčky. Nečekal tam žádný kněz. Krátce po osmé přišel do ubytovny jáhnů ředitel Tswana Ndebele. Otevřel mu Pavant a vyšel ven na verandu.

Vrásky v Ndebeleově sluncem ožehlém obličeji se prohloubily v údivu. „Kdo jste?“

Jáhen Tobias Comden z katedrály Všech svatých,“ odpověděl Pavant. „A vy jste...?“

„Tswana Ndebele. Ředitel střediska,“ odpověděl Ndebele. Ve tváři měl obezřelý, podezřívavý výraz.

Jsem rád, že vás poznávám,“ řekl vlídně Pavant. Mírně se uklonil. Ruku mu nepodal, kůži měl zhrublou a mozolnatou. Nebyla to ruka misionáře.

Ndebele si zamnul bílý kudrnatý plnovous. „Z katedrály Všech svatých,“ opakoval. „Tu neznám.“

Je to takový malý kostelík v Zambii,“ odtušil Pavant. Nijak víc se nešířil o tom, kde se ten smyšlený kostel nachází. Kdyby se Ndebele rozhodl hledat jej na mapě, měl by moc co dělat, musel by propátrávat hodně velké území. „Přišli jsme v noci.“

„Přišli?“ opakoval Ndebele.

Jáhen Withal a já.“ Pavant ustoupil stranou, aby ředitel viděl do místnosti.

Ndebele se naklonil, nahlédl dovnitř a pokoušel se rozeznat, co je uvnitř.

Seronga ležel schoulený na lůžku, zády ke dveřím. Za opaskem oděvu měl zastrčený Walther PPK s tlumičem, pro případ, že by Tswana Ndebele šel k lůžku, aby si s ním pohovořil, a kdyby v Serongovi poznal člověka, který kněze unesl.

Ředitel, jehož oči byly přivyklé na zářivé ranní světlo, podrobnosti uvnitř nedokázal rozeznat. Ustoupil zpátky.

„Jak jste se sem dostali, pánové?“ zeptal se.

„Přijeli jsme džípem. Jáhen Withal řídil po větší část cesty, proto ještě spí. Dorazili jsme hodně pozdě.“

„Žádný džíp jsem neviděl,“ prohlásil Ndebele. Podezřívavě zkřivil koutek úst.

„Krátce po našem příjezdu si jej vzali jáhnové Jones a Canon.“

Ndebele neskrýval svůj údiv. „Že by jeli do Maun potmě? To snad přece ne, nejsou tu žádné silnice, žádná světla.“

Seronga cítil, jak mu srdce začíná bušit rychleji. Tohle se nevyvíjí dobře. Doufal, že v cestě nebude stát žádná překážka, aby mohl na ředitele vystřelit. Poslední, co mohli potřebovat, bylo, aby ředitele nedokázali přesvědčit o pravdivosti svých slov a museli ho nechat odejít v pochybostech.

„Tvrdili, že cestu znají,“ odpověděl Pavant. „Prý bude líp, když biskupovi přijdou naproti dvě dvojice jáhnů. Únosci tu ještě mohou někde být. My pojedeme turistickým autobusem.“

Seronga vyčkával a pozorně naslouchal. Ležet a předstírat spánek bylo pro něj jednou z nejtěžších věcí. Nic člověka nefrustruje tak, jako když má jeho osud v rukou někdo jiný.

Po dlouhé chvíli Ndebele přikývl. „No, to je asi dobrý nápad.“

Serongovi se ulevilo. Tón ředitelova hlasu napovídal, že se nechal přesvědčit.

„Nezlobte se kvůli všem těm otázkám,“ řekl Ndebele. Nyní jeho tón prozrazoval, že se trochu hanbí. „Od únosu otce Bradburyho jsme všichni neklidní jako zebry v savaně, lekáme se při každém neobvyklém zvuku, nebo když se ustálený chod střediska nějak naruší.“

„Plně vás chápu,“ odtušil Pavant. „Nu... něco jste potřeboval?“

„Pane, někteří naši hosté si přejí zapálit svíčky. Přišel jsem se zeptat, jestli to nebude vadit.“

„Samozřejmě že ne.“

„První svíčky obyčejně každé ráno zapaloval otec Bradbury,“ pokračoval Ndebele. „Nejsem katolík, takže jsem nevěděl, jestli to můžou udělat turisté.“

Jistě, to je v pořádku,“ ujistil ho Pavant. „Bohužel se k nim nemohu připojit, máme příkaz co nejméně se ukazovat. Jestli nás únosci pozorují, nechceme, aby proti nám něco podnikli.“

„Ovšem,“ odtušil Ndebele. „Ale dva z turistů se ptali, jestli by se s vámi mohli setkat v soukromí.“

„To by asi nebyl dobrý nápad.“

„Rozumím. Vyřídím jim to,“ slíbil Ndebele. „Jsou to Španělé, a velmi oddaní věřící. Požádám je, aby vás neobtěžovali ani v autobuse. Řeknu jim třeba, že mluvíte jen bantusky.“

Jestli chcete...“ odtušil Pavant s úsměvem. „A díky za pomoc.“

Ndebele odešel a Pavant dveře zavřel. Seronga se obrátil a posadil se na kraj postele. Pavant k němu vykročil. Jeho nenucenost a dobromyslně shovívavý výraz se vytratily.

Jsem na tebe pyšný,“ pochválil ho Seronga. „S touhle situací sis poradil jako opravdový diplomat.“

„Podle čeho tak soudíš?“

„Nemusel jsem ho zastřelit,“ odtušil Seronga. Vytáhl zbraň z opasku a položil ji na postel.

Pavant zavrtěl hlavou. „Nenávidím slova. Nic neřeší, jen oddalují čin.“

„Nu, příteli, dneska ráno jsme nic jiného nepotřebovali,“ upozornil ho důrazně Seronga.

„No, když myslíš... Všechna ta uhlazená slova o jáhnech, kněžích, biskupovi - dělalo se mi ze sebe samotného špatně. Měli bychom to tu celé zbourat, definitivně s tou hrozbou skoncovat.“

„Proč vynakládat energii na zbourání něčeho, co spadne samo od sebe?“

„Protože *tyhle dvě* chtějí být něco platné,“ prohlásil Pavant a zašermoval hrozivě pěstmi. „Zahálejí, a cizinci zatím vyřezávají z těla našeho lidu, našeho národa, srdce. Moje ruce se potřebujou dát do díla!“

„Však se dají,“ chlácholil ho Seronga. „Budou stavět, ne ničit.“

Mezi řečí sáhl do batohu, vyňal několik map a rozložil je na posteli. Potom se oba posadili a znovu studovali trasu, která je přivede z Maun zpátky do tábora. Už se domluvili s jedním z Dhamballových stoupenců, že jim přijde na polní letiště naproti.

Donald Pavant se stále ještě vztekal. Seronga to na něm poznal podle obočí staženého do vrásek, a podle sevřených úst, jeho hněv slyšel v úsečně znějících slovech. Seronga, který vyrůstal v záplavové oblasti, už v životě viděl všechny možné druhy dravců. Pozoroval masožravé rostliny, krokodýly, lvy i hyeny. Všímal si chování jiných útočných tvorů, od psů až po včely. Žádný z nich neměl vlastnosti, které má až příliš mnoho lidských bytostí: schopnost nenávidět a touto nenávistí živit svůj vlastní dravčí pud. I když byl Seronga nucen zabíjet, vždy ho vedly kladné síly. Touha jít s otcem na lov. Naděje, že se dožije toho, že se Seretse Khama stane prezidentem. Potřeba chránit hranice své vlasti.

'Někteří lidé jdou vytrvale za svými sny, jiní prchají před svými nočními můrami, uvažoval.

Seronga nicméně choval jednu naději: až ten boj skončí, celá Botswana z něj vyjde sjednocená. Modlil se, aby národ vedlo k činu něco, co tu životům lidí už příliš mnoho let chybí. Něco vyššího než zvířecí pudy.

Dhamballa, a možná sami bohové.

28 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 17.30

Rozhovor s Darrellem McCaskeym proběhl nevzrušeně a v klidu. To Paul očekával. Darrell nereaguje na události bezprostředně, vstřebá je a reaguje až potom. Bývalý agent FBI seděl v křesle a zdálo se, že jediné, co ho zlobí, je, že o Mariiných nových záměrech v Botswaně mu přišel povědět právě Hood.

„Tohle je přece Mikova operace, ne?“ zeptal se.

„Ano.“

„Potom by mi o ní měl povědět on. Heleďte - do Madridu jí volal Bob. Teď tu jste vy - tak co hergot teda dělá Mike?“

„Připravuje na akci Aideen Marleyovou a Davida Battata,“ odpověděl Hood. Nenechá McCaskeyho, aby si vybíjel frustraci na Rodgersovi. „Domnívali jsme se, že nejsprávnější bude, když s vámi promluvím já. Ovšem jestli to chcete mít podle úředního postupu, tak vám nemusíme říkat vůbec nic. Tohle je Mariin kšeft, ne váš. Já vás o tom informuju proto, že jsme přátelé, a myslím si, že byste neměl zůstat mimo.“

Jeho slova McCaskeyho trochu zchladila. Zklidnil se, poděkoval Hoodovi za informaci a dál se věnoval zkoumání Beaudinových záměrů a operací.

Hood se vrátil do kanceláře a zavolal domů. Linka k dětem byla obsazená, jedno z nich pravděpodobně sedí u počítače. Nejspíš Alexander. Hood tedy zavolal na domácí linku. Ohlásila se Sharon. Bývalá manželka mu sdělila, že Harleigh telefonuje, a Alexander je na večer-

ním fotbalovém zápase. Řekla mu, ať zavolá po desáté. Děti budou vzhůru déle, protože druhý den není škola, učitelé mají konferenci. Hood slíbil, že zavolá. Zeptal se Sharon, jak se má. Neměla na povídání náladu. Hood ji znal natolik dobře, aby rozpoznal, kdy svá slova odměřuje. Podezříval ji, že má pánskou návštěvu.

No, a proč by ne? Nikdo by neměl být sám.

Než odjel do své večerní samoty v bytě, zašel ještě za Aideen Marleyovou a Davidem Battatem. Byli v Plummerově kanceláři. Odborník na mezinárodní politiku shromáždil soubory o Botswaně, aby si je oba pročetli. Aideen se v téhle kanceláři očividně cítila trochu nesvá. Plummer nastoupil po její bývalé šéfce. A Aideen byla u toho, když se Martha Mackallová stala obětí atentátu.

Byli tu také Bob Herbert a Lowell Coffey III. Coffey již oba agenty seznámil se zákony a strukturou politického uspořádání v Botswaně. Když přišel Hood, Herbert právě probíral přehled činnosti Vatikánu při pátrání po otci Bradburym. Battatovi a Aideen bylo řečeno, aby si španělské „turisty“ hlídali, dostali však příkaz nenavazovat kontakt, pokud k němu nedají podnět sami vojáci.

„Nechceme, abyste se připletli k nějaké vojenské operaci, kterou by mohli podniknout,“ řekl Herbert.

„Ani aby na vás za ni padla vina,“ dodal Coffey.

„Nebo abychom se dostali do křížové palby,“ zdůraznil ještě Battat.

Barbara Croweová oběma přinesla pasy a seznámila je s jejich novými totožnostmi: jsou Frank a Anne Butlerovi z Washingtonu, D.C., pár na líbánkách. Celníci, policie i obslužný personál, jako například hoteloví úředníci a číšníci, a dokonce i prostí občané, mají sklon být vůči novomanželům tolerantnější. Barbara měla pro oba i zásnubní a snubní prsteny. Annie je v domácnosti, Frank je filmový kritik. Battat si přál být státní zaměstnanec nebo agent nějakého represivního orgánu. To mělo blíž k tomu, co skutečně dělal. Tvrdil, že by se mu o své práci líp povídalo, kdyby se ho na ni spolucestující vyptávali. Fiktivní zaměstnání, o která stál, by ale mohla vyvolat nežádoucí pozornost na celnicích, zvlášť kdyby nějaký blbeček ve frontě vtipkoval na téma „Hej, toho chlápka

pusťte napřed, má placku!“ Botswana se pyšní svou stabilitou a náramně důkladně si rozvažuje, jestli má do země pustit potenciální podvratné živly nebo někoho, kdo by mohl vyvolávat potíže.

„*A* kromě toho, každý chce o amerických filmových hvězdách něco vědět,“ prohlásila Barbara. „Klidně stačí říct, že jste se setkal s Julií Robertsovou, a že je moc milá. A při zmínce o ní se všichni tetelí blahem.“

Tetelí, s výjimkou Davida Battata. V kině nebyl už přes rok a zrovna tak dlouho si nepůjčil ani videokazetu. Nyní měl výhrady, prý doufal, že si v letadle bude číst o Botswaně a pak si zdřímne, a místo toho aby tam četl časopis *People* a koukal na filmy. Prohlásil, že nic nudnějšího si vůbec nedokáže představit.

Hood rovněž ne. Ale to bylo od věci.

Battatova hudrování si nevšímal a nebral je vážně. Bývalý agent CIA je profesionál. Vzal na sebe úkol. Ať se mu zamlouvá nebo ne, udělá všechno pro to, aby jej splnil.

Jednat s Aideen byla naopak přímo radost, jako vždy; dychtila po tom, aby se podílela na něčem důležitém. V jedné chvíli se napůl žertem o sobě a o Battatovi vyjádřila jako o „paladinech náboženské svobody“. Hoodovi se to označení líbilo, Paladinové byl krycí název Rodgersova nového týmu.

Po krátké, avšak důkladné instruktáži Battat s Aideen odletěli do New Yorku. Tam nasedli na večerní let South African Airlines 747 přes Johannesburg do Gaborone.

Hood se vydal do svého bytu. Chtěl se dostat do postele brzy, aby druhý den mohl být v Operačním centru už před půl sedmou ráno. V tu dobu by měl podle washingtonského času dorazit do Gaborone biskup Max.

Vešel do pokoje a otevřel okno. Noční vzduch ho osvěžil. Potom si otevřel konzervu s těstovinami a kousíčky masa a obsah vyklopil na talíř. Zatímco se jídlo ohřívalo v mikrovlnce, šel ke stolku nedaleko okna. Rozhodl se, že dětem nebude volat telefonem. Zapnul notebook a zavolal domů přes webovou kameru. Tohle byla jedna z výhod práce s Mattem Stollem. Dokázal napojit kohokoli čímkoli na kohokoli.

Linka byla volná a ukázal se dvanáctiletý Alexander. Hooda překvapilo, že vidí na jeho obličeji první známky chloupků, předzvěst vousů. Možná ale, že to jen světlo mu vrhá stín pod nosem a kolem lícních kostí. Anebo to může být špína, Alexander na sobě dosud měl fotbalový dres. Ať už to bylo cokoli, Hoodovi se po synovi náhle prudce za-

stesklo. Zatoužil vzít ho kolem krku, který už nevypadal tak tenký a dětsky hubený jako v Hoodových vzpomínkách.

Povídali si o fotbalovém zápase, který škola sehrála. Alexanderovo mužstvo zvítězilo. On sám žádnou branku nedal, ale při té rozhodující asistoval. Někdy, jak mu Hood pověděl, bývá tohle jediné, čeho se člověku dostane. Mluvili o škole a o novém systému videoher, který Alexander viděl. O děvčatech se nebavili, natolik chlapec asi přece jen ještě nevyrostl.

Zatím.

Čtrnáctiletá Harleigh byla jako obyčejně mnohem méně hovorná než bratr. Zdálo se, že za minulý týden trochu přibrala. To bylo dobré. V dlouhých blond vlasech měla několik módních zelených proužků. Bezpochyby matčino dílo. Nápad s proužky mohl pocházet od Harleigh, barva však ne. Zelená byla také pravým protikladem krvavě červené, kterou na proužky používala ostatní děvčata. Harleigh však stále měla potíže s navázáním zrakového kontaktu. Liz říkala, že u lidí, kteří se dostali do postavení rukojmích, je to běžné. Tím, že se člověk nedívá na ty, kdo ho drží v zajetí jako rukojmí, si připadá jakoby neviditelný a v bezpečí. A protože po prožitém traumatu přetrvává v lidech pocit bezmoci a krajní zranitelnosti, vyhýbají se zrakovému kontaktu i po vysvobození.

Hood si s dcerou vyměnil pár krátkých, napjatě znějících slov na pozdrav.

„No teda, ty tvoje vlasy se mi líbí, holka!“ řekl konečně Hood.

„Opravdu?“ zeptala se Harleigh aniž zvedla oči.

„Moc.“

„Máma říkala, že zelená je prima barva.“

„A co říkáš ty?“

„Připomíná mi ten kopeček, kde jsem jako malá válela sudy.“

„Ten, co je kousek od babiččina domu v Silver Spring?“

Harleigh přikývla.

„Pamatuju se na něj. Tam jsme jednou Alexandera posadili do kartónové krabice a pustili ho dolů, vzpomínáš?“

„Asi ano.“

„Ale jo, pustili!“ zaječel Alexander, sedící stranou, takže nebyl na obrazovce vidět. „A ztraumatizovali jste mě, teď nemůžu nikam, kde je kolem málo místa!“

„Alexi, sklapni!“ obořila se na něj Harleigh. „O tom, že existuje nějaké trauma, jsi neměl ani potuchy, dokud ti to neřekla slečna Gordonová!“

„To ještě neznamená, že jsem nemoh *bejt* ztraumatizovanej, Harleigh!“ odsekl Alexander.

„No dobrá, tak dost, děti!“ řekl Hood. Nepřál si, aby dcera o tomhle ještě mluvila. „Harl, jak to šlo ve škole?“

Harleigh se vrátila k jednoslovným odpovědím.

Vyučování bylo „fajn“, ostatní děti „dobrý“. I román, který četla na hodiny angličtiny, měl jednoslovný titul, *Emma.* Hood byl vděčný za to, že dcera vůbec něco říká. Během prvních týdnů po krizi ve Spojených národech Harleigh pronesla sotva jediné slovo.

„Co máma?“ vyptával se Hood dál. Jak se má?“ Nebyl si jistý, že to chce vědět, Liz Gordonová mu však řekla, že je důležité, aby děti viděly, že se o členy rodiny stále zajímá.

„Dobře,“ odpověděla Harleigh.

Dívka cosi zamlčovala, Hood rozpoznal, že trochu zaváhala. Asi proto, že matka má přítele. Ale to je v pořádku. Pokud tomu tak je, stejně to vyjde najevo, až přijde čas.

Hood dceru nabádal, ať na sebe dává pozor. Políbil si ukazovák a vzdušný polibek jí poslal. Dal si *záležet,* aby koneček prstu co nejvíc přiblížil k maličké čočce objektivu z vláknové optiky. To mu vyneslo dívčin krátký pohled, „zrakový kontakt“, a pousmání. Harleigh kameru vypnula a monitor se zase změnil v pracovní.

Sharon se počítačového hovoru nezúčastnila, a Hood sám také nevyjádřil přání se svou již odcizenou manželkou hovořit. Od emocionálního i rozumového přístupu ke všemu, co ten druhý dělal, se postupně dostali do stavu útočné neutrality. Působilo to podivně a nepřirozeně. A Hood se navíc musel vyrovnávat s pocitem viny, že s dětmi netráví dost času. Zmínka o tom však již dostala svou pevnou formu, větu „Táta je dlouho v práci,“ vystřídalo „Táta už s námi nebydlí.“

Za posledních několik týdnů se Hood poučil v jednom: nemůže se v myšlenkách neustále zabývat tím, co se v jeho manželství pokazilo. To by si pak připadal jako zbitý. Musí se dívat dopředu.

Opřel dva polštáře o pelest v hlavách postele. Nastavil budík na pět ráno a zul se. Pak i se svými těstovinami ulehl. Napravo od postele stál na nočním stolku televizor s obrazovkou o úhlopříčce třiatřicet centi-

metrů. Zapnul jej. Na Discovery Channel běžel dokument o mumiích. Discovery Channel vždycky vysílal jen samé dokumenty o mumiích. Hood kanál nepřepnul. Dnes to aspoň byly aztécké mumie místo egyptských.

Byl vyčerpaný. Po pár minutách se mu začínaly klížit oči. Napůl snědenou večeři odložil na noční stolek a vypnul televizi. Mozek ho vyzýval, aby se svlékl. Aby zhasl světlo. Aby zavřel okno, pro případ, že by se v noci udělalo chladno.

Tělu se nechtělo hýbat.

Tělo zvítězilo, a v pár minutách Hood spal.

29 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 08.21

Autobus do Maun přijede zhruba za půl hodiny. Seronga s Pavantem objevili ve spíži máslo z burských oříšků a chléb. Každý si udělal dva sendviče, a šli si je sníst na verandu. Udělali si ještě čtyři navíc, ty si vezmou s sebou. Až se sejdou s řidičem nákladního auta Njo Finnem a odjedou s biskupem, už nebude možné stavit se někde na jídlo.

Aspoň že se nebudou vracet do nitra močálu. Seronga tomu byl rád. I když do období podzimního výskytu malárie ještě chybělo několik měsíců, oblast řeky Okavango byla ohniskem, doslova epicentrem této nemoci. Když Seronga odjížděl do turistického střediska, všiml si několika moskytů *Anopheles* s jakýmsi hrbolkem na zádech. Téměř určitě to byli ti, kteří tuto chorobu přenášejí. O své zdraví nebo o zdraví Křovinných zmijí si starosti nedělal, obával se o Dhamballu. Nelze dopustit, aby onemocněl a vypadal chorobně.

K Dhamballovi se připojí na jižním okraji močálu. Uspořádají shromáždění v diamantovém dole, kde Dhamballa kdysi pracoval. Potom • tábor přestěhují do Ghanzi, městečka kousek severně od pouště Kalahari. Zajatci zůstanou na ostrově a bude je střežit malá jednotka. Tam hrozí poměrně malé nebezpečí, že je někdo objeví. Kryt korun stromů je ochrání před pátráním ze vzduchu. Kdyby se blížily motorové čluny, uslyší je, a mohou zajistit obranu. Příslušníci Křovinných zmijí spíš obětují život, než by se dali zajmout. Nebude nic, co by ukazovalo na spojitost mezi nimi a Dhamballou. Žádné uniformy. Žádné doklady. Žádné náboženské předměty.

A žádní svědci. Kdyby měl být ostrov dobyt, pak platil Serongův příkaz, že kněží musí zemřít. Stejně jako zabití obou jáhnů, i tohle bylo jedno z těžkých rozhodnutí, jaká musí vojenský vůdce učinit. Na rozdíl od Dhambally si Seronga nemůže dovolit lpět pouze na bílé magii.

Dhamballa si vybral Ghanzi proto, že městečko se nachází blízko přistávací dráhy, kterou lidé Alberta Beaudina používali při svých návštěvách Botswany. Tábor bude možné zásobovat přímo. Personál lze v případě potřeby rychle evakuovat. Městečko se čtyřmi sty obyvateli bude místem, kde kultovní kněz založí první *hounfour*, svatyni vúdú. Nebude to trvalá stavba. Instaluje tu přenosný *poteau-mitan*, sloupek, jehož prostřednictvím bozi a duchové promlouvají ke svým uctívačům. Slavnost vztyčení sloupku však bude významná, stane se po staletích prvním veřejným posvěcením africké půdy. Pokud místní mužští a ženští duchovní vúdú, nazývaní *houngan* a *mambo,* dobře vykonali svou práci, budou přítomny tisíce věrných. Tím činem se Dhamballa stane postavou celonárodního významu. Již den poté, co všechny ty tisíce vyhlásí svou oddanost víře, se další desítky, ne-li stovky tisíc osmělí a přidají se k hnutí.

Seronga s Pavantem právě dojídali sendviče, když k verandě přicházeli dva mladíci, oblečení do širokých šortek barvy khaki a košil s krátkým rukávem, obutí do bot Nike a se slunečními brýlemi na očích. Vypadali jako každý jiný účastník fotografického safari.

Ale nebyli jimi.

Jeden z mužů měřil něco přes sto osmdesát centimetrů, druhý byl širší v ramenou a měřil sto šedesát, možná sto sedmdesát centimetrů. Oba měli velmi tmavou pleť a záda drželi rovně jako pravítko. Zastavili se kousek před verandou. Ten vyšší smekl čapku a pokročil dopředu.

„Buenos días, diáconos“ pozdravil silným, zvučným hlasem.

Seronga se na mluvčího přívětivě usmál. Předpokládal, že muž řekl „Dobrý den“, nebyl si však jistý. Když si člověk není jistý tím, co se řeklo, nejlíp je neodpovídat.

„Puedo hablar con ustedpor un momento, diáconos honrados?“ pokračoval muž.

Seronga neměl jinou možnost, než mu odpovědět. „Lituji, příteli, ale nerozumím,“ řekl. „Nemluvíte třeba anglicky nebo setswansky?“

Druhý muž postoupil dopředu a také smekl. ‚Já mluvím anglicky,“

odpověděl méně drsným hlasem. „Moc se omlouvám. Mysleli jsme, že od misionářů se požaduje, aby uměli mnoho jazyků.“

„To pomáhá, ale požadavek to není,“ opáčil Seronga. Netušil, jestli to, co právě řekl, je pravda, avšak prohlásil to autoritativním tónem. Většině lidí to stačí, aby z něčeho pravdu udělali.

„Chápu,“ řekl muž. „Můžeme s vámi na okamžik mluvit, ctění jáhnové?“

„Na okamžik ano,“ opáčil Seronga. „Musíme se přichystat na cestu do Maun.“

„Právě o tom s vámi chceme hovořit,“ sdělil mu muž.

Seronga pocítil chvění v zádech.

Já jsem seržant Vicente Diamante, a tohle je kapitán Antonio Abreo,“ pokračoval muž.

Když kapitán Abreo zaslechl své jméno, mírně se uklonil.

Jste vojáci na dovolené?“ zeptal se Seronga.

„Na dovolené ne, pane,“ odpověděl Diamante. „My a naši druzi patříme ke speciální zásahové jednotce *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*, a přišli jsme z Madridu.“

Pavant vrhl na Serongu kradmý pohled; Seronga se ani nemusel otočit, aby věděl, co je v jeho očích. Tentýž plamen, který v nich hořel, když na Serongu naléhal, aby oba jáhny zabil.

„Tak... speciální jednotka,“ pronesl Seronga. Snažil se seč mohl, aby v jeho hlase zaznělo uznání, dokonce úcta. Chtěl, aby se muž rozpovídal. „Vy očekáváte nějaké ozbrojené přepadení?“

„To nevíme,“ přiznal Diamante. „Naši jednotku poslali, abychom chránili biskupa, který přijde z Ameriky. Uděláme všechno, co bude nutné, abychom ochranu zajistili. Vám jsme chtěli říct, že podle našeho názoru cílem útoku může být turistický autobus do Maun.“

„Děkujeme,“ odpověděl Seronga.

„Ale nedělejte si starosti,“ pokračoval Diamante. „Dva z nás budou v autobuse s vámi. Kdyby k něčemu došlo, žádáme vás jen, abyste se vynasnažili držet stranou.“

„Vynasnažíme,“ odtušil Seronga. „Povězte mi - máte nějaký zvláštní důvod si myslet, že se v tom autobuse nebo někde jinde něco stane?“

„O nějakém plánu nebo úkladu proti biskupovi nic nevíme,“ sdělil mu Diamante, „ale po tom, co se stalo s otcem Bradburym, není nic ji-

stého. Budeme mít zbraně a budeme dávat pozor, jestli se neděje něco neobvyklého.“

„Zbraně,“ pronesl Seronga a zachvěl se. „My se svěřujeme do rukou Páně. V co vkládáte důvěru vy? V samopaly? Nože?“ Seronga se musel dozvědět, co on a Pavant budou proti sobě mít.

Seržant lehce poklepal na vyboulené místo pod levým podpažím. „Naše M-82 pomohou Pánu vás chránit.“

„To nás těší. Kolik vás je?“ vyzvídal Seronga dál.

„Dvanáct. Domluvili jsme se s ředitelem, *seňorem* Ndebelem, že nám půjčí jeden z automobilů pro safari. V něm pojedou za autobusem čtyři vojáci. Další čtyři zůstanou zde, aby zajistili bezpečnost v okolí.“

Seronga si přiložil ruku k hrudi a vděčně sklonil hlavu. „Doufám, že se tato opatření neukážou jako nutná, přesto však si jich vážíme, seržante Diamante.“

Seržant mu úklonu oplatil. „V autobuse se k vám nebudeme hlásit, jen zběžně, jako ke spolucestujícím. Doufám, že máte pravdu, a že cesta bude bezpečná a proběhne v klidu.“

Oba muži odešli. Když zmizeli za rohem kostela, Pavant vstal z proutěného křesla.

„Žádný z těch zatracených ďáblů to nechce pochopit!“ vyrazil ze sebe zlostně.

„Vím,“ odtušil klidně Seronga. Část jeho mysli se zabývala Pavantovou zuřivostí, zbytek se díval tři hodiny dopředu a rozmýšlel, co udělat.

„Myslí si, že můžou přivolat ještě víc cizinců a smést nás jako mouchy. Nechápou, že tohle je naše země!“ Pavant si pěstí udeřil do prsou. „Že bojujeme za svou víru. Za své dějiny. Za svá práva, daná nám od narození.“

„Pletou se, a přesvědčí se o tom,“ poznamenal Seronga.

„Musíme varovat Njoa,“ řekl Pavant.

„Souhlasím.“ To však bylo jediné, co se pro něho rozumělo samo sebou. Zadíval se do země.

„Co je? Něco se stalo?“ zeptal se Pavant.

„Otázkou je, co mu řekneme. Bránit ostrov proti útoku, ke kterému pravděpodobně stejně nedojde, je jedna věc. Tohle je něco jiného. Musíme se rozhodnout, kam až chceme tenhle konflikt vystupňovat zbraněmi.“

„Copak máme na vybranou?“ Pavant to vyslovil spíš jako sdělení než jako otázku. „Že se něco děje, poznají hned, jak biskupa povedeme k Njoovu autu.“ o vím.

„Budeme potřebovat buď podporu, která bude krýt náš ústup z Maun, nebo musíme na ty Španěly preventivně zaútočit,“ prohlásil rozhodným tónem Pavant.

„Ústup nebude k ničemu,“ odtušil Seronga. „I když budeme mít biskupa jako rukojmí, budou nás sledovat k táboru.“

„Pak tedy musíme zaútočit!“ trval na svém Pavant.

„Mluv tišeji!“ napomenul ho Seronga a rozhlédl se kolem. Ukázal směrem ke kostelu. Nepochybovali o tom, že tam stojí španělští vojáci a kouří.

„Promiň.“ Pavant se naklonil blíž k Serongovi. „Musíme se postarat, aby z autobusové stanice neodešli. Nesmějí nás vysledovat k Dhamballovi. Je nutné je zabít.“

„Nebo odlákat.“

„Proč? Dhamballa bude muset pochopit -“

„Mně nedělá starosti jen Dhamballa,“ přerušil ho Seronga. „Když na tyhle vojáky zaútočíme, španělská vláda řekne, že útok nevyprovokovali, bude tvrdit, že ti vojáci byli turisté. Dhamballu a jeho stoupence označí za teroristy. Naše vláda bude nucena začít nás doopravdy pronásledovat, aby ochránila mezinárodní vztahy, podnikové investice a cestovní ruch.“

Pavant jen upíral na Serongu zrak. Žár v jeho tmavých očích trochu pohasl. „Tak co teda podnikneme?“ zeptal se. „Sem biskupa pustit nemůžeme, to by téhle farnosti jen dodalo sil. Katolická církev zvítězí.“

„A taky se přijde na to, že nejsme jáhnové,“ dodal Seronga. „Budou nás bez milosti pronásledovat.“

„Takže nemůžeme jít do kostela, a nesmíme dovolit, aby ti španělští vojáci šli za námi do Dhamballova tábora,“ řekl Pavant. Do jeho hlasu se vrátila zlost a do očí výraz frustrace. „Nezdá se, že bychom měli nějak moc na vybranou.“

„To nemáme,“ potvrdil Seronga.

Vlastně zbývalo jediné. Bez ohledu na následky budou nuceni bojovat. Dhamballovi o tom Seronga zatím nic neřekne. Již se rozhodl, že dříve,

spíš než později, se Křovinné zmije budou muset od Dhambally odpoutat. Vůdce vyznavačů vúdú chce být znám jako člověk, který se staví za bílou magii. Jestli se vyzradí spojitost mezi smrtí jáhnů a Křovinnými zmijemi, jeho důvěryhodnost utrpí. Seronga mu bude pomáhat i nadále, avšak jen zpovzdálí. Vzpomněl si na Blízký východ, kde se vůdcové veřejně zřekli radikálních vojenských organizací, přitom však z jejich násilných akcí těží. K odtržení dojde během několika týdnů, kdy, snad, Dhamballa bude mít kolem sebe dost těch, kdo ho zaštítí před zasahováním vlády. Budou ho provázet stoupenci i zahraniční novináři, kteří již nyní píší o jeho shromážděních. Evropané slíbili, že jakmile hnutí vúdú uspořádá první velké shromáždění, přivedou tam reportéry.

Velitel Křovinných zmijí vstal. *Všechno staré se nakonec vrátí*, říkal si. Během deseti let ve vládních službách se Seronga zúčastnil řady akcí menšího rozsahu, od pohraničních potyček až po přepadení ze zálohy. Pachateli většiny z nich byli příslušníci Křovinných zmijí. Občas byli také alem. A tak tomu bude znovu.

O útočných akcích malých jednotek a o obranných operacích Seronga věděl všechno zpaměti. A také se vyznal v oblasti, kam je autobus poveze. Kdyby došlo na sebeobranu, bude mít plán.

Vešel do obytné části, Pavant zůstal u dveří, aby každému zabránil vejít dovnitř. Seronga šel k lůžku, otevřel batoh a vytáhl mobil. Zavolal Njo Finnovi. Řidič nákladního auta byl asi devadesát pět kilometrů severozápadně od Maun. Signál nebyl příliš silný, a Serongova zpráva byla co nejstručnější a co nejsrozumitelnější. Sdělil Finnovi, kde přesně se sejdou. Za pomoci kódových slov, známých jen Křovinným zmijím, mu také přikázal, co má připravit, až turistický autobus přijede.

Mohla by to být ta nejčistší a nejlépe plánovaná operace, jakou Křovinné zmije kdy uskutečnily, to však nebylo pro Serongu to hlavní. Měl jedinou obavu: aby se podařila.

30 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 05.03

Paul Hood neměl klidnou noc.

Zdálo se mu, že se pokouší upevnit písmena nápisu *HOLLYWOOD.* Byla to nekonečná práce. Jedno z bílých písmen se začalo naklánět dopředu. Vyrazil k němu, postavil je, a vzápětí se začalo kácet jiné. Rytmus pádů písmen se neměnil, jen jejich pořadí, písmena mu nedopřála oddechu. Nemohl přijít na nějaký systém, jak si s nimi poradit. Probudil se v půl čtvrté, celý jakoby ve střehu a zpocený. Byl to snad odraz jeho života? Neustále, opakovaně něco staví a podpírá, minutu po minutě, a hned v příští minutě znovu? Děje se všechno jen tak na povrchu, jako je povrchní i Hollywood? Nebo se tak vrací a dotěrně připomíná jeho vlastní minulost starosty Los Angeles, aby mu pověděla, že se hodí akorát k tomuhle? K byrokratickému řízení.

Zapnul televizi a naladil si History Channel. Námětem dokumentu byla druhá světová válka, evropské válčiště. Námětem vždycky byla druhá světová válka, evropské válčiště. Chvíli se díval, potom dospěl k závěru, že to nemá cenu. Je po spánku. Osprchoval se, oblékl a vydal se do Operačního centra.

Noční směna se nedivila, když se objevil. Od doby, kdy bydlel odděleně od rodiny, tu zůstával dlouho do noci a přicházel časně ráno. Jeho zase nepřekvapilo, že i Liz Gordonovou nalezl dosud v její kanceláři. Byla tam s J2 a Mae Wonovou. Z těch dvou sršela energie, jaká patří k mladým. Seděli u Lizina stolu a pracovali s přenosnými počítači, napojenými na internet. Z otevřených dveří se linula jemná vůně kávy.

Hood zaklepal na zárubeň. „Dobré jitro!“

J2 a Mae odpověděli na pozdrav, Liz nezvedla od monitoru oči.

„Paule, myslím, že v Botswaně se dočkáte pořádného problému,“ řekla.

„Většího, než jaký tam má Vatikán?“

„Přesně tak.“

„Tak mi o tom povězte,“ vyzval ji a vykročil k ní.

Ramena měla svěšená. Promnula si oči a pohlédla na Hooda. „V dějinách dochází k událostem, které spustí to, čemu říkáme ‚masová hnutí'. Příkladem mohou být americká revoluce, komunistická revoluce, francouzské hnutí odporu během druhé světové války. I renesance, třebaže ta se vymezovala méně výrazně. Všechno je to výsledek toho, že se dají dohromady lidé, jejichž představivost vyburcovaly činy nějakého člověka, událost, nebo třeba jen idea.“

„*Chaloupka strýčka Toma* od Stoweové,“ dodal Hood.

„Anebo *Džungle* od Uptona Sinclaira,“ souhlasila Liz. „Pak máte hnutí za emancipaci, nebo začnou nějaké rozsáhlé generální opravy třeba v masném průmyslu. Lidé, podníceni tím či oním, se dají dohromady, jdou za společným cílem, a jejich spojené úsilí přinese zdánlivě nemožné výsledky.“

„Celek je mnohem větší, než součet jeho jednotlivých částí,“ poznamenal Hood.

„Přesně tak. Řekla bych, že tady vzniká něco hodně tomu podobného.“

„Vrátíme se trochu zpátky,“ řekl Hood. „Předpokládám, že tohle vyplynulo z vašeho profilu Dhambally?“

„Ano. Určitě to není stereotypní kultovní vůdce. Proto se na to dívám jako na společenský fenomén, ne jako na nějakou aberaci.“

Jste si tím naprosto jistá?“

„Absolutně,“ prohlásila Liz. „Mae s J2 se dostali do počítačů Morningside Mines Ltd. a k osobním spisům.“

„Morningside Mines? Kde mají sídlo?“

„V Antverpách," ozval se J2. „A zrovna tak tam sídlí dobrý milion dalších společností, co jsem objevil."

Tato informace mohla, nebo také nemusela, stavět do jedné řady Burtona a Henryho Geneta.

„Tomu našemu Thomasu Burtonovi je třiatřicet," řekla Liz. „Nemá žádné záznamy o duševní chorobě. Naopak: je pozoruhodně cílevě-

domý, během devíti let, kdy pracoval jako dělník v dole, rychle a pravidelně postupoval výš. Od obsluhy vodních hadic na očištění stěn před vrtáním to dotáhl až na vedoucího linky."

„Linky?"

„Tam se diamanty třídí a čistí," vysvětlila Mae.

„Takže dovede tvrdě pracovat," usoudil Hood. „Kde je okamžik proměny v náboženského vůdce?"

„Tenhle spojovací článek jsme ještě neobjevili," odpověděla Liz. „Mohl ho k tomu přivést někdo, koho zná, něco, co někde četl, nebo dokonce nějaké svaté vidění."

Jako když Bůh promlouval k Mojžíšovi," poznamenal Hood.

„Ono je celkem jedno, co to bylo," odtušila Liz. „Burton se toho ale chopil."

„Nemohl by za tím být nějaký švindl?"

„Těžko," namítla Liz. „Někdo by ho mohl využívat, to jistě, ale Burton sám je poctivý. Jeho spis obsahuje čtvrtletní přehledy a výkazy výkonu. Píše se tam o něm jako o inteligentním, svědomitém a absolutně důvěryhodném zaměstnanci. Majitelé dolů běžně nasazují soukromé detektivy, aby sledovali lidi, kteří linku obsluhují. Chtějí mít jistotu, že si dělníci nestrkají diamanty do kapes a soukromě je neprodávají. Detektivové dokonce platí prodavačům nebo číšníkům, aby dotyčným dali při placení zpátky víc."

„Aby se ukázalo, co udělají," dodal Hood.

„Správně," potvrdila Liz. „Náš člověk přeplatek vrátil. Pokaždé. U poctivého člověka, který se nakonec dá na kazatelskou dráhu, existuje něco jako vnitřní filozofická souhra. První ‚kázání' se zaměří na nějakého jednotlivce; potom následuje skupina." Liz pokrčila rameny. „Obojí se však zabývá pravdou. To ovšem neznamená, že ho do toho někdo neuvrtal nebo ho nepodněcoval," dodala. „Ale on sám věří v to, co dělá. Tím jsem si jistá."

„Co jeho rodina? Třeba nějaké krize, které by ho mohly motivovat?"

„Burtonův otec je mrtvý, matka žije v zaopatřovacím ústavu v Gaborone."

„Syn to platí?"

„Ano, pane," ozval se J2. „Kouknul jsem se na jeho výpisy z banky."

„Ví se, jak jeho otec zemřel?" zeptal se Hood.

„Na malárii," odpověděla Liz; ještě dodala: „Starší Burton zemřel ve státní nemocnici, ne v misionářské. Thomas Burton nevystupuje proti katolické církvi."

„Má nějaké sourozence?"

„Žádné. A žádnou manželku," řekla Liz.

„To je v Botswaně neobvyklé?"

„Nebýt ženatý? Hodně," prohlásil J2. „Našel jsem si to." Nahnul se a zadíval se na monitor. „Svobodných mužů starších než osmnáct let jsou tam jen čtyři procenta. Z nich statistiky uvádějí rovnoměrně po jednom procentu vojáky, duchovní, vdovce a ‚různé'."

„Ale kněžím vúdú je dovoleno se ženit," dodala Mae. „Sestavila jsem si soubor o náboženských směrech."

Jsou tu i další důvody, proč se možná Burton neoženil," řekl Hood. Jedním z nich by mohl být ten, že se musí starat o matku. Mae, jaké požadavky jsou kladeny na toho, kdo chce kázat vúdú?"

„Mužský kněz se nazývá *houngan.* Aby se jím stal, musí komunikovat s duchy v přítomnosti jiného *houngana.* Něco jako svolání náboženské konference. Ženská kněžka, *mambo*, musí splnit tutéž podmínku s jinou, starší *mambo.*"

„Připadá mi to jako způsob, jak prokázat, že oba slyší totéž," poznamenala Liz. „Buď tohle, nebo jde o to, zajistit, aby se do řad duchovních dostali jen ti, koho jiní kněží schválí."

„Za vším je politika," poznamenal Hood.

„To je pravda, jenže my nevíme, jestli se Burton vůbec stal *hounganem,*" pokračovala Liz.

„Co by mu v tom mohlo zabránit?“ zajímal se Hood.

„Prohlašuje, že je ztělesněním mocného hadího božstva Damballah. A nevíme, jestli u něho platí obvyklá pravidla, podle kterých se člověk pozvedne do postavení kazatele.“

Hood se na Liz udiveně zadíval. „To chcete říct, že se Thomas Burton považuje za nějakého hadího boha?“ zeptal se bezvýrazným hlasem.

„Ano, chci.“

Hood zavrtěl hlavou. „Liz, o tomhle vůbec nic nevím. Myslíte, že by Burton opravdu mohl hrát úlohu Damballaha? Že by se za něj vydával? Třeba mu někdo platí, aby sloužil politickým záměrům Alberta Beaudina a jeho partnerů.“

„Nenechal si ani špatně vrácené peníze při placení na tržišti,“ připomněla mu Liz. Jak by mohl nějaké přijmout od Beaudina?“

„Matky v zaopatřovacím ústavu se můžou pěkně prodražit,“ poznamenal Hood.

„Spočítal jsem to,“ ozval se znovu J2. Jeho mzda na to stačila.“

„Beaudin a jeho lidé můžou Burtona zneužívat,“ souhlasila Liz. „Ale neřekla bych, že to své vůdcovství jen hraje.“

„Proč ne?“ zeptal se Hood.

„Ze dvou důvodů. Za prvé, jeho epifanie by se neprojevila jen tak ve vzduchoprázdnu. Jestli neměl žádné náboženské ‚školení', nejspíš se vydal za někým, kdo je má, někým, kdo by mu dokázal objasnit jeho myšlenky, vysvětlit, co prociťuje. Ten prožitek byl očividně tak mocný, že každý *houngan* i každá *mambo*, které možná navštívil, musí být přesvědčeni, že se Burtonovi dostalo požehnání. Nikdo o něm ani v nejmenším nezapochyboval, ani mu nestál v cestě.“

„A to víme jistě?“ namítl Hood.

„Předpokládáme to. Mezi tím, kdy Burton nechal práce v dolech, a kdy Dhamballa uspořádal své první shromáždění, uplynulo jen pár týdnů. Kdyby se u kazatelů vúdú vyskytly nějaké vážné výhrady či vyložený nesouhlas, trvalo by měsíce, ne-li léta, než by se ukázalo co a jak. A výsledkem by pravděpodobně bylo použití černé magie proti němu.“

„Černé magie,“ podotkl Hood. „Teď mluvíte o zombiích?“

„No, Mae?“ řekla Liz.

Mladá žena přikývla. „Ano.. Jen bych dodala, že to slovo správně zní *nzumbie*, a znamená ‚duch'.“

Hood musel opět bojovat s nutkáním dát najevo nadřazenou shovívavost. To, že se tady nejedná ani o jeho svět, ani o věci, kterým věří, by ale tomu světu a oněm věcem nemělo ubírat na platnosti. Hlavou mu bleskla vzpomínka na dobu, kdy byl starostou Los Angeles. Pořádal slavnostní večeři pro zástupce filmového průmyslu a seděl mezi dvěma čelnými představiteli mocných filmových studií. Zaujatě debatovali o tom, které z jejich studií se drží na výši příštího velkého trendu: filmů, v nichž hrají a mluví zvířata, nebo filmů o éře po apokalypse. Hood dal oba činitele dohromady proto, aby hovořili o programech stáží pro „sociálně slabé“ mladé obyvatele města. On sám se nesměl nechat vtáhnout do diskuse o otázce rozdílu mezi filmem o galantním

prasátku *Babe* a *Vodním světem*, ale pro producenty, riskující miliony dolarů, jejich diskuse význam měla.

A podobný význam platil i u vyznavačů vúdú.

„Zombiové, o kterých se tu bavíme, nejsou mrtvoly s prázdným pohledem, zabijáci, jaké vídáme ve filmech,“ pokračovala Mae. „Podle toho, co jsem četla, tohle jsou důvěrně známé, velmi aktivní bytosti. Žádné pití krve, požírání lidského masa, žádné šílenecké rvaní údů.“

„Ale přesto jsou něco jako otroci svých pánů?“ zeptal se J2.

„Nikdo neví jistě, jestli to jsou otroci, nebo jen ochotní a povolní stoupenci,“ odpověděla Mae. „Tak či onak, jsou nesmírně oddaní *houganům* nebo *mambo*, kteří je stvořili.“

„Tihleti zombiové mohou být oběťmi uspávacích nápojů a drog ovládajících mysl,“ řekla Liz. „Během posledních patnácti či dvaceti let bylo na toto téma napsáno hodně vědeckých článků v psychiatrických a lékařských časopisech. Panuje obecná shoda v tom, že neumírají, nýbrž jsou uměle uvedeni do hluboké narkózy a potom znovu oživeni.“

„Drogy ovládající mysl," podotkl Hood. Byl rád, že konečně přišla řeč na něco, čeho se může zachytit. „Mohly by Křovinné zmije být obětí chemického vymývání mozků?"

„Možné to je, ale nepravděpodobné," odpověděla Liz. „Být vojákem v poli si vyžaduje schopnost jednat v krizové situaci samostatně. Tím se dostávám k tomu, co přesně je černá magie. Pro vyznavače vúdú to nutně neznamená něco nadpřirozeného. Je to jednoduše prolévání krve."

„A proto si nemyslíme, že na ni ten Dhamballa věří," zdůraznil J2. „Kdyby na něj Křovinné zmije šly podvodem a násilím, určitě by to vyskočilo někde v hlášeních o dění v té oblasti od Jihoafrické zpravodajské služby. Prošel jsem si je, a všechny boje a spory, které naši lidé zaznamenali, se týkaly hranic, obchodu a podobně. Náboženství nikdy."

„Třeba Křovinné zmije držely jeho lidi v lajně," podotkl Hood.

„Začaly o sobě dávat vědět teprve potom, co Dhamballa uspořádal své první shromáždění," řekl J2.

„Takže dobrá: Burton měl vidění, a své učení začal šířit mezi jakýmsi jádrem lidí, kteří uvěřili v to, co dělá. Pravděpodobně s tím začal v domovské vesnici nebo možná i v dole," shrnul to Hood.

„Ano, tak," souhlasila Liz.

„A tehdy si ho mohli povšimnout majitelé dolu a Genet," navázal Hood.

„Ano. Nevíme s určitostí, jestli tam Burton ještě pracoval, když se stal tím Dhamballou, nebo jestli ho vedli v patrnosti, až když odtamtud odešel. Když někdo takhle narychlo odejde, soukromí detektivové ho ještě nějakou dobu sledují, chtějí se přesvědčit, jestli potají nevynesl nějaké diamanty."

„Aha. Liz, říkala jste, že je ještě druhý důvod, proč si nemyslíte, že Burton něco hraje."

„Ano, je. Týká se otázky duševního zdraví. Nevyrovnaný člověk, někdo, kdo trpí komplexem že je bůh, cítí jednu, naprosto jasně vymezenou potřebu: chce být absolutním vládcem. Chce být Kristem, Napoleonem, nebo - Mae, kdo je nejvyšším božstvem vúdú?"

Mae pohlédla na monitor. „Olorun. Je ‚vzdálený a nepoznatelný', a jeho vyslancem na zemi je Obatala, bůh, který ho zpravuje o činnosti lidí."

„Podle toho, co se nám podařilo zatím z různých zdrojů zjistit, Burton nic takového o sobě neprohlašuje," řekla Liz.

„To ne," potvrdil Hood. „Dhamballa jen říká, že je ztělesněním hadího boha."

„To musíme vyjádřit přesněji," opáčila Liz. „Kazatelé vúdú nehlásají, že jsou ztělesněním bohů, spíš že jsou jejich představiteli, něčím jako mluvčími, jestli chcete."

„Ale slyší hlasy," poznamenal Hood. „To považujete za normální?"

„Před chvílí jste se zmínil o Mojžíšovi," připomněla mu Liz. „Co vás vede k úvaze, že Thomas Burton je méně racionální? Jak můžete vědět, že není tím, co tvrdí, že je?"

Hood se chystal odpovědět, že ho k tomu vedou myšlenky vyjádřené ve spise *Zdravý rozum*, ale cosi v Lizině hlase ho zarazilo. Zaváhal. Její tón nevyjadřoval kritiku toho, co řekl, nýbrž jakési uznání osobě Thomase Burtona. V té chvíli si uvědomil, že před Edgarem Klineem by ani své, ani Liziny úvahy nikdy nesměl vyslovit.

Zastyděl se. Liz svou otázku položila zcela právem. Ani on, ani nikdo jiný není oprávněn posuzovat hodnoty, za které se stavějí vyznavači vúdú nebo lidé jiné víry.

„Zeptám se tedy takhle," pokračoval. Jestli Burton věří tomu, že je

nějaký bůh, k čemu potřebuje Křovinné zmije? To by mu nepřišel na pomoc Olorun, kdyby ji potřeboval?"

„U proroků a lidí s mesiášskými sklony jsou pochybnosti běžné, zvlášť v počátcích jejich činnosti," odpověděla Liz. „A nějaké přispění přijde vhod: vezměte si Mojžíše a Árona, Ježíše a apoštoly."

„Ale Mojžíš ani Ježíš nepotřebovali unášet duchovní," namítl Hood.

„Takový únos dává smysl za předpokladu, že jej neberete jako agresivní čin, ale spíš takříkajíc jako jakési vyhlášení vlastní politiky. To, co Křovinné zmije udělaly - téměř určitě s Burtonovým souhlasem -, byl pouhý náznak jejich nejspíš nekalých úmyslů, způsob, jak ohlásit jeho příchod a cíl, na který se zaměří."

Hood měl dojem, že tam, kde on potřebuje most vystavěný z faktů, Liz vyslovuje dalekosáhlé závěry jakoby přeskokem. To je však v pořádku. Nemusí s ní souhlasit, ale její prací je zkoumat různé možnosti.

„Rozumím," řekl. „Závěr tedy zní, že máme co dělat s člověkem, který za něčím jde, ale ne násilím. A zatím nevíme, do jaké míry Dhamballa ovlivňuje Křovinné zmije, a nakolik Křovinným zmijím jde o náboženství, anebo jednoduše jen o získání moci."

„Přesně tak," souhlasila Liz. „Ale to možná zjistíte poměrně brzy. V začátcích každého podobného učení musí jednou dojít na zázraky. Vzpomeňte si: Mojžíš a rány egyptské, Ježíš uzdravující nemocné. Burton ví, že musí přijít s něčím významným. Pokud to nebude zásah nějakého božstva, pravděpodobně počítá s tím, že se zvedne vlna podpory, možná doufá, že když se zaměří proti katolické církvi, v Botswaňanech se rozhoří nějaký dávný, dlouho dřímající plamen náboženského zanícení."

Hood chvíli mlčel. „No - tak tohle bylo poučné."

„Pro nás všechny," dodala Liz.

Hood přikývl. „Dneska v noci jste udělala dobrý kus práce. Díky."

Obrátil se k odchodu. Liz ho ale ještě oslovila. Otočil se.

„Pamatujte na jedno, Paule: tihle lidé jsou na své dědictví a odkaz hrdí. A jak ukazuje příklad Židů a diaspory, nebo život prvních křesťanů v područí Říma, i vyznavači vúdú mají jednu velkou výhodu."

Jakou?"

„Víra se nikdy nedá porazit výhrůžkami a silou zbraní. Musíte nad ní zvítězit nějakou lepší myšlenkou."

„Nebo něčím zevnitř. To se dá provést mnohem snáz," odtušil Hood.

31 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 13.30

Na manželovo přání přestala kouřit. Na jeho přání také souhlasila s přestěhováním do Spojených států. Milovala ho a byla ochotná vzdát se mnoha věcí, aby byla s ním. Nyní si však María Cornejová uvědomovala, že jednoho se kvůli němu vzdát nemůže.

Práce v terénu.

Přiletěla do Gaborone z Madridu. Deset minut po přistání již s hrstkou spolucestujících seděla v dvoumotorovém britském vrtulovém letadle Saab 340, letícím do Maun. Let trval půl hodiny. Přistávací dráha se nacházela kus za městem, jeden pruh na rovině celé porostlé krátkou travou. Stála tu moderní třípatrová kontrolní věž, na opačné straně ranveje pak dřevěná věž. Ta sloužila střelcům. Dávali pozor, aby se na dráhu náhodou nezatoulalo nějaké stádo nebo osamělá zvířata. Když muž na věži nějaké stádo zpozoroval, střílel tak dlouho, dokud je nezahnal. Obyčejně stačil jeden výstřel na vůdce, aby se obrátil na útěk, a stádo ho vždy následovalo. Šlo-li o zvíře osamělé, obvykle se jednalo o starý nebo nemocný kus. Když dráhu neopustilo, strážný na ně vypálil uspávací střelu. Potom přijel traktor, který stál zaparkovaný za věží, a zvíře, zabalené v síti, odtáhl z dráhy a odvezl do místního útulku, kde prošlo prohlídkou.

Pro turisty, kteří sem dorazili letadlem, nebyl k dispozici autobus, který by je odvezl do centra Maun.

Museli si vzít taxíky. Ministerstvo práce, dopravy a spojů přepustilo příslušnou trasu rodině, která vlastnila pozemek, na kterém se nachá-

zela i přistávací dráha. Rodina se rozhodla založit si taxislužbu. Řidiči věnovali asi deset minut času na to, aby si s návštěvníky popovídali. Fotografovali cizince, jak vystupují z letadla, prodávali jim upomínkové předměty a nabízeli své služby osobních turistických průvodců.

María měla původně v úmyslu vzít si na letišti auto z půjčovny, nakonec ale skončila u řidiče jménem Paris Lebbard. Stanoviště taxíků bylo nedaleko půjčovny. María se k ní vydala, Lebbard jí však vstoupil do cesty a s úsměvem a úklonou se představil. Prohlásil, že jí bude účtovat méně, než na kolik přijde půjčené auto. Také tvrdil, že ženě, která cestuje sama, zaručí osobní bezpečnost a upozorní ji na věci, o kterých se v turistických průvodcích nepíše.

María si ho prohlížela. Byl to subtilní muž něco po dvacítce, s velmi tmavou pletí, oblečený do bílé košile s krátkými rukávy, žlutohnědých šortek, obutý do sandálů. Kolem krku měl černý šátek, na očích sluneční brýle. Mluvil bezvadnou angličtinou, francouzštinou a španělštinou. María dostala nápad. Rozhodla se, že ho podrobí malé zkoušce. Odveze ji do Maun. Prohlásila, že když bude spokojená, najme si ho. Pokud ne, bude ji muset odvézt zadarmo zpátky k půjčovně.

Paris s nabídkou nadšeně souhlasil.

„Najmete si mě, určitě," tvrdil. „Postarám se, aby ta cesta byla pro vás něco opravdu zvláštního. A k tomu," dodal, „můžu udělat snímky, na kterých budete i *vy,* ne jen krajina a zvířata."

Cestou se María dozvěděla, že ho vychovávali misionáři. Už jako chlapec se kamarádil s vnukem člověka, kterému patří taxislužba. María se dobře vyznala v charakterech lidí. Připadal jí upřímný, přičinlivý a poctivý. Když se blížili k centru Maun, řekla mu, že jeho nabídku provézt ji po okolí s radostí přijme.

Paris byl bez sebe blahem. Sdělil jí, že nejkratší úvazek je pět hodin, celkem za padesát amerických dolarů. Souhlasila. Dodal, že za dalších padesát jí může být k dispozici po celý následující den. Odpověděla, že o tom bude uvažovat.

Nablýskaný černý taxík dorazil do rušného srdce městečka. Lebbard zajel k zaplněnému stanovišti taxíků po straně tržiště. María vystoupila, Lebbard také. Postavil se vedle auta, v ruce

mobil. Dychtil po tom, aby už už tu novinu sdělil dispečerovi - že se svou zákaznicí zůstane po zbytek dne a možná i následující den.

Současně Mariu znovu a znovu ujišťoval, že toho hodně pozná a že s ním bude v naprostém bezpečí.

„Nebudou vás obtěžovat žádná divoká zvířata, ani žádní divocí Botswaňané," tvrdil a svá slova doprovázel máváním ukazováku. Prozradil jí, že v přihrádce pod přístrojovou deskou má osmatřicítku a v kufru pušku.

Zatímco telefonoval, María už jen toužila po tom, dát se do práce. Vydala se na obchůzku po tržišti. Letadlo s americkým biskupem nepřiletí dřív než za devadesát minut. Mezitím se chtěla obeznámit s okolím. Na vlastní oči se přesvědčit, jak to je s přítomností policie. Jak vypadají ulice. Jestli se dá sem i odtud snadno dostat taxíkem nebo pěšky. Jestli se zadní dveře domů zamykají, a kolik je tu dětí. Kde si hrají, pro případ, že by došlo k přestřelce. Jestli kluci mají kola. Jestli tu jsou k mání kola pro dospělé, kdyby nějaké potřebovala.

Pohybovala se s přirozenou svižností a silou atleta. Měřila něco méně než sto šedesát osm centimetrů, díky držení hlavy se však zdála vyšší, nesla ji vzpřímeně a sebevědomě, hranatou dolní čelist maličko vysunutou. Vypadala jako španělská princezna, přehlížející své království. Pohled hnědých, jasných očí byl pevný, nos rovný, úzké rty sevřené. Hnědé vlasy jí splývaly po opálené šíji. Měla na sobě džíny, černou blůzu a zelenou větrovku, a mezi ještě exotičtěji oblečenou mezinárodní směsicí turistů se nijak zvlášť nevyjímala.

Bazar byl turistická atrakce. Ulice měly nově opravenou kamennou dlažbu, stánky byly z ručně vyrobené tkaniny. Tomuto místu v samém srdci malého, avšak moderního města, se říkalo Staré Maun. Tržiště bylo asi sto metrů široké a dvě stě třicet nebo možná dvě stě šedesát metrů dlouhé. Před stovkami let tudy pravděpodobně vedla obchodní stezka a zastavovaly tu karavany. Místo, nacházející se v ohybu řeky Thamalakane podobném písmenu L, bylo pro takovou zastávku příhodné. Město pak jednoduše rostlo kolem, a tam také už zůstalo. Nyní byl bazar plný návštěvníků i místních, mezi nimiž se sem a tam potulovalo pár žebráků. Ti Marii připomínali bezdomovce, jaké viděla třeba v Kalkatě nebo v hlavním městě Mexika. Tihle zde nebyli jen chudí a zanedbaní, vypadali nemocní a zlomení životem. Jedné ženě, která ji míjela, María dala do papírového sáčku trochu peněz.

Tržiště bylo také podivuhodnou snůškou tradičního a nového. Nabízelo se tu vše, od čerstvého zboží až po nejmodernější elektroniku. Dře-

věné stánky s plátěnými stříškami stály na asfaltu pokrytém přivátým pískem a suchými stébly trávy. Odevšad se nesl tichý klapot přenosných počítačů. Trhovci si v nich vedli přehled o prodeji a evidenci zásob. Za tržištěm stály nové činžáky z bílých cihel a budova s úřadovnami městské správy. Mezi nimi, v úzkých uličkách a různých zákoutích, se choulily chudinské chatrče se střechami ze zvarhánkovatělých šindelů, které již dávno ztratily barvu. Na celé řadě šikmých střech byly malé satelitní antény. Za okny María viděla tlumenou záři barevných televizí.

Na konci tržiště stála budova sloužící jako kaple pro věřící různých vyznání. Byla prázdná. María si říkala, jestli to má nějakou spojitost s přepadením kostela v turistickém středisku. Na opačné straně tržiště byl hostinec. Zdál se také celkem prázdný. Pro obyvatele Maun je na pití možná ještě moc brzy.

Město se od Madridu hodně lišilo. Vzduch tu byl jiný, čistý a suchý. I slunce jako by svítilo jinak, nebyl tu smog, který by filtroval jeho žár a jas. Marii se to líbilo, připadala si volná a současně i jako elektrizovaná. Výraz „elektrizovaná" nebyl jen obrazný slovní obrat. Pod kůží jako kdyby jí skutečně probíhal elektrický proud, cítila jej v konečcích prstů, na šíji, na povrchu svých výrazných lícních kostí. Něco z toho vzrušení pocházelo z vědomí, že je součástí takového velkolepého soustrojí, jakým je Operační centrum a jeho výzvědná činnost. Většina z toho vzrušení však měla původ v něčem jiném: v tom, co tak ráda prožívala již od dob, kdy jí byly čtyři roky, ode dne, kdy poprvé sedla na koně.

V riziku.

Ve svých osmatřiceti letech již dobře věděla, že každý okamžik zvlášť oslazují dvě věci: jednou z nich bylo sdílení takového okamžiku o samotě a nerušené s milovanou bytostí. Toho se jí

kdysi dostalo v životě až příliš často. S Darrellem McCaskeym se to přihodilo opakovaně, a ten pocit byl pokaždé intenzivnější a bohatší na prožitky. Marii se znechutil pojem *kdysi*. Proto svému novému manželovi vyhověla a přistoupila na jeho podmínky.

Ony druhé nejcennější okamžiky v životě však byly ty, o nichž věděla, že každý z nich může být jejím posledním. V takových okamžicích ožije v člověku každá část jeho bytosti. Cítí, jak v něm tohle vědomí narůstá již celé dny předem. Zostří se smysly, paměť, intelekt, zmobilizují se všechny fyzické i emocionální zdroje, kterými vládne.

Když jí Bob Herbert zavolal, byla to pro ni rozhodující chvíle. Dospěla k závěru, že není důvod, proč by nemohla žít životem, v němž existují jak intimita, tak nebezpečí. Darrell se s tím bude muset smířit. Koneckonců, on sám po ní vždy chtěl, aby tak jednala.

A možná, že právě riziko je to, co ony druhé okamžiky dělá tak nádhernými. Kdysi, při akci proti militantním baskickým separatistům, jí agent Interpolu, s nímž pracovala, řekl: *„Dneska se spolu pomilujeme, protože zítra můžeme umřít.“* Nebyla do něj zamilovaná, ale i tak byla ta noc silný prožitek.

I kdyby v Maun k ničemu nedošlo, již samotný fakt, že tu je, Mariu rozechvíval napětím. Vzrušující bylo už jen to, že je zapojená do důležité, vyvíjející se operace. Před odletem ze Španělska si v databázi Interpolu vyhledala soubory o Botswaně. Její historie i profily vůdců jí poskytly představu o tom, co formovalo současnost země a národa. V oblasti plné válkychtivých vládců a jejich malicherných svárů Botswana sama sebe vyhlásila za „klenot Afriky“. Je to stabilní, demokratická země, s rostoucí ekonomikou. V souvislosti se svou cestou si také povšimla zákonů, zakazujících ženám „potulku“. Jsou nesmírně přísné. Podle záznamu botswanského Ředitelství úřadu pro potírání korupce a hospodářské kriminality patří vražda, šíření drog a prostituce mezi zločiny, pro něž platí nulová tolerance. První obvinění z provozování prostituce se trestá na dolní hranici, dvěma roky vězení. *Zákony* proti prostituci a drogám se nezakládají pouze na místních etických zásadách. Osmnáct procent obyvatelstva je nakaženo virem HIV, a zákony se snaží šíření této choroby zabránit.

María neměla v úmyslu někde se zbytečně potulovat. Poslali ji, aby utajeně střežila amerického biskupa, avšak ještě než opustila Španělsko, dostala informaci, že den předtím sem odletěla dvanáctičlenná skupina elitních vojáků, patřících ke *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*. O biskupovu bezpečnost se mohou postarat vojáci, ona má jiný úkol. Chtěla se pokusit najít otce Bradburyho. Až dorazí David Battat a Aideen Marleyová, chtěla již mít nějaká vodítka.

Když Paris dotelefonoval, šel hledat Mariu. Nalezl ji u stánku, kde se prodávaly ručně vyrobené šátky. *Zeptal* se jí, jaké má další přání.

„Nejdřív musím do hotelu a trochu se umýt.“

Jistě. Předpokládám, že bydlíte v Maun Oasis.“

„Ano.“

„Já to věděl!“ prohlásil a luskl prsty, čímž chtěl dát najevo, že uhádnout to bylo snadné. Jinak byste bydlela v turistickém středisku. V tom případě byste patřila k nějaké skupině. Co si budete přát dál, abych si mohl rozplánovat čas?“

Pohlédla na něj a usmála se. Úsměv opětoval, ten však trval jen okamžik. Její přání ho překvapilo a úplně popletlo.

„Chtěla bych zpátky na letiště.“

32 KAPITOLA

Společnost South African Airways, let 7003 pátek, 12.03

Davida Battata cosi zneklidňovalo — vtíravý pocit, který si nedokázal ani někam zařadit, ani vypudit z mysli.

On a Aideen Marleyová seděli na širokých měkkých sedadlech první třídy Boeingu 747, v první řadě na levé straně. Battat měl sedadlo u uličky. Před nimi byla čalouněná stěna, Battat měl po pravici jen pevný servírovací stolek. Letová paluba byla o několik schůdků výš. První třídou neletěli kvůli pohodlí, bylo to bezpečnostní opatření. V přenosných počítačích studovali citlivé materiály. Sedadla v první třídě jsou daleko od sebe a Battat si nastavil opěradlo rovně, takže by nikdo nemohl dost dobře zahlédnout, co dělá. Ventilátor nad hlavou nechal vypnutý, aby slyšel, kdyby se někdo blížil zezadu. V takovém případě musí dbát na to, aby počítač zavřel pomalu, přirozeně. Nesmí třeba letušku vylekat nějakými náhlými, podezřelými pohyby.

Zvuk proudových motorů zněl Battatovi příjemně, takže se na soubory snáz soustředil. Za něco víc než tři hodiny prošel ve svém přenosném počítači čtyři sta stran, mezi nimi tenké svazky o otci Bradburym, Edgaru Klineovi a Madridských dohodách. Tenhle poslední materiál ho překvapil. Ani ne tak samotná smlouva mezi Španělskem a Vatikánem, jako spíš to, že se nezapojily další země. Je ovšem možné, že katolická církev víc spojenců nechce, což je moudré. Vyvolalo by to pokušení vytvořit mezinárodní koalici, a vyhlídka na nějakou další křížovou výpravu by u světového společenství nemusela vzbudit příznivou odezvu.

Battat si také prostudoval přehledné zpravodajské informace o Botswaně i osobní spisy Marie Cornejové a Aideen Marleyová. María je špičkový agent Interpolu, má za sebou vše, od sledování po infiltraci. Byl rád, že je v týmu. Pokud šlo o Aideen, kladně na něj zapůsobilo, že pro práci v terénu nemá výcvik. Byla do ní vtažena v souvislosti s atentátem na Marthu Mackallovou během operace, kterou obě prováděly v Madridu. A to, že mladá žena, politická pracovnice, přispěla k odvrácení občanské války, svědčilo o jejích vynikajících instinktech.

Když byl hotov s těmito soubory, došlo na disketu označenou VI, všeobecné informace. Ty dostával každý, kdo se účastnil určité operace. Soubor obsahoval různé útržky informací, které se mohou k dané operaci vztahovat, aktualizoval se dvakrát denně a byl plný jmen, názvů míst a institucí jinde zmíněných jen mimochodem, nebo podrobností, které vyplynuly z vyhledávání v souborech obecnějšího charakteru. Když si člověk tento soubor otevře, vyhledává možné souvislosti, shody náhod nebo anomálie, ze kterých se dá vycházet při další činnosti. Často se stávalo, že zdánlivě náhodný jev navedl agenta na stopu nějakého spojovacího článku - na něco, co druhým ušlo.

Tak tomu bylo, když si Battat soubor VI otevřel. A nyní z toho měl těžkou hlavu. Bývalého agenta CIA frustrovalo, že ví, *co* je špatně. Pouze neví, *proč*.

Podobně jako většina personálu Operačního centra, ani Battat nestrávil nijak moc času na nějaké vojenské základně, velvyslanectví, v nějakém poradním sboru nebo ve státní službě. Byl „chodec“, jak se práci v terénu eufemisticky říkalo. Vyznal se v lidech. A co bylo důležitější -věděl, jak se chovají lidé různých národností.

Než ho zařadili do pobočky CIA v New Yorku, působil na řadě míst po celém světě - v Afghánistánu, Venezuele, Laosu a Rusku. Protože uměl rusky, měl za sebou dokonce čtyřměsíční pobyt v Antarktidě, od začátku jara do poloviny léta. Pověřili ho odposlouchávánim ruských špionů, vydávajících se za vědce. Rusové tam byli proto, aby se přesvědčili, zda Američané nevyužívají své výzkumné stanice jako vojenské základny.

Mise v Antarktidě se mu líbila, protože se mu tam zcela paradoxně pracovalo nejpohodlněji ze všech míst, na něž se až dosud dostal. Stanici v Antarktidě se říkalo „odposlouchávací místo“, ve skutečnosti to

však bylo spíš „odposlouchávací lehátko“. Na hácích, zaražených do stěn ze škvárobetonových tvárnic, viselo několik polic s rádiovými přijímači, on sám seděl na kovové židli, na jakých sedí hráči bridže. Vedle sebe měl reproduktory a dny trávil tím, že sledoval veškerou činnost, kterou zachytily bezdrátové mikrofony, instalované v ledu. Většinou slyšel jen vítr. Když Rusové přece jen vylezli ven, slyšel pro změnu jen samé lamentování. A v tom spočívala ta pravá hodnota; dospěl k poznání, že pro Rusy práce na jižním pólu znamená tak trochu ponížení, na Antarktidu nahlíželi jako na jakousi obdobu Sibiře. Bylo to vyhnanství, degradace. Lidé nepodávají ten nejlepší výkon, když si připadají jako vězňové.

Lidská přirozenost je v podstatě stejná všude na světě. Battat si však uvědomoval, jak chování lidí ovlivňuje kultura, z níž pocházejí. U různých lidí odhaluje v různém stupni různé osobnostní rysy. A Battata znepokojovalo cosi, co četl v materiálu od Paula Hooda, jakýsi pouze zběžný odkaz, který zřejmě ušel pozornosti všech ostatních.

Záležitost se týkala Šigeo Fudžimy, šéfa japonské výzvědné služby při ministerstvu zahraničních věcí. Japonci měli v CIA nasazeného agenta, „krtka“, mladou Američanku Tamaru Simsburyovou. V době, kdy studovala na Tokijské univerzitě, fakultě práva a politologie, ji kontaktovala japonská Obranná zpravodajská služba *Jouhou Honbu.* Bylo jí nabídnuto vysoké roční stipendium, když půjde pracovat do CIA a styčnému pracovníkovi OZS bude dodávat informace týkající se Číny a Koreje. Simsburyová Ústřední zpravodajské službě vypověděla, co od ní OZS žádá, a CIA ji zaměstnala. Tamara svým nadřízeným sdělovala všechno, co Tokio zajímá; Japonci o tom ovšem neměli tušení. Kdyby Fudžima potřeboval od americké výzvědné služby nějaké informace, mohl by je dostat, aniž o ně žádal Paula Hooda.

Ne, uvažoval Battat, *Šigeo Fudžima kontaktoval Operační centrum z* jiného *důvodu.* Japonec potřebuje výhradně osobní spojení s Paulem Hoodem. Něco, co může využít později. To znamenalo, že Fudžima ví víc, než říká. Ví, že takové „později“ jednou přijde - a půjde o záležitost, která se bude týkat Japonska.

A velmi pravděpodobně i Spojených států.

33 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 15.00

Leon Seronga stál na nevelké otevřené ploše, odkud se lidé mohli dívat na letadla. Místo, nacházející se na konci dráhy, bylo označené dřevěnou tabulí s barvou vyvedeným nápisem, připevněnou na vysokém drátěném plotě, širokém asi tři metry. Po obou jeho stranách se táhly zdi ze škvárobetonových tvárnic, nahoře s ostnatým drátem. U plotu čekalo dalších pět lidí, tři z nich děti. Už se nemohly dočkat, až uvidí dědečka, který přiletí z Gaborone.

V téhle chvíli tu byla k vidění jen dvě malá letadla, stojící na vyasfaltovaném parkovišti na protilehlé straně letiště, nedaleko dřevěné pozorovací věže. Větší z nich, dvoumotorový stroj, který patřil SkyRiders, bylo určeno k turistickým letům. Seronga tohle letadlo viděl, když přelétávalo nad močálem v deltě Okavango. Turisté, kteří neměli na prohlídku Botswany moc času, se jím mohli vydat na vyhlídkový let nebo do určitých míst, která chtěli vidět. Druhý stroj byla malá, bílá jednomotorová Cessna Skyhawk. Soukromá.

Její pilot právě stroj kontroloval. Seronga si přál mít takový malý letoun k dispozici. Pak by bylo o tolik snazší s biskupem odtud odletět a přistát na okraji močálu. Pan Genet letadla k dispozici má, ale Křovinným zmijím žádné nenabídl. Seronga choval podezření, že obchodník s diamanty si chce udržet bezpečný odstup od činnosti skupiny.

U silnice na druhé straně kontrolní věže stál asi tucet dalších lidí. V přízemí věže se nacházel skromně vybavený terminál s malým stán-

kem s občerstvením, s pultem, kde se prodávaly letenky, a výdejnou zavazadel. Silnice byla prázdná, až na taxíky a letištní autobus. Na samotné letiště vedl z terminálu jediný východ. Ve dveřích stál člen ostrahy, ozbrojený pistolí ráže devět milimetrů. Nevlídný výraz v mužově tváři její odstrašující účinek ještě zesiloval.

Seronga si koupil u stánku láhev vody. Trochu upil. Automatickou pistoli měl zastrčenou v podpažním pouzdře a snažil se tvářit tak, aby nevypadal výhružně, rozladěně nebo nesvůj. Chtěl vypadat jako opravdový jáhen, což nebylo snadné.

Od chvíle, kdy sem s Pavantem před půlhodinou dorazili, se Seronga dokázal soustředit jen s nesmírnými obtížemi. Doslova se pekl v přímém slunci a v nezvykle těžkém oděvu. Celý se potil, hojný pot mu stál na čele a pokrýval mu dokonce i kolena. Třebaže od severozápadu foukal nepříliš silný vítr, úlevu od tohoto již tak dost nepříjemného pocitu nepřinášel, naopak jej jen zhoršoval, vmetal jemu i ostatním, kteří tu čekali, písek a drobnou kamennou drť z asfaltu do očí. Střelec na věži si oči chránil tlustými brýlemi. Až bude proudový letoun přistávat, nápor vzduchu ještě zesílí, motory rozvíří všechno, co vítr na dráhu navál, a proud spalin to vrhne směrem ke shromážděným lidem.

V porovnání s tímto tělesným utrpením se Seronga duševně cítil ještě hůř. Kdysi slyšel výrok, že „*Válka je peklo.*“ Vyslovil jej jakýsi Američan, a byl pravdivý. Existuje však něco ještě horšího než boj: čekání.

Nečinnost nenaplňuje mysl vidinami toho, co se podaří, napětí jen zřídkakdy přináší nové nápady, naopak dotírá na nervy představami toho, co se může pokazit.

Seronga přišel do Maun s prostým plánem. On a Pavant nasedli do autobusu jedoucího na letiště. Ten je poveze zpátky do Maun společně s biskupem, a tam se Seronga a Pavant setkají s Njo Finnem. Tohle je jisté. Jenže z autobusu vystoupili i dva ze Španělů a zamířili na letiště. Tvrdili, že na celnici nechali nějakou malou brašnu a chtějí se přesvědčit, že tam ještě je. Přítomnost vojáků celý plán komplikovala. *Co když* se Španělé rozhodnou popovídat si s biskupem ještě na letišti? *Co když* budou chtít zůstat v jeho blízkosti, až dorazí do Maun? *Co když* Seronga nebo Pavant udělají něco, co by jáhen nikdy neudělal? *Co když* něco takového vzbudí v biskupovi podezření? *Co když* si Španělé jeho rozpaků a nejistoty povšimnou?

Seronga nemohl vzít v úvahu veškeré eventuality, byl si však vědom, že musí být připravený na všechny. Tím se vyznačuje profesionál. S jistotou věděl jediné: on a Pavant musí z Maun odejít s biskupem. A také s ním odejdou, děj se co děj.

Přesto však čekání na to, až začnou, bylo jako nechat běžet motor auta na neutrál. Seronga už dychtil po tom, aby se dal do práce.

Zadíval se úkosem na asfalt plný prachu. Pavant stál vedle něj, tváří obrácen ke kontrolní věži. Po několika minutách se na bezmračné obloze konečně ukázala světla letadla. Seronga přihlížel, jak dosedlo a velká kola rozvířila prach. Za letadlem se táhla dvojice světle hnědého kouře a vítr ho nesl k divákům. Matka, která tu byla s dětmi, si to nejmladší přitáhla k sobě a chránila mu oči.

Když letadlo pojíždělo, Pavant dloubl Serongu do boku.

„Podívej!“

Seronga se ohlédl. Oba španělští vojáci se od chvíle, kdy vystoupili z autobusu, zdržovali v letištní budově. Nyní šli směrem k vyhlídkovému prostoru.

„Co myslíš, že tam dělají?“ zeptal se Pavant.

„Průzkum,“ odtušil Seronga. „Pravděpodobně si prověřili tváře lidí v tom houfu. Teď nejspíš chtějí zjistit, jestli se můžou dostat rychle za plot. Biskup by se mohl ocitnout v nebezpečí ještě než dojde do letištní budovy.“ Seronga ukázal na vzdálený konec letiště. „Třeba mají strach, že po něm půjde někdo z těch malých letadel.“

„Vidíš, to mě nenapadlo,“ přiznal Pavant.

„Mě taky ne, až teď,“ řekl Seronga. Ušklíbl se. „Když víš, jak se věci budou vyvíjet, je to něco úplně jiného.“

„To budou pořád blízko nás, co?“

„Nejspíš,“ odtušil Seronga. „Ale zachovej klid, Donalde, s tím si poradíme.“

Otočil se zpátky, Pavant také.

Dívali se, jak letoun pojíždí. Pak oba ječící motory ztichly. Ještě než se prach stačil usadit, k letadlu se již blížilo stříbřitě bílé pojízdné schodiště. Zavrčel motor cisterny a vozidlo vyjelo od kontrolní věže. Vedle cisterny stál požární vůz s malým znakem Červeného kříže na dveřích. Hasič je pravděpodobně současně i zdravotníkem. To byla v Maun veškerá záchranná služba.

Dveře hlavní kabiny se otevřely a za okamžik se spustila rampa zavazadlového prostoru. Přijel k ní traktor, táhnoucí čtyři vozíky z nerezové oceli. Dva zřízenci hbitě vykládali zavazadla na pás. Napravo kdosi nasedal do cessny. Očividně čekal, až přiletí proudový letoun, buď přišel naproti některému cestujícímu, nebo čeká na povolení ke vzletu. Mezitím začali jeden po druhém vystupovat cestující, pomalu scházeli po schůdcích, jimiž cloumal vítr, v rukou příruční zavazadla. Byla to různorodá směsice rodin, byznysmanů a turistů všech možných národností a věku.

Biskup vystoupil jako jeden z posledních. Seronga se tedy aspoň domníval, že je to on, byl jediný z cestujících, kdo na sobě měl prostou černou košili s bílým límečkem, a volné kalhoty. Kněžský oděv i jeho ostatní zavazadla budou muset projít přes celnici.

Muž v černém na Serongu zamával, Seronga zamával v odpověď.

„Pojď,“ vyzval Pavanta.

Ten ho uchopil za paži. „Počkej!“ pronesl naléhavě. „Na něco jsem si vzpomněl.“

„A na co?“ zeptal se Seronga netrpělivě.

„Co máme dělat, až se budeme s biskupem zdravit? Musíme políbit jeho prsten?“

„To nevím,“ přiznal Seronga.

„Radši to uděláme,“ navrhl Pavant. „Takhle bychom se mohli před biskupem nebo těmi Španěly prozradit.“

„Ne,“ opáčil Seronga. „S protokolem si nebudeme dělat starosti. Jestli nějaké formality opomeneme, můžeme se za to později omluvit. Vysvětlíme mu, že jsme chtěli, aby byl co nejdřív v autobuse, kde bude poměrně v bezpečí.“

Oba se vydali na druhou stranu kontrolní věže. Španělé kolem nich prošli jiným směrem, aniž se na ně podívali. Seronga se pokradmu ohlédl. Španělé se dívali na plot, potom se otočili směrem k věži a digitálním fotoaparátem si udělali několik snímků. To dávalo smysl; ti vojáci tu dělají něco víc, než že si jen prověřují dav a sestavují plán možné záchranné akce. Pokoušejí se zachytit na

fotografiích lidi čekající na letadlo. Kdyby k něčemu došlo, budou moci snímky vyslat přes počítač do Španělska a dát je porovnat se snímky v kartotékách.

Seronga se beze spěchu otočil. Ještě si lokl vody. Říkal si, jestli ho

v některé takové kartotéce mají. Pravděpodobně ne, uzavřel své úvahy. Nikdy neudělal nic, co by vyvolalo zájem mezinárodního dosahu. A také mu vrtalo hlavou, jak se asi jáhnům chodí v tomhle zatraceném oděvu venku v terénu. Možná jsou něco jako ti flagelanti, o kterých se kdysi doslechl, katolíci z dávných dob, kteří se mrskali metlami v pokání za své hříchy.

Jako kdyby to, že muž nebo žena mají zásady, nebyl dost velký trest, říkal si Seronga. Ať je člověk katolík nebo vyznavač vúdú, vlastenec nebo vzbouřenec, lovec nebo ochránce přírody, konání toho, co považuje za správné, je hrozné břemeno. Seronga cestou uvažoval, jestli biskup je také takový. Půjde bez odporu jako otec Bradbury, nebo bude vzdorovat? Tohle bylo další *co když*, další věc, která se nedá s jistotou předvídat.

Seronga s Pavantem minuli kontrolní věž, vstoupili do přeplněné letištní budovy a zamířili k východu na letištní plochu. Jak se prodírali davem, Seronga se natočil bokem, aby se protáhl dvěma velkými skupinami cestujících, ve skutečnosti však chtěl zjistit, jestli do letištní budovy vešli i Španělé. Vešli. Byli jen několik kroků za ním. Serongu náhle napadlo, jestli biskup vůbec ví, že tu ti vojáci jsou. Ne, že by na tom záleželo. Seronga byl odhodlán svůj úkol splnit, ať si jeho splnění vyžádá, co chce.

Biskup právě vcházel dovnitř. Usmál se, a když spatřil Serongu, opět mu zamával. Když překračoval práh, člen ostrahy se k němu náhle otočil. V ruce držel pistoli. Přiložil ji duchovnímu zezadu k šíji.

Vzápětí vystřelil.

34 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 15.07

Seronga bezmocně přihlížel, jak biskup Max umírá.

Hlava duchovního sebou škubla dozadu, tělo naopak bylo vrženo dopředu. První zemřely biskupovy oči. Seronga viděl, jak se z nich vytrácí světlo. Hned nato biskup klesl tváří na dlaždicovou podlahu. Z otvoru ve spodní části lebky se hrnula krev proudem, který budil hrůzu. Vystřel přišel z takové blízkosti, že kůži kolem rány spálil dočerna.

V následující vteřině nastal v letištní budově šílený zmatek.

Když nečekaně dojde k něčemu dramatickému, lidé reagují stejně. Na okamžik je zachvátí ochromení, a jestliže nebezpečí zakrátko pomine, jako třeba při automobilové nehodě nebo explozi, pomalu se z ochromení vzpamatovávají. Mysl jim říká, že nebezpečí nebo ohrožení už jsou pryč, poskytne jim dost času k tomu, aby situaci v duchu uvážili, přizpůsobili se vzniklé dezorientaci. Pokud nebezpečí trvá, například při požáru, povodni nebo bouři, mysl ustoupí stranou. Rozpoznává nebezpečí a dovoluje instinktům, aby převážily nad šokem. Lidé tak mohou hledat bezpečné útočiště. Jediní, kdo oba tyto instinkty jakoby ze zvyku potlačí, jsou profesionální tělesní strážci, například příslušníci americké Tajné služby. Jsou vycvičení tak, že se při prvních známkách toho, že se něco zlého děje, vrhnou mezi místo, odkud nebezpečí hrozí, a místo, na které směřuje, a zabrání, aby ohroženou osobu zasáhlo.

Střelba není totéž, co výbuch nastražené bomby nebo srážka automobilů. Když letištní strážný vystřelil, většinu lidí uvnitř budovy zachvátil pud sebezáchovy. Křičeli a prchali. Až na tři výjimky.

Jednou z nich byl samotný strážný. Po svém jediném výstřelu na biskupa Maxe se mohutný muž otočil a utíkal k letištní dráze. Z toho Seronga vyrozuměl dvě věci: ten člověk není zkušený atentátník. Vypálit do biskupova těla ještě další dvě či tři kulky by trvalo jen okamžik. Je známo, že někteří lidé zásah do hlavy jednou střelou přežijí. Další výstřely by zaručily, že biskup bude mrtev. Ten jediný výstřel Serongovi také napověděl, že nezáleží na tom, jestli biskup opravdu zemře, nýbrž jen na tom, aby bylo vidět, že se stal obětí útoku. Jinak by na tuhle práci byl najat profesionál.

Malé letadlo, které se zřejmě chystalo ke vzletu, pojíždělo k letištní budově. Strážný utíkal k němu. Dveře na straně pro cestujícího byly otevřené.

Další, kdo nepotřeboval čas, aby se vzpamatoval, byl Leon Seronga. Naštěstí soustředil na střelce pozornost a díky tomu u něj nenastala ona prázdná, traumatická chvíle, kdy by se nedokázal pohnout. Vteřinu po tom, co biskup klesl na zem, již utíkal za strážným.

Nevěděl přesně, proč. Ten člověk může zastřelit i jeho. Věděl však, že jeho převlek za jáhna bude téměř určitě odhalen, ale musí se pokusit střelce chytit. Ne pouze proto, aby atentátník neunikl spravedlnosti. Bylo v tom spíš něco osobního - kdosi Křovinným zmijím překazil dokončení akce, kvůli které tu Seronga je. A on se musí dozvědět, proč. A také musí zjistit, komu záleží na tom, aby americký biskup zemřel.

Odstrčil zpanikařené cestující stranou a vyřítil se ven. Doběhl na asfalt ve chvíli, kdy střelec mířil k blížící se cessně. Muž ve věži, který chrání letiště před zatoulanými zvířaty, nemohl na prchajícího ani na letadlo vystřelit, ve výhledu mu bránilo větší letadlo, které předtím přiletělo. Seronga zaznamenal identifikační číslo cessny vzadu na trupu. Ne, že by si myslel, že mu to bude něco platné, letadlo poletí tak nízko, že je radar nezachytí, přistane někde na volném terénu a někdo je pak pravděpodobně ukryje. A přestříká. Letadlo s tímhle identifikačním číslem Seronga už nikdy neuvidí.

Strážný se v běhu ohlédl. Ve vytí motoru cessny nemohl Serongovy kroky slyšet, ohlédl se zřejmě pouze jen tak pro jistotu, aby viděl, co se děje za ním. Když blížícího se Serongu spatřil, nezastavil se, jen namířil pistoli dozadu přes rameno a několikrát rychle za sebou nazdařbůh vypálil.

Seronga se vrhl na asfalt. Nadzvedl se a prudce hmátl pod volný

oděv na prsou. Váhavě vytáhl pistoli. Nesmí dopustit, aby tu zemřel. Úřady by zjistily, kdo skutečně je. Mohly by odhalit spojitost mezi Křovinnými zmijemi a Dhamballou. To by věc přívrženců a vyznavačů vúdú poškodilo. Kdyby se ho Španělé vyptávali proč má zbraň, řekne jim, že ji u sebe nosí na ochranu před divokými zvířaty. Možná mu uvěří. Stejně na tom nezáleží, do kostela se vracet nebude.

Strážný dál běžel k letadlu. Seronga vstal. Vtom zaslechl z kabiny cessny tlumené *pop-pop.* Strážný zvolnil běh, potom mu podklesla pravá noha a v příštím okamžiku se zhroutil na kolena. Vzadu na bílé košili se mu začala rozlévat rudá skvrna.

Ne! vykřikl v duchu Seronga.

Samozřejmě, že k zabití biskupa byl najat amatér. Ten, kdo za tím vším je, neměl vůbec v úmyslu nechat atentátníka uprchnout.

Seronga se rozběhl k letadlu. Vzápětí se ozvalo další *pop.* Strážný se prudce stočil napravo a klesl na bok. Uprostřed čela měl rudou skvrnu. Ten pilot profesionál je. S jediným výstřelem se nespokojil.

Z kabiny cessny se vinuly proužky špinavě bílého dýmu po výstřelech, avšak proud vzduchu od vrtule je rychle rozehnal. Pilot hodil revolver na vedlejší prázdné sedadlo, natáhl se ke dvířkům a zavřel je. Seronga si ho nestačil dobře prohlédnout. Předtím ho zahlédl jen zezadu. Pilot si zřejmě dává dobrý pozor, aby mu nikdo neviděl do obličeje.

Cessna se stočila na dráhu a nabírala rychlost. Seronga nechtěl střílet, letoun se již odlepil od země, takže by jej stejně jen těžko zasáhl. A kdyby náhodou zranil pilota nebo nějak poškodil letadlo, mohlo by se lehce stát, že stroj narazí do věže.

Seronga doběhl ke strážnému, klekl si vedle něj a nahmatával pulz. Nepřekvapilo ho, že žádný neucítil, muž byl střelen do srdce a do hlavy. Oči měl otevřené. Seronga mu přejel dlaní po obličeji a zatlačil mu je.

Přiběhl i Pavant a pomohl Serongovi na nohy.

„Nestalo se ti nic?“ zeptal se.

Seronga zavrtěl hlavou. Chvatně zastrčil pistoli zpátky do pouzdra.

„Musíme zmizet,“ naléhal Pavant. „Budou nás vyslýchat, vyptávat se na spoustu věcí. Co bychom jim řekli?“

„Vím, jak z toho ven.“ Seronga měl na ruce krev z obličeje strážného. Roztrhl si rukáv a krev si otřel o paži.

„Co to děláš?“

„Řekneme, že jsem zraněný, a že mě musíš odvézt do Maun k doktorovi.“

„Dobrý nápad,“ řekl Pavant.

Podepřel „raněného“ paží kolem ramen. Oba se kulhavě vydali k letištní budově. Seržant Vicente Diamante a kapitán Antonio Abreo běželi k nim, oba s pistolemi M-82 v rukou. Tiskli si je k hrudi, aby zbraně neviděli lidé, kteří zůstali v letištní budově.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Diamante, když se k oběma blížili.

„Ten strážný na mě vystřelil,“ odpověděl Seronga. „Kulka mě škrábla na paži.“

Diamante se před nimi zastavil, Abreo běžel dál k mrtvému strážnému.

„Ukažte, já se vám na to podívám,“ naléhal Diamante. Hmátl po Serongově odhalené, zakrvácené paži.

Seronga se maličko odvrátil. „Není to nic vážného,“ ujišťoval ho.

Je to jen hluboké škrábnutí, nic víc,“ přidal se Pavant. „Vezmeme si taxík do nemocnice. Cestou mu to obvážu.“

„Určitě?“ Diamante pohlédl na kapitána, který už byl u mrtvého.

„Určitě,“ odpověděl Seronga. „Seržante, povězte mi - co je s biskupem?“

Přestože Seronga chtěl být co nejdřív pryč, tohle byla otázka, kterou by každý jáhen určitě položil.

„Rána byla smrtelná. Je mi líto. Snažili jsme se zaujmout postavení co nejblíž -“

„Viděl jsem, o co jste se snažili,“ skočil mu do řeči Seronga. „Víc se dělat nedalo.“

„Tak pojďte, Serongo,“ ozval se Pavant.

Vydali se zpátky k letištní budově. Diamante šel pozpátku vedle nich a hovořil dál.

Ještě něco, jáhne," řekl. „Nezahlédl jste obličej toho pilota, nebo nevšiml jste si identifikačního čísla letadla?"

„Bohužel ne. Jak na mě strážný vystřelil, kryl jsem si hlavu. Omlouvám se."

„To je zcela pochopitelné," odtušil Diamante.

Seržant se připojil ke kapitánovi a oba šli k budově. Diamante se náhle zastavil a otočil se.

„*Seňor diácono!*" zakřičel. „Ano?"

„Ředitel střediska mi řekl, že se jmenujete Tobias!" křičel za ním Diamante.

„Ano," odpověděl Seronga. Co udělali špatně? Zaplavilo ho horko.

„Ten druhý jáhen vám ale řekl ‚Serongo'," opáčil Španěl.

Seronga cítil, jak se mu Pavantovy prsty zaryly do paže. Ani jeden z nich si to uřeknutí neuvědomil.

„Mýlíte se. Řekl ‚Lve', to je moje přezdívka."

„Aha. Promiňte. *Esté bien,* brzy se uzdravte!" dodal seržant. „Uvidíme se v kostele."

Seronga s Pavantem šli dál k letištní budově. Seronga byl rád, že Diamante byl tak rozrušený, že mu uvěřil, a že si rovněž nepovšiml, jak pod Serongovou roztrženou košilí vykukuje kousek podpažního pouzdra. Popotáhl látku výš, aby je zakryl.

„Za tamto se moc omlouvám," zamumlal Pavant, když došli ke dveřím. „Byla to ode mě velká nedbalost."

„No, tak jsme se už každý za něco omluvil," poznamenal Seronga. „Teď ať už jsme odtud pryč."

Biskupovu mrtvolu již zakryli velkým šálem. Hustě pletená tkanina do sebe vsakovala jeho krev. Šál měl černý a bílý klikatý vzorek kmene Kava ze severovýchodu Botswany. Většina příslušníků kmene patřila k vyznavačům vúdú.

Nikdo v letištní budově nebyl týž, jako ještě před několika minutami. Nikdy to již nebudou titíž lidé. Na tuto chvíli nezapomenou - na ohromení, na to, co viděli a cítili, na zvuky, které slyšeli.

Lidé byli buď zamlklí, nebo naopak rozrušení. Tragédie jako kdyby všechny ty cizí lidi spojila jakýmsi poutem. Někteří byli vyděšení, jiní pocítili úlevu. Několik jich mezi sebou rozmlouvalo, druzí jen mlčky a nehnutě stáli. Někteří se slzami v očích objímali cestující z letadla. A ještě další se pokoušeli podívat na mrtvého. Malý, vychrtlý člověk z letenkové pokladny se je ze všech sil snažil držet stranou. Pomáhala mu mohutná, sošně stavěná žena ze stánku s občerstvením. Jeden ze španělských vojáků se Serongy zeptal, jestli mu může něčím pomoci, ten ho však přesvědčoval, že mu nic není. Je to jen škrábnutí. Jemu i Pavantovi se nakonec podařilo vyklouznout ven, aniž je někdo zastavil.

Někdo si jich ale přece jen povšiml.

35 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 15.18

Když strážný vystřelil na biskupa, bez hnutí nezůstal stát ještě třetí člověk.

María Cornejová.

Nechala Parise Lebbarda v jeho taxíku zaparkovaném u obrubníku, a vešla do letištní budovy. Byla svědkem toho, když k výstřelu došlo. Vše se seběhlo v těsné blízkosti ostatních lidí, očitých svědků, kteří mohou atentátníka identifikovat. Byl to amatér. Viděla jáhna, běžícího po letištní ploše, následovaného dvěma šlachovitými muži. Všichni tři měli pohyby vojáků. Nepotřebovala žádný seznam osob a obsazení, aby věděla, kdo je kdo na scéně.

Následovala oba Španěly směrem k vyasfaltovanému pásu, než se však k němu dostala, letadlo již bylo ve vzduchu. Dál nešla, prudce se otočila a spěchala k taxíku, popadla svůj digitální aparát a udělala několik snímků letící cessny.

Lebbard slyšel výstřely také. Vyskočil z taxíku a běžel k Marii.

„Co se tam stalo?“ zeptal se.

„Střehli jednoho cestujícího. Vraťte se do taxíku, tam budete víc v bezpečí.“

„A co vy?“

„Za minutku tam přijdu. No *tak, jděte!“*

Paris uposlechl. María zatím vyčkávala a naslouchala útržkům hovoru. Atentátník patřil k letištní bezpečnostní službě. Mariu neudivilo, když slyšela, že byl zastřelen. Kdyby býval nebyl zastřelen hned tam

venku na asfaltu, očekávala, že uvidí, jak jeho tělo vypadne z letadla. Nejenže se stal přebytečným, stal se navíc člověkem, který může kohosi přivést do nesnází. María si byla jistá, že až místní úřady *zahájí* vyšetřování, najdou bezpečnostní schránku, nacpanou hotovostí. Pravděpodobně americkou měnou. Mzdou za vraždu. Neznala místní zákony, ale vsadila by se, že vyšetřovatelé peníze zabaví. A až přijde čas, ty peníze se ocitnou v jiných bezpečnostních schránkách.

Zůstala stát vedle předního vchodu. Dívala se, jak jáhnové vycházejí z budovy. Povšimla si dvou věcí najednou. První byla, že muž se zakrvácenou paží své zranění jen předstírá. Viděla už lidi zraněné kulkou. Důsledek takového zranění zachvátí celé tělo, u postiženého se projeví v jeho výrazu i v držení těla. Na jiných jsou zase znát obavy. Bolest tohohle člověka končila v jeho očích. A jeho společník se příliš nenamáhal, aby mu nějak pomohl, spíš se zdálo, že mu nejvíc záleží na tom, aby už byli z budovy pryč. A druhá věc -jak se muž poněkud nakláněl na stranu, pod jeho levou paží bylo znát vyboulené místo. Tam mají praváci pouzdro s pistolí.

Muži zamířili k okraji chodníku. María k nim vykročila. Zakašlala, aby na sebe upoutala pozornost zraněného muže. Otočil se. María spatřila obličej, který již viděla na snímcích.

Byl to Leon Seronga.

Zamířila zpátky k taxíku. Přihlížela, jak Seronga a jeho společník nasedají do jiného taxíku. Potom nastoupila do svého.

„Parisi, vidíte to bílé auto tam vpředu?“

„Ano. To je Emanuelovo.“

„Jeďte za ním.“

„Za ním?“

„Ano. Pokud možno se držte o jedno či dvě auta za ním.“

„Na volné silnici už třeba žádná jiná auta nebudou,“ namítl důrazně Paris.

„No tak udržujte vzdálenost dvou aut,“ odtušila María. „Nechci, aby to vypadalo, že zrovna *vy* ho sledujete.“

„Aha. A co ten člověk, kterému jste sem přišla naproti?“

„Je v tom taxíku.“

„Myslíte toho, co mu tekla krev?“

„Ano.“

„A vy nechcete, aby věděl, že tu jste?“

„Ano, nechci. A nemyslete si, že je doopravdy zraněný,“ dodala.

„To jsem blázen,“ pronesl Paris. „Přijdete naproti někomu, s kým se nechcete setkat. A teď si ještě myslíte, že není zraněný, i když mu teče krev.“

„Prosím vás, Parisi, prostě jeďte! Bude to tak pro nás oba lehčí.“

„Samozřejmě. Udělám, co řeknete,“ prohlásil Paris. Napřímil se a sevřel pevně volant. Pokoušel se získat zpět něco ze své profesní cti a důstojnosti, o které přišel svými otázkami a vnitřním zmatkem.

Auto se Serongou zabočilo na silnici. Za okamžik na ni zabočil i taxík Parise Lebbarda.

„Víte - můžu přece zavolat a zeptat se, kam jedou,“ nabídl se snaživě Paris. Zvedl svůj mobilní telefon.

„Když to uděláte, a Emanuel vám odpoví, můžou to být jeho poslední slova,“ sdělila mu María.

„Rozumím.“ Botswaňan zmlkl a jako by maličko zvadl. Jeho důstojnost byla opět tatam.

María naopak pociťovala zadostiučinění. A prudký nával činorodosti. Toužila po tom, aby auto mohla řídit sama. Anebo ještě líp — aby měla motocykl. Nebo aby seděla na koni, prostě dělala něco, čím bude sama sebe udržovat v pohybu. Čím spotřebuje něco ze své energie.

Zatím se však bude muset ovládnout a udělat něco, co jí poskytne hluboké uspokojení jiného druhu.

Musí Operační centrum seznámit s tímhle novým vývojem událostí.

36 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 08.40

Od neúspěchu v Kašmíru Mike Rodgers s plukovníkem Augustem příliš často nemluvil. Když už si chtěli popovídat, bylo to po telefonu nebo přes počítač, nikdy osobně. Prostě se nechtěli dívat jeden druhému do očí. Nikdy neřekli, že příčinou je právě ten neúspěch. Nemuseli. Jeden druhého znali až příliš dlouho a až příliš dobře.

A nikdy nezavedli řeč na smrt téměř všech příslušníků jednotky. Riziko smrti jde s uniformou ruku v ruce. Odpovědnost za ona úmrtí padá na prýmky na uniformě. Oficiálně k žádnému obvinění nedošlo. Oficiálně žádná operace neexistovala. Existovala jen vina. Třebaže oba museli hledět vpřed, ta ztráta stále bolela. Bolela v každém okamžiku, kdy nebyli něčím zaneprázdnění. Oba si byli vědomi, že bude bolet tak dlouho, až nedokážou cítit už vůbec nic.

Ironií bylo, že jakkoli se tomuto předmětu úvah vyhýbali, nutilo je to tím víc na něj myslet. Museli si dávat pozor na to, co před sebou navzájem vyslovit a co ne. Tím se v nich vědomí ztráty a vlastního selhání jen posilovalo. Těm bolestivým úderům každý z nich sám sebe vystavoval úmyslně, protože nechtěl zasáhnout toho druhého.

Plukovník August přijal dočasné zařazení do Pentagonu. Pracoviště měl v suterénu, kde se nacházelo oddělení Zjišťování, evidence a vyhodnocování ztrát. August působil jako styčný důstojník mezi Pentagonem a dřívějšími spolupracovníky v NATO. Studoval údaje přicházející z oblastí, kde existovala možnost, že dojde k bojům, a podílel se na ur-

čování toho, jaké síly budou nutné k tomu, aby se bojům zabránilo nebo aby byly násilím potlačeny. Rozhodování o tom, do jaké míry je něco z toho žádoucí, spočívalo na jeho nadřízených. Nebylo to zařazení, jaké by si on sám zvolil. Ale provedl nepovolenou akci v Kašmíru. A třebaže tím odvrátil nukleární válku mezi Indií a Pákistánem, to, že se operace vymkla z rámce zadaných parametrů, musel někdo odskákat. Pentagon si vybral jeho. Právě tak snadno to ovšem mohl být Rodgers.

August si byl vědom, že mohl nové zařazení odmítnout a požádat, aby byl převelen zpátky k NATO, ale působení v Pentagonu v sobě skrývalo jakýsi příslib. Když se bude alespoň půl roku držet stranou zájmu, k armádnímu nebo kongresovému vyšetřování jeho činnosti v Kašmíru nedojde. Příslušníci elitních sil na sebe berou při své práci výjimečná rizika. Nejenže vstoupí na nepřátelské území jako pivní, někdy jsou dokonce jediní, kdo do oblastí jako třeba Írán nebo Kuba vůbec jdou. Takové jednotky, jako byla Striker, provádějí průzkum, sabotáže, pátrací a záchranné akce - často v bojových podmínkách -, a chirurgické údery. Armáda si nemůže dovolit jejich odhodlání podkopávat. Systém, pracující po linii nazývané „všestranná péče“, se tam, kde se udrží stranou zájmu médií, o své lidi stará.

Pracovat a schovávat se v suterénním středisku pro zpracování dat Augustovi absolutně nevyhovovalo. Proto Miku Rodgersovi zavolal. Ne, aby si stěžoval, nýbrž aby zůstal v kontaktu. Aby si promluvil s někým, kdo se nachází v místě, kde se o věcech pouze nediskutuje. V místě, kde se naopak vykonají. August věděl, že jeho celoživotní přítel mu porozumí.

Mluvili o své práci a o lidech, které oba znali. August Rodgersovi pověděl, že se náhodou setkal s plukovnicí Annou Vasseriovou, která pracuje v prezidentově Komisi pro dohled nad tajnými službami. Před lety, ještě ve Vietnamu, si August vysloužil neoficiální důtku za napsání nového textu ke staré, dobře známé písničce Anniversary Waltz. Svou verzi nazval The Anna Vasseri Waltz. Vasseriová, tehdy v hodnosti vojína, psala články pro *Hvězdy a pruhy.* Augustova verze spekulovala o tom, co se odehrálo během noci, kterou strávila nedaleko Saigonu s jiným vojínem, který pro ty noviny také psal. Tehdy je zastihla bouře a náhlá povodeň a oba uvázli na vrcholu jakéhosi návrší. Když je odtud následujícího rána vysvobodili, ukázalo se, že si s sebou vzali jen deky a láhev Jacka Danielse.

„Už ti odpustila?“ zajímal se Rodgers.

„Kdepak,“ odtušil August. „Což mě nijak nepřekvapuje. Podle toho, jak teď vypadá, to tenkrát bylo asi naposled, co byla venku z uniformy. Jak se hergot jmenovala ta kočičí mumie, kterou jsme viděli v Britském muzeu?“

„Bast,“ odpověděl Rodgers. Netušil, v kterém zatraceném koutku paměti mu to jméno utkvělo, ale bylo tam.

„Jo, Bast,“ opakoval August. „No - ta ženská je do uniformy zabalená zrovna tak pevně, jako mumie té kočky do plátna.“

Rodgers hvízdl. Bylo pěkné zavzpomínat si na šťastnější časy. A na chyby, které je nakonec zase nijak moc nestály.

Rodgers se také krátce zmínil o týmu, který dává dohromady. Neřekl Augustovi, že tři lidi už do terénu poslal, August by to neschvaloval. Zkušení „osamělí vlci“ mohou být jeden druhému nebezpečnější než tým nezkušených aktérů. Avšak okolnosti ne vždy dopřejí vůdci přepych volby. Rodgers a Paul Hood svůj výběr uskutečnili za přispění samotných agentů.

Jejich hovor přerušil telefonát zvenčí. Rodgers Augustovi řekl, že se ozve ke konci týdne. Mohli by si zajít na večeři. To měli udělat už dávno.

Rodgers stiskl tlačítko. „Generál Rodgers,“ ohlásil se.

„Generále, tady María.“ Příjmení neřekla, protože volala nezabezpečenou linkou. „Biskupa právě zabili. Atentát.“

Jak k němu došlo?“

Generál bojoval s první, bezděčnou reakcí, která svými kořeny sahala až do časů, kdy mu dědeček vyprávěl o četách z dob druhé světové války, pronásledovaných jakýmsi zlým kouzlem. V nich vždy umírali nově povýšený poručík, voják, kterému co nevidět měla končit služba v armádě, anebo seržant, kterému se právě narodilo dítě. Rodgers se přesto zdráhal uvěřit, že Operační centrum provází nějaké prokletí.

„Stalo se to hned, jak letadlo přistálo. Když biskup vcházel do letištní budovy, strážný u příletů ho střelil zezadu do hlavy. Atentátník pak utíkal na plochu k pojíždějící cessně. Pilot otevřel dvířka a zastřelil ho. Strážný zůstal na dráze a cessna odletěla. Podařilo se mi udělat pár digitálních snímků označení na jejím ocase.“

„Můžete nám je poslat?“

„Hned jak se dostanu k nějakému počítači. Teď sedím v taxíku.“

„Stalo se něco ještě někomu dalšímu?“

„Ne, většina lidí tam v budově se schovala za židlemi a za pulty. A tak jsem měla možnost dobře vidět, co se stalo potom.“

„A to bylo...?“

„Na biskupa čekali dva jáhnové. Utíkali ven ke dráze, pokoušeli se toho vraha zadržet. Jeden z nich měl pistoli.“

„Některý ze Španělů?“

„Ne, oba to byli černoši.“

Rodgers již předtím viděl soubor se snímky příslušníků *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue.* Žádný z vojáků nebyl černoch.

Jsem si téměř jistá, že jeden z těch dvou byl člověk, kterého máme v naší kartotéce,“ dodala María.

Kromě Dhambally byla v kartotéce fotografie jen jednoho černocha -Leona Serongy. „Máte jeho snímek?“ zajímal se Rodgers.

„Mám, ale ne moc dobrý. Byl ode mě skoro pořád odvrácený obličejem.“

„Co se s těmi jáhny stalo?“

„Ten atentátník na jednoho vystřelil. Nezasáhl ho, ale on předstíral, že ano.“

„To víte určitě?“

„Skoro. Oba říkali, že půjdou do nemocnice, a odjeli taxíkem. Teď je sleduji.“

„Co udělali Španělé?“

„Zůstali na letišti. Řekla bych, že uvěřili, že ti dva jsou jáhnové.“

„Byli na letišti nějací policisté?“

„Žádné jsem neviděla.“

Rodgers si načetl soubor s letištěm v Maun a zadíval se na mapu jeho okolí. Nejbližší policejní stanice byla až ve městě. To znamenalo, že než se někdo z úředních míst dostane na letiště, potrvá to přinejmenším půl hodiny. Každý, kdo se na události na letišti podílel nebo ji zosnoval, měl spoustu času na to, aby zmizel, a k tomu také spoustu možných tras.

„Po které silnici jedete?“

Rodgers slyšel Maríu, jak se na to ptá řidiče. „Prý je to Nata.“

„Policie tam pojede po Ústřední dálnici,“ řekl. „Tohle ti vaši jáhnové nejspíš vědí.“

„Tím jsem si jistá. Je ovšem možné, že do Maun vůbec nemíří.“

„No, asi máte pravdu.“ Mělo ho to napadnout. Podíval se na časový údaj na monitoru. „Vaši společníci z Washingtonu by měli být v Maun za takové tři hodiny. Můžete v tom taxíku zůstat?“

„Najala jsem si řidiče na celý den. Je to slušný člověk.“

„Tak fajn. Zařídím, aby se k vám ti druzí cestou nějak připojili. Zkuste se každou půlhodinu ohlásit. A - Mario...?“

„No, copak?“

„Dávejte na sebe pozor. A díky.“

María mu poděkovala, že jí umožnil téhle akce se zúčastnit, potom hovor ukončila. Generál ani nepokládal sluchátko, rovnou stiskl tlačítko Hoodovy linky. Připadalo mu, že María celou záležitost popohnala pořádně dopředu. Zatímco ho Bugs Benet spojoval, věnoval se úvahám, co dál.

Zabili amerického duchovního. Bude třeba informovat Edgara Klinea a prezidenta. A také uvědomit Aideen Marleyovou a Davida Battata. Potom bude Operační centrum muset udělat dvě další věci. Zjistit, kdo má zájem na tom, aby se tahle situace vymkla z ruky.

A pak zabránit, aby k tomu došlo.

37 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 15.44

Leon Seronga přikázal řidiči taxíku, aby jel na silnici Nata. Pojedou po ní až na hlavní silnici a dál do města Orapa. Taxík se odlepil od obrubníku a řidič již za jízdy zavolal mobilním telefonem svému dispečerovi v Maun.

Seronga jeho hovor vůbec nevnímal. Pod přístrojovou deskou hlasitě hučela klimatizace, pod autem řachtal uvolněný tlumič výfuku. Seronga nic z toho vlastně vůbec neslyšel, jeho smysly se uzavřely všemu kromě přetrvávajícího šoku z atentátu. Ohromení ho pohltilo jako dosud nic v celém jeho životě. Zabíjení lidí byl svědkem už dřív, ale ještě nikdy ho takhle nezaskočilo. A ještě nikdy nečelil větší krizi.

Někdo má očividně zájem na tom, něco proti Dhamballovi nastrojit, možná ho přimět, aby se hájil, uvažoval. Až do této chvíle si neuvědomoval, jak je Dhamballa zranitelný. Nikoli bezpodmínečně fyzicky, nýbrž tím, že bude podryto jeho vůdčí postavení. Jeho náboženské hnutí by mohlo skončit ještě než vůbec začalo.

Až přijde čas, podpora vůdci hnutí vúdú poroste geometrickou řadou - dojde k tomu tehdy, až Dhamballa předstoupí před veřejnost a vyjádří pevný postoj k otázce vnějších vlivů na botswanské náboženství, kulturu a průmysl, nebo k snahám tyto oblasti ovládnout. Než se však Dhamballa této podpory dočká, potrvá to ještě řadu měsíců. Zatím není znám natolik, aby se mohl stát mučedníkem za Botswanu. Kdyby byl nějak spojován s útoky na katolickou církev a dokonce obviňován z biskupovy smrti, jejich věc by byla nenávratně ztracena.

Ochrana Dhambally po několik následujících hodin a dní představovala jen část problému. Zbývalo ještě odhalit skutečného pachatele té vraždy. Důvod zabít biskupa mohl podle Serongova názoru mít kdekdo, od někoho nasazeného ve vládě, až po španělské vojáky nebo samotný Vatikán. Ať za tím však je kdokoli, výsledek bude stejný. Veřejné mínění podobný násilný čin rozhořčeně odsoudí. Vláda bude chtít ukázat, že má vedení země stále v rukou. Přinutí ji to znásobit úsilí najít otce Bradburyho a rozdrtit hnutí vúdú. Křovinné zmije musí něčemu takovému zabránit, odvrátit zákrok vlády, nalézt skutečné pachatele a chránit Dhamballu.

Byla tu ještě další otázka: co s otcem Bradburym? Když ho propustí, jen tím na sebe přivolají soudní stíhání a povede to k návratu misionářů. Vše, co hnutí až dosud vykonalo, přijde nazmar a odpor proti němu jen zesílí. Kněz možná bude muset zmizet podobně, jako zmizeli oba jáhnové.

Dhamballa si vždy přál, aby jeho duchovní působení bylo zápasem národní sebeúcty a idejí, nikoli proléváním krve. Seronga doufal, že to bude možné. Vnitřní hlas mu říkal, že mír a lpění na kmenové příslušnosti jsou neslučitelné, ať už jde o kmeny místní, nebo kmeny v dalších zemích. Přesto však choval naději, že se Dhamballovi podaří lidi sjednotit právě v rámci botswanského hnutí vúdú. Národy se spojí díky své hrdosti, ne z donucení kvůli hospodářské situaci nebo ze strachu ze zásahu armády.

Starý taxík zabočil na prázdnou hlavní silnici, spalovanou sluncem. Nabíral rychlost, a řidič pohlédl do zpětného zrcátka na své dva pasažéry. „Můžu se Vašich Eminencí něco zeptat?“

Seronga neodpovídal, a Pavant ho dloubl do boku. Seronga se podíval na svého nakvašeně se tvářícího společníka. Pavant mu očima ukázal na řidiče, a Seronga si uvědomil tázavý pohled v zrcátku. Ten člověk se ho určitě na něco ptal.

„Promiňte, neslyšel jsem vás,“ řekl. „Mohl byste to opakovat?“

„Říkal jsem, že bych se vás rád na něco zeptal, Eminence!“ pronesl řidič nahlas.

„Ovšem.“

„Nepotřebujete lékařské ošetření?“

„Prosím?“

„Doktora. Všiml jsem si, že máte na rukávu krev.“

„Aha. Ne, díky.“

„Jestli jste zraněný, mám v kufru brašnu první pomoci,“ řekl řidič.

„To není moje krev. Strážný na letišti střelil jednoho cestujícího. Snažil jsem se mu pomoci.“

„Cestujícího? Bylo to něco vážného?“

Je mrtvý,“ odtušil Seronga.

„Hm. Však jsem si říkal, proč lidi utíkají ven. Jistě si dovedete představit, že v autě jsem toho moc nezaslechl.“

„To si ani představovat nemusím,“ poznamenal Seronga.

„Vy jste znal toho zastřeleného?“ vyptával se řidič dál.

„Neznal,“ odpověděl po pravdě Seronga.

„V jakém světě to žijeme!“ povzdechl si řidič. Zakroutil hlavou a věnoval se řízení.

„A jak byste ho zlepšil?“ zeptal se Seronga.

„Nevím,“ přiznal řidič. „Možná by všichni měli mít děti, potom snad bychom byli ochotní přestat se navzájem střílet. Anebo bychom měli trávit čas *děláním* dětí, to by nás zaměstnalo, a na střílení by nebyl čas.“ Vrhl pohled do zrcátka. „Omlouvám se, Eminence. Tohle vám není dovoleno. Ale vy se nepotřebujete učit, co to je mír.“

Kdybys tak věděl, pomyslel si Seronga. Řidič se opět věnoval volantu a Seronga se vrátil ke svým úvahám.

Během několika posledních týdnů s Dhamballou často rozprávěl a dozvídal se o víře vúdú. Nyní s údivem zjistil, že on i Pavant zakusili prožitek ideálu vúdú, *veve.* Dokonalou symetrii. Smrt na jedné straně, smrt na druhé. Krev obou jáhnů přivedla Serongu a Pavanta do samého ohniska dění. A krev amerického biskupa jim oběma poskytla podnět k opaku, důvod, proč z letiště odejít.

Odejít - a teď co? tázal se Seronga sám sebe v duchu.

To byla důležitá otázka. Pokus unést amerického duchovního skončil debaklem. Ani on, ani Dhamballa, ani žádný z jejich poradců s takovýmto vyústěním situace nepočítal. Únosce neočekává, že na jeho cíl udeří ve stejnou dobu atentátník.

Seronga ještě nikdy neutrpěl neúspěch, a to, jak na něj nyní působil, se mu nezamlouvalo. Z pocitu selhání zřetelně vyplývá jakási nehybnost. Člověk, který se setkal s neúspěchem, utrpí zdrcující úder, který ho celého vnitřně ochromí. Kůže jako by znecitlivěla. Neúspěch zpo-

malí rytmus tlukotu srdce a dech. Ústa zůstávají sevřená, čelisti nemají sílu se pohnout. Mozek jen tak bez hnutí spočívá v lebce, neschopen s tou událostí se vyrovnat. Nic se nepohne, a on o to ani nestojí.

Ale mozek se přece musí rozhýbat, říkal si Seronga. Je toho třeba hodně udělat. Na otálení nebude čas.

Natočil se k bočnímu okénku. Zíral na travou porostlou rovinu, prostírající se až ke vzdáleným horám a koupající se ve slunečním svitu. Hory mu připadaly nesmírně daleko, jako všechno ostatní. Ještě před půlhodinou byl celou svou bytostí odhodlán vyvinout na katolickou církev tlak. Nyní se scénář změnil. Seronga si potřeboval promluvit s Dhamballou, ale zavolat mu nemohl, byl mimo dosah. Ale v tom nespočíval hlavní problém. Tam v močálu Louis Foote zachycuje vysílání z Gaborone. O atentátu se brzy doslechne a bude Dhamballu informovat. A je tu naděje, že Belgičan pomůže sestavit nějaký plán. Seronga by však přesto Dhamballu informoval raději sám.

Jednu chvíli ho napadlo zavolat Njoovi a alespoň ho upozornit, že přijede bez biskupa. Nakonec tu myšlenku zavrhl. Stále ještě platil plán, že Njo je oba co nejrychleji dostane z Maun. Jediný rozdíl byl v tom, že teď nebudou mít zajatce. A nebudou před nikým prchat. Alespoň tedy ne před někým, o kom vědí.

Když nyní jeho mysl začala opět pracovat, úvahy se jen hrnuly. Přemítal, co to bylo za letadlo, které odtamtud odletělo. Kam míří? Komu patří? Pomýšlel na to, že se vrátí do turistického střediska a promluví si se Španěly. Ti se možná už něco dozvěděli. Návrat by však byl příliš riskantní. Mrtvoly obou jáhnů mohly být už objeveny a identifikovány. Nebo někdo mohl mluvit s nemocnicí a zjistit, že se tam nějaký „jáhen“ vůbec neukázal.

Ne, říkal si. *Nejlepší bude dostat se k Dhamballovi.*

Pavant, sedící vedle, prostě jen zuřil. Dýchal ztěžka nosem, ruce, sevřené v pěst, mu spočívaly složené v klíně. Očividně toho měl hodně na jazyku, ale před řidičem nechtěl o záležitosti hovořit.

Minuli odbočku, odkud vyjíždějí auta z kasáren maunské policie. Seronga vyzval řidiče, aby zamířil rovnou na Ústřední dálnici.

„Opravdu si to přejete, Eminence?“ zeptal se řidič, postarší bělovlasý člověk s pletí rozpraskanou sluncem.

„Ano,“ odtušil úsečně Seronga.

„Tou se ale do Orapy nedostaneme,“ podotkl řidič. „Ta vede do Maun, Tsau a Šakawe.“

„To vím. Rozmyslel jsem si to. Rozhodl jsem se, že bych rád jel do kostela v Maun.“

„Ach tak, rozumím,“ řekl řidič omluvně. „Odvezu vás tam. Ale musím vám účtovat jízdu přes dvě zóny, Eminence.“

„Zaplatíme vám,“ ujistil ho Seronga. „Prostě nás tam odvezte, prosím.“

„Samozřejmě,“ řekl řidič. Zavolal dispečerovi a sdělil mu změnu cíle cesty.

Po několika kilometrech jízdy si Seronga všiml, že řidič několikrát pohlédl do zpětného zrcátka. Po chvíli vzal do ruky mobilní telefon. Seronga se trochu naklonil a naslouchal. Řidič namačkal číslo a cosi říkal hovorovou setswanštinou, jazykem, kterým rodilí Botswaňané mluví jen s dávnými přáteli, jinak běžně mluví anglicky. Tak řidič mluvil i se Serongou.

„Co tu děláš *ty*, Parisi?“ zeptal se řidič.

Odpověď Seronga neslyšel.

„To vím, že pracuješ,“ odtušil řidič. „Ale proč jedeš tudy?“

Seronga jen tak ledabyle pohlédl dozadu. Za nimi byl další taxík, jedno ze tří jiných aut, která po jinak prázdné silnici jela.

„Aha,“ pronesl řidič. Potom se uchechtl. Já myslel, že mě sleduješ.“

To, co Seronga slyšel, se mu nelíbilo.

Řidič a jeho přítel si ještě krátkou chvíli povídali. Když řidič telefon odložil, Seronga se naklonil blíž.

„Mohu se zeptat, proč jste volal ten druhý taxík?“

„Paris Lebbard odbočil ze silnice Okavanga současně s námi,“ odpověděl řidič. „Nestává se, aby právě touhle trasou jeli do Maun zrovna dva taxíkáři. Ptal jsem se Parise, proč.“

„A co vám řekl?“

„Že si ho někdo najal na celý den, aby ho provezl po okolí. Myslel si, že tohle bude nějaká malebná trasa. Jenže není. Paris možná jen tak zkouší najezdit víc kilometrů.“

„Řekl vám pan Lebbard, kdo je ten jeho pasažér?“

„Nějaká Španělka.“

Ani tohle se Serongovi nelíbilo. „Říkal ještě něco?“

„Už nic, Eminence!“ V řidičově hlase začaly zaznívat obavy. Jako kdyby něco udělal špatně. „Přejete si, abych mu ještě zavolal a zjistil něco víc?“

„Ne.“ Seronga nechtěl riskovat, že se toho ta žena dozví víc. Jeďte klidně dál. Pusťte to z hlavy.“

„Ano, Eminence.“

Seronga se opřel. Krev na rukávu již usychala. Napadlo ho, že zaschlé krve se vlastně dotýkal jen zřídka. Když lidé zemřeli v poli, buď je rychle odnesli, nebo byli ponecháni na místě. Když byli ponecháni na místě, sežrali je dravci. Ten dotek byl zvláštní, něco, co starý voják za celá léta nezažil.

Vrátil se v myšlenkách k problému, před nímž stojí nyní. *Nějaká Španělka*, říkal si. To ještě nemusí nic znamenat. *Může* to být turistka. Ale může také patřit k té skupině vojáků, kteří přišli do turistického střediska. Možná, že s Pavantem nevyklouzli tak hladce, jak si představují.

Pavanta zřejmě napadlo totéž, co Serongu. Nahnul se k němu. Řidič je přes klapání klimatizace a řachtání tlumiče výfuku neuslyší.

„Měli bychom zastavit, ať nás ten druhý předjede,“ zašeptal.

„Ne,“ opáčil Seronga.

„Co když nás sledují?“ dotíral Pavant.

„Můžeme si na ně líp dávat pozor, když nebudou mít žádné podezření," odpověděl Seronga.

„Můžeme si na ně líp dávat pozor, když budou *před* námi," namítl Pavant.

„Uděláme, jak říkám," uzavřel Seronga. Jestli nás sledují, zastaví v Maun. A tam už to s nimi vyřídíme."

Maličko se nahrbil. Jeho černá košile nasákla na zádech potem a lepila se k vinylovému sedadlu, ochlazovanému vzduchem z klimatizace. Seronga ten chlad vnímal, prostupoval ho od paží až po šíji. Začínal ho vracet zpět do života. Ale Serongu oživovalo něco víc. Povzbuzovalo ho, že má možný cíl, něco, co by mu mohlo pomoci nalézt spojovací článek k tomu, kdo za tím vším je.

Pokud ano, čeká ho další práce.

38 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 09.00

Telefonát od Mika Rodgerse všemi otřásl.

Před tím, než jim Rodgers zprávu o atentátu sdělil, Bob Herbert, velmi unavená Liz Gordonová a politický poradce Ron Plummer strávili téměř hodinu v Hoodově kanceláři. Hovořili o cestě amerického biskupa do Maun. Už tam brzy dorazí. Měl tu s nimi být i McCaskey, ten však právě telefonoval se svým kontaktem z Interpolu, působícím na jihu Afriky. Slíbil, že přijde hned, jak skončí.

Mozkový trust Operačního centra se shodl na názoru, že k nějakému útoku dojde. Hood se domníval, že Křovinné zmije neudeří dřív než za dva až tři dny, vyčkají, až se biskup ubytuje a začne s běžnou činností. Má-li být únos proveden čistě a úspěšně, vyžaduje, aby únosce pronikl do zavedeného způsobu chování vyhlédnuté oběti. A také má možnost důkladně se obeznámit s možnými bezpečnostními opatřeními.

„To, co říkáte, Paule, dává smysl, ale každý není tak obezřelý a pečlivý jako vy," podotkl Plummer.

Hood musel uznat, že na jeho slovech něco je.

Herbert a Plummer měli za to, že Křovinné zmije udeří neprodleně, podle jejich názoru musí ti lidé znovu ukázat, že se ve své zemi mohou pohybovat volně, bez překážek. Také nesmějí biskupovi umožnit, aby přítomnost a činnost katolické církve v Maun obnovil. Kdyby k tomu skutečně došlo, jeho příchod by se jevil jako úspěšný, ne-li dokonce vyzývavý, a také všemu navzdory uskutečněný návrat katolické církve do Botswany.

Liz viděla situaci zcela jinak, nenahlížela na ni z politické stránky, jevila se jí jako souhrn okolností, z nichž vzniklo něco, co nazvala „zónou vyššího dramatu". A něco takového tamti potřebují.

„Nemůžou použít stejný scénář dvakrát," prohlašovala neústupně. „Z psychologického hlediska vzato, podruhé prostě jen tak z turistického střediska někoho unést je stejné, jako zůstat stát na místě. Bylo by to jako když si ohřejete včerejší polévku."

„Repertoár s jednou notou," dodal Plummer.

„Správně," souhlasila Liz.

„Možná ho jednoduše zabijí," podotkl Herbert.

„To bych neřekla."

„Takže jsme zase zpátky u toho, co jste předtím říkala o bílé magii?" zeptal se Hood.

Liz přikývla.

„Co záleží na metodě, když se tak jako tak stejně dostanou blíž k vypuzení katolické církve ze země?" prohlásil Herbert.

„Závisí na ní jejich vnitřní sebeuvědomění," odpověděla Liz.

‚Jo, pokud o tom ovšem ta banda bude uvažovat stejně jako vy," odtušil Herbert.

„O něčem takovémhle nemusíte nutně nějak moc uvažovat," opáčila Liz. „Prostě to děláte. Až dosud Dhamballa a jeho lidé prokazují dobré psychologické instinkty. Nezapomínejte, že jejich víra v sobě nese prvky ovládání mysli, a ty se už deset tisíc let zdokonalují. Pokud se ve víře vúdú opravdu vyznají, o lidské přirozenosti toho vědí hodně."

Jestli máte pravdu, pak Křovinné zmije budou muset na biskupa zaútočit dřív, než dorazí do kostela," řekl Hood.

Jistě. Když neudeří rychle, když ho budou muset sledovat třeba až do kostela, donutí je to k něčemu dramatičtějšímu než jen k únosu."

Její slova se dosud vznášela ve vzduchu, když zazvonil telefon. Volal Mike Rodgers. Hood přepnul hovor do reproduktorů. Rodgers jim pověděl o atentátu stejnými slovy, jakými mu o něm řekla María. Seznámil je také s Mariinými plány pro danou chvíli.

„Tak Miku, teď je to vaše akce," řekl Hood. „Chcete to říct Darrellovi?"

Jo. Předtím si ale ještě potřebuju někam zavolat. Teď musíte s tím, co se děje, seznámit také Lowella Coffeyho. Jestli tam byly bezpečnostní

kamery, nechci, aby Mariu Cornejovou postihly nějaké právní následky kvůli tomu, že to místo opustila, nebo že pronásleduje Leona Serongu."

„To je dobrá připomínka."

Potom Hood ještě Rodgersovi řekl, že zavolá do New Yorku Edgaru Klineovi.

Zpráva o atentátu všechny doslova omráčila, až na Herberta a Liz Gordonovou.

„Tak co, je tohle pro vás už dost dramatické?" zeptal se jí Herbert.

Ani nemusela odpovídat.

Ostatní odešli, aby Hood mohl zavolat Klineovi. Když Bugs Benet hovor spojoval, Hood by ve stavu hluboké frustrace. Ohledně tohoto posledního kroku se všichni čtyři mýlili.

Mýlili se opravdu?

Hood a Liz se shodli na tom, že Křovinné zmije podíl na atentátu zřejmě nemají. Podle toho, jak María událost vylíčila, biskupa nezastřelil Seronga. Možná to udělal někdo, kdo ani nemusí mít na vyznavače vúdú nějaké vazby. To Hooda znepokojovalo ještě víc. Jestli je protivník někde jinde, pronásledování Křovinných zmijí by bylo jen ztrátou času a energie. Třeba má ta událost nějakou souvislost s Beaudinem a Genetem.

Proč by ale Evropané až dosud podporovali Dhamballu? ptal se v duchu. Aby vinu za atentát svalili na něj? Jaký prospěch by z toho Beaudin měl?

Hood doufal, že Edgar Kline bude mít nějaké tušení. Zatímco čekal na spojení, přemítal, jestli vatikánský agent nějaké přepadení očekával. A jestli by z něj měl prospěch Vatikán. Situace v Botswaně se týká náboženství, avšak v jádře jde o politiku. Je to boj o duši toho národa. V politice smrt poslouží jako nástroj stejně dobře, jako kterýkoli jiný. Nějaká oběť, mučedník, může přispět k návratu katolické církve do Botswany. Anebo Vatikán uvažuje tak, že když Křovinné zmije napadnou Američana, budou Spojené státy vtaženy do boje na jeho straně.

Existovalo mnoho možností. Bohužel zatím neexistovalo dost zpravodajských informací, které by některou z nich podepřely.

Edgar Kline byl v kanceláři stálého pozorovatele papežského stolce při Spojených národech. Hooda překvapilo, když mu Kline sdělil, že o tom, co se v Maun přihodilo, už ví, sdělil mu to velitel španělské jednotky. Dodal, že se právě chystal volat Bobu Herbertovi.

‚Je mi to nesmírně líto," řekl Hood.

„Všechny nás to zastihlo nepřipravené," odpověděl Kline. „Nikdo nečekal, že únosci poženou věci až takhle daleko. Teď se musíme smířit s myšlenkou, že možná zabili i otce Bradburyho."

„To není tak jisté," opáčil Hood. „Tady u nás nikdo nevěří, že biskupa Maxe zabily Křovinné zmije. Jsem přesvědčen, že za tím nejsou."

„Kdo jiný by to mohl být?" namítl Kline.

„To nevím," přiznal Hood. „Promluvme si o tom."

„Botswana se nikdy neocitla na něčím seznamu nebezpečných míst," zdůraznil Kline. „Vláda se pyšní stabilitou země. Každý, kdo chce práci, ji má."

„Dhamballa a jeho přívrženci si očividně myslí, že je prostor na nějakou změnu," poznamenal Hood.

„Ekonomika se škraboškou náboženství," podotkl Kline.

Jak to myslíte?"

„Nejbohatším přírodním zdrojem Botswany jsou diamanty, ročně se jich vytěží za dvě stě milionů dolarů. Kvůli tomuhle hospodářství nikdo zvenčí přece rozvracet nebude. Takoví jdou po drogách nebo po uranu, který se dá použít k výrobě zbraní, po něčem, co jim vynese miliardy."

„Co vás vede k myšlence, že Dhamballa a Křovinné zmije jdou po diamantových dolech?"

„Někdo po nich určitě jde," poznamenal Kline. Jinak by Dhamballa býval mohl s touhle křížovou výpravou začít spíš v takové zemi, ve které je obyvatelstvo mnohem víc náchylné k udržování náboženského cítění. Například v Mosambiku. Angola je napůl křesťanská, ale i tam je méně římskokatolického obyvatelstva než v Botswaně. Už je to tak — na tom, tlačit do kouta třeba trh s oříšky kešu nebo s banány, nemá nikdo zájem."

Na Klineově poznámce něco bylo, Hood se však nedokázal vzdát myšlenky, že tu jde o něco víc než o diamanty. Nebyl jediný, kdo tak uvažoval. Myslelo si to i japonské ministerstvo zahraničních věcí.

„Byli na místě ti španělští vojáci?" zajímal se Hood.

„Byli, drželi se ale v diskrétní vzdálenosti."

„Přispěli něčím, co by vám třeba nějak pomohlo přijít věci na kloub?"

„Ne, ničím. Moc toho neviděli. Rozestavili se dost daleko od dráhy, nechtěli vypadat jako tělesná stráž. Vlastně tam de facto nebyli."

Což možná stálo biskupa život, říkal si Hood. Uvažoval také, jestli s atentátem nemají něco společného oni. Anebo jestli o něm aspoň nevěděli.

„Kde jsou teď?"

„Ti, co byli na letišti, tam pořád ještě jsou."

„Inkognito?"

„Ne. Chtěli jsme mít možnost převzít mrtvého. Prozkoumat kulku, jestli neposlouží jako vodítko. Prohlásili se za zvláštní vyslance Vatikánu a teď s nimi mluví policie. Pokoušejí se dozvědět něco bližšího o tom mrtvém strážném. A došlo také k nějakému zmatku ohledně dvou jáhnů, kteří na letišti čekali. Byli to černoši. Jediní černoši, kteří s otcem Bradburym pracovali, jsou teď ale v Kapském Městě. Co vaši lidé?" pokračoval Kline. „Byl tam někdo z nich?"

„Ano. María Cornejová."

„Kde byla?"

„Dost blízko, aby se pokusila identifikovat jednoho z těch jáhnů'," odpověděl Hood. „Domnívá se, že člověk, kterého viděla, je velitel Křovinných zmijí."

„Leon Seronga?"

„Ano."

„Co ještě vám řekla? Kam šel?" vyptával se Kline.

„Sleduje ho v taxíku. Snad by ji mohl někdo z vašich lidí ohlídat, je tam sama."

„Hned to zařídím. Jste s ní ve spojení?"

Jsem."

„Kde je teď?"

„Míří zpátky do Maun."

„Říkáte, že v taxíku?"

„Ano."

„Ti vojáci by si třeba mohli pronajmout na letišti vrtulník a sledovat ji," navrhl Kline. „Anebo místní policie - ta určitě má nějaké malé letadlo."

„To po vás nechci," odmítl jeho nabídku Hood.

„Proč ne?"

„Jestli ti jáhnové jsou lidé od Křovinných zmijí, nebo jestli jde o nějaké aspoň trochu schopné agenty, sledovatelů si všimnou."

„A záleží na tom?"

„Záleží, pokud chcete otce Bradburyho zpátky."

„Za předpokladu, že je ještě naživu."

‚Je naživu," prohlásil s přesvědčením Hood. Jestli ten atentát spáchaly Křovinné zmije, vědí, že pořád ještě potřebují nějaké rukojmí. A jestli ho nespáchaly, pak nemají důvod zabíjet ani otce Bradburyho."

„No dobrá," pronesl Kline. „To beru."

„A jestli Křovinné zmije budou mít podezření, že je někdo sleduje, řekl bych, že se pokusí zmocnit toho letadla nebo vrtulníku i s pilotem." Hood si v počítači načetl mapu. „A jestli se jim to

podaří, budeme mít co dělat, abychom je znova objevili. Můžeme se napojit na radar v Jižní Africe, ale ten je nemusí vůbec zachytit, stačí, když v oblasti pánve kolem řeky Okavango letoun poletí nízko.“

„Může být, Paule, ale to, jak se bude po Křovinných zmijích pátrat, už jde mimo mě. Teď zabily člověka. A podle slov velitele Španělů se za atentátníky pustí jak místní, tak státní policie.“

Hood zaklel.

„Podle toho, co říkají místní úřady, se případu ujala státní policie, která ho převzala od policie v Maun. Je zřejmé, že útok na někoho odtamtud by byl místní záležitostí, ale jakmile se týká cizince, zapojí se do věci stát.“

Hood si povšiml Rodgersova vzkazu v počítači, týkajícího se kostela.

„Edgare, dovolte otázku: je přímo v Maun nějaký kostel?“

Je tam ekumenická kaple,“ odpověděl Kline. „Původně sloužila jako kostel katolické církve, a když jsme v turistickém středisku založili kostel Svatého kříže, otevřeli jsme ji i pro jiná vyznání. Byl to jakýsi projev dobré vůle.“

„Nevíte náhodou, jestli mají v tom maunském kostele přístup k internetu?“

„To vám můžu zjistit. Proč se ptáte?“

Jestli se do věci vloží policie, můžeme potřebovat nějaké místo, kam budeme našim lidem posílat údaje — někam, kde jim nikdo nebude koukat přes rameno.“ Hood nechtěl Klineovi povědět o fotografiích od Marii. Botswaňané by jí mohli fotoaparát zabavit.

„Tak počkejte, hned to bude.“

„Než to najdete - jak se jmenuje ten mrtvý strážný?“

„Festus Mogami.“

Jsou si jistí, že to je jeho pravé jméno?“

Jsou. Podle slov člověka z letenkové pokladny na tom letišti pracoval nejméně dva roky.“

Hood to jméno okamžitě poslal Bobu Herbertovi. Takhle, jen na první, zběžný pohled, mu to, co se stalo, připomnělo atentáty provedené v davu, jaké zažil v Los Angeles. Na zabití nějaké významné osobnosti se najme někdo zvenčí, a toho pak zastřelí „záložní“ střelec nebo ti, kdo ho měli dostat z místa atentátu pryč.

„Kostel v Maun má e-mailovou adresu, takže napojený zřejmě je,“ řekl Kline. Dal ji Hoodovi, a s ní také aktualizovaný seznam pastorů, kteří tam slouží bohoslužby. I toto vše Hood poslal Herbertovi.

„Máte pro mě ještě něco?“ zeptal se.

„A co přesně potřebujete?“

„Podrobnosti o tom střílení, cokoliv, s čím by se tam naši lidé mohli setkat,“ odpověděl Hood. „Protože teď už v tom *jedeme.* Ne jenom Operační centrum, ale i Spojené státy. Nemyslím, že prezident udělá víc, než že atentát jen odsoudí, ale jeden nikdy neví.“

„Nic dalšího bohužel nemám, Paule. Rád bych posloužil, ale nemám.“

„Můžeme si promluvit s velitelem té skupiny Španělů?“

„To vám zjistím. Ta vaše agentka v Maun je Španělka, že?“

„Ano.“

Je důležité, z které části země pochází. Původ by jí mohl být na prospěch, ale také se obrátit proti ní. Ti vojáci jsou zarytí roajalisté.“

„María není separatistka, jestli vás zajímá tohle. Už roky pracuje pro Interpol.“

„Tak to je dobré,“ poznamenal Kline. „Zavolám tam. Třeba budou chtít mluvit přímo s ní. Dám vám co nejdřív vědět.“

Hood doufal, že se Kline vynasnaží zapůsobit na vojáky, aby spolupracovali. Bude potřebovat přispění každého zúčastněného.

„Edgare... ještě na něco bych se rád zeptal: je církev toho názoru, že to, co se v Botswaně děje, je boží vůle?“

„Zvláštní otázka,“ podotkl Kline.

„Od zásadově smýšlejícího člena episkopální církve ne,“ opáčil Hood. „My věříme, že za vším je prst boží.“

„Katolíci věří ve svobodnou vůli,“ prohlásil Kline. „Výsadou myslící bytosti je buď jednat, nebo nejednat. Neexistuje nátlak zvenčí. To, co

únosci nebo ten atentátník udělali, se nestalo z boží vůle. Byla to jejich vlastní volba.“

„A Bůh nezakročil a oběma událostem nezabránil,“ podotkl Hood.

„Nezakročil. Nezachránil ani svého syna. Vražda patří mezi...“

Kline se náhle odmlčel.

„Mám další hovor,“ řekl, nyní náhle změněným tónem, úsečně a naléhavě.

„Děje se něco?“ zeptal se Hood.

„To nevím.“

„Tak si promluvíme později.“

„Ne, zavolám vám hned zpátky,“ řekl Kline chvatně.

„Proč? Co se stalo?“

„Ten hovor. Ozval se otec Bradbury.“

39 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 09.00

Než Mike Rodgers zavolal Darrellovi McCaskeymu, chtěl si ještě promluvit se svým přítelem, podplukovníkem Mattem Mazerem z Pentagonu. Potřeboval, aby se Mazer s předstihem spojil s letištěm v Gaborone. Považoval za nutné mít jistotu, že letadlo s Aideen Marleyovou a Davidem Battatem prošlo důkladnou bezpečnostní prohlídkou. Letiště rovněž. Třeba ten útok nesměřoval jen proti biskupově osobě. Anebo někdo prostě střílí Američany, a Rodgers chtěl získat záruku, že Aideen i Battat budou nějak chráněni.

Právě s Mazerem domluvil, když se Darrell McCaskey objevil mezi dveřmi.

„Můžu dál?“ zeptal se.

Jistě. Jsem rád, že jste přišel, Darrelle. Zrovna jsem vás chtěl zvednout ze židle.“

„Kvůli čemu?“

„Ozvala se María.“

„A...?“

„Vede si dobře.“

„To je všecko? Akorát ‚dobře'?“

„Ne, je naprosto v pořádku,“ dodal Rodgers. Tenhle rozhovor se nebude vyvíjet tak, jak si představoval. Bitvy, kterých se účastnil, zvládl snáz, než jak zvládne tohle.

McCaskey se na něj podezřívavě zadíval. „Slyším v tom nějaké 'ale', Miku.“

„To, co slyšíte, je frustrace, Darrelle, protože si připadám jak džin zavřený v nějaké zatracené láhvi.“

„Miku, tak o co teda jde, krucinál?“

„O věci, které se dějí vně a působí na to, co děláme. Někdo láhev tře, my vyskočíme a jsme k službám se vším, co máme k dispozici, a na výsledek přitom máme jen hodně malý vliv.“ Krátce, zhluboka se nadechl. „Ano, María je v pořádku. Ale byla na letišti v Maun ve chvíli, kdy letištní strážný, nebo někdo, kdo se za strážného vydával, zabil amerického biskupa.“

„Cože?! Oni biskupa zabili sotva tam přiletěl?“

„Ano.“

„Jak se to stalo?“ McCaskey se posadil do křesla. Jeho hlas zněl nevzrušeně, profesionálně. Prozatím.

„Byl zabit střelou zblízka. Atentátník prchal k jakémusi malému letadlu, které na něj očividně čekalo, a než do něj nasedl, pilot ho zastřelil.“

„Podraz,“ poznamenal McCaskey.

„Nepochybně.“

„*A* María?“

„Byla stranou, ale je přesvědčená, že identifikovala jednoho z těch, kdo byli poblíž. Myslí si, že to byl někdo od Křovinných zmijí. Sleduje ho v taxíku.“

„Křovinné zmije se na tom nějak podílely?“

„Podle toho, co viděla, tak ne.“

„Aha. Má někoho k ruce?“

„Zanedlouho do Gaborone dorazí Aideen Marleyová a David Battat. V Maun budou asi za tři hodiny. Nechal jsem Aideen vzkaz na mobilu. Hovory jdou přes náš konzulát v Gaborone. Než přesednou, Aideen se mi ještě ozve a já je oba seznámím se situací.“

„Co místní policie?“

„Ta tam nebyla. María na ni nečekala a odjela. Než by se tam policie dostala, trvalo by to nejméně půl hodiny.“

„Ale povíte jí, kde María je.“

„To María nechce," opáčil Rodgers.

„A není to jedno?"

„Ne, není. María doufá, že by ji Křovinné zmije mohly nějak přivést k Dhamballovi a otci Bradburymu. Nechce udělat nic, co by ji prozradilo."

„Miku, je úplně jedno, co María chce nebo ne," opáčil McCaskey. „Ona tu akci neřídí. Křovinné zmije může sebrat policie a zjistit totéž, co by mohla zjistit ona. Botswanští ochránci zákona dovedou být pěkně agresivní, když si usmyslí."

„A jak se informace dostanou k *nám}"*

„A nač je potřebujeme? Otce Bradburyho může najít sama policie."

„Nenajde, když tamti uvidí, že se policie kolem nich stahuje, nebo když už předem zpozorují nějaké podobné náznaky," namítl Rodgers. „To přece víte, Darrelle."

McCaskey upíral na Rodgerse zrak. Jeho výraz byl dokonalou ukázkou agenta FBI — nehnutý pohled očí, nic nevyjadřující a neprozrazující linie úst, výraz, jaký agenti nasazují tam, kde chtějí, aby protivníci nepoznali, jestli při konfrontaci či výslechu agenti nenarazili na slabé místo. Nebo jestli vyslýchanému přece jen neuklouzla nějaká důležitá informace. Rodgers se nedomníval, že se McCaskey pokouší své pocity utajit. Bývalý agent FBI se je spíš snaží ovládnout. To, co se o své manželce právě dozvěděl, se mu nemůže zamlouvat.

„A co vy, Miku?" zeptal se McCaskey.

„Nerozumím."

„Co chcete vy?"

„Aby se Marii nic nestalo. A taky chci dokončit akci, které se ujala."

„V tomhle pořadí?" dotíral McCaskey.

V jeho hlase zazněl obviňující tón. Rodgerse se nelibě dotkl.

„Ano, přesně v tomhle pořadí, Darrelle. Svůj příděl personálu Operačního centra jsem pro letošní rok už vyčerpal."

McCaskey vypadal, jako kdyby ho někdo přetáhl přes záda tlustým klackem. Zavládlo rozpačité, mrtvé ticho. McCaskey sklopil oči. *Zdálo* se, že se jeho hněv poněkud zmírnil.

I Mike Rodgers byl stále ještě pořádně naštvaný. Ne kvůli tomu, že McCaskey přetřásal otázku, čemu Rodgers dává před čím přednost. Být Rodgers ve stejné situaci jako McCaskey, položil by stejnou otázku. A ne tak diplomaticky. Udělal by to ze dvou důvodů. Za prvé proto, aby se ujistil, že manželka bezhlavě neriskuje. A za druhé proto, aby dal průchod rozladění z toho, že byl od samého počátku vyloučen z rozhodování.

Bylo to jinak: Rodgerse znepokojovalo totéž, co i McCaskeyho. María je nucena improvizovaně řešit průzkumnou operaci v jejím plném rozsahu. Nemá žádný hotový scénář. A ani žádnou strategii pro ústup. To nejmenší, co tu pro ni mohou udělat, je pokusit se obstarat jí něco, čím bude aspoň zčásti chráněna.

„Tak se vrátíme k naší záležitosti," navrhl Rodgers.

McCaskey jen chabě přikývl.

Jeden z důvodů, proč jsem vám chtěl zavolat, je, že máme v terénu osamělého agenta. Znáte tam někoho?"

„Nikoho, kdo by nám byl něco platný," odtušil McCaskey. „Už jsem se díval. V Johannesburgu je úřadovna Interpolu, ale to je jen taková studna bez vody."

„Nemají nikoho volného, nebo nechtějí pomoct?"

„K operacím na botswanském území Interpol z Jihoafrické republiky potřebuje schválení od botswanských úřadů. A dostat ho potrvá celé dny."

„Neoficiálně tam jít nemůžou?"

„Nepůjdou," opáčil McCaskey. „Nezákonné policejní akce se tam počítají mezi nejtěžší zločiny, federální zločiny, za které je minimálně doživotí. A botswanské soudy se s Jihoafričany nijak moc nemazlí. Ti to u nich mají pořád schované za apartheid."

„A na nikoho jiného se už nemůžeme obrátit?"

„V té oblasti jsem jednal jen s jihoafrickým Interpolem. Výzvědná činnost se na Botswanu nikdy nijak zvlášť nesoustředila."

„A to může být jedna z příčin, proč k úderu došlo právě tam," uvažoval nahlas Rodgers.

„První pravidlo pro rozpoutání revoluce," podotkl McCaskey. „Vždycky začít tam, kde máte na své straně předpoklady a živnou půdu. A když už o tom mluvíme - Bob mi řekl, že v té oblasti má své lidi Vatikánská bezpečnostní služba. Příslušníky *Grupo del Cuartel General."*

„To je pravda."

„A nemohli by Marii přispět oni?"

„Paul se na to zeptá Klinea. Nevíme, jaký mají mandát. A taky si nejsem jistý, do jaké míry jim můžeme důvěřovat a spoléhat na ně. Při ochraně biskupa se moc nevyznamenali."

„To ne," souhlasil McCaskey.

„Když to nevyjde, potřebuju nějaké jiné možnosti," pokračoval Rodgers. „Co tamní tiskové agentury? Znáte v Maun někoho?"

„Mohl bych najít někoho, kdo zná zase někoho jiného. Proč?"

„María hned po té střelbě pořídila na letišti snímky. Potřebuju je. A k tomu někoho přímo ve městě, někoho, kdo má počítač s modemem, který by se dal použít k jejich přenosu."

„Podívám se na to," slíbil McCaskey. „Vy byste zatím mohl zkusit místní kostel, pravděpodobně tam budou mít spojení přes počítač s Vatikánem. Váš přítel Kline vám to určitě může zprostředkovat."

„Dobrý nápad," pochválil ho Rodgers. Otočil se k počítači a neprodleně poslal Hoodovi vzkaz.

„Děkuju, generále. Chcete ještě další, opravdu dobrý návrh?"

Jistě."

„Odvolejte Mariu."

Myslel to vážně.

‚A vy si myslíte, že věc nechá plavat, když ji odvolám? Nebo že nepozná, že jste s tím na mě přišel vy?"

„To je mi jedno," opáčil McCaskey. „Hlavně ať je zpátky."

„Možná, že nebude. Ze vzdálenosti přes jedenácti tisíc kilometrů laserový zaměřovač z dráhy nevychýlíte."

„Ale jo, vychýlíte, když jste dobrý střelec."

Tenhle výpad se Rodgersovi nezamlouval, nedopustil však, aby se ho nějak dotkl. McCaskey neuvažuje, jen reaguje. Kdyby se Rodgers zachoval stejně, došlo by na ještě hněvivější, možná ještě tvrdší slova.

„Podívejte, Darrelle," začal, „nikdo neví, že María je v Botswaně. A jsem si jistý, že neudělá nic, čím by na sebe upozornila."

„To vím," odtušil McCaskey. Byl na dně, a bylo to znát v jeho výrazu, hlase i na držení těla. „Hergot, Miku, vždyť ani nemá zbraň! Když odešla od Interpolu, pistoli odevzdala. A i kdyby nějakou měla, neriskovala by tak hloupě, že by si ji přibalila do zavazadla. Určitě ne, kdyby na ni neměla povolení. Detektor na letišti by zbraň odhalil. Začali by se vyptávat, musela by říct, kdo je, a všechno by mohlo vyjít najevo. A ona je moc dobrá profesionálka, než aby k tomuhle nechala dojít."

Rodgers již nevěděl, co dalšího ještě svému příteli říct. I kdyby na něco přišel, nebylo moc času na to, aby o tom také mluvil. Na nějaké další tahanice už jím nechtěl plýtvat. Potřeboval se spojit s Bobem

Herbertem a Stephenem Viensem. Ujistit se, že dělají vše pro to, aby Marii přispěli.

„Darrelle, uděláme pro ni všechno, co je v našich silách. Ale teď už v tom vězíme, a musíme to dotáhnout do konce."

„*My?* Přece tam je na všechno jen *ona,* zatraceně!" McCaskey vstal a obrátil se k odchodu.

„Darrelle?" zarazil ho Rodgers.

McCaskey se otočil.

„To, co jste říkal, neberu na lehkou váhu. Jak jen to půjde, dostanu ji odtamtud."

„To já vím." McCaskey se na okamžik zamyslel. „A promiňte, jestli jsem na vás šel moc zprudka."

„To unesu."

„Nojo,“ řekl McCaskey s náznakem úsměvu. „Nakonec - teď se přece zabýváte shromažďováním informací. Tak jsem vám teda musel povědět, co jsem měl na srdci.“

„To je v pořádku.“

McCaskey odešel a Rodgers okamžitě volal Hoodovi. Bugs Benet mu sdělil, že šéf ještě telefonuje s Edgarem Klineem. Generál ho vyzval, aby Hoodovi vyřídil, ať se podívá na jeho vzkaz, než hovor ukončí.

Potom zavolal Mattu Stollovi, chtěl vědět, jestli mají konverzní software, který by mohli předat do Botswany. Potřeboval mít jistotu, že Mariin fotoaparát bude kompatibilní s kterýmkoli počítačem, který bude k dispozici.

V té chvíli se mu do mysli vloudila znepokojivá představa budoucnosti. Zmocnil se ho pocit, že příští války budou probíhat tímto způsobem. Bez vojáků, kteří nastavují správný dostřel svého dělostřelectva. A dokonce i bez hromadného nasazení armád, finančních institucí a diplomatů pracujících v tandemu, tak, jak tomu je ve válce proti terorismu. Ve válkách budoucnosti budou bojovat lidé sedící za stolem a hledající správný software, který odpálí. Nastoupí kombinace kybernetických zásahů, zpravodajské služby a mikrochirurgických zákroků.

Nebyl si jistý, že je připravený na takovou budoucnost, v níž, jak lze očekávat, bude supervelmocí kterákoli země.

I Botswana.

40 KAPITOLA

Delta řeky Okavango pátek, 16.39

Otec Bradbury strávil v malé chýši uprostřed ostrůvku už téměř čtyřiadvacet hodin. V chýši bylo jen polní lůžko s hliníkovou kostrou, závěsná lampa a slaměná rohož. Levý kotník měl připoutaný ke kostře lůžka. Za tu dobu třikrát dostal dušené maso. Nechali mu tu také polní láhev se zteplalou vodou. Dvakrát ho odvedli na záchod. Okenice byly stále zavřené, v místnosti panovalo šílené vedro, třebaže ne tak dusno jako v jeho dřívějším vězení. Aby se měl čím zabývat, nechali mu zde jednu věc - tenký svazek obsahující Dhamballovy myšlenky a úvahy.

Kněz ležel na boku na plátěném lůžku. Potil se tak, že látka nasákla a lepila se mu na tělo. Svrchní oděv tak páchl vodou z močálu a potem, že jej raději svlékl. Nechal jej ležet na hliněné podlaze, kde, jak doufal, oschne; zem byla maličko chladnější než vzduch.

Občas kolem chýše někdo prošel. Ale bylo téměř vyloučeno zaslechnout něco z toho, co se venku mluví. Otec Bradbury si říkal, jestli je jediný, koho na tomhle ostrůvku drží, a přemítal, co asi se děje venku ve světě. Jak církev a jáhnové reagovali na jeho únos. Doufal, že se jeho příteli Tswanovi Ndebelemu nic nestalo. Nyní, když měl otec Bradbury čas přemýšlet o tom, co se stalo, uvědomoval si, kolik lidí bude kvůli němu mít starosti.

Také měl čas na úvahy o utrpení Ježíšově i mučednické smrti jiných křesťanských světců: svatý Jan Evangelista bičován, otráven a vržen do kotle s vroucím olejem; mladá Felicitata vyvedena do arény a udupána zuřivou krávou; svatý Blažej drásán železnými hřebeny a sťat; a byla

celá řada dalších. V Evangeliu podle Jana, 16, 33, Ježíš varuje, že „ve světě máte soužení“. Otec Bradbury na své soužení žehrat nebude.

Také si několikrát přečetl knížečku o vúdú; byl rád, že ji má, třeba mu poslouží jako prostředek pro komunikaci s vůdcem vúdú. Když se předtím setkali, nic z toho, co otec Bradbury řekl, nijak nezapůsobilo. Pokud ho bible v něčem poučila o náboženských blouznivcích, potom tedy v tom, že u nich jen zřídkakdy hraje nějakou úlohu rozum. Možná by oni dva mohli komunikovat nějakým jiným způsobem. Když bude o víře toho člověka vědět víc, možná nalezne něco, co jim je společné.

Opět si pro něj přišli. Dva muži, oblečení do maskáčů, a s puškami. Tentokrát jejich chování prozrazovalo jakýsi naléhavý chvat, jaký otec Bradbury předtím nezaznamenal. Jeden mu pevně svíral paži, druhý odemykal pouta na noze. Otec Bradbury se nevzpíral.

„Prosím, nechte mě se obléci,“ řekl a ukázal na svůj oděv. Druhý muž ho také uchopil za paži.

Dovolili mu obléknout se, potom ho táhli ke dveřím.

„Tu knížku...“ řekl a chtěl po ní sáhnout. Spisek spadl na zem. Muži si jeho slov nevšímali.

Duchovní se ani neptal, kam jdou. Listím stromů se prodíral soumrak, bylo však dosud dost světlo, takže viděl obličeje obou mužů. Připadaly mu plné obav. Cestou do středu ostrova si otec Bradbury povšiml, že se tu cosi děje. Uvnitř chýší lidé sbírali věci a skládali je na hromady. Na vzdáleném konci ostrova odstraňovali z motorových člunů maskování - mech, listí, větve a plátno. Za čluny bylo vidět malé letadlo.

Bylo zřejmé, že tábor opouštějí. Ve spěchu. Duchovní viděl filmy, v nichž se evakuovala okupovaná města a koncentrační tábory. Ničily se dokumenty, přebytečné zásoby a důkazy zločinů. Svědci a zajatci byli popravováni. Otci Bradburymu náhle přišlo na mysl, že ho odvádějí proto, aby ho zastřelili. Začal polohlasem odříkávat eucharistickou modlitbu. Nikdy ho nenapadlo, že se to odehraje takhle, že poslední rozhřešení bude dávat sám sobě. Jeho život plynul v klidu a vždy se dalo předvídat, jak bude plynout dál.

Vedli ho k Dhamballově chýši. Uvnitř byla tma, osvětlovalo ji jen několik svíček. Celé to připomínalo pohřeb. Muži mu pustili paže. Uprostřed chýše stál Dhamballa, strnule vzpřímený, stejně jako dřív. Vedle něj stál ještě kdosi další, holohlavý běloch malé, avšak mohutně

stavěné postavy, přitom však jakoby maličko rozklížené. Oba měli ve tvářích starostlivý výraz. Běloch se silně potil. Duchovní nedokázal říct, jestli horkem, nebo obavami. Pravděpodobně obojím.

Ozbrojenci vyšli ven a zavřeli dveře. Otec Bradbury se cítil fyzicky i psychicky silnější, než když se tu ocitl dvakrát předtím.

No dobrá, pomyslel si s úlevou. *Ti muži mě nezastřelí.*

Aspoň tedy ne teď. Vrtalo mu hlavou, co po něm bude Dhamballa chtít nyní. Své jáhny již odvolal. K něčemu dalšímu nemá oprávnění.

Dhamballa k němu přistoupil blíž, až jejich obličeje byly jen centimetry od sebe. V Dhamballových očích seděl výraz vypjaté soustředěnosti. Ukázal na telefon na stolku.

„Zavolej do své diecéze," přikázal.

„Arcidiecéze v Kapském Městě," dodal otec Bradbury.

„Ano."

Něco se muselo přihodit. Hlas vůdce vúdú zněl úsečně, hněvivě. Dlouhým prstem opět ukázal na telefon, potom na otce Bradburyho. „Co jim mám říct?" zeptal se kněz.

„Že jsi naživu."

„Proč by si měli myslet, že nejsem?"

Druhý muž ho prudce popostrčil. „Tady o ničem nevyjednáváme," utrhl se na něj. „Prostě tam zavolejte, krucifix!"

Otci Bradburymu připadalo, že rozpoznává francouzský přízvuk.

Během věznění vyhladověl a dostal tolik ran, že se jeho tělo jakoby rozpadalo na kusy. A nezůstane-li tělo, zbývá jedině duch. A tomu již nelze zvnějšku ublížit.

„Proč?" zeptal se.

„To ti povím," ozval se Dhamballa. „Tvého nástupce zabili, když na letišti v Maun vystoupil z letadla."

„Biskupa?"

„Ano."

„Má to něco společného s tím, že jsem volal tomu jáhnovi?"

„Ne," odtušil Dhamballa. „S tím atentátem nemáme my nic společného."

Otec Bradbury se vnitřně hroutil. Mučedníci tvoří součást dějin. To je fakt. Jenže ten nepřináší nic podnětného, určitě ne tehdy, když člověk ty dějiny prožívá.

Běloch odstrčil Dhamballu od sebe a ustoupil dozadu. Už nechtěl nic dalšího slyšet.

„Chci, aby se lidé dozvěděli, že jsi v pořádku," pokračoval Dhamballa. „A chci, abys jim řekl, že jsme to neudělali."

„Ovšemže jste to udělali," opáčil otec Bradbury. Jeho slova hraničila s obviněním.

„Pitomče!" obořil se na něj druhý muž a udeřil ho.

„Nechte toho!" okřikl ho Dhamballa.

„Někoho obviňuje, a přitom nic neví!" bránil se běloch.

„Jedno vím - že jste začali s náboženskou diskriminací. Vnutili jste ji lidem, kteří milují katolickou církev. A možná jste dodali odvahy dalším, kteří nesdílejí její názory..."

Jediné, co vím, je, že jsme nikoho nezabili!" trval na svém Dhamballa. Jeho tón byl umírněnější, přesto však v něm zaznívala výhrůžka. „Ale když budeme nuceni, uděláme všechno, co bude nezbytné, abychom si své dědictví uchovali."

Mezi tím, že si někdo je sebejistý, a tím, že nemá daleko k tomu, aby se jeho sebejistota zhroutila, existuje jen velmi úzká hranice. Otec Bradbury si tohle znovu a znovu uvědomoval ve zpovědnici. Dokázal rozpoznat, kdy si je člověk vědom viny a bojí se zatracení. A také dokázal rozpoznat, kdy smíření s Bohem pouze předstírá. Dhamballa a ten druhý prožívají beznaděj. Otec Bradbury netušil, jaké mají záměry, kterými chtějí rozšířit vliv vúdú. Ve chvílích, kdy měl jasnou mysl, doufal, že se tak stane mírovými prostředky, způsobem, který Dhamballa ve svých spisech nazýval „bílá magie". Avšak jejich záměry nejsou tím jediným, co je v ohrožení. V nebezpečí mohou být i jejich životy. To musel otec Bradbury vzít v úvahu. A rovněž nemá důvod, proč by nezavolal a řekl pravdu. Přece *je* naživu.

„Když zavolám, budou se mě vyptávat," řekl. „Budou chtít vědět, kde jsem, jak se mi daří a jak jste se mnou zacházeli."

„Můžeš jim říct cokoli kromě toho, kde jsme," odpověděl Dhamballa. „Musí pochopit, že třebaže mezi námi existují rozpory, jsme mírumilovní lidé."

„Řeknou, že mírumilovní lidé se druhých nezmocňují násilím," prohlásil důrazně duchovní.

„Lidé tvého vyznání přinesli mírumilovným lidem inkvizici," opáčil Dhamballa. Jakže to říkáte? Kdo jsi bez viny... Nesuďte, abyste nebyli souzeni."

Vůdce vúdú si tuto otázku jistě předem připravil. Na debatu o ní však nyní nebyl ten pravý čas.

Duchovní pohlédl na bezdrátový telefon, potom na Dhamballu. „Četl jsem vaše pojednání. Vyrozuměl jsem z něj, že existuje prostor pro všechny."

„To je pravda. Ale ne v Botswaně."

„Na tohleto teď nemáme *čas!"* zavrčel zlostně druhý muž. „Tak už hergot zavolejte!"

Kněz přistoupil ke stolku. Cestou po chladné, vlhké zemi si všiml, že přístroj je pokryt kapičkami, lesknoucími se v tlumeném světle. Bezpochyby krůpějemi potu. Odtud ta špatná zpráva přišla. Než otec Bradbury došel k telefonu, odříkal krátkou, tichou modlitbu za zavražděného biskupa.

„Na hovor máš jen tři minuty," upozornil ho Dhamballa. „Nedám úřadům možnost přístroj vysledovat. A budeme poslouchat," dodal.

Stiskl tlačítko pro příposlech. Místnost zaplnil hlasitý, silný zvuk oznamovacího tónu. Otec Bradbury si to nikdy předtím neuvědomil, ale tón zněl nesmírně silně. Tábor musí mít své vlastní spojení.

Předchozí utrpení připravilo otce Bradburyho o schopnost soustředit se. Než si vzpomněl na číslo arcidiecéze, trvalo to několik vteřin. Začal je vyťukávat. Pot mu zamlžoval zrak. Číslo navolil pomalu, prsty ho při každém pohybu bolely. Až nyní si povšiml, jak jsou opuchlé. Nepochybně horkem a vlhkem. Možná to také způsobila sůl v dušeném mase, které dostával.

Tolik se toho zde změnilo, proběhlo mu myslí. Přesto ale dospěl k jednomu udivujícímu poznání. Jeho mysl, tělo i city, to vše prošlo určitým stupněm proměny. Přes prožité utrpení však jeho víra zůstala nezměněna.

„Pospěšte si!" utrhl se na něj muž, který možná pocházel z Francie.

Otec Bradbury vrhl na Evropana pohled. Vypadal nervózně, podíval se na hodinky.

Všechen ten chvat tady na ostrove... uvažoval otec Bradbury. *Evropanovo naléhání.* Uvědomil si, že tyhle lidi náhle začal nesmírně tlačit čas.

Přes ztuhlost v kloubech otec Bradbury vyťukával číslo rychleji. Když skončil, opřel se o stolek. Dhamballa stál hned za ním. Na sluchátko kanuly i kapky potu otce Bradburyho. Zatímco čekal, až se někdo ohlásí, přemítal, co tu dělá ten Evropan. Jeho řeč i vystupování nenasvědčovaly, že je to svatý muž. Důvodem, proč je v Botswaně, musí být politické nebo hospodářské zájmy. Jediné, co bezvěrce vede k tomu, že se uchylují k náboženství, jsou moc a bohatství. Dokonce se tak děje i v jeho církvi.

Ohlásil se tajemník, laik. Otec Bradbury se představil a tajemníka požádal, aby ho co nejrychleji spojil s arcibiskupem.

„Ovšem, otče!" Mladík ta slova do sluchátka doslova zařval.

Arcibiskup Patrick se ohlásil v necelé půlminutě. Mluvil se silným afrikánským přízvukem.

„Powysi, jste to opravdu vy?"

„Ano."

„Buď Bohu chvála!" vydechl arcibiskup. „Daří se vám dobře?"

Jsem -"

„Propustili vás?" tázal se Patrick naléhavě.

Ještě ne, Eminence," odpověděl otec Bradbury. „Mí věznitelé tu jsou se mnou," dodal; chtěl, aby arcibiskup věděl, že nemohou mluvit zcela volně.

„Chápu. Pánové, jestli mě *opravdu* slyšíte, prosím, promluvme si. Co musíme udělat, abychom dosáhli osvobození našeho milého bratra?"

Dhamballa neodpověděl. Stál mlčky a netrpělivě upíral na otce Bradburyho zrak.

„Vaše Eminence, nevolám kvůli své svobodě. Byl jsem požádán, abych vám něco sdělil.“

„Dobrá. Poslouchám.“

„Lidé, se kterými tu jsem, prohlašují, že za smrt amerického biskupa nenesou odpovědnost.“

„Věříte jim?“

„Nemám důvod pochybovat o tom, co mi řekli.“

„A máte důvod jim *věřit?“* naléhal arcibiskup.

Duchovní pohlédl na tmavookého vůdce hnutí vúdú. „Dávali mi jíst, poskytli mi přístřeší a vodu. Nezdá se, že chtějí svou víru poskvrnit krví.“

„Rozumím. Jsou-li to, jak říkáte, dobří lidé, kdy tedy můžeme očekávat váš návrat?“

Otec Bradbury stále hleděl do Dhamballových očí. Nenalézal v nich nic, co by dávalo nějakou naději, nějakou odpověď.

„Modlím se, aby to bylo brzy,“ odpověděl.

Dhamballa vzal otci Bradburymu sluchátko z ruky a hovor ukončil.

„Děkuji,“ řekl. Tvrdý výraz v jeho očích však přetrvával.

„Tak,“ ozval se Evropan, „tohle máme odbyto. Teď půjdu dohlédnout na přípravy.“

Muž, hovořící s francouzským přízvukem, vyšel ven. Otec Bradbury se od Dhambally odvrátil; nahnul se nad stolkem, ramena svěšená. Smutně potřásl hlavou. Nato strčil ruce do kapes a otočil se. Promluvil klidným a pevným hlasem.

„Nevím, co máte v plánu. A ani to nechci vědět. Ale rozpoznávám tu strach, Dhamballo.“

Dhamballa neodpovídal.

„Bojíte se, a váš přítel také,“ pokračoval otec Bradbury a ukázal hlavou za odcházejícím Evropanem. „Mluvte se mnou. Ne jako s vězněm, ale jako s přítelem,“ naléhal.

Jako se zpovědníkem?“ opáčil Dhamballa.

Jestli chcete...“

„Nechci.“

„Dhamballo, je mi jedno, jaké máte plány se mnou. Ale *mám* obavy o vaše následovníky. Jsou to mí krajané, a mně na nich hodně záleží.“

„Pokud ti záleží na Botswaně, nepůsob mi potíže,“ odrazil ho Dhamballa.

„Přece jsem se snažil spolupracovat, ne?“

Jako termit, který vystrčí hlavu ze stěny a říká Já jsem ti stůl nesežral',“ prohlásil Dhamballa. „Sabote, Alfrede!“

„Copak to nechápete?“ naléhal otec Bradbury. „Rozhovorem se toho docílí víc než bojem. Nevyvolávejte násilím střet, který nemůžete vyhrát.“

Ozbrojenci se vrátili do chýše a čekali na příkazy. Dhamballa pohlédl na otce Bradburyho.

„Násilím jsme byli vyvráceni z kořenů, a teď jsme byli rovněž násilím přinuceni zříci se našeho umírněného, mírového plánu. V téhle chvíli nemáme co ztratit.“

Vyzval muže, aby duchovního odvedli zpátky do chýše. Pak vyšel ven i on.

Otec Bradbury si povzdechl. Ozbrojenci ho uchopili za paže a vyváděli ven. Nevzpouzel se. Rychle ho vedli houstnoucím soumrakem. Činnost po celém ostrově vypadala ještě horečnější než před pár minutami, možná proto, že nyní se vše odehrávalo při světle lamp na baterie, zavěšených na větvích stromů a na hácích ve stěnách chýší. Každý muž pracoval v kruhu jasné záře. Rozepnuté blůzy jim povívaly ve větříku, vanoucím od močálu.

Andělé vúdú při práci, pomyslel si otec Bradbury.

Odvedli ho zpátky do chýše. Kotník levé nohy mu znovu připoutali ke kavalci. Když odešli, otec Bradbury zůstal stát. Ozbrojenci za sebou zavřeli a dveře zajistili závorou. Duchovní naslouchal. Když se ujistil, že jsou pryč, sáhl do své hluboké kapsy.

Cestou počítal kroky od Dhamballovy chýše ke své. Bylo jich asi dvě stě, propočet podle délky jeho kroků udával vzdálenost přibližně padesát metrů. To by mohlo být moc.

Za pár vteřin už bude mít jistotu. Pokud má odvrátit pohromu hrozící těmto lidem, musí jednat rychle. Temnota tam v chýši skryla, co udělal, ale nebude trvat dlouho, než si toho Dhamballa povšimne.

Otec Bradbury se nahnul víc pod lampu a pohlédl na telefonní sluchátko. Jak se před chvílí otočil k Dhamballovi zády, položil na bezdrátový přístroj ruku. Pak již bylo snadné pokročit blíž a potají jej vsunout do kapsy.

Nyní si jej přiložil k uchu. Uslyšel oznamovací tón.

Srdce mu hnalo krev do mozku a nesmírně mu zbystřilo smysly. I prsty jako by ožily. Stiskl tlačítko pro opakovanou volbu a přitiskl si sluchátko k uchu.

Neušla mu ironie toho, co dělá. Ti muži tam venku mu připadali jako andělé. Nyní je on taktik, de facto válečník. Když tajemníka znovu žádal, aby ho přepojil k arcibiskupu Patrickovi, ani nepoznával svůj chmurně, osudově znějící hlas.

V následujícím okamžiku otec Bradbury vykročil po cestě, z níž není návratu. Modlil se, aby to byla ta správná.

41 KAPITOLA

Gaborone, Botswana pátek, 16.40

Když letoun 747 South African Airways sestupoval na přistání na letišti v Gaborone, hlavní stevard, muž středního věku, přešel do čela kabiny. Ohlásil čísla východů k dalším spojům. Spoje těch, kdo míří do Kapského Města v Jižní Africe nebo do Antananariva na Madagaskaru, odletí načas, let do Maun má blíže neurčené zpoždění.

Když se vracel zpátky do kuchyňky, Aideen ho zastavila.

Zeptala se, jaký problém v Maun nastal.

„Letiště je zavřené," sdělil jí.

„A co se tam přihodilo?"

„To nám neřekli."

„Čeká tam na nás rodina," lhala Aideen.

„V letištní budově o tom určitě něco oznámí." Stevard se se zdvořilým úsměvem omluvil a odešel.

Aideen se ohlédla po Battatovi. Ten jen bezmocně zkřivil rty.

„Třeba se tam dostala nějaká zvířata," prohlásil s nadějí v hlase. „Čápi při stěhování, zatoulané gazely nebo roj nějakého hmyzu, něco, co rychle pomine."

„Ve způsobu mluvy, kterým letiště podobné věci oznamují, se dost vyznám," opáčila Aideen. „S takovýmhle druhem sdělení přijdou, když se tam něco opravdu děje, třeba požár nebo hrozba bombovým útokem. A taky jsem si dobře prohlédla toho stevarda. Skutečně věřím, že neví, proč k tomu zpoždění došlo."

„Ale kdyby šlo o něco kvůli počasí nebo zvěři, to by *veděl,*" namítl Battat.

„Přesně tak," souhlasila Aideen.

Deset minut po přistání Aideen již stála venku u příletů ve velké, otevřené letištní budově. Nastavila si v mobilu hlasovou schránku. Našla v ní vzkaz od Mika Rodgerse. Již předtím jí dal přístupové heslo pro univerzální hlasovou schránku Operačního centra. Očividně nechtěl svou zprávu nechat v záznamníku Aideenina mobilu. Kdyby někdo třeba náhodou vložil její heslo, informaci by se dozvěděl. Tím by mohlo být ohroženo utajení.

Ze sdělení se Aideen dozvěděla, proč bylo letiště v Maun uzavřeno. Také obsahovalo příkaz, aby se do městečka dostali co nejrychleji. María Cornejová sleduje dvojici lidí od Křovinných zmijí a nemá nikoho ku pomoci. V Rodgersově vzkazu bylo rovněž číslo Mariina mobilu.

Aideen neprodleně seznámila Battata se situací. U příletů i na chodbách byla všude ostraha. Aideen nechtěla nějakým způsobem vzbudit podezření. Jelikož došlo k atentátu na jednom letišti, předpokládala, že zvýšená pohotovost bude i na jiných letištích. Zatímco s Battatem hovořila, ukazovala na nápisy na tabuli, jako kdyby se dohadovali, co dál.

Battata zpráva o zabití biskupa nepřekvapila. Aideen se ho zeptala, proč.

„Zdá se, že za tímhle vším vězí víc, než co nám řekli," odpověděl.

„V jakém smyslu?"

„Belgičané, Číňani, Japonci, Vatikán, my," odtušil. „Moc lidí se zajímá o moc malé bojiště. Je to jak Vietnam."

Jeviště pro supervelmoci."

‚Jo, tak bych to viděl," poznamenal Battat.

„A příčina?"

„Tu přesně neznám, ale vsadím se, že Dhamballa nebo lidé z jeho blízkosti nějaké odpovědi mají."

Aideen ho vyzvala, aby šel najmout auto. Měli jen příruční zavazadla. Aideen řekla, že oba vaky s kolečky vezme přes celnici ona. Sejdou se před letištěm.

Táhla vaky halou moderní, klimatizované letištní budovy. Pociťovala jakýsi neodbytný neklid, znepokojivou nesoustředěnost, nevěděla však, proč. Kolem sebe jako kdyby cítila ve vzduchu cosi nezvykle vtíravého.

Rozhlédla se kolem.

Povšimla si rozhodného vystupování ostrahy. Takové na svých cestách po Spojených státech a po Evropě nezaznamenala. Členové ostrahy měli dokonalé držení těla, uniformy nažehlené a bez poskvrnky. Vše pozorně sledovali, jejich výrazy však byly klidné, téměř jako v nábožném zaujetí. V souborech Operačního centra se dočetla, že Botswana je jako Blízký východ. Církev a stát nejsou od sebe oddělené, náboženství tvoří nedílnou součást národního i politického charakteru i smýšlení jednotlivců.

Takové pojetí jí bylo cizí. A vytvářelo jemný a přitom nepříjemně působící nesoulad. Ona sama nevěřila v to, co hlásá její vlastní protestantská víra. Ne že by věřit odmítala, nikdy však nedůvěřovala ničemu, co se nedalo vnímat smysly nebo změřit. Uvědomila si, že neví, jak s těmihle lidmi jednat. A to ji děsilo.

Od příletů vedla užší chodba, jíž se cestující dostali k celnímu odbavení. Když vešla do haly, zprava, od západu, ji překvapil záblesk světla. Otočila se tím směrem. Velká okna s dvojitými tabulemi nabízela velkolepý pohled. Jak se slunce sklánělo k absolutně rovné čáře obzoru, dolní polovina slunečního kotouče se vlnila v drobných záchvěvech. Takhle velké a tak karmínově rudé slunce Aideen ještě nikdy neviděla. Vpředu, na severu, byly hory s ostrými vrcholy, modrošedé a bez výrazných rysů, kromě míst, kde paprsky zapadajícího slunce dopadaly na štíty se sněhovými čepičkami. V jednom okamžiku oranžové paprsky zajiskřily a přeskočily z jednoho štítu, v příštím z jiného. Vypadalo to jako vzdálené kaskády plamenů.

Krvavě rudé slunce a celá hora ohně, napadlo ji. Kdyby věřila v duchovno nebo byla pověrčivá, toto vše by považovala za zlá znamení.

Zabočila za další roh a ocitla se u výdeje zavazadel. Za třemi zaplněnými karusely byla celní zóna, již přecpaná lidmi, kteří měli jen příruční zavazadla. Hledala zrakem Battata, ale neviděla ho.

No, nic, pomyslela si; dostal se ven ještě než se sem ten dav natlačil. Zakrátko již budou na cestě do Maun.

Přešla do haly celnice. Vybrala si jednu ze čtyř front a stoupla si do ní. Prostředí zde přineslo ohromující změnu oproti tichu v letadle a v otevřené letištní budově.

Na sluch jí zaútočily podivné jazyky. To, co viděla, bylo dobře

známé, a současně i zcela nové. Byli tu lidé oblečení v americkém stylu, od obleků až po trička, i lidé v tradičních afrických oděvech jasných barev. Vše bylo v pohybu, cestující se ovívali letenkami i otevřenými dlaněmi. Děti obíhaly těsně kolem matek jako kolem vztyčených májek. Naproti pultům celnice prodávali kameloti noviny, byli tam i prodavači s malými vozíky, nabízející cukrovinky a nápoje.

Zatímco Aideen čekala, překvapilo ji, že se jí vrací sebedůvěra. Vzápětí si uvědomila, proč tomu tak je. Navzdory všemu novému, co tu vidí, se ocitla zpět ve světě, jemuž rozuměla.

Byl to svět organizovaného chaosu.

42 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 17.22

Když rachotící taxík dorazil do Maun, ulice již rychle temněly. Leon Seronga byl rád, že je tma. Osvětlená byla jen hlavní ulice, náhodní kolemjdoucí neuvidí ani Njo Finna, ani jeho nákladní auto. Finn řekl, že zaparkuje v úzké postranní ulici nedaleko biografu. Ten otvírá až v půl sedmé, teď tam nikdo nebude. Po půl sedmé Finn přejede k fotbalovému hřišti na severním okraji města, kam večer chodí jen pár lidí, aby si při světle baterek nebo luceren zahráli s míčem. Poblíž je i nevelké místo, kde se pořádají pikniky, a tam bude Finn moci parkovat a čekat, aniž ho někdo uvidí.

Seronga nechtěl jet až k hřišti. Někdo by si mohl všimnout, k čemu se chystá.

Řekl taxíkáři, aby je oba vysadil na náměstí uprostřed města. Obchody již zavíraly. Po hlavní třídě jezdily autobusy a jejich motory hrdelně vrčely; novější zelené odvážely turisty do Gaborone, starší, celé všelijak nakřivo, zrezivělé a flekaté, jak na nich porůznu opravovali lak, odvážely vesničany do vzdálených koutů zátopové oblasti.

Starý biograf se nacházel na druhé straně ulice. Seronga spatřil Finnovo nákladní auto zaparkované ve stínu.

„Opravdu už mě nebudete potřebovat, Eminence?“ zeptal se řidič.

„Opravdu ne,“ odpověděl Seronga. Přešel k okénku a zaplatil mu. Jízdné činilo sedmdesát pula, rovnající se sedmadvaceti americkým dolarům. Seronga dal řidiči o dvacet *pět pula* víc, než kolik bylo na taxametru.

Řidič k němu vzhlédl a široce se usmál. „Děkuji, Eminence. Jste velmi štědrý.“

I přes naléhavost okamžiku se Seronga dlouze zadíval do řidičovy tváře. Viděl pleť spálenou roky strávenými na horkém slunci. Oči zarudlé krví po dlouhých hodinách práce a od dlouhého, tvrdého života. Ale jaký nádherný obličej to přitom je. Obličej muže, pilíře tohoto národa, jejich rasy. Toto jsou lidé, za které Křovinné zmije bojují. Tvrdě pracující Botswaňané.

„Tohle si zasloužíte, a ještě víc,“ pronesl Seronga vřele.

Taxík odjel. Seronga přešel na chodník a připojil se k Pavantovi. Ten stál za telefonní budkou, stranou světel taxíku. Vyhlížel taxík se španělskou cestující a mračil se.

„Už jede,“ řekl.

Seronga si stoupl vedle něj. Dívali se na silnici s dvěma jízdními pruhy. Jelo po ní pár cyklistů, pravděpodobně místní dělníci na cestě domů, auta tu nebyla žádná. Taxík se pomalu blížil. Na jeho střeše rudě žhnulo identifikační číslo.

„Povím ti, co teď uděláš,“ řekl Seronga svému společníkovi. „Přejdeš před tím taxíkem ulici, dělej, jako že pospícháš, ale ať si tě ve světle reflektorů dobře prohlédnou.“

„A potom?“

„Jdi do té uličky a tam s Finnem čekejte za autem. Já zůstanu tady. Když se tam vydá i ta žena, půjdu za ní. Jestli zamíří jinam, přijdu za pár minut za vámi.“

„Potřebujeme rukojmí, nebo to bude oběť?“ zeptal se Pavant.

Otázku vyslovil jen tak jakoby mimochodem, mimochodem ovšem nebyla míněna. Seronga uvažoval, k čemu se přiklonit. V sázce je život ženy. Avšak musí mít také na zřeteli budoucnost Botswany.

Jestli do té uličky vejde, jakýmkoli způsobem ji umlč, a zmizíme odtud.“

„A co když zůstane v taxíku a pojede za námi?“

„Počkáme, až budeme venku z města, a tam se jich obou zmocníme. Ale nemyslím, že to udělá.“

„Proč ne?“

„Zatím pořád ještě neví, že jsme si jí všimli. Neví ani o tom nákladním autě. Nejdřív se musí pokusit zjistit, proč tu jsme.“

Pavant přikývl na souhlas. Počkal, až se taxík dostane trochu blíž, potom chvatně vstoupil do vozovky. Když ji přecházel, taxík zastavil. Pavant se otočil k řidiči. Reflektory jasně ozářily jeho obličej.

Seronga mezitím úkryt u staré, otlučené telefonní budky opustil a postavil se do vchodu pekařství, které již zavřelo na noc. Taxík zpomalil asi padesát metrů vpředu a zajel k obrubníku na straně, kde byl biograf. Skutečně z něj vystoupila jakási žena. Chvilku hovořila s řidičem, potom se volnou chůzí vydala zpátky k biografu. Taxík odjel. Žena biograf minula, šla dál asi třicet metrů, tam se otočila a vracela se.

Seronga hořel nedočkavostí. Klekl si na levé koleno a z kožené pochvy na pravé holeni vytáhl lovecký nůž s třiadvacet centimetrů dlouhou čepelí. Obnaženou čepel zastínil levou rukou, nechtěl riskovat, že se zaleskne ve světle uliční lampy nebo reflektorů nějakého projíždějícího auta. Pomalu se zvedl. Nůž držel za zády. Sledoval, co žena dělá.

Znovu procházela kolem biografu. Tentokrát se rozhlédla přes ulici. Serongovi bylo jedno, jestli uvidí, že tam někdo je. Důležité bylo, aby ho neviděla zřetelně. Musela by dojít až k němu, aby poznala, jestli je jáhen, a jestli patří k tomu druhému, kterého viděla. Obrana je snazší než útok. Útočník vždy používá sílu. A jakmile se tato síla projeví, odhalí se i slabosti. A tam bránící se člověk udeří.

Žena prošla pod lampou. Nyní Seronga poprvé spatřil její obličej. Bylo jí něco kolem pětatřiceti let. Nevypadala nijak znepokojeně. A také zřejmě s sebou nemá nikoho dalšího. Možná, že neočekává, že by se jí tu mohlo něco stát.

Anebo je chytřejší, než jsem byl ochotný jí přiznat, pomyslel si Seronga.

Zastavila se a pohlédla na rukou psanou kartu, opřenou v okně pokladny kina. Podívala se na hodinky. Chovala se jako člověk, který čeká, že se někdo ukáže.

Aby ji vzal do biografu, napadlo Serongu.

Viděla jen jednoho jáhna. V taxíku je musela vidět oba. Možná čeká, až se objeví ten druhý. Anebo počká, až začnou chodit lidé do biografu, a do uličky půjde teprve potom.

Ať tak či onak, Seronga neměl čas čekat. Někdy musí i obezřelý voják zaútočit.

S nožem skrytým za zády vykročil z vchodu pekařství a dlouhými kroky se vydal k uličce.

43 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 17.31

María Cornejová pracovala v Interpolu dost dlouho na to, aby poznala, kdy se na ni chystá léčka.

Během jízdy po hlavní silnici vyslechla rozhovor mezi Parisem Lebbardem a tím druhým taxíkářem. Když skončili, Lebbard jí pověděl, na co se jeho druh vyptával. María tedy věděla dvě věci. Za prvé, že oba jáhnové kamsi jedou a chtějí se vyhnout sledování. A za druhé, že budou dávat pozor, co udělá ona.

Když dojela do Maun, přesvědčení, že oba na ni chystají nějaký velmi důkladně promyšlený plán, ještě zesílilo. Během let se účastnila desítek seminářů Interpolu, pojednávajících o „sestavování profilů". Semináře začala navštěvovat v době, kdy se tento obor teprve rodil pod názvem „studie psychologického vyhodnocování". Lidé, kteří spáchali zločin, nebo kteří se obávají, že jsou ze zločinu podezříváni, se před těmi, kdo by je mohli chytit, skrývají, pokud se ovšem nejedná o sociopaty, kteří dychtí po otevřeném střetu. Když ty dva muže viděla na letišti, nevypadali nijak nezvykle útočně ani neopatrně, přesto však si ten jáhen dal záležet, aby na ni upřel zrak, když přecházel ulici. To znamenalo jediné: chtěl, aby na něj dobře viděla. Aby ho sledovala. A i to může znamenat jediné.

Chtějí ji odstranit z cesty. To, že se nedrželi v skrytu, že ji pozorovali, naznačovalo, že nemají moc času nazbyt. Jejich jednání Marii napovědělo, jak reagovat. Rychle si situaci obhlédne a potom bude jen tak zabíjet čas. To je donutí vylézt na světlo.

Jáhen nepochybně chce zjistit, jestli za ním půjde do uličky vedle biografu. V ní o kus dál" stálo nákladní auto. Možná je jejich. Anebo se mají v kině sejít s někým dalším. Člověk, který přešel před taxíkem, nebyl Leon Seronga. Seronga je pravděpodobně ten, který přihlížel z druhé strany ulice. Bylo jí jasné, že ji nepovažují za ostřílenou pracovnici rozvědky.

Rozhodla se čekat před biografem. Tak může pozorovat uličku i muže ve vchodu pekařství přes ulici. Byl tu však časový limit. Přečetla si program za oknem pokladny. Brzy se začnou scházet lidé na představení. Zákony ohledně žen, potulujících se po ulici, jsou v Maun přísné. Pokud se nic nestane do šesti, bude muset jít do té uličky a doufat, že tam ji nikdo neuvidí. Nechtěla riskovat střet s policií. Kdyby se jáhnové rozhodli proklouznout, nemohla by je pak sledovat.

Naštěstí až do šesti čekat nemusela.

Muž, stojící ve vchodu do pekařství, náhle vykročil směrem k ní. Na rukávu měl krev. Když procházel pod lampou, poznala, že to je Leon Seronga.

Sel tak, aby bylo zřejmé, kam míří. Oči přitom upíral na Mariu. Okamžitě poznala, že má zbraň, paži držel ztuhle podle boku, namísto aby se mu kývala. Nevěděla, je-li to pistole nebo nůž.

Vyčkávala vedle biografu, předstírala, že si muže nevšímá. Kdyby se otočila a šla proti němu, třeba by to bral jako výzvu a mohlo by ho to nějak vyprovokovat. Možná si ani není jistý, jestli ji vůbec zajímá. To, jak se k ní takhle rozhodně blíží, může být zkouška.

Pokud ano, María měla pro něj překvapení. Nemělo nic co dělat s pepřovým sprejem, který držela v dlani. V případě potřeby by ji mohl ochránit. Kvůli tomu sem však nepřišla. Potřebuje Serongu obezřetně a přesně vést tam, kde ho chce mít. Musí jí prozradit, kde je otec Bradbury.

Kolem projíždělo s hlasitým klapotem nákladní auto. Seronga zvolnil krok. Za autem jeli dva muži na bicyklech. Když ho minuli, šel dál.

María pohlédla směrem k uličce. Pokud mohla tvrdit, nikdo tam nestál. To bylo důležité. Nechtěla, aby se k ní někdo blížil ze dvou stran. Tihle lidé mívají jednoho či dva komplice, čekající v nějakém jiném domě nebo v jiné postranní ulici.

Seronga byl nyní asi pět metrů od ní. María počkala, až se ta vzdálenost zmenší na polovinu. Nyní ho dostane k tomu, aby udělal, co chce ona. Potřebuje, aby ji dovedl do té uličky.

‚Já vím, že jste biskupa nezabili,“ pronesla.

Seronga se zarazil. „A kdo?“

„Nevím.“ O snímcích, které pořídila, mu nechtěla povědět. Zatím ještě ne.

„Vy patříte k těm španělským vojákům?“

„Ne.“

„Tak kdo tedy jste? Proč jste nás sledovala?“

„Chci vám pomoci.“

„Proč?“ Serongy se začínalo zmocňovat napětí a netrpělivost.

„Protože věřím v to, co děláte,“ zalhala.

Seronga zaváhal. María už toho nechtěla nijak moc víc říkat. Potřebovala probudit jeho zvědavost do té míry, aby ji vzal s sebou. Potřebovala, aby jí důvěřoval.

„Chci vám pomoci, i když jste mě chtěl přimět, abych vašeho partnera sledovala do té temné postranní uličky,“ řekla. „I když schováváte za zády zbraň.“

„A vy snad nejste ozbrojená?“ opáčil.

Otevřela dlaň. „Čistě obranný nástroj.“ Zvedla paže. Jen si to klidně zkontrolujte. Nic dalšího nemám.“

Seronga se ohlédl k uličce. „Dobrá. Jděte přede mnou a dělejte, co vám řeknu.“

María kývla na souhlas. Potom vykročila k uličce. Její kývnutí neplatilo Serongovi.

44 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 11.18

María Cornejová slíbila Miku Rodgersovi, že se mu ozve hned, jakmile bude vědět, kam Leon Seronga směřuje. Podle mapy v Rodgersově počítači by María už měla být ve městě. Generál se snažil zapudit obavy. Je to profesionálka, bohužel pořád ještě profesionálka pracující až příliš na vlastní pěst.

Po Mariině telefonátu se Rodgers radil s McCaskeym a Herbertem. Připojil se k nim ještě Lowell Coffey. Měl v úmyslu je upozornit na možná porušení mezinárodního práva při jejich akci.

Hovořili o tom, že by přizvali ku pomoci někoho z FBI, Interpolu nebo CIA. Jediné přispění se dalo očekávat od prostředků elektronické špionáže, které měla CIA. Ta mohla poskytnout záznamy z monitorování bezdrátového spojení v oblasti. Rodgers řekl Herbertovi, ať o monitorování požádá. Obstarají ho odposlouchávací stanice na amerických velvyslanectvích v Gaborone a v Kapském Městě. Byly to sice operace pro jednoho člověka, něco se však přece jen mohlo ukázat.

Nově vzniklý útvar agentů v terénu měl na starosti Rodgers, ten však zajištěním těchto záležitostí pověřil Herberta.

„Vy tyhle věci, kdy po někom něco fofrem chceme, umíte podat jemněji než já," argumentoval.

„Na tom nic není," odtušil Herbert. „Stačí pěkně pokorně poprosit a přitom trochu přitvrdit hlas."

„Člověk jen zírá, co všechno Bob v tom svém diplomatickém arsenálu má. To se hned tak nevidí," poznamenal Coffey.

„Lowelle, to *je* můj diplomatický arsenál. Tohle, a hrozba, že vystoupím v investigativním pořadu *The Dugout* a řeknu jména všech těch ksindlů, co shánějí volební hlasy a výnosné fleky, místo aby se starali o své voliče."

„*Dugout...?*" odfrkl pohrdlivě Coffey. „Ten ubreptaný Matt Christopher nenechá nikoho říct víc než tři slova, a už ho utne."

„Víc než tři slova ani nepotřebuju," prohlásil Herbert. „„Barbara Foxová, byrokrat'. To je můj *dlený* diplomatický arsenál. Zapíchněte rostlinku do země, a ona už zakoření sama. To máte stejné, jako když u soudu advokát něco pronese, a soudce řekne porotě, aby to ignorovala. Tak se to dělá, ne? Lidi akorát potřebujou slyšet můj klidný hlas před tím, než Matt začne zmateně blábolit."

Coffey se zasmál.

Rodgers si o sobě nikdy nemyslel, že by byl nějaký zvláštní diplomat. Byl taktik a velitel. A v téhle chvíli se necítil kompetentní ani v jednom, ani v druhém.

Největší starosti mu dělalo, že María stále ještě nemá nikoho ku pomoci. Aideen Marleyová a David Battat sice již do Gaborone přiletěli, Aideen však volala, že do Maun jedou autem. Cesta potrvá několik hodin.

Rovněž se obával, že Aideen s Battatem nakonec skončí na nesprávném místě. Všichni předpokládali, že Seronga míří do Maun. A co když ne?

Krátce poté, co schůzka skončila, Rodgersovi konečně přišel telefonát z Botswany. Uskutečnil se přes Mariinu kartu. Volající měl správné identifikační číslo, kterým se dostal do interního telefonního seznamu Operačního centra. Když se tak stalo, volajícímu stačilo zadat jméno Mika Rodgerse, a dostal jeho linku. Bez identifikačního čísla musel hovor jít přes ústřednu, a ústředna tak mohla elektronicky určit místo, odkud hovor jde. Tím se hovory různých neodbytných lidí omezily na minimum.

Volající však nebyla María.

Ten člověk se ohlásil jménem Paris Lebbard. Rodgers to jméno neznal, a přizvuk volajícího zněl téměř jako kdyby mluvil Egypťan.

„Čím mohu sloužit, pane Lebbarde?“ Nic víc Rodgers neřekl. María kartu ztratila, nebo jí ji někdo ukradl. V tom případě Rodgers nechtěl, aby volající věděl, ke komu se dovolal, nebo kdo María je.

Jsem řidič vaší přítelkyně Maríi,“ odpověděl Lebbard. „Tady v Botswaně. Dala mi svou kartu a vaše číslo.“

Je María v pořádku?“

„Kývla na mě na znamení, že je.“

„Kývla? Nerozumím.“

„To bylo naše domluvené znamení,“ odpověděl Lebbard. „Vysadil jsem ji, chtěla se sejít s tím člověkem z letiště. Potom jsem zaparkoval za rohem a nepozorovaně se vrátil za ní. Díval jsem se, když s ním mluvila. Kdyby nekývla, šel bych na policii a tam ohlásil únos.“

„Chápu.“ Generála zaplavil stejný nitro spalující pocit, jaký zažíval v Kašmíru, a který mu říkal, že možná jednal bezohledně. Přání mít na místě někoho, kdo by s Maríou spolupracoval, se nyní změnilo v zoufalou nutnost.

„Říkala, že si budete dělat starosti, pane,“ dodal Lebbard. „Ale já jsem si ji moc oblíbil. A vím, že má manžela, který ji miluje. A taky, že se snaží udržet v Botswaně mír. Kdybych se bál o její bezpečnost, býval bych hned šel pro pomoc.“

Rodgerse zcela nepřesvědčil, ale informace od lidí z terénu nemohl odmítnout. A Paris Lebbard byl v téhle chvíli jediný člověk v terénu, se kterým má kontakt.

„Děkuji, pane Lebbarde.“ Rodgers se otočil ke klávesnici a přichystal se ke psaní. „Můžete mi říct, jak ten člověk vypadal?“

„Byla tma a já byl daleko, do obličeje jsem mu neviděl, ale byl oblečený jako křesťanský kněz.“

„Kam šli?“

„K jeho nákladnímu autu, zaparkovanému v ulici Bath. Potom odjeli.“

„Kdy to bylo?“

„Není to ani pět minut.“

„Popsal byste mi to auto?“

Jistě, jelo kolem mě. Byl to chevrolet, starý možná deset let. Kabina vypadala, že je olivově zelená, pomačkaná a dost zrezlá. Na korbě měl plachtu, ale na boku žádný nápis.“

„Poznávací značku nemáte?“ zeptal se Rodgers, zatímco si popis zaznamenával.

„Ne, byla zablácená.“

„Netušíte, kam mohli jet?“

„Těžko říct, nejeli na hlavní silnici, jen po místních.“

„Takže...?“

„Řidič určitě nechtěl, aby ho někdo sledoval. V noci a po vedlejších prašných silnicích bude projíždět jen vesnicemi. Kdyby se na něj někdo pověsil, poznal by to.“

„Kterým směrem jel?“

„Na sever. Ale je tu jedna taková věc.“

Jaká?“

„Už přes týden tu nepršelo, a to bláto nebylo jen na poznávací značce, ale i na blatnících, pneumatikách, na bocích i na zástěrkách. A bylo to černé bahno, takové, jaké je kolem močálů na severu.“

Tohle bylo velmi důležité. Popis auta, místo, kde se nachází, směr jízdy a možný cíl cesty Rodgers neprodleně poslal elektronickou poštou Stephenu Viensovi z Národního úřadu pro průzkum. Možná to auto zachytí družice. Kopii e-mailu poslal také Aideen Marleyové.

„Tohle nám hodně pomohlo, pane Lebbarde; máte ještě něco?“

„Ano. María mi dala ještě další instrukce.“

To Rodgerse překvapilo. Pousmál se. Řidič má všechno v mysli dobře uspořádané. A také na okamžik pocítil zadostiučinění. Rozhodl dobře, když pro tuto akci vybral Mariu. Na tohohle člověka očividně udělala nesmírný dojem.

„No, tak povídejte.“

„Nechala mi fotoaparát a počítačovou disketu, prý vám mám poslat nějaké snímky, co pořídila. A také prý možná budete vědět, kde nějaký počítač najít.“

„To vím. Kde teď jste?“

„V telefonní budce v Nhabe, dva bloky od východního břehu Thamalakane.“

Rodgers si načetl plánek Maun. „Výborně. Víte, kde je v centru Maun ekumenická kaple?“

„Samozřejmě, je to na západ od obchodního střediska. Kaple Boží milosti.“

„Ano. Jděte tam, a já zavolám někomu, kdo vás k počítači pustí. Poradíte si s tím?“

„María mi řekla, že mám disketu jen zasunout do počítače, a dál se
jen řídit instrukcemi na monitoru. V mapách čtu už léta, a řídit se návody umím moc dobře.“

„Fajn. Tak tam tedy jděte, pane Lebbarde, a já zatím zavolám na pár míst.“

„Ano, pane. A... María mi neřekla, pro koho pracuje. Je Španělka, a vy mluvíte jako Američan. Jste od Spojených národů?“

Rodgers nechtěl odpovědět bez toho, aby věděl, jak bude jeho odpověď přijata. „A kdybych byl? Potěšilo by vás to?“

„Hodně by mě to potěšilo, pane! Když jsem byl dítě, k nám do vesnice přišly zdravotní sestry od Spojených národů. Daly nám injekce proti neštovicím a obrně. Daly nám jídlo. A taky první čokoládu, kterou jsem kdy v životě jedl.“

Rodgers okamžik uvažoval. Chtělo se mu Parise Lebbarda potěšit. Ale nechtěl přitom spojenci lhát.

„Nejsme od Spojených národů, pane Lebbarde. Ale pracovali jsme s nimi.“

Zdálo se, že Botswaňan má radost. Rodgers tomu byl rád.

Možná, že přece jen má v sobě něco z diplomata.

45 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana pátek, 18.20

Když ozbrojenci odvedli otce Bradburyho do chýše, ani nezapálil lucernu. Poklekl vedle kavalce a modlil se. Potom se posadil na jeho kraj, upíral zrak do tmy a nechal mysl zatoulat se do bohaté minulosti a nejisté budoucnosti. Ať se zaměřila tím či oním směrem, vždy dospěla do stejného místa.

Život se skládá z řady voleb.

Již před lety došel otec Bradbury k poznání, že tím nejnebezpečnějším na světě je mít možnost volby. Jako třináctiletý dělal ministranta a zažil požár fary. Když prohrabával oheň v krbu, vylétl žhavý uhlík. Od něj chytla otevřená bible, hořící stránka spadla na koberec a v několika vteřinách byla místnost v plamenech. Chlapec se zoufale rozhlížel kolem. Nebyl čas, aby uvažoval o vině nebo si dělal výčitky. Snažil se rozhodnout, co by otec Sleep chtěl zachránit.

Fotografie? Knihy? Kameninové nádoby z vykopávek v Betlémě? Kolem něj se začínal rozlézat oblak černého kouře, a on se začal dusit. Po několika namáhavých nadechnutích již bylo téměř nemožné dýchat. Oči mu slzely a nic neviděl. A tehdy zjistil, jak snadné je rozhodnout, co je na prvním místě. Musí se dostat ven.

Před devětačtyřiceti lety měl Powys Bradbury na výběr, jestli má riskovat život. Tento přepych si nyní nemůže dopřát. Přesto však ještě nějaké možnosti na výběr má. Jistým způsobem jsou důležitější než rozhodnutí, co zachránit z hořící fary. Nejde o to, má-li uprchnout. Jde o to, jak přijmout svůj osud.

Ani Dhamballa, ani ten Evropan nijak nenaznačili, že je jeho život ohrožen, jenže bojovníci a jejich velitelé vyklízejí tábor. Již viděl, jak kolem lidé běhali ve chvatu sem a tam. Nyní už pobíhali překotně a s křikem. Odchod bude něco jako spěšný ústup.

A on je nadbytečné zavazadlo.

Stíny kolem připadaly otci Bradburymu zvlášť hluboké. Ve chvílích, kdy by měl rozjímat o duchovních věcech, uvažuje o věcech fyzických. Na rozjímání o duchovních záležitostech bude mít veškerou věčnost. Nyní je doba, kdy by se měl těšit z tělesné schránky dané mu Bohem, kochat se zázrakem smyslů - prostou skutečností, že dýchá, darem, který Bůh lidem vlastními nozdrami předal skrze Adama. Krásou srdce, pracujícího stálým, spolehlivým tempem; tím, jak vše funguje v zázračném jednohlasém souladu. Když o tom člověk uvažuje, vidí mistrovský kus Stvořitelova umění. Takový, jejž člověk nemá právo zničit.

Přesto však se lidé každý den navzájem zabíjejí a mučí.

A proto je zapotřebí takových lidí, jako je otec Bradbury. Násilí lze zarazit jen božím smírem.

Duchovního se zmocňovala lítost nad vyznavači kultu, kteří mohou zanedlouho dostat příkaz ho zabít. Nepřímo způsobí utrpení těm, které by býval mohl zachránit. Bojovníky litoval, ale také jim odpouštěl. Nebudou vědět, co činí. A tím, že nebudou vědět, nebudou se také nikdy upřímně kát. Nelze je spasit.

Myšlenky duchovního se přenesly od pouhých úvah na konkrétní svět kolem. Když přemítal o tom, jaké by mohly být poslední minuty jeho života, nebylo těžké si přiznat, že se bojí zemřít. Vpíjel do sebe krásu dokonce i tohoto těžce na něj doléhajícího prostředí a velebil moudrost, kterou Bůh projevil tím, že nechává lidi dožít se stáří. Bůh stvořil lidi tak, aby jejich smysly a těla vyhasínaly až s tím, jak plyne čas, čímž se jim jej dostává na to, aby si ze světa mohli stále víc vybírat. Jak stárnou, mohou vychutnávat, co jim vyhasínající smysly poskytují - co vidí, slyší, hmatají, ochutnávají nebo cítí. Bůh jim věnoval tuto volbu. Ukázal jim, jak se těšit z věcí jim blízkých, ba dokonce chovat je v lásce. Jeho úmyslem však nebylo život ukončit náhle. Proto do Desatera vložil přikázání, jež praví, že zabít je špatné. Otec Bradbury si přál poznávat možnosti volby dané Bohem v průběhu času.

Dveře chýše se rozlétly. Oba ozbrojenci se vrátili. Viděl jen jejich

obrysy, rýsující se proti světlu vzdálené lucerny. Držení jejich těl bylo nyní jiné. Kolena měli mírně pokrčená, ramena stažená dopředu. Vypadali víc útočně.

V rukou měli pistole.

Jeden z nich vešel dovnitř. Rozepnul kovové pouto na knězově kotníku a dloubl ho pistolí do boku. Byl to jediný příkaz, který mu dal.

Otec Bradbury vstal. Nohy se mu chvěly vyčerpáním a strachem. Musel se opřít o jeho rameno. Muž neuhnul.

„Děkuji vám."

Trvalo chvíli, než otec Bradbury dokázal stát pevněji. Kolena se mu třásla, stehna vypovídala poslušnost, ale zůstal stát.

Možnosti volby. Nedokázal myslet na budoucnost. Myslel jen na přítomný okamžik. Srdce mu tlouklo jako o závod, záda a šíji měl lepkavé potem, zesláblé nohy ho sotva unesly. Náhle ho však zaplavilo ohromení nad velikostí daru, který Bůh lidstvu dal. Cestou z chýše mu muž položil ruku na rameno. Potom ho přinutil kleknout. Ustoupil za něj.

Otce Bradburyho zamrazilo. Nevnímal nic, jen bušení srdce až kdesi nahoře v hrudi, a náhlý příval slz. Pohlédl vzhůru k večerním hvězdám. Byl vděčný za život, za veškerý život. Pokud je možné něco prožít mimo vlastní tělo aniž z něj člověk vystoupí, otec Bradbury to prožíval právě nyní. Cítil se naprosto smířený. Bůh možná takhle usnadňuje odchod člověka do smrti.

„Ne!"

Ten výkřik prolomil atmosféru toho okamžiku. Otec Bradbury pohlédl směrem, odkud se ozval. Dlouhými kroky k nim přicházel Dhamballa. Určitě objevil, co se stalo s telefonem.

Nebo se stalo něco jiného? Něco, co ho rozrušilo? Šel rychle, avšak nevypadal nepřátelsky.

„Dejte ty zbraně pryč!" přikázal. „Ten kněz půjde s námi."

Muž, stojící za otcem Bradburym, ustoupil dozadu. Duchovní cítil, jak se mu srdce, které mu stouplo až do hrdla, vrací zpátky, krev odplývala i ze spánků a končetin. Přestal počítat, kolik vydechnutí mu ještě ze života zbývá.

Dhamballa se zastavil před otcem Bradburym. „Proč jste ho chtěli zastřelit?" zeptal se.

„Řídili jsme se rozkazy," odpověděl muž.

„Rozkazy od koho?" „Od Leona Serongy." „Serongy?"

„Ano."

„On je tady?"

„Ne. Před pěti minutami volal, hovor přišel do vysílačky."

„Měl heslo?"

„Ano."

„A přikázal vám zajatce zabít?" vyptával se Dhamballa dál.

„Řekl mi, že to mám udělat já osobně, než odtud odejdeme."

„Řekl proč?"

„Ne, *houngane."*

Otec Bradbury i ve tmě viděl, že slova toho člověka Dhamballu zaskočila, poznal to z toho, jak zůstal ztuhle stát, z jeho nehybnosti i dlouhého mlčení.

„A tebe nenapadlo zeptat se ještě mě," řekl Dhamballa.

„Ty jsi náboženský vůdce," odtušil voják. „On je náš vojenský velitel." V jeho hlase zazněl odstín vzdoru.

„Ty jsi proti tomu rozkazu nic neřekl?" naléhal Dhamballa.

„Požádal jsem ho, ať jej opakuje, víc nic," prohlásil ozbrojenec.

Dhamballa k němu přistoupil blíž. „Víš, co se dnes stalo v Maun?"

„Ano, *houngane.* Zabili dalšího katolického svatého muže."

„Střelili ho zezadu do hlavy, jako bys to býval teď udělal ty," řekl Dhamballa. „Ta událost v Maun pro nás věci mění. Až se přemístíme do Orapy, musíme světu ukázat, že nejsme vrazi. Tenhle člověk musí s námi."

„Rozumím."

„Takže na to dohlédneš? Postaráš se, aby se tam bez úhony dostal?“

„Ano, *houngane*“

Jestli se ti Seronga zase ozve, dej mi vědět,“ dodal Dhamballa. „Odejdeme do hodiny.“

Dhamballa odešel a muži pomohli otci Bradburymu na nohy.

Cestou ke břehu prožíval zvláštní pocit, vědomí, že se vrátil zpět do svého těla. Opět vnímal únavu a horko. Dostavily se žízeň a hlad. Ale ať už k tomu, co se nyní odehrálo, mělo dojít proto, aby byl nyní statečný nebo zbožnější, otec Bradbury věděl jedno.

Bůh měl nějaký důvod k tomu, aby mu ukázal okraj věčnosti.

46 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana pátek, 18.42

Dhamballa zavřel dveře své chýše. Udivilo ho, jaká slabost se zmocnila jeho paží; když rozsvěcel lucernu, prsty se mu třásly. Připadal si vykolejený a jakoby kdesi daleko.

Vůdce vúdú nechtěl uvěřit, co mu bojovník řekl - že Seronga přikázal kněze zabít. Jak ho znal, podobný rozkaz by nedal. Nejenže to byl příkaz krvežíznivý, příčil se také všemu, za co se staví mírová revoluce, kterou chtějí uskutečnit.

Přesto - znáš Serongu doopravdy? tázal se sám sebe. *Je to důstojník, a důstojníci touží po povýšení, po moci.*

O tom však nyní nesmí přemýšlet. Je čas odsunout hmotný svět stranou a nechat promlouvat bohy.

Ze stolu vyňal skříňku, postavil ji na rohož, klekl si vedle ní a zvedl víko. Opatrně vytáhl kousek bílé látky. Položil látku na rohož a rozvinul ji. Uvnitř bylo pět kuřecích kostí. Kuře, zdroj obživy a pramen úrodnosti, je pro vyznavače vúdú posvátné. Kosti Dhamballa sám vysušil, když se začal učit umění *hounganu.* Vystavil je žhavému slunci a nechal v horkém písku, jež z nich vytáhly veškerou vlhkost, až ztvrdly jako slonovina.

Znovu sáhl do skříňky a vyňal z ní váček. Rozvázal šňůrku a vzal do prstů špetku kukuřičného prášku. Prášek, nazývaný *ma-veve,* má přímou spojitost se zdravím a s úrodnou zemí. Rozestřel jej na látce a nad ním postavil věžičku ze tří kostí. Zvláštní označení, vruby od jednoho konce ke

druhému, měla jen největší z nich. Zbývající dvě si vložil do dlaní a jemně je mezi nimi válel. Zavřel oči. Hluk při vyklízení tábora mu nyní připadal vzdálený. Válení kostí mezi dlaněmi přivádí vyznavače vúdú to stavu podobného transu. Dhamballův učitel umění *houganů* mu kdysi řekl, že skutečným médiem je člověk, tyto kosti jsou prostě jen jakýsi totem, na který se *houngan* soustředí a který vede jeho ducha. Během této krátké cesty nevypovědí o budoucnosti nic dopodrobna, spíš čtou v proudech řeky lidského snažení. Předpovídají, kam tyto proudy povedou. Podrobnosti musí objevit už sám *houngan* prostřednictvím skutků a meditace.

Dhamballa pustil kosti z dlaní. Zatímco jsou ve vzduchu, bohové na ně dýchají. Dhamballa cítil ten dech, ženoucí se kolem něj. Obě kosti dopadly na ostatní tři.

Nyní Dhamballa otevřel oči. Zkoumal polohu kostí. Potvrdila jeho obavy.

Až do dnešního večera kosti vždy dopadly do polohy, která vypovídala o mírumilovných zkouškách, jimž budou on i jeho protivníci vystaveni. Zkouškám náboženského odhodlání, filozofie a vytrvalosti. Kosti ukazovaly buď k měsíci nebo ke slunci a předpovídaly, zda těžké chvíle přijdou během noci nebo ve dne. Ukazovaly k východu, západu, severu či jihu a vypovídaly, z kterého směru těžkosti a překážky přijdou.

Nyní se však cosi změnilo.

Věžička z kostí se sesula tak, že se všechny tři navzájem překřížily. To znamenalo, že pro vůdce vúdú nadchází údobí chaosu.

Ještě zbývalo celé to opakovat dvakrát. První vrh mu pověděl, jaká bude budoucnost, když se proudy budou ubírat nezměněným směrem. Druhý ukáže, jestli lze běh událostí změnit. Pokud kosti dopadnou přesně stejně jako předtím, je budoucnost pevně určena. Než na ni však dojde, Dhamballa musí udělat ještě něco.

Vzal do ruky největší z kostí, tu s hrubými vruby na povrchu. Vytrhl si vlas, pečlivě jej protáhl malým zářezem na konci kosti a zbývající část omotal kolem vrubů. Ty představovaly oči, srdce, břicho a slabiny. Volný konec vtlačil do výřezu na druhém konci kosti. Když byl hotov, vzal ostatní čtyři a všechny je jako hrací kostky vrhl na látku.

Dopadly na kost s vlasem.

Bohové mu sdělují, že chaosu může zabránit jen on. Celé břímě musí vzít na sebe. Musí se s událostmi vypořádat a přijít s řešeními.

Vůdce vúdú shrnul kosti dohromady, vzal je do ruky a vrhl potřetí. Tento vrh mu poví, jestli je možné najít řešení chaosu. Také naznačí, zda řešení může být mírové, nebo zda bude nevyhnutelné uchýlit se k násilí. Žádnou modlitbu neodříkával; bohové jsou od toho, aby radili, ne aby naslouchali.

Když kosti zůstaly nehybně ležet, naklonil se dopředu. Nebudou-li se navzájem dotýkat, je možné mírové řešení. Nebylo tomu tak. Dvě kosti ležely podle sebe. To znamenalo, že někteří ze zúčastněných nemají v úmyslu postavit se proti němu ani proti sobě navzájem. Další dvě ležely napříč přes prvek představující Dhamballu. Bohové mu říkají, že mírové řešení je sice možné, ale tito zúčastnění budou proti tomu.

Zadíval se na látku pozorněji. Nejmenší z kostí ležela přímo přes vrub představující jeho srdce. To mu sdělovalo cosi významného.

Jeho největším nepřítelem bude ten, od koho by se toho rovněž nejméně nadál. Až dosud by si býval myslel, že to bude Leon Seronga. Ale pokud ho nezradil Princ, musí to být někdo jiný. Genet je pryč, a v dole nebude. Přesto však jemu a jeho společníkům hrozí značná ztráta, jestli Dhamballa neuspěje. V opačném případě se na světovém trhu stanou výlučnými obchodníky s botswanskými diamanty. Získají polovinu z pěti set milionů dolarů, které diamanty přinesou.

Dhamballa vzal do ruky kost s vlasem, opatrně jej stáhl a odhodil stranou. Nyní kost představovala fetiš, jakousi nahrubo zhotovenou podobu loutky, panenky, jež může ovlivnit jeho vlastní život. Kdyby kost zlomil nebo ji uzavřel v temnotě, ony nepříznivé následky by dopadly na něj. Setřásl z látky kukuřičný prášek, kosti do ní zabalil a uložil je zpátky do skříňky. Za chvíli opustí chýši a připojí se ke svým bojovníkům. Nejprve poklekl na rohož a pokoušel se nalézt v sobě vnitřní rovnováhu. Nesmí se nechat svést hněvem nebo strachem.

Neočekával, že se věci vyvinou tak, jak se vyvinuly. Avšak jeden ze základních prvků učení vúdú praví, že nic není zaručené. I proroctví či magie se mohou mýlit, je-li ten, kdo je praktikuje, nedbalý nebo nesoustředěný.

A tahle situace tuje., pomyslel si.

Nebude mít čas, aby získal větší počet následovníků. Aby ho lidé brali na vědomí natolik, že si ho povšimnou i média. Aby vládě ukázal mocnou, sjednocenou sílu. Aby se domohl toho, že lid Botswany ne-

bude veden k uctívání nových bohů. Aby trval na tom, že vliv na průmysl budou mít Botswaňané, nikoli cizinci. Dokonce si nebyl jistý ani tím, zda ho nezradil velitel jeho bojovníků.

Nic není zaručené, jedno je však jisté, pomyslel si. Musí jít do dolu. Musí kázat, tak jak má v plánu. Stále je tu možnost, že kolem sebe shromáždí věrné. Možná zažehne pochodeň, jejíž plamen přivede ostatní na jejich stranu. Bude-li mít štěstí, může jich shromáždit dostatečný počet, který armádu udrží stranou mírovými prostředky. V případě neúspěchu bude na Dhamballu spáchán atentát. Pokud ho nezastřelí, i tak bude zatčen a souzen člověk jménem Thomas Burton. Jeho slova umlčí političtí vůdci, a věc, za kterou bojuje, překroutí vládní advokáti. Potrvá léta, než hnutí vúdú dostane novou možnost předstoupit se svou záležitostí před lid.

A pro něj už žádná další možnost nebude.

47 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 12.00

Matt Stoll kdysi Paulu Hoodovi vyprávěl o „elektronovém faktoru“. Hood si myslel, že takové znalosti nikdy nebude potřebovat. Mýlil se, jako ostatně v mnoha jiných věcech.

Lekce z této oblasti se mu dostalo před dvěma měsíci. Vedení vzalo Hooda na večeři u příležitosti jeho narozenin. Ann napadlo uspořádat potom ještě oslavu v hostinci nedaleko Fordova divadla. Seděli v boxu v prázdném baru a tam se k nim připojili Bob Herbert, Stephen Viens a Lowell Coffey. Přišel i Stoll, třebaže nepil. Říkal, že se rád dívá, když pijí druzí.

„Proč?“ zajímala se Ann.

„Rád se dívám, co se z nich stane.“

„To zní trochu povýšenecky,“ poznamenala.

„Vůbec ne. Nedá se tomu vyhnout. Každý člověk a každá věc mají dvě povahy.“

„Myslíte tím i sebe?“ zeptal se Herbert.

„Jistě.“

„Něco jako ten starý Superman, Clark Kent?“

„Existují ustrašená nebo hrdinové, dobromyslní nebo bestie, nespočet jin a jang,“ odtušil Stoll.

Jo?“ poznamenal Herbert. Zvedl svou sklenici s pivem a pokynul jí směrem ke Kapitolu. „Znám lidi, co smrdí na dálku pořád a ze všech stran, vřelé díky, senátorko Foxová, vy zrádná paní Hydeová, osekávačko rozpočtů!“

„Byla taky milující matkou,“ podotkl Stoll.

„To vím. Pomohli jsme jí zjistit, co se stalo s její dcerou, pamatujete?“

„Pamatuju.“

„A zdá se, že ona na to zapomněla.“

„Nezapomněla. Právě tohle je ona dvojakost, fakt, který patří k životu,“ odporoval Stoll. Je to výsledek působení fyziky.“

„Fyziky?“ zeptal se Hood. „Ne biologie?“

„Všechno končí u fyziky,“ opáčil Stoll. Já tomu říkám ‚elektronový faktor'.“

„To je vaše vlastní teorie?“ zajímal se Herbert.

„To není teorie.“

„Ne. On řekl, že to je ‚fakt, který patří k životu',“ upřesnila Ann; usmála se a poklepala Herberta po zápěstí. „Fakta nejsou teoretická.“

„Tak pardon,“ řekl Herbert. „No fajn, Matte, tak nám něco o tom svém elektronovém faktoru povězte.“

Je to prosté. Když elektron dělá to, co mu přísluší - obíhá kolem jádra atomu -, neuvědomujeme si, že tam je, je to pouhý oblak sil. Když ale elektron zastavíme, abychom ho zkoumali, to, co zkoumáme, pak už není elektron.“

„A co to je?“ zeptal se Hood.

„V podstatě jakýsi elektron ‚Hyde',“ odpověděl Stoll. „Elektron je definovaný tím, co dělá, ne tím, jak vypadá nebo kolik váží. Vytrhněte ho z jeho přirozeného prostředí, z jeho dráhy, a je z něj částice, která nemá co na práci.“

Dál Stoll vysvětloval, že všechno v přírodě se projevuje jako osobnost s dvojakými rysy. Lidé prý můžou být v kteroukoli dobu jedno či druhé. Milující nebo rozzlobení, bdící nebo spící, střízliví nebo opilí. Nikdy však obojí najednou. Prohlásil, že tu změnu rád pozoruje. Chce vidět, jestli se někdy najde někdo, kdo dokáže být obojím současně.

Jistě,“ poznamenal Herbert. „Co třeba být otravný a nudný?“

Stoll důrazně prohlásil, že ani k tomuhle nedochází současně. On, vědec, očividně Herberta otravuje. Proto se Herbert nenudí. A pokud Stoll snad nudí někoho jiného, je to čistě spekulace. A jestli je nenudí, pak je tedy neotravuje.

Ann už litovala, že s tímhle předmětem hovoru přišla. Objednala si další chocolate martini, Herbert další pivo.

Hood jen dál střídmě upíjel své světlé pivo. Ten hovor ho fascinoval.

Teď si na něj vzpomněl proto, že on sám je nyní onen elektron. Nehybný elektron. Elektron bez užitku.

Stál v malé umývárně vzadu za kanceláří. Dveře byly zavřené. Fyzicky byl izolovaný přesně tak, jak si také vnitřně připadal. Opláchl si vodou šíji a podíval se do zrcadla na malé skříňce s léky. Bylo to neuvěřitelné, ale v téhle chvíli měl před sebou jediné rozhodnutí - zda jít na oběd do nevalného místního bufetu, nebo do pizzerie. A přitom ani neměl nijak zvláštní hlad. Prostě bude aspoň něco dělat.

Izolovaný a k nepotřebě, říkal si. *V pětačtyřiceti letech.*

Mike Rodgers řídí operaci v terénu. Bob Herbert se zabývá shromažďováním informací a kontaktem s Edgarem Klineem. Matt Stoll je vedoucím elektronické špionáže. Liz Gordonová vypracuje podrobnější psychologické profily Dhambally a Leona Serongy.

Rozpolcený byl i bývalý účetní v něm. Rozpočet za něj osekala sama senátorka Foxová. On tu může klidně zůstat po celý zbytek dne, a všechno si poběží krásně dál. Ani jeho asistent Bugs Benet, Bůh mu žehnej, nesedí naprázdno, má na starosti podrobnosti operace, papírování, elektronickou poštu, kterou předtím zpracovával ředitel. Benet si dokonce našel čas na to, aby se ujal některých záležitostí s tiskem, které předtím vyřizovala Ann Farrisová.

Náhlé odcizení Hood nepociťoval jenom vůči svému úřadu. V této chvíli jeho děti jedí oběd, který jim připravila matka. Bývaly doby, kdy věděl, co v těch sendvičích je. Nebo jaké džusy jsou v krabičkách. Jakou svačinu děti dostávají. Jakou značku čipsů. S kým budou sedět ve škole. Hergot, a teď nezná ani jejich rozvrh hodin.

S něčím z tohoto všeho má co dělat jejich věk; už nejsou na základní škole. S něčím mají co dělat okolnosti. Hood už s nimi nebydlí. Kdyby dětem každé dopoledne volal a ptal se, co mají k obědu, nechápaly by to jako snahu o udržení kontaktu. Myslely by si, že je divný.

Ať už tohle vše je něco jako momentální utišení větru na moři anebo stín vrhaný věcmi, které přijdou, Hood musí něco udělat. Zeštíhlené Operační centrum stále ještě hledá cestu po hmatu, tápe. Jeho rozdělená rodina stále ještě hledá svou novou totožnost. On musí dělat totéž. Jestli tu dnes odpoledne bude klid, mohl by sednout do auta a zajet vyzvednout Harleigh a Alexandera ze školy. Nebo by mohl s nimi

zůstat a dívat se, jak Alexander hraje kopanou, pokud právě nepodniká něco jiného.

Právě se chystal ošplíchnout si vodou oči, když telefon v umývárně pípl. To se možná Lowell Coffey nudí a pomýšlí na to, že půjde na oběd.

Volal Mike Rodgers.

„Máte čas?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Možná budeme muset tu operaci v Botswaně popohnat,“ sdělil mu generál. „Za dvě minuty se sejdeme v Tanku.“

„Hned tam jdu.“ Hood zavěsil, otřel si šíji a utáhl uzel na kravatě. Otevřel dveře.

A zaplať pánbůh, zase se rozhýbal.

48 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 19.00

Světla Maun se vytratila, pohlcena prachem rozvířeným koly nákladního auta. Na prašných silnicích za městem sebou vůz všelijak házel a divoce poskakoval.

V kabině byla tma. María Cornejová seděla vtlačená mezi řidiče a Leona Serongu, Pavant seděl vzadu na korbě. Byl ozbrojen puškou, na očích měl infradalekohled.

Leon Seronga se spojí se základním táborem. Učiní tak, až dojedou k místu, kde se silnice rozdvojuje. Jedna odbočka vede na sever k močálu, druhá na západ k diamantovému dolu. Leon potřeboval vědět, kde se s ním Dhamballa chce setkat. Jeden příslušník Křovinných zmijí odposlouchával vojenské a policejní frekvence. Seronga si byl jistý, že Dhamballa se už doslechl o zavraždění biskupa. Rovněž ho potřeboval ujistit, že on s tím nemá nic společného.

Auto ujíždělo tmou. Seronga se otočil k ženě vedle sebe.

„Měl bych se představit?“ zeptal se. „Nebo už víte, kdo jsem?“

Jste Leon Seronga, velitel Křovinných zmijí.“

„Odkud tohle všechno víte?“

„To vám nemůžu říct.“

„Moc sdílná tedy nejste,“ poznamenal Seronga.

„Nejsem tu od toho, abych byla sdílná. Vám musí stačit, když budete vědět, že můžu pomoci.“

„Tím, že zjistíte, kdo biskupa zabil,“ dodal Seronga.

„Už jsem podnikla kroky k tomu, abych přišla na to, kdo střílel.“

„Můžete mi říct jaké?“

„Udělala jsem snímky letiště a zařídila, aby se analyzovaly. Doufám, že se mým kolegům podaří totožnost toho letadla vysledovat.“

„Kolegům ve Španělsku?“ vyzvídal Seronga.

María neodpověděla.

„Ak *použijete* tu informaci k tomu, abyste nám pomohla?“

„Řekla jsem, že ji použiju k tomu, abych vás očistila,“ odtušila María. „Nic víc.“

„To nám pomůže,“ prohlásil důrazně Seronga.

María hovořila dál jako by ho neslyšela. „Ale se mnou počítejte jen tehdy, když zase vy mi dáte to, co chci já.“

„A to je...?“

„Musíte propustit svého zajatce, otce Bradburyho.“

„A co když to není možné?“

„Všechno je možné,“ odtušila.

„Ale vaše spolupráce závisí právě na tom?“

„Naprosto.“

„Bohužel já sám nemám takovou pravomoc, abych mohl slíbit to, o čem vy říkáte, že je možné,“ sdělil jí Seronga.

„Tak si ji obstarejte.“

„To nepůjde jen tak.“

„Kdyby bylo politické povstání snadné, uskutečnil by ho kdekdo,“ opáčila María. „Bez mého přispění vaše hnutí skončí v několika dnech.“

„A tím jste si zřejmě jistá.“

„Ano.“ María na něj pohlédla. „A ten konec si přejí ti, kdo dali příkaz k usmrcení biskupa. Atentát na amerického preláta je jen zahajovací tah. To, co bude následovat, když nedosáhnou svého, si můžu jen představovat.“

„A říkáte, že nemáte tušení, kdo to je?“

„Vůbec žádné.“

„Kdybyste to věděla, pověděla byste mi to?“

„To nevím,“ přiznala María.

Seronga se opřel. Vyhlížel ven postranním okénkem. Tenký bledý povlak kalil světlo měsíce a rozmazával jeho obrysy do jakéhosi rozpliz-

lého útvaru. To vystihovalo situaci. Nic se nyní nejeví v ostrých konturách. Kromě té ženy. Má sebedůvěru gepardice. Otočil se zpátky k ní. „Co víte o našem hnutí?“ zeptal se. Pokrčila rameny. „Moc ne.“ „Tak já vám o něm povím.“ „Proč?“

„Možná vámi pohne poznání, jak je naše věc spravedlivá,“ odpověděl Seronga. „Mnou pohnulo.“

„Pane Serongo, já jsem z Madridu. Slyšela jsem argumenty baskických separatistů i monarchistů z Kastilie, všechny byly velmi vášnivé a občas i přesvědčivé. Když však ti lidé porušují zákon, je mi jedno, co prohlašují. Vypořádám se s nimi.“ Pohlédla na Serongu. „Jsem tu proto, abych se postarala o propuštění otce Bradburyho. To je zase *moje* spravedlivá věc. A nedám se zastavit. Pokud chcete mou pomoc, tohle je její cena.“

„Co když spolupráce s námi je pro vás jediná možnost, abyste přežila tuhle noc?“ opáčil Seronga. Neměl rád, když mu něco přikazuje někdo, koho si ještě nijak necení.

María pohlédla dopředu. V následujícím okamžiku dupla řidiči na nohu. Plynový pedál se zabořil do podlahy a auto prudce poskočilo vpřed. Kabinu zaplnily výkřiky Njo Finna, zoufale zápasícího s volantem. Současně María vrazila svůj dlouhý nehet na palci Serongovi do důlku pod hrdlem, těsně nad hrudní kostí. Pokoušel se Mariu odstrčit, María se však volnou paží zapřela o řidičovo rameno. Njo Finn byl tak přitlačen ke dveřím kabiny, a čím víc se Seronga vzpíral, tím silněji María tlačila na Finna. Nemohl nějak zasáhnout a současně řídit.

María zatlačila větší silou. Seronga se začal dusit. Cítil, jak její dlouhý nehet proniká kůží.

Zvedl obě paže. María pustila jeho i Finna. Sundala nohu z plynového pedálu.

„To bylo šílenství!“ zaječel Finn. „Málem jsem vrazil do stromu!“ Pavant bušil zezadu do kabiny. „Co to tam je? Děje se něco?“ „Nic, všecko je v pořádku!“ zakřičel Finn. Pohlédl na Serongu. „Nebo není?“ Seronga přikývl. Finn pohlédl na Mariu. Ta neodpověděla.

„Beru to od dámy jako ‚ano'.“ poznamenal Finn.

Všichni tři seděli mlčky. Seronga pomalu zvedl pravou ruku, nechtěl Mariu vyprovokovat nějakým prudkým pohybem. Dotkl se prstem hrdla; měl na něm krev. Spustil paže k bokům.

„Pane Serongo, kdysi mi stejnou otázku jako vy položil ve Španělsku jeden zabiják pracující pro 'rodinu', tam se jí *říká familia.* Vyhrůžku maskoval jako otázku. No, a vidíte, jsem tady. K čertu šel on.“

Tón Mariina hlasu zněl vyrovnaně, nijak se při těch slovech nezměnil. Ta ženská je teda bojovnice, s takovou se snad ještě nikdy nesetkal. Jenže Leon Seronga byl vojákem už hodně dlouho a nebylo nic, co ještě potřeboval dokazovat jak jí, tak sobě. Podcenil ji. Vzepřela se mu, opovážlivě, impulzivně, bláhově a bez rozmýšlení. Něco takového jí už podruhé nedovolí.

Jeho pravice vklouzla do kožené kapsy na dveřích. Njo Finn tam má svou automatickou pistoli. Seronga se chtěl přesvědčit, že zbraň tam pořád je. Byla.

Uvolnil se a zadíval se dopředu. Za několik minut zavolá do základního tábora pro instrukce.

Věřil, že ta žena by mu mohla dokázat pomoci. Nechtěl tu možnost něčím ohrozit nebo ženě nějak ublížit, jenže riziko je tu příliš vysoké, než aby jí dovolil určovat, jakým způsobem postupovat.

Ve jménu víry už zabil. Zavraždil dva misionářovy jáhny.

Když to bude nutné, zabije znovu.

49 KAPITOLA

Washington, D.C.
pátek, 12.05

„Edgare, právě dorazil Paul Hood," řekl Bob Herbert.

Hovořil do telefonu s příposlechem, stojícího na stole v poradní místnosti, neoficiálně nazývané Tank. Zdi Tanku současně představovaly jakési ochranné zástěny, tvořené elektronickým vlněním vytvářejícím statické výboje, které rušily odposlouchávací zařízení - štěnice nebo venkovní družicové antény.

„Dobré odpoledne, Paule," pozdravil Kline.

„Buďte zdráv," řekl Hood. Dlouhými kroky došel za Herbertova záda a tam zůstal stát. Byli tu i Mike Rodgers, Darrell McCaskey a Lowell Coffey. Všichni měli ve tvářích vážný výraz.

Do postranního opěradla Herbertova invalidního vozíku byl zamontován tenký monitor. V Tanku Herbert zapínal svůj počítač i telefon do sítě. Natočil monitor k Hoodovi. Na monitoru byl snímek malého letadla. Herbert vyťukal na klávesnici slova *Čerstvé z Maun. Letadlo, ve kterém atentátník utekl. Zatím se pátrá po čísle letounu.*

Hood poklepal Herbertovi na rameno.

„Paule, právě jsem Mikovi a ostatním říkal, že Vatikán chce proti lidem, co drží otce Bradburyho, podniknout akci," sdělil mu Kline. Jsme pod pořádným tlakem."

„Vašeho úřadu, nebo Vatikánu?" zeptal se Hood.

„Mého úřadu," odtušil Kline. „Oficiálně Vatikán vyzývá k trpělivosti a žádá mírové řešení krize. Neoficiálně si přeje, aby byl atentátník chy-

cen, otec Bradbury propuštěn nebo co nejdřív osvobozen, a jeho únosci zajati a postaveni před soud."

„Docela chápu, proč," podotkl Hood.

„Našli jsme řidiče, který oba ty jáhny' vezl do Maun," pokračoval Kline. „Popis, který udal, krásně potvrdil naše podezření. Se službou v kostele otce Bradburyho neměli vůbec nic společného. Teď ještě proklepáváme místa pobytu všech jáhnů, kteří slouží nebo sloužili v Botswaně, ale jsme si celkem jistí, že tihle dva mezi nimi nebudou. Zdá se, že váš agent měl možná pravdu. Docela dobře to mohli být přestrojení lidé od Křovinných zmijí."

„Mohli ty kněžské oděvy ukrást z ubytovny patřící ke kostelu?" zeptal se Hood.

„Snadno," odtušil Kline. „Ale brzy budeme možná mít víc informací. Ten řidič nám řekl, kde je vysadil, a na to místo se stahuje celá ta španělská jednotka. A taky nás navedl k člověku, který přivezl do Maun vaši agentku. Ten nám ale nechce nic povědět."

„Třeba nic neví," opáčil důrazně Hood.

„Tak tomu nevěřím," prohlásil bez obalu Kline. „Nechce nám říct ani kde ji vysadil. A to přece určitě ví."

„Za to, co ví nebo neví, já nemůžu zodpovídat," řekl Hood. „Možná se do toho nechce zaplést; může mít strach." Tomu by se Hood vůbec nedivil. María řidiče buď vystrašila, nebo si ho naopak něčím zavázala. Ať tak či onak, mluvit nebude.

„Paule, zařídil jsem, abyste v tom kostele mohli nechávat zprávy a údaje," pokračoval Kline. „Pověděl jsem vám, co víme. Jak jsem právě říkal panu Herbertovi, mám zato, že v téhle věci spolupracujeme."

„Takže *panu* Herbertovi?" zamumlal Herbert. Zkřivil obličej.

„Edgare, my přece *spolupracujeme,*" namítl Hood.

„Potom se vás tedy zeptám na totéž, na co mi ostatní z vašich lidí odmítli odpovědět, Paule," řekl Kline. „Kde je teď vaše agentka? Ještě v Maun, nebo se pustila za těmi dvěma od Křovinných zmijí?"

Hood pohlédl na Rodgerse.

„Edgare, tady Mike," ozval se Rodgers. Jak jsem vám před chvilkou řekl, my sami nevíme, kde María je. Nekontaktovala nás."

„Máte v terénu agentku, skoro přímo na místě, a ona že se vám neozvala a nesdělila, kde je?"

„Musím předpokládat, že toho má hodně na práci," odtušil Rodgers.

„Buď to, nebo nemá možnost s námi mluvit," podotkl Herbert. „Může se taky schovávat někde v nějakým pitomým kumbále a někoho odposlouchává!"

„Edgare, jaký důvod bychom mohli mít k tomu, abychom před vámi informace zatajovali?" zasáhl Hood.

Všichni chvíli mlčeli. Hooda napadala spousta takových důvodů, Klinea bezpochyby rovněž. Teď ale nebyl čas se jimi zabývat. A proto Hood tu otázku položil.

„Na cestě máte další agenty," navázal Kline. Jak se s ní spojí?"

„Doufáme, že ona se spojí *s námi*, abychom jim mohli informace předat," odpověděl Rodgers.

„No, a zatímco na to budete čekat, my najdeme ty Křovinné zmije," prohlásil Kline.

„Tak ať se vám to podaří, Edgare. Upřímně vám to přeju," řekl Hood.

„Najdeme je, a uděláme všechno pro to, abychom jim terorizování našich misionářů zatrhli. A vám bych hlavně nepřál, aby se vaši lidé -*další* vaši lidé, generále Rodgersi - dostali na cizím území do křížové palby."

Tenhle osten byl narážka na ztrátu skupiny Striker v Kašmíru. Generála se dotkla, přešel ji však bez povšimnutí. Hood nikoli.

„Edgare, jestli chcete, abychom s vámi spolupracovali, budete s mými lidmi mluvit s trochu větším taktem!" varoval.

„Co budu dělat, Paule, k čemu se *upínám*, je vypořádat se s lidmi, kteří napadají mou církev," odtušil Kline. „Když se nám někdo připlete do cesty, pak tedy - je mi líto, ale na trochu netaktnosti nutně narazí. Však se z toho sebere."

„Co když se do křížové palby dostane otec Bradbury?" poznamenal Herbert. „Co to bude znamenat pro tebe?"

„Tak na to odpověď nemám."

„To určitě ne," odtušil Rodgers. „Protože jak vy, tak já víme, jakým způsobem *Grupo del Cuartel Genera*la jeho *Unidad Especial del Despliegue* pracují."

„Tohle vysvětlete," vyzval ho Hood.

„Paule, ti vojáci zasahují hodně razantně. A chrání své lidi. Spíš oddělají každého, kdo se jim dostane do rány, než aby sami utrpěli nějaké

ztráty. Když se ale budete držet své veřejně proklamované politiky vyzývající k trpělivosti a míru, našim by se mohlo podařit dostat otce Bradburyho ven bez úhony."

‚A Křovinné zmije?" zeptal se Kline. Jak zabráníme, aby nás znova nenapadly?"

„To je záležitost botswanské vlády," odpověděl Hood. „Vláda Spojených států se bude domáhat zákroku v souvislosti se smrtí biskupa. Nějaké třenice nejsou zapotřebí."

„V záležitosti té vraždy bude bohužel mít hlavní slovo Řím, ne já," odtušil Kline. „A ten to vidí tak, že musí nějak odpovědět, aby chránil misionáře v ostatních zemích. Mým úkolem je obstarat mu veškerou pomoc, kterou dokážu sehnat. Potřebuju jen vědět, jestli ji poskytnete taky vy."

Hood pohlédl na ostatní. V jejich očích neviděl souhlas. Stiskl tlačítko, jímž telefon vypnul.

„Potřebujeme si to prohovořit?" zeptal se.

Jo, to teda potřebujeme," prohlásil Herbert.

„Máme Edgarovo číslo?" ptal se dál Hood.

Herbert přikývl.

Hood telefon zase zapnul. „Edgare, za deset minut vám zavoláme."

„Počkám," řekl Kline a zavěsil.

Hood odstoupil od Herberta. Naklonil se nad stůl. „Tak dobrá. Za prvé kde je María?" zeptal se.

„Míří na sever, na neznámá místa, a pohybuje se mimo silnice," odpověděl Herbert. Její řidič, Paris Lebbard, viděl, kam šla."

„Sleduje je?“

„Ne, ale všiml si, kterým směrem se vydali. Víc jsme už nepotřebovali. Pověřili jsme Viense, ať je hledá pomocí GePDEO-9.“

GePDEO-9 označovalo Geosynchronní pozorovací družici s elektronickým odposlechem. Družice velikosti autobusu, vybavená zařízením pro širokopásmový odposlech, byla umístěna nad jižní Afrikou. Všichni tři - María, Aideen i Battat - dostali družicový zaměřovací maják. Vypadá jako tužka a lze jej bez problémů pronést při celním odbavování. Každých třicet vteřin vyšle vysokofrekvenční impulz, palubní počítač na GePDEO-9 jej zanese do mapy a přesnou polohu předá do příslušné mapy v počítači Národního úřadu pro průzkum.

„Kde se podle posledního hlášení María nacházela?“ zeptal se Hood.

„Byla asi šest a půl kilometru severně od místa, kde je viděl Lebbard,“ sdělil mu Herbert. „Tuhle informaci jsme nechali v hlasové poště pro Aideen a Davida. V Gaborone si vzali v půjčovně auto. Jejich mobil nemá takový dosah, aby se jím dalo komunikovat s Operačním centrem.“

„Kdyby měl, tak by takové hovory mimo dosah místní sítě přišly na hrůzu peněz,“ poznamenal Coffey.

„Věže v Botswaně jsou na přímé spojení moc daleko,“ řekl Herbert. „Dovolali se ale na družicovou linku na americkém velvyslanectví v Gaborone. Tamní operátor je přehodí na dálkový kabel do USA, aby si mohli vzkazy vybírat.“

„Proč prostě nezavolají přímo Mikovi?“ zajímal se Coffey.

„To můžou,“ odtušil Rodgers. Jenomže se třeba ocitli někde, kde sice jde odposlouchávat, ale už ne mluvit. Anebo nechtějí, aby jejich hlasy někdo zachytil a zaznamenal je v zařízení pro elektronický odposlech.“

„Každý hovor delší než dvě minuty se už dá poměrně snadno a přesně zaměřit triangulací,“ vysvětloval Herbert.

Coffey přikývl na znamení, že rozumí.

„Podle signálu od družicového zaměřovacího majáku, který zachytil Národní úřad pro průzkum, Aideen s Battatem odbočili před Maun k západu,“ pokračoval Herbert. „Zdá se, že se blíží k nějakému místu 'setkání'.“

„Takže je šance, že se opravdu dostanou k Dhamballovi a pak i k otci Bradburymu,“ nadhodil Hood.

„To se dá jen těžko říct, pokud nevíme, jak a kde vůbec únosci toho kněze drží,“ upozornil ho Rodgers. „Teoreticky tu taková šance je. Proto potřebujeme dát Aideen možnost to zkusit, než tam vpadne ta španělská jednotka.“

Jenomže nějaká taková čistě provedená záchranná akce nevyhovuje tomu, co potřebuje Vatikán,“ podotkl Hood.

„To ne. Zapojil se do toho proto, aby rozdrtil vzpouru,“ prohlásil Rodgers. „My naopak proto, abychom zachránili kněze a přispěli spojenci.“

„Ale přesto - můžeme nakonec spadnout do nějaké války,“ ozval se Herbert. Poklepal prsty na fotografii letadla. „Pořád ještě nevíme, kdo biskupa Maxe zastřelil a proč.“

„Pro tuhle chvíli nechte etickou stránku stranou,“ podotkl Hood. „Když nějak předejdeme násilnému vypuzení Křovinných zmijí a Dhambally z Botswany, povede to k válce? Uspíší ji to, nebo naopak oddálí? Získáme tím čas?“

„Máte na mysli, pokud se na tom podílí někdo třetí?“ zeptal se Herbert.

„Ano, tak.“

Já bych řekl, že věci se tím zpomalí,“ prohlásil Herbert. „Ten, kdo dal zabít biskupa Maxe, očividně chtěl, aby vinu za tu vraždu schytal Dhamballa a aby si to šeredně odskákal.“

„Takže útok španělských vojáků na Křovinné zmije prospěje tomu, kdo zorganizoval atentát na biskupa,“ usoudil Hood.

Je to hodně spekulativní, ale - ano,“ souhlasil Herbert. „Ve světle toho, co víme, to mohli udělat Španělé. Nebo ty atentátníky poslalo Gaborone. Třeba hledalo nějaký důvod, proč skoncovat s Dhamballou.“

„Promiňte, ale není naší povinností stát na straně zákonné vlády?“ ozval se Coffey.

„Vláda, která by dala zavraždit nevinného amerického občana, snad dodržuje zákony?“ namítl Rodgers.

„To ovšem za předpokladu, že se Botswana na jeho smrti podílela,“ dodal Hood.

„Řekl jsem *zákonné*, ne *dodržující zákony* ,“ zdůraznil Coffey. „Všichni přece víme, že zákonné vlády někdy dělají nezákonné věci.“

Já teda jen zírám,“ prohlásil Herbert.

„Podívejte, nechci jít přes nějaké minové pole, když to nebude nutné. Teď se chci věnovat výhradně našim lidem,“ opáčil Hood.

„Slyšte, slyšte!“ ozval se McCaskey.

„Necháme je tedy pracovat na vlastní pěst, nebo to celé stopneme, anebo jim dovolíme dovést španělské vojáky k cíli?“ pokračoval Hood.

Jestli Španělé budou zabíjet občany Botswany, nemůžeme se na tom podílet,“ řekl Coffey.

„Pročpak ne?“ poznamenal Herbert. „Prezident by to mohl vidět jako příhodnou koalici.“

„To jako že se Španělsko a Spojené státy dají do spolku a pustí se do Botswany?“ zeptal se Rodgers.

„Ne, něco jiného,“ odpověděl Herbert. „Dvě země budou provádět

chirurgické údery proti vzbouřencům, co drží jako rukojmí katolického kněze. Botswana nám ještě poděkuje, že nemusela vystoupit proti vlastním lidem.“

„Tím si nejsem zrovna jistý,“ namítl Rodgers. „Nikdo z nás nedostal od vlády ‚dodržující zákony' povolení podniknout nějakou akci.“

„Takové oprávnění dostaneme po činu, za předpokladu, že všechno vyjde,“ opáčil Herbert. Ještě rádi nám ho pak dají.“

„Miku, přikláním se k Bobovi, ale ne z důvodu, které tu zazněly,“ řekl Hood. Zadíval se na fotografii. „Někdo třetí, zatím neznámý, zabil biskupa Maxe. Možná Španělsko, možná Gaborone, ale možná, že i někdo jiný. Právě ten *někdo jiný* mě děsí. Zvlášť, když se kolem točí Beaudin. To by naznačovalo, že jde o něco většího. Čím dřív z té rovnice vyloučíme Křovinné zmije a Vatikán, tím dřív se dá zjistit, kdo za tou vraždou je.“

„Vy ovšem předpokládáte, že Křovinné zmije se *nechají z* rovnice vyloučit,“ poznamenal Rodgers.

„Žádného boje se nezúčastnily už celé roky,“ podotkl Herbert.

„To je pravda, ale jsou jich desítky, možná stovky,“ namítl Rodgers. „A budou bojovat v terénu, který dobře znají.“

„Ale my máme výhodu, kterou oni nemají,“ řekl Herbert.

„A ta je...?“ zeptal se Rodgers.

„Máme někoho mezi nimi - někoho, o kom nemají tušení.“

„Osobu, která nebude riskovat život, aby zarazila něco, co zavání revolucí, do které *nám* vůbec nic není,“ ozval se McCaskey.

„Darrelle, nemá instrukce, aby nějak zasahovala. Na tohle si budeme dávat moc dobrý pozor, to slibuju,“ řekl Hood.

McCaskey seděl se založenýma rukama a pevně si je tiskl k hrudi. Opřel se a houpal se i s židlí. Hood uvažoval o tom, že mu přikáže, aby šel domů. Uvidí, jak se věci dál vyvinou.

„Víte, něco mi tu chybí,“ prohlásil Coffey. Jak nám pomáhá, že je María tam na místě? Nemůžeme se s ní přece přímo spojit.“

„To budou moci Aideen a Battat,“ odpověděl Herbert. „A postaráme se, aby byli plně informováni hlasovou poštou. Než něco podniknou, vyžádají si instrukce a nejnovější zpravodajské poznatky.“

„No, přesvědčil jste mě,“ utrousil Coffey.

„Sdělíme jim, že se Španělé chystají zasáhnout,“ řekl Rodgers. Je-

jich úkolem bude pokusit se proniknout k otci Bradburymu. A případně jej dostat ven. Tím dokončíme svůj původní záměr a současně získáme i vysoký morální kredit.“

Jinými slovy naši půjdou na věc a pak zmizí dřív, než se začne střílet,“ upřesňoval si Coffey.

„Buď, anebo se budou držet hodně při zemi," potvrdil Herbert.

Rodgers seděl s rukama složenýma na stole a upřeně se na ně díval. Pak promluvil: „Chci k tomu poznamenat, že celá věc začala jako operace zaměřená na shromažďování zpravodajských informací. Teď už ta záležitost jeví známky toho, že má politický cíl kombinovaný s vojenskými prvky. Vojenské části se ujmou vojáci, kteří nebudou mít čas ani náladu na to, aby kontrolovali pasy, než začnou střílet. Lidé, které jsme tam poslali my, nemají pro účast na tomhle druhu operace kvalifikaci. Nepřeju si, aby se do ní jakkoli zapojovali."

„María mluví španělsky, ne?" zeptal se Coffey.

Jistě," řekl McCaskey. „Ale Mike má pravdu, se španělskými vojáky by se naši neměli setkat."

„To jsem přece nenavrhoval," opáčil Coffey. „Akorát kdyby k setkání došlo, María s nimi může komunikovat."

„To ano," souhlasil Rodgers. „Ovšem komunikovat, ne spolupracovat." Pohlédl na Hooda. Jsme v tomhle zajedno?"

„Pokud tomu dobře rozumím, je to vaše záležitost," odtušil Hood.

Herbert se zašklebil. „Chtěl bych taky přijít se svou troškou do mlýna, Miku. Darrellovi se to nebude líbit, ale... když ponecháme otázku bezpečnosti stranou, oni jsou to jediné, co v té oblasti máme."

„K získávání zpravodajských poznatků," připomněl mu McCaskey.

Jistě, ale jenom tehdy, když vyloučíme otázku, o které jsme ještě nemluvili," dodal Herbert.

‚A ta zní?" zeptal se Hood.

Jestli naši lidé budou moci zabránit krveprolití. Nejsme tam pro větší slávu Operačního centra. Mám za to, že součástí našeho poslání je pokusit se zachránit lidské životy."

„Počínaje životy lidí z našeho týmu," upozornil ho McCaskey. „Slyšeli jste, co říkal Kline: chce, aby dovedli jeho vojáky k Dhamballovi."

„To ještě nutně neznamená za cenu krvavé lázně," opáčil Herbert.

„Naši by mohli přispět jako jakýsi umírňující prvek. A v souvislosti s tím můžou španělští vojáci pomoct při jejich ochraně."

„Tak jako ochránili biskupa?" poznamenal McCaskey.

Hood zvedl ruce. „Lidi, tohle všechno jsou dobré připomínky, ale -myslím, že možná dokážeme udělat obojí."

„Obojí - a co?" zeptal se McCaskey.

„Udržet mír a vysvobodit otce Bradburyho."

„A jak?" dotíral McCaskey.

„Zanedlouho se Aideen a David spojí s Maríou," vysvětloval Hood. „Dejme tomu, že jí i Serongovi řeknou, co se chystá. Když se jim ho podaří přesvědčit, že celá věc je vážně ohrožena, třeba ho přemluví, aby se rozdělili. Jeden nebo dva z našich půjdou se Serongou vysvobodit otce Bradburyho, ostatní - jeden či dva - svedou španělské vojáky ze stopy. My zatím s Klineem přesvědčíme Gaborone, že Křovinné zmije nemají vraždu biskupa Maxe na svědomí."

V Tanku se rozhostilo ticho.

„To nezní špatně," nechal se slyšet Herbert.

„Co když Seronga není tak rozumný, jak si myslíte?" ozval se Rodgers. ‚Je to voják. Když se rozhodne pro boj, mohli bychom tak španělské vojáky i naše lidi vést do pasti."

„Seronga přece nemůže mít zájem na tom, nechat věci dojít tak daleko," namítl Hood. „Zvlášť když ho María dokáže přesvědčit, že jsme na stopě toho, kdo skutečně biskupa Maxe zabil."

„Není to bez rizika, ale solidní úvaha to je," prohlásil Herbert. V té chvíli pípl telefon v jeho vozíku. „Zamlouvá se mi to víc, než utrhnout návnadu a utéct." Zvedl telefon a popojel kousek od stolu.

Hood se otočil k Rodgersovi. „Nu, Miku?"

Rodgers okamžik přemýšlel. Je v tom ještě spousta proměnných," prohlásil.

„A kde není?"

„To je pravda, jenže ta největší je, co udělají tři lidé - Seronga, Dhamballa a Beaudin, pokud ten má na tohle nějaký vliv. O náboženských fanaticích se nedá říct, že by se chovali rozumně. Ani

když dojde na otázku přežití. A průmyslníci se nevzdají plánů na rozsáhlou expanzi, pokud má Beaudin na mysli tohle.“

„Nic není zaručené,“ souhlasil Hood.

„A samozřejmě *my* tam svou kůži na trh neneseme,“ dodal Coffey.

„To ne, ale naše lidi z toho trhu dostaneme,“ řekl Hood. Herbert se mezitím přesunul zpátky ke stolu. „Bobe, zavoláte teď Klineovi?“ vyzval ho Hood.

„Hned to bude.“ Herbert poklepal na fotografii letadla. „To volal můj člověk ze zpravodajského oddělení vojenského letectva. Vysledoval identifikační číslo toho letadla a objevil místo, kde je registrované.“

„No a?“

„Bylo pronajaté od místní společnosti *SafAiris.* Přistálo na nějakém poli, a tam ho nechali.“

„Kdo si ho pronajal?“ zeptal se Rodgers.

„Uvedli jméno Don Mahoney z Gaborone,“ odpověděl Herbert. „Klidně se vsadím, že nikdo takový neexistuje.“

„Co otisky prstů?“

Jestli tam nějaké zůstaly, nedostaneme je dřív, než si letadlo převezme botswanská armáda,“ odpověděl Herbert. „Tamní policie ho už objevila, ale pravděpodobně se toho od ní moc nedozvíme. Lidi, kteří jdou na věc takhle důkladně, si nezapomenou vzít rukavice.“

Hood svého šéfa zpravodajců dobře znal: Herbert má pro ně ještě něco dalšího. „Tak ven s tím, Bobe,“ vyzval ho. „Co to ostatní?“

„Teď se držte: v šestnáct hodin třicet jedna minut botswanského času zachytilo zpravodajské oddělení vojenského letectva jakési vysílání z místa se stejnými souřadnicemi jako má to pole.“

„Proč tu oblast odposlouchávali?“ zajímal se Rodgers.

„Neodposlouchávali. Zachytili to proto, že sledujou hovory, co jdou od *nás,*“ sdělil mu Herbert.

„Cože?!“ vyhrkl Coffey.

„Zdá se, že po tom maléru v Kašmíru zpravodajské oddělení vojenského letectva sleduje *naše* spojení se zahraničím,“ odpověděl Herbert.

„A proč? Chtějí snad mít jistotu, že se chováme slušně?“ poznamenal Coffey.

„Oficiálně chtějí nejspíš mít jistotu, že nespustíme nějakou vojenskou akci, která by mohla zase vybouchnout,“ odtušil Herbert. „Takovou, která by do dění zatáhla další americké síly.“

„Nic podobného jsme ovšem zatím neudělali,“ prohlásil Coffey.

„Takovéhle zdůvodnění pro ně znamená leda prd,“ prohlásil Rodgers. „Letectvo tohle dělá proto, že nechce, abychom měli nad ním vrch.“

„To by bylo neoficiální zdůvodnění,“ souhlasil Herbert. „Koukněte - to, že nás špehujou naši vlastní lidé, mě nepřekvapilo. Překvapil mě charakter toho vysílání, které zachytili.“

„No, a oč v něm jde?“ naléhal Hood.

„Zpravodajské oddělení vojenského letectva běžně monitoruje rádiové vysílání, které jde do hlavních zpravodajských center na celém světě,“ řekl Herbert. „I když třeba nerozluští kód, sledujou aspoň samotnou činnost. Důležitý není jen obsah, ale taky objem provozu.“

„Stejně jako je určitým signálem náhlý nárůst plateb kartami,“ dodal Coffey.

„Správně,“ souhlasil Herbert. „Přece takhle jsme se dozvěděli, kdy se Rusové chystají vpadnout do Čečenska. Vzroste objem provozu. Rádiové vysílání z té oblasti přistání v Botswaně počítač zpravodajského oddělení vojenského letectva zaznamenal proto, že šlo do místa, kam voláme i my.“

„A to místo...?“ zeptal se Hood.

„Kancelář Šigeo Fudžimy v Úřadu pro výzvědnou službu a analýzu.“

50 KAPITOLA

Transkalahanská dálnice, Botswana pátek, 20.07

Battat s Aideen odjeli z Gaborone v pronajatém džípu Wrangler Sahara. Řídil Battat. Ocitli se na Transkalaharské dálnici. Téměř okamžitě je udivil vzhled krajiny. Battat již dřív projel Texasem a měl za sebou i cestu po Transsibiřské magistrále. Jako chlapec se plavil přes oceán na jachtě, na níž pracoval pro jakéhosi mezinárodního naftařského magnáta, ještě nikdy však nespatřil takhle rozlehlé rovinaté území, navíc bez nějakých význačných rysů. Po obou stranách až k obzoru nic než křoviska, kamení a hnědožlutá hlína. Paprsky zapadajícího slunce se občas zachytily na sněhem pokrytém vrcholu nějaké hory, ty hory však byly tak daleko, že je zakrátko zcela skryl prach, unášený větrem přes planinu.

Když vyrazili do Maun, Aideen zavolala na americké velvyslanectví v Gaborone, aby si vyzvedla hlasovou poštu z Operačního centra. Battata překvapilo, že dostali nové instrukce. Už se nemají v Maun setkat s Maríou.

„Něco se přihodilo?“ zeptal se.

„Maríi se podařilo nepozorovaně vyklouznout s Leonem Serongou,“ odpověděla Aideen. „Naši se domnívají, že ji veze do Dhamballova tábora.“

„Hergot, ta ženská se teda činí,“ poznamenal Battat.

„A je toho víc,“ pokračovala Aideen. „Po Serongovi a Dhamballovi tajně pátrají španělští vojáci. Operační centrum uvažuje o tom, že jim při tom pomůže.“

Její sdělení Battata rozladilo. „Co kdyby místo toho radši pomohlo Maríi? Přece tu máme přímo na místě agentku, která by celou situaci mohla rozplést.“

„Tady vstupuje do hry mezinárodní politika,“ odtušila Aideen. „Mám takový dojem, že pomáháme Vatikánu, ne Španělsku. Spojené státy potřebují udržovat dobré vztahy s Římem, a jejich prostřednictvím napomoci k udržení míru v Africe. Další Somálsko nemůžeme potřebovat.“

„Ať pomáháme komu chceme, María je se Serongou. Tím se ocitá na místě, kde můžou lítat kulky,“ připomněl jí Battat.

„Možná ani ne,“ opáčila Aideen. „Hood chce španělské vojáky zdržet, a my se proto musíme dostat k Maríi první. Pak se rozdělíme, jedni půjdou se Serongou, druzí povedou Španěly jinou trasou. Ten, kdo se vydá do tábora těch vyznavačů vúdú, se má pokusit dostat otce Bradburyho ven. To se musí stát dřív, než tam dorazí Španělé, ti by ho vysvobozovali násilím. Ideální by bylo, kdybychom Křovinné zmije nějak přesvědčili, aby o sobě nedávaly vědět.“

„Zoufalci zahnaní do kouta neudělají vždycky to, co byste si přála,“ zchladil ji Battat.

„Ale je tu šance, že by to udělat mohli,“ namítla Aideen.

Jo - a taky šance, že nás zachrání splašené stádo slonů, jako Tarzana.“

„Křovinné zmije by to mohly udělat, když Seronga nebo Dhamballa neuvidí jiné východisko.“

„Víme, kde přesně María je?“

„Souřadnice toho místa mi Operační centrum pošle přes velvyslanectví do notebooku, už za pár minut.“

„Bůh žehnej bezdrátovému spojení,“ poznamenal Battat.

„Než stejné údaje pošlou Vatikánské bezpečnostní službě, chvíli to potrvá,“ dodala Aideen.

„Naznačil Rodgers nějak, kdo z nás má Španěly svést ze stopy?“

„Ne. Ale podle mě by ve skupině, která půjde se španělskými vojáky, měla být María. Jsou to její krajané, takže by mohli projevit větší ochotu ji následovat.“

„Proč? Protože je Španělka?“

„Ne. Protože je to žena, a vypadá nádherně.“

„Bůh teda taky žehnej mužskému libidu,“ utrousil Battat. Zakroutil hlavou. „A pověděl vám ten mozkový trust Operačního centra, kam vůbec máme ty španělské vojáky vést?“

„Generál Rodgers stanovil, že operaci v terénu velím já," sdělila mu Aideen. „Má v úmyslu pokusit se dát tomu druhému týmu, tomu, co se bude držet Serongy, přinejmenším dvě hodiny na to, aby se věnoval Dhamballovi."

„No to je teda něco!"

„A co?"

„Ale nic."

„Vám se ten plán nelíbí?" dotírala Aideen.

„Kdepak. Je prima," zalhal Battat. Nechtěl se o tom dál bavit. Nějaké námitky nic na věci nezmění.

Jestli chcete, můžeme Rodgersovi přes velvyslanectví zavolat," navrhla Aideen. „Požádám ho, ať nám to vyjasní."

„Nechci. Akorát nám řekne, že máme jednat iniciativně. A bude mít pravdu."

„Generál Rodgers mi řekl, že od půl deváté začne údaje z Mariina zaměřovacího majáku ukládat do počítače," pokračovala Aideen. „Tak si můžeme být jistí, že Mariu najdeme. Souřadnice na mapě se prý budou aktualizovat každé tři minuty."

Battat pohlédl na hodiny v autě. Do začátku ukládání dat scházelo něco přes patnáct minut.

„Generál Rodgers taky říkal, že Operační centrum zavádí SZS," pokračovala Aideen. „Ve svých souborech jsem nikde tenhle termín neviděla. Nemáte tušení, co znamená?"

Je to simulované zhroucení systému. Americké výzvědné služby techniku zaměřovacího majáku sdílejí s řadou mezinárodních zpravodajských služeb, včetně Interpolu. Interpol má pobočku ve Španělsku, a Rodgers zřejmě nechce, aby se informace dostaly ke Španělům nebo k Vatikánské bezpečnostní službě předčasně. Potřebuje nejméně půl hodiny na to, aby systém ukládání dat ve spolupracujících spojeních pročistil. Na softwaru SZS je krásné to, že umožňuje vyřadit naše spojence tak, že to nevypadá jako úmysl. Vyskytnou se statické výboje, poruchy rádioprovozu, zhroucení softwaru, celá sbírka zádrhelů. Tak nezraníme ničí city a nevyvoláme nedůvěru v další spolupráci v budoucnu."

„Rozumím. A z tohohle máte aspoň představu o tom, s kolika rozličnými záležitostmi a okolnostmi tam mají co do činění."

„Zatímco my máme naštěstí jen jeden problém," podotkl Battat.

„Otce Bradburyho."

„Pardon -jsou tu vlastně problémy dva. Otec Bradbury je číslo dvě. Číslo jedna je dostat se z Botswany živí. Tohleto měl být obyčejný průzkum, žádné ‚pátrání a záchrana', a k tomu oklamání elitních španělských vojáků."

Aideen se zamračila. „S tím si starosti dělat nebudu," odtušila. „Četli jsme materiál a prostudovali si mapy. Jsme připravení."

„A jsme?"

„Tak dobře, jak to jen jde," prohlásila Aideen.

Jo, přesně tak. Vždycky se najde něco, co se nedá naplánovat. S tím už mám nějaké zkušenosti, před pár měsíci jsem honil jednoho z nejprotřelejších teroristů."

„Harpunáře."

„A to je právě ten průšvih. Chtěl jsem to být já, kdo ho vyřídí, potřeboval jsem si napravit reputaci. Shromáždil jsem údaje, ty mi v souhrnu ukázaly, kde by ten mizera měl být, tu oblast jsem propátral metr po metru, a čekal. A ten prevít byl doslova na úplně opačné straně, než kde jsem si myslel, že bude. Praštil mě, až jsem ztratil vědomí. Byl by mě zabil, jenže mě potřeboval živého. My tady improvizujeme na scéně, kde si nemůžeme dovolit něco pohnojit."

„Vsak nic nepohnojíme."

Jak to můžete tvrdit? Povězte mi - kdyby tohle auto mělo řadicí páku, dovedla byste ho řídit?"

„Co to má se mnou co dělat?"

„No, řekněte!"

„Ne. Vy byste s ním uměl jet?"

„Ano."

„Tak co je tu za problém?"

„Chci tím říct, že na podobný druh neznámých narazíme v kteroukoli chvíli, i když *máme* plán. Bez hracího plánu nebo scénáře jsou rizika nesmírná.“

„Tak o to větší pozor si budeme muset dávat,“ odtušila Aideen. „Víme, co potřebujeme, a máme taky potřebné dovednosti. Proto

nás dva dal generál Rodgers dohromady. Očividně představujeme dobrý tým.“

„Aideen, byli jsme akorát jediní, kdo se ukázal ve vhodný čas, a koho sem mohl poslat,“ připomněl jí Battat.

„To nebyl jediný důvod.“

„Jak to?“

„Mike Rodgers by nás sem nevyslal, kdyby si nemyslel, že to zvládneme.“

„Mike je generál, a generálové musí posílat lidi do pole, jinak by neměli co na práci.“

„On takový není,“ namítla Aideen. „A kromě toho, myslím, že se na to celé díváte špatně. Máme možnosti volby. Máme právo použít vlastní úsudek.“

„Opravdu? A kdybych to teď chtěl otočit a vrátit se do Gaborone, tak bychom to udělali?“

„Udělal byste to vy.“

„A co byste udělala vy?“

„Zůstala bych, a šla dál pěšky.“

„Do rána by bylo po vás. Tohle je Afrika, s dravci, kteří vám nebudou kontrolovat pas.“

„Riskla bych to. Copak vám to nedochází?“

„Nejspíš ne.“

„Pro takovou svobodu, jakou tu máme, by většina lidí i zabila.“

„Když už o tom mluvíme - možná, že něco takového budeme muset udělat i my,“ poznamenal Battat.

„Co?“

„Někoho zabít. Povězte - jste odhodlaná připravit někoho o život? Vrazit někomu nůž do zad, když budete muset? Nebo mu rozbít kamenem hlavu?“

„Tuhle otázku jsem si položila už ve Španělsku.“

„A...?“

„Když se mám rozhodovat mezi svým životem a smrtí někoho druhého, pak mrtvý je ten druhý.“

„A když to bude buď *můj život,* nebo smrt někoho druhého?“

„Jsme tým. Mrtvý bude ten druhý.“

Battat se usmál. „No, tak *tohle* slyším rád.“

„O mém odhodlání nepochybujte,“ prohlásila Aideen přísně. Jsem tu, a udělám všechno, co si naše práce vyžaduje.“

„Prima. A co María Cornejová? Je opravdu takový drsňák, jak o ní všichni říkají?“

„První, s kým jsem v Operačním centru pracovala, byla Martha Mackallová, a to byla hodně drsná paní. Nekecám. Věřila si a byla nezdolná, pevná jako ocel.“

„To je ta, co ji zabili v Madridu?“

„Ano. Zastřelil ji člověk, který projížděl kolem. Stalo se to úplně nečekaně. Do pátrání se zapojil Interpol, a ten případ dostala María. Mě požádali, abych jí při pátrání po tom atentátníkovi pomohla. Jestli Martha byla ocel, María je železo. Ne tak nablýskané, ale nikdy jsem neviděla, že by ji něco zlomilo. A nedovedu si to ani představit.“

„To znamená, že až se s ní dáme dohromady, bude chtít o všem rozhodovat ona.“

„Chtít - to ano, ale bude se řídit příkazy Operačního centra. I příkazem ohledně toho, kdo bude velet.“

„*Příkazy,*“ poznamenal Battat; zavrtěl hlavou. „Tohle celé by vypadalo moc pěkně a solidně při počítačové simulaci. Nebo přinejmenším přijatelně. Ve Washingtonu máme ty nejmodernější prostředky počítačové simulace. V terénu pracujou přímo úctyhodní agenti. A je tu poměrně skromný cíl. Hergot, člověk by řekl, že to je skoro až moc snadné. Ale vždycky se najde nějaká neznámá. V Azerbájdžánu jsem měl štěstí. Tady nechají vaši mrtvolu ležet a je z vás žrádlo. A po místě činu se slehne zem.“

Jako kdyby na tom záleželo.“

Battat se uchechtl. „No, asi máte pravdu,“ poznamenal. „Před chvílí jste se mě ptala, nač si stěžuju. Tak já vám to teda povím. My vlastně žádnou svobodu nemáme, spíš plán na to, jak se stát obětními beránky. Tady ta ‚svoboda' znamená, že ‚když něco zmršíš, vyžereš si to sám'.“

„Operační centrum takhle nepracuje,“ namítla Aideen.

„A jak si tím můžete být tak jistá? Neděláte pro ně zase nějak moc dlouho.“

„Jak jsem říkala, pracovala jsem tam dost dlouho, abych věděla, že Paul Hood, Mike Rodgers i ti ostatní nejsou nějací prachobyčejní ouřadové.“

„No, když myslíte...“ prohlásil Battat pochybovačně.

„Kdyby byli, nebyla bych tu já. Mně úplně stačilo, že jsem pracovala jako politická poradkyně. A byla jsem v bezpečí. Nikdo na mě nestřílel.“ Odmlčela se. „Aspoň tedy ne kulkami.“

Její hlas zněl při těch slovech poněkud zasmušile. Battat se usmál; konečně snad mají něco společného.

„Washingtonský tisk se do vás hodně strefoval?“ zeptal se.

„Do mě zrovna ne, spíš do věcí, za které jsem se stavěla. A to bolelo ještě víc. Ty záležitosti byly něco jako moje děti.“

„Záležitosti liberálního charakteru, které zrovna nebyly v módě; hádám správně?“

„Řekněme spíš takové, co byly někomu *na obtíž.* Většinou práva žen v zahraničí.“

„Promiňte, ale to nejde zrovna moc dohromady s tím, že María má posloužit coby Mata Hari,“ poznamenal Battat.

„Otázkou není použití sex-appealu jako nástroje. Jde o možnost volby, jestli ho tím způsobem použít.“

„I tak to ale zní jako protimluv. Chcete, abych vám řekl, v čem je ta pravá ironie?“

Jistě.“

„Do mě se tisk navezl za to, že jsem jedné ženské poskytl až moc volnosti.“

„Mluvíte o Annabelle Hamptonové?“

„Ano, to je holka, která vyzvídala pro teroristy. Následovaly komentáře domáhající se toho, aby její nadřízení' byli vyšetřováni a stíháni za zradu. V konzervativním tisku se objevily všelijaké pomluvy, vždycky mířené jakoby naslepo, do prázdna, ale stejně každý věděl, na koho. Zvlášť když vyšlo najevo, že jsem v té době byl v Moskvě.“

„Ale přesto jste prokázal vůli vrátit se ke své práci. To je hodně působivé.“

„Vůli snad, ale spíš za tím byl strach. Nechtěl jsem z vládních služeb odejít s touhle skvrnou v papírech.“

„Myslím, že to byla otázka charakteru. Už na vysoké škole jsem se o čemsi poučila. Uspořádala jsem krátkou noční rozhlasovou talkshow, jmenovala *se Aideen, jaká bývala.* A ironií bylo, že jsem týdně dostávala nejméně dvě výhrůžky smrtí. Tehdy jsem si uvědomila, že svou práci

musíte dělat bez ohledu na to, co si lidé myslí, říkají, nebo co podniknou. Buď si zvolíte tohle, nebo se dáte na něco bezpečného, nudného. A to jsem nikdy nechtěla a nechci.“

„Tak tady to teda nudné nebude. Španělé ani Křovinné zmije vás nebudou očerňovat narážkami nebo po vás házet blátem. Použijou zásobníky a ráži devět milimetrů.“

„Kvůli tomu svůj postoj nezměním.“

V to Battat doufal. Když na něj v Baku stříleli, jeho pocity se hodně lišily od těch, které měl, když z pobočky CIA v New Yorku špehoval OSN. Vědomí, že v tom druhém případě by odhalení jeho činnosti vedlo k přeřazení na jinou práci, bylo něco jiného než vědomí, že jakákoli chyba může být osudná. Někteří lidé doslova okřívají, vzkvétají, když se ocitnou pod palbou. Battat byl právě takový. Jiní naopak vadnou. Aideen tady říká, že již čelila nepřátelům. Očividně se při tom držela dobře, jinak by ji Mike Rodgers nevyslal znovu do terénu.

Až do osmi třiceti pak oba seděli mlčky. Aideen sledovala mapu v počítači a spustila dekódovací program.

„Už se to ukládá,“ oznámila.

Údaje z Operačního centra přišly během necelé minuty. Aideen rychle propočítala jejich novou trasu. Vedla divokým terénem. Tohle nebyla cesta, kterou by někdo z nich měl chuť podniknout v noci. Ale ještě nikdo nevymyslel takovou akci, při které si agent užívá pohodlí.

Transkalaharská dálnice je dovedla k řece Meratswe. Široký tok, v tomto ročním období s nízkým stavem vody, protékal okrajem přírodní rezervace v centrální části Kalahari. Odbočili z moderní silnice na neupravené cesty terénem. Kdyby měli nákladní auto s Maríou a Křovinnými zmijemi náhodou zastihnout zde, museli by jet zkratkou přes pustou a holou solnou pánev. Směr jejich cesty ukazovala prašná silnice. Dalo se jen stěží říci, jestli ji vyjezdily autobusy, nebo ji během let prošlapala stáda zvěře stěhující se z místa na místo. Možná obojí.

Střecha džípu byla stažená. Bylo slyšet jen hučení dobře seřízeného motoru I-6 a tichý svist vzduchu proudícího kolem vozidla. Občas se ozvalo buchnutí, jak Wrangler najel do mělké prohlubně, dobrá konstrukce závěsů kol však naštěstí nárazy na jejich kostrče dobře ztlumila.

Jízda přes planinu se vůbec nepodobala jízdě po New Yorku. Nebo po Moskvě. A dokonce ani po Baku. Battatovi připomínala spíš plavbu

na plachetnici. Na rovinaté pánvi se jednak velmi rychle setmělo, nebo mu to tak jen připadalo, neboť nesmírná rozloha plochého terénu zčernala v jediné chvíli. A za druhé, byl tu onen pocit volnosti. Mohl jet dál k severu po cestě označené tabulemi. Nebo zamířit na východ, případně na západ. Tráva tu rostla nízká, takže se kdykoli mohlo sjet z cesty. Vedle volnosti tu však bylo i bezprostřední, vždy přítomné nebezpečí.

Temnota.

Obloha vně kuželů světla byla přece jen světlejší než země. Také se zdála jaksi bližší, to proto, že Mléčná dráha, klenoucí se napříč oblohou, byla jasně viditelná. Battat ani nemusel stáčet zrak, aby ji zřetelně viděl. Ostatní hvězdy byly ještě zářivější, stejně jako občas padající meteority. Kdykoli Aideen některý spatřila, přála si, aby bylo větší světlo. Nedočkali se ho. Battat se proto neodvažoval jet rychleji než pětašedesátkou. Nedalo se říct, kdy vletí do nějaké dlouhé prohlubně, narazí na plochý balvan nebo do žluté značky varující před zvěří přecházející silnici. Takových značek tu porůznu stálo spousta, na nich silueta nosorožce, lva nebo troubícího slona. Na divoká zvířata si museli dávat pozor; většina velkých šelem se zdržovala v rezervaci, stále tu však byly takové, které se zatoulaly od stáda až mimo rezervaci, a kromě nich se tu potloukaly i smečky zdivočelých psů, hyen a jiných nočních lovců.

Na druhé straně, protože byla taková tma, a planina naprosto rovná a bez výrazných terénních útvarů, se Battat domníval, že zpozorovat nějaké jiné vozidlo nebude nijak těžké.

Obával se ještě něčeho dalšího, a to mu dělalo větší starosti než prohlubně a balvany či bloudění ve tmě. Bývalého agenta CIA znepokojovala myšlenka, zda je ze svého nákladního auta Křovinné zmije nespatří první.

A co udělá Seronga, když se to stane.

51 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 13.08

Darrell McCaskey vešel do Rodgersovy kanceláře nečekaně a bez ohlášení. Potřeboval informace. A při pohledu zpátky si uvědomil, že potřebuje ještě něco jiného. Nějaký střet.

Dočkal se jej.

Pracovník pro styk s FBI měl větší zlost než předchozího dne. Tu noc toho moc nenaspal. Čím víc uvažoval o tom, co se stalo, tím víc se v něm vztek hromadil. Lidé v jeho blízkosti udělali, co bylo nutné a naléhavé. Ale ne to, co bylo správné. Měl na Rodgerse zlost, že poslal Mariu do cizí země. Hněval se na Mariu, že na to přistoupila. A vůči Hoodovi cítil nechuť za to, že jí dovolil jít. On, McCaskey, a María jsou novomanželé. María se výzvědné činnosti vzdala. *Tak co si teda kčertu tihle lidé myslit* Kdy do jejich rozhodování vstoupí lidský faktor? Kde je loajalita vůči starým přátelům, starost o jejich blaho?

Do Rodgersovy kanceláře přišel McCaskey bez ohlášení proto, že chtěl vidět překvapený generálův obličej. Rodgers byl člověk, který nepřipouštěl a neuznával obavy. Neplatilo to jen pro jeho spolupracovníky, ale i pro jeho přátele. McCaskey se doslechl, že jediný, komu se Rodgers svěřuje, je přítel z dětství a kolega důstojník, plukovník Brett August. Rodgers však nebyl ani člověk, který dokázal skrývat, co cítí. Vždy to bylo možné vyčíst z jeho očí, z křivky úst. A McCaskey si nepřál, aby Rodgers před ním něco z toho rysu skryl.

Rodgers seděl u počítače. Když McCaskey vešel, generál na něj vrhl krátký pohled. Léta strávená u FBI McCaskeyho naučila okamžitě si

vytvořit o lidech představu. Číst v jejich výrazu, držení těla, v tom, jak se potí. Výraz v Rodgersově tváři prozrazoval silné znepokojení.

„Co je nového?“ zeptal se McCaskey.

„Právě čtu potvrzení od Matta Stolla.“ Rodgers se při své odpovědi tvářil neutrálně, již se ovládl. „Údaje pro družicový zaměřovací maják už došly do Botswany. Aideen s Battatem jsou na cestě za vaší manželkou.“

„Kdy očekávají, že se setkají?“

„Odhaduju to tak na dvě hodiny. A čím jste se zabýval vy?“

„Paul mi ukázal fotografii, kterou María pořídila tam na letišti. Taky mi dal údaje z telefonické zprávy zpravodajského oddělení vojenského letectva. Pátrám po tom, jakým způsobem by Šigeo Fudžima mohl být do věci zapojený. Paul chce, abych zjistil, co by zabitím amerického biskupa mohl Fudžimův úřad získat. Anebo když ne přímo zabitím, aspoň tím, že na Dhamballu hodí nařčení, že se na té vraždě podílel.“

„No a?“

„Zatím nic. Japonci nemají v Africe obecně, a v Botswaně zvlášť, žádné zájmy. Určitě nic nevytěží z toho, když se zaangažují v průmyslu zpracování diamantů, pro japonský hrubý národní produkt by příjem z toho byl jen pouhá kapka v moři. Moji lidé zkoumají další možnosti týkající se Beaudina a Geneta. Uvidíme, co se objeví.“

„Nemohli ten atentát provést pro někoho třetího právě Japonci? Pro někoho, o kom jsme zatím neuvažovali?“

„To je jedna z možností, které prověřuju. Pomohlo by, kdybychom věděli, jestli ten atentát měl za cíl uškodit Vatikánu, jestli záměrem bylo zabít právě tohohle biskupa, nebo jestli byl zaměřený proti Botswaně.“

„Snáz se vyznáte v takových případech, kde jde o pohraniční spory, kde se bojuje o trhy nebo kvůli tisíciletému nepřátelství. Co je jádrem sporu tady, nevíme. Ale nemyslím, že to je náboženství.“

„Takže co bude dál?“

„Myslíte v Botswaně?“

McCaskey přikývl.

„Asi za deset minut Paul pošle Edgaru Klineovi souřadnice, které dal Matt také Aideen. Několik minut poté se k tomu místu vydají i španělští vojáci,“ sdělil mu Rodgers.

„Už se vám odtamtud někdo ozval?“

„Myslíte Aideen?“

McCaskey opět přikývl.

„Ne.“

„Dal jste jim nějaké další instrukce?“

„Nedal.“

McCaskey okamžik vyčkával, zda k tomu Rodgers něco dodá. Nedodal nic, zatracený tvrdohlavec. Rodgers samozřejmě věděl, co McCaskey chce slyšet: že María pak už bude moci zůstat mimo.

„Vědí Španělé, že moje žena je s tím Serongou?“

„Řekli jsme to Klineovi,“ ujistil ho Rodgers. „Ten to předá dál. Spojenec, který mluví španělsky a je přímo na místě, představuje pro Vatikánskou bezpečnostní službu výhodu. Zvlášť když ten spojenec Serongu sleduje.“

„Podívejte, Miku, chci se vás na. něco zeptat.“

„No, ptejte se.“

„Předpokládám, že o tom, jestli María skončí, rozhodne ona, ne ti zelenáči?“ McCaskeyho se opět začínal zmocňovat hněv, prostupoval jím, cítil jej v ramenou, pažích, prstech, v čelisti. Potřeboval něco podniknout, udeřit.

„Za tým rozhoduje Aideen, ale María se může rozhodovat sama za sebe. A... Darrelle - něco od vás potřebuju. Přestaňte se plést do záležitostí Davida a Aideen.“

„Proč? Pokud vím, pořád ještě mě platí Operační centrum. Moje slovo tu snad má nějakou váhu!“

„To jistě má, ale to vaše slovo ovládají emoce, a tím si moc nepomůžeme. Battat a Aideen jsou dobří.“

Jsou nezkušení,“ trval na svém McCaskey.

„Darrelle -“

„Četl jsem jejich svazky. Nemají za sebou ani tolik samostatných akcí v terénu, kolik by bylo potřeba pro mladšího začínajícího agenta CIA!“

„Battat je má.“

Jo, určitě. A při akci v terénu ho Harpunář zmáknul.“

Rodgers se zatvářil nešťastně, McCaskeyho to však nechalo chladným.

„Aideen Marleyová byla s Maríou v terénu pár dní,“ hovořil dál McCaskey. „Pár *dní*. To dělá míň než šestadevadesát hodin podpůrné činnosti. A Battat - ten, technicky vzato, časově vyhovuje, když počí-

táte jeho celou kariéru, do které ovšem patří období, kdy seděl v kanceláři v New Yorku. Za posledních pět let strávil v terénu dokonce ještě míň času než Aideen, celkem tři dny; a i to byla podpůrná činnost.“

„V obou případech se vyznamenali,“ namítl Rodgers.

Jak jste na tohle přišel? Ve Španělsku udělala většinu práce María, a Battat jen taktak, že v Baku vyvázl živý.“

„Ale živý nevyvázl Battatův protivník,“ zdůraznil Rodgers. „To u mě znamená výhru. A Aideen prokázala, že se umí rychle učit. O její práci v Evropě se María osobně vyslovila pochvalně.“

„Tak když tam jsou teď s mou ženou, proč mám pořád takové pochybnosti?“

„Na to odpověď nemám.“

„Zato já ano. Protože Mariu znám. Když ji necháte v téhle akci dál pokračovat, bude dávat bacha na *ně,* ne na sebe!“

„S tím nesouhlasím, ale když se o tomhle budeme spolu dohadovat, nikam se nedostaneme," uzavřel Rodgers. Vstal. „Darrelle, vy v téhle věci vyhledáváte spory už od samého začátku. S tím si na mě nepřijdete. No, a teď musím za Paulem -"

„Miku, potřebuju, abyste mi jen prokázal laskavost."

„Darrelle, já jí nepřikážu, aby se vrátila."

„Musíte!" prohlásil McCaskey. „María už v tom jede dost dlouho. Chci, abyste ji z toho vzal."

„To nepůjde," pronesl Rodgers důrazně.

„Proč ne?" odsekl McCaskey. Opřel se o stůl. „Miku, mou ženu tam přece nepotřebujete. Můžete jí přikázat, aby se spojila s těmi španělskými vojáky. Podá jim o všem zprávu, a vy je potom můžete požádat, ať ji ksakru dostanou pryč. Tu záležitost dokážou vyřídit s těmi dvěma ostatními."

„Tak jednoduché to není," opáčil Rodgers.

„Ale může být."

„Tady jde o víc než jen o počet lidí," trval na svém Rodgers. „Potřebujeme získat čas. Někdo se musí dostat k Dhamballovi a přesvědčit ho, aby otce Bradburyho pustil. Jinak tam můžou přijít Španělé, a ti budou střílet. Záleží jim na tom, aby se už nikdo neodvažoval dál misionáře napadat."

„Proč tohle nemůžou vyřídit Aideen nebo Battat?"

„Můžou. Ale my taky potřebujeme někoho, kdo by Španěly udržel stranou od toho tábora."

„Pak mi to teda opravdu nejde na rozum, Miku. Já tady mluvím v přesných pojmech, v číslech, a vy do toho vnášíte zmatek. Aideen udělá jedno, Battat druhé. Říkal jste, že jsou schopní. María se vrátí domů. Nic na tom není, je to prosté a snadné."

‚Je to snazší se třemi než se dvěma. A já cítím povinnost poskytnout Aideen i Battatovi veškerou podporu. Jsou v přední linii. María se nevrátí, dokud svou akci nedokončí. Prostě to neudělá."

„Třeba ano, kvůli mně," opáčil McCaskey. „A kdyby ne, mohla by to udělat vám k vůli. Až se s ní Španělé zkontaktují, můžete jí *přikázat*, aby se vrátila."

„Už jsem vám řekl, že to neudělám - jedině kdyby jí hrozilo nebezpečí."

„Miku, na ten úkol se teď *vykašlete*, aspoň na chvíli!" žadonil McCaskey. „Mluvíme tady přece o mé ženě!"

„To chápu, Darrelle -"

„Prokrista, copak nevíte, že jsem se s ní od svatby neviděl? Stěhuje se sem, aby byla se mnou, ne aby šla do Afriky. Chcete se bavit o tom, že někomu něco dlužíte? Pak teda něco dlužíte mně."

„Vám? A co?"

„Projev přátelství."

„Přátelství nemá s tímhle co dělat. Potřebovali jsme agenta. María je zatraceně dobrá agentka. Konec a dost."

„Kdepak, Miku, teprve to začíná -"

„Pokud jde o mě, tak ne. Nevím, jestli María porušila nějaký slib, který vám dala. A taky nevím nic o tom, jestli jste o nějaký takový slib měl někdy vůbec *žádat*. To, jestli jsme Bob a já měli promluvit nejdřív s vámi, byla otázka úvahy, a na nějaké rozmýšlení a úvahy jsme bohužel neměli čas. Ale i tak *vím*, že tahle záležitost je věc mezi vámi a vaší ženou. Až se vrátí, můžete si s ní o tom promluvit."

„Takže tohle je odpověď?"

„V podstatě ano."

„Tím chcete říct ‚Dělám jen svou práci'?"

‚Jo. A nevyslovujte to tak, aby to znělo odpudivě," varoval ho Rodgers. „Fakt mě už začínáte štvát."

Já že štvu *vás}*" McCaskey měl chuť Rodgersovi jednu vrazit. „Prošli jsme tady spolu skoro osmi lety válek, krizemi, osobními ztrátami i profesními prohrami, kdejakým svinstvem. Teď potřebuju přítele a laskavost, a nedostávám ani jedno, ani druhé."

„Blbost. Chtějte po mně cokoliv jiného, a já to udělám. Tohle ale ne. Potřebuju všechny prostředky, co mám."

„„Prostředky',“ opakoval McCaskey. „Mluvíte jak ten Josif Zatracenej Stalin, když posílal venkovany proti vycvičeným německým vojákům!“

„Darrelle, tak tohle jsem neslyšel. Bude to lepší pro oba.“ Rodgers vykročil od stolu. „Teď mě omluvte.“

Jistě.“ McCaskey neuhnul. Jděte si za papežem Paulem, dá vám rozhřešení, injekci té hovadiny, co se jí říká ‚v zájmu věci'. Řekne, že úkol především, a že děláte správnou věc, když Maríu necháváte v terénu. A jak dopadnu já? Mně záleží víc na životech lidí z mého týmu, než na životě nějakého kněze. Ten znal rizika práce, na kterou se dal. Do záležitosti s ním jsme se vůbec neměli míchat!“

Rodgers chtěl kolem McCaskeyho projít, ten ho však uchopil za paži. Rodgers na něj vrhl vzteklý pohled.

McCaskey mu paži pustil, ne proto, že by dostal strach, nýbrž proto, že i když se tu servou třeba do krve, Mariu to domů nepřivede.

„Miku, prosím!“

Rodgers na něj pohlédl; jeho pohled byl nyní měkčí. „Darrelle, vy si myslíte, že mi na našich lidech nezáleží?“

„Nevím, fakt nevím.“

Rodgers se postavil přímo před něj. McCaskey si nedokázal vzpomenout, že by někdy v něčích očích viděl takový výraz zklamané důvěry.

„Opakujte to, Darrelle! Řekněte mi znova, že mi na nich nezáleží. Že mi bylo lhostejné, co se stalo Bassu Mooreovi nebo Charliemu Squiresovi, Patu Prementinovi a Sondře DeVonneové a Walteru Pupshawovi i dalším, o které jsem v Kašmíru přišel. Chci to od vás slyšet, ovšem tehdy, až nebudete hulákat, až si rozmyslíte, co vypustíte z úst.“

McCaskey mlčel. To, co předtím říkal, neplatilo o členech skupiny Striker, kteří byli v průběhu řady let zabiti. Měl na mysli jen svou ženu.

„No tak, opakujte to!“ zařval Rodgers.

To McCaskey nemohl. A neudělá to. Sklopil zrak k zemi. Všechny emoce, které se v něm ten den nahromadily, opadly. Naneštěstí jim dal

průchod na nesprávném místě. A v této chvíli Darrell McCaskey věděl, na koho má opravdu vztek. Ne na Mika Rodgerse, a ani na Mariu. Měl vztek na sebe. Z toho důvodu, který vyslovil Rodgers. McCaskey se nikdy neměl pokoušet přimět Mariu, aby se vzdala své práce.

„Miku, mrzí mě, že jste to bral takhle,“ řekl. „Do prdele, mrzí mě to!“ Rodgers se na něj stále díval. Ještě chvíli oba mlčeli. Rodgers konečně uhnul očima, otočil se a zamířil ke dveřím.

„Vrátím se, až přijdou údaje od Klinea,“ pronesl tiše. „Vy mi dejte vědět, až něco bude o Japoncích.“ Jistě. A - Miku?“

Rodgers se zastavil a ohlédl se na něj. Jo?“ „Tamto všechno - tak jsem to nemyslel. Chápu, jak vám je.“ Já vím, co v hloubi duše cítíte, kamaráde. Teď dostáváme všichni pořádně zabrat. A v téhle chvíli se oba podílíme na podpoře toho, co vaše žena podniká. Podíváme se, co se dá dělat, aby ta práce vyšla co nejlíp.“ Rodgers se odvrátil a opustil kancelář. Na McCaskeyho se už neohlédl. Tomu nyní kancelář připadala až nepřirozeně tichá.

Prudce udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. Ten zvuk připomínal prásknutí blesku. Byl zcela namístě. McCaskey udělal to, kvůli čemu sem vlastně přišel. Dal průchod energii, která se drala ven. Jenže pod ní pohřbil staré přátelství, přátelství které, jak se obával, už nikdy nebude takové, jako dřív.

52 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 22.09

Až na občasné žuchnuti a náraz, když nákladní auto přejelo přes nějaký hrbol, bylo v kabině ticho. Leonu Serongovi to nevadilo. Španělka upírala zrak před sebe, Njo Finn mlčel. Pevně svíral volant, po příhodě s Maríou byl rád, že má aspoň nad něčím vládu.

Okna byla otevřená. Noční vzduch nechladil, avšak silný vítr byl příjemný. Před půlhodinou jim Pavant podal z korby karton se šesti plechovkami zteplalé koly. Seronga jednu nabídl Maríi, ta však odmítla. Seronga upíjel již z druhé plechovky. Každý doušek vlažného nápoje ho štípal v ústech, ale kofein mu pomáhal zůstat vzhůru. V klíně měl rozevřenou mapu, přidržoval ji levou rukou, aby ji vítr neodnesl. Nakreslil na ni kruh vyznačující oblast o poloměru sto dvaceti kilometrů. Základní tábor vyznavačů vúdú se nacházel v jeho středu.

Jízda temnou planinou poskytla Serongovi čas na přemýšlení. Když o všem nyní uvažoval, napadalo ho, že se ocitl v hodně divné situaci, na místě, kam vlastně ani nepatří. Ten pocit neplatil planině, nýbrž samotné válce. Až dosud neměl nikdy dojem, že bojuje v náboženské válce. Věřil, že bojuje ve válce o Botswanu. Přesto mu to nyní začínalo vrtat hlavou, vtírala se mu myšlenka, že Dhamballa má možná pravdu, a on se mýlí. Přesto však ho to vědomí nerozlaďovalo, naopak: pomyšlení, že deset tisíc let duchovna může představovat něco většího a významnějšího než africký kontinent a jeho civilizace, přinášelo útěchu.

Před desetiletími, v dobách nikterak bouřlivé revoluce zaměřené na vyhnání Britů, dělaly Křovinné zmije všechno, co bylo k osvobození Botswany třeba. Tehdy Seronga viděl vše jasně. A stejně přímočaré byly i jeho metody. Především existovalo silné vědomí vytouženého cíle, přání dosáhnout svobody. To přání mělo oporu v síle zbraní a ve zdrženlivosti v jejich použití. Přišly ke slovu pouze tam, kde to bylo nutné. Stejné vědomí cíle se v Serongovi začalo probouzet a ozývat i tehdy, když poprvé slyšel mluvit Dhamballu. Náboženství do jeho úvah nevstoupilo. Dhamballa hovořil o Africe a Afričanech. Pravda byla taková, že náboženství nemělo v Serongových úvahách místo.

Od dětství byla jeho bohem Afrika. Neexistovalo nic, co se vůbec dalo srovnávat s majestátem této země, s hrůznou krásou jejích dravců a vznešeností jejich kořisti. Anebo s měnící se celkovou náladou těchto míst, působící do nezměřitelné hloubky. Některé dny byly plné událostí a jasné. Takové oblažovaly život. Jindy, podle nálady země, se vlády ujalo počasí, s veškerou svou silou nebo naopak s vlídnou svádivostí. Někdy přišly déšť a vítr jakoby odnikud. Jindy je ohlašovalo chladivé mžení a jemný vánek. Přicházela sucha provázená horkem jako v peci a trvající celé týdny, nebo hrůzné záplavy, které se přihnaly tak náhle, že lidé utonuli ve spánku. A pak tu byly noci. *V* některých, jako třeba v té dnešní, byla obloha tak nekonečná a živoucí, až člověku připadalo, že nic neváží a vznáší se ve vzduchu. Jiné zase člověka uzavřely do sebe jako by ho dusily; tehdy měl Seronga dojem, že na celé zemi zůstal on jediný. V takových nocích i cikády jako kdyby zmizely kamsi do jiného světa.

Byla-li Serongovým bohem země, jeho náboženstvím byl život jeho národa a to, čeho se národ domohl. Lidé, jak Seronga věřil, si vytvořili jiné bohy než on, protože se báli smrti. Pro něj smrt vždy znamenala normální součást života, kterou přijal za svou. Protože měl to štěstí, že je součástí Afriky, musel přijmout i skutečnost, že je součástí tohoto cyklu. Nikdy se nevzpíral, nikdy netoužil po jeho prodloužení. Příliš mnoho života by pak mohlo být vyplýtváno přípravami na smrt.

Leon Seronga byl přesvědčen o oprávněnosti toho, co dělá. I kdyby neuspěl, nezpochybňoval by to, co vykonal. Avšak poprvé v životě se zamýšlel nad tím, jestli se v otázce náboženství nemýlí, jestli v pozadí ducha Afriky a jeho národa nejsou bohové vúdú.

Možná ale, že to nejsou úvahy, říkal si v duchu. *Možná, že to je naděje.*

Poprvé v životě měl Seronga dojem, že svět je vykolejený. Připadal si jako odsunutý kamsi stranou ve své vlastní zemi, v bitvě, v níž bojuje.

V Maun jsou španělští vojáci. V Jižní Africe kněží z jakési diecéze.

V Římě pozorovatelé. V Belgii, Francii a dokonce v Číně spojenci. Stále více turistů na silnicích a na planinách. Afrika už není onen čistý hmatatelný celek, jak ji kdysi znal. Je parkem pro bohaté. Bitevní pole pro ctižádostivé. Zdroj duší a příjmů pro Řím. A domníval se, že hodnotu Afriky zmenšily na minimum Spojené státy, když se pro ně stala „záležitostí“ ochránců životního prostředí a k tomu laboratoří pro etnografy. Jako kdyby pobyt v Africe vyžadoval pomoc a studium.

Ale má-li Dhamballa pravdu, potom Seronga možná nalézal Afriku na nesprávném místě. Možná, že země a její lid představují pouze projev větší identity.

Anebo veterán Křovinných zmijí jen stárne a dostává strach, musel si přiznat.

Tato myšlenka mu vyloudila na tváři úsměv. Nechtěl o sobě uvažovat tímto způsobem, ale nemohl vyloučit, že ten čas nastal. Už viděl staré lvy, jak stojí v houští a pozorují mladé členy smečky, kteří vedou ostatní při lovu. Často si říkal, na co asi tihle staří válečníci myslí. Nechtějí ukázat, jak jsou nyní pomalí? Jsou příliš unavení na to, aby se pustili do rvačky?

Možná, že za tím je něco jiného.

Možná, že starého lva jakýsi hlas v jeho nitru *vyzývá.,* aby si zvolil čas a místo posledního lovu. K tomu, aby se válečník stal legendou, existuje příhodnější doba. Seronga uvažoval o tom, jestli zvířata čerpají sílu z legend, jako ji čerpají lidé. A legendy možná představují skutečnou podstatu národa.

A tyto úvahy vedly Serongu k tomu, že se zamýšlel nad tím, zda Dhamballa přece jen nemá pravdu.

Bohové, o kterých Dhamballa hovořil, třeba nejsou ničím víc - nebo míň — než dávní válečníci, kteří padli v boji a stali se nesmrtelnými v příbězích a vyprávěních. Koneckonců, co jsou bohové jiného než idealizované bytosti? tázal se Seronga sám sebe. Jsou něčím, co nelze vyzvat k boji nebo jinak napadnout, jejich záměry jsou čisté a dokonalé. Nezáleží na tom, jsou-li výplodem představ, či jsou-li to opravdu duchové. Lidskou přirozenost lze uchovat tím, že se tyto vzpomínky udržují při

životě. I kdyby byla země někým dobyta a její obyvatelé zotročeni a převezeni na jiné kontinenty, příběhy nelze vymazat. Bohy nelze zničit.

„Už jsme skoro na místě,“ ozval se Finn.

Seronga si v mysli vytvářel velikány a představy věčnosti. Velmi skutečný hlas řidiče ho vylekal.

„Díky,“ řekl. Lokl si koly, palčivá chuť ho přenesla do přítomnosti. Pohlédl do mapy.

Bod, k němuž se blížili, byl v dosahu Dhamballovy vysílačky. I kdyby už ze základního tábora odešel, trasa, po které se vydá, se stále nacházela uvnitř zakresleného kruhu. Až nákladní auto překročí jeho hranici, budou konečně moci Dhamballu kontaktovat.

Seronga nevěděl s jistotou, s čím se setká, až se tak stane. Netušil, jak Dhamballa na atentát reagoval. Nevěděl, jak ta událost ovlivní jejich příští společnou činnost a nadcházející shromáždění.

Minuli jezírko ledvinovitého tvaru. V jeho hladině se zhlížely hvězdy. Po několika minutách Seronga spatřil temný obrys hory Haddam Peak, vysoké téměř sedm set metrů a tyčící se osaměle na severovýchodě. Rozeznával výrazný hákovitý vrchol, zakrývající hvězdy. Byl to poslední terénní útvar na mapě, vyznačující hranici kruhu. Nyní byl automobil v dosahu vysílačky. Seronga otevřel rezavou přihrádku pod palubní deskou, mapu tam uložil a vytáhl tenkou, podlouhlou černou vysílačku, belgickou Alge-mene-7, jakou používá federální výzvědná a bezpečnostní služba *Veiligheit van de Staat.* Je to zabezpečená vysílačka pro spojení mezi dvěma body s dosahem sto dvaceti kilometrů. Jediný přijímač měl Dhamballa.

Seronga stiskl zelené tlačítko v pravém dolním rohu; na pravé straně bylo i červené tlačítko pro vysílání, zelené vypínací tlačítko bylo nalevo.

Seronga přiložil palec na červený knoflík a zvedl ke rtům mluvítko.

Zarazil se. Rozhlédl se kolem.

„Co to tamhle je?“ zeptal se.

Finn se zadíval dopředu, María také.

„Kam se díváš?“ zeptal se řidič.

„Tamhle,“ odpověděl Seronga a ukázal vysílačkou doprava.

„Nic tam nevidím,“ řekl Finn.

„Já ano,“ ozvala se María. Je to auto. Džíp.“

Měla pravdu, ve světle reflektorů nákladního auta se ukázaly slabé odlesky na karoserii malého vozidla. Bylo od nich asi sto metrů.

Finn zpomalil.

„Vy někoho čekáte?“ zeptal se Seronga Marie.

„Ano.“

Seronga na ni vztekle pohlédl. „Zastav!“ přikázal řidiči.

Finn dupl na brzdu. Nákladní auto nezastavilo hladce, smýklo se mírně doprava. Seronga tak otevřeným okénkem viděl přímo na džíp.

Položil si vysílačku do klína. Jeho ruka sklouzla podle sedadla a vytáhla pistoli, avšak tak, aby ji María neviděla. Ještě nepřišla ta pravá chvíle.

Pavant vystrčil hlavu. „Co se děje?“

„Tam vpředu,“ řekl Seronga.

„Vidím je. Mám si vzít infradalekohled a podívat se pořádně?“

„Zatím ne,“ odpověděl Seronga. Pohlédl na Mariu. „Kdo to je?“

„Moji dva společníci.“

„Co chtějí?“

„Přišli na pomoc.“

„Na pomoc *komu?*“ dotíral Seronga. „Vám?“

„Ne. Vám a vašim lidem, aby přežili noc.“ Mariin hlas, s takovým klidem naznačující a předpovídající pohromu, mrazil.

Seronga upíral zrak dopředu. Džíp se nehýbal.

Jak věděli, že tu budeme? Vy máte něco, co vysílá signály?“

„To není důležité,“ odtušila María.

Seronga se nenechal odbýt. „Pro mě ano.“

„Důležité je to, že po táboru vašeho vůdce pátrá elitní jednotka španělských vojáků. Tihle lidé možná mají o nich zprávy. Navrhuju, abychom si je poslechli.“

Seronga si všiml, že Finnovy ruce neklidně a s obavami přejíždějí po volantu.

„To bude v pořádku, Njo,“ řekl.

„Rád bych z toho auta vylezl,“ prohlásil Finn. „*Potřebuju* ven.“

„Bude to v pořádku, slibuju,“ ujišťovala ho María. „Ak nejlíp uděláte, když mi budete důvěřovat. A neotálejte s tím.“

Seronga zvedl pistoli. Ukázal ji Maríi, ale k tělu jí zbraň nepřitiskl. Ta žena je očividně zkušená bojovnice, a v takhle stísněném prostoru by pistoli snadno zneškodnila tak, že se na něj natlačí. A také nechtěl riskovat, že výstřel půjde kdovíkam.

„Vylezeme všichni,“ řekl. „K tomu džípu půjdeme spolu. Pavante?“

„Ano?“

„Vidíš někoho, kdo nás pozoruje ze stran nebo zezadu?“

Pavant se rozhlédl. „Ne. Tady stejně není *kam* se schovat.“

„Dobrá. Zůstaň tady a kryj nás.“ Seronga rozrazil dveře a vysoukal se ven. Pod podrážkami jeho bot zachroupaly kamínky. „Tak jdeme,“ *vyzval* Mariu.

María vyklouzla ven vedle něj. Seronga ustoupil dozadu a nechal ji poodejít několik metrů před sebe. Finn vyskočil na druhé straně. Seronga byl rád, že řidič nemá pistoli. Je to dobrý a věrný člověk, ale nikdy se neocitl v boji, neměl k tomu důkladný výcvik. Na celé té věci Serongu zlobilo to, že on sám neočekával, že bude bojovat. Tohle měla být mírová revoluce, válka idejí, ne prolévání krve.

Trojice kráčela k džípu. Serongu ani nenapadlo pochybovat o tom, co mu ta žena pověděla jak o španělských vojácích, tak o tom, že lidé v džípu jim chtějí pomoci. Je to pozoruhodná osobnost, když dokáže vzbudit takovou důvěru tak málo slovy.

Finn se držel v blízkosti Serongy, za Maríou. Seronga dával pozor, zda neuvidí nějaký pohyb. Vrtalo mu hlavou, jestli ti lidé v džípu jsou stejně klidní, jak klidně se chová jejich družka.

Věděl, že on klidný není. Třebaže to nedal najevo tak, jako Finn, měl strach. Současně ho však cosi napadlo, a ta myšlenka byla pro něj rovněž nová - přinášela nikoli snad nějakou skrytou naději, spíš znamenala výzvu bohům vúdú.

Jestli existují, nyní pro ně nastal ten nejpříhodnější čas, aby o sobě dali vědět.

53 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 15.10

„Šéfe, děje se něco divného.“

Telefonát od Boba Herberta přišel právě, když se Paul Hood seznamoval s materiály od ostatních pracovníků. V Operačním centru působilo několik dalších oddělení, která pracovala nezávisle na hlavní skupině pro řešení krizových situací. Bylo tu malé pracoviště zabývající se otázkami rozpočtu, středisko pro práci s personálem, a spojové oddělení, přímo podřízené Bobu Herbertovi.

Sledovalo faxy, hovory z mobilů a družicový provoz v oblasti, kde byli v akci lidé z Operačního centra. Hood měl to štěstí, že pro něj pracovala jednak velká skupina mladých, průbojných lidí, jednak i veteráni. Jedni se učili od druhých, a na jejich zprávy se dalo vždy spolehnout. Jak Bob Herbert kdysi napůl žertem prohlásil, mladí jsou „skalnatým podkladem, po kterém my, staří titáni, kráčíme mílovými kroky.“ Hood měl prostě radost, že řídí pracovní skupinu, ve které má skutečnou oporu. Ve srovnání s dobou, kdy působil jako starosta Los Angeles, to byla ohromná změna. Na rozdíl od městské rady a různých městských institucí zde všichni táhli za jeden provaz.

„No, co se děje?“ zeptal se.

„Na velitelství letectva Obranných sil Botswany nezvykle zesílil rádiový provoz.“

„Upřesněte, v jakém smyslu ‚nezvykle'.“

„V rámci celého systému to z deseti až patnácti spojení za hodinu vyskočilo na víc než tři stovky.“

Ve Spojených státech by takový nárůst signalizoval stupeň pohotovosti Jedna.

„Zaznamenali jsme to my, a všimla si toho i CIA,“ pokračoval Herbert. „Snímače četnosti na velvyslanectvích nereagují, pokud nárůst nepřeroste přes nejméně sto procent.“

„Víme, čeho se ten zvýšený provoz týká?“

„Zatím ne, všechno je zakódované. Vysílání tady shromažďujeme a luštíme. Viens se nám snaží obstarat nějaké družicové snímky základen, zabírá si pro nás veškerý družicový čas, co jen může. A Jody Cameron z výzvědné služby NAVSEA mi právě sdělil, že začínají zachycovat taky radarové stopy. V Mosambickém průlivu je chytá jeden z jejich torpédoborců.“

NAVSEA znamená Velitelství námořních systémů; jeho výzvědnou součást tvoří kutry a torpédoborce, rozmístěné po celém světě. Tato plavidla mají za úkol monitorovat činnost na pevnině a na moři takovou, která probíhá mimo dosah prostředků USA nebo spojeneckých základen. Zpravodajské poznatky, shromážděné těmito plavidly, jsou podkladem pro rozhodnutí, zda je třeba do dané oblasti vyslat lodě Námořních předsunutých sil. Ty poskytují vojenskou podporu do doby, než dorazí hlavní válečná plavidla. Plavidla hlídkující v Mosambickém průlivu jsou pověřena sledováním oblasti od Jižní Afriky po Somálsko.

„O čem ty radarové stopy vypovídají?“ zeptal se Hood.

„Vrtulníky. Je jich víc, než kolik jsme v té oblasti kdy zaznamenali.“

„Propátrávají tu oblast systematicky, nebo už míří přímo na nějaké určité místo?“

„Míří na sever od letiště u Gaborone,“ odpověděl Herbert. „NAVSEA říká, že jde buď o nějakou operaci, nebo o cvičení.“

„Musíme předpokládat, že nejde o cvičení,“ prohlásil Hood.

„Samozřejmě,“ souhlasil Herbert. „Moment - Matt Stoll mi sem právě posílá něco z toho zakódovaného vysílání.“

Následovala chvíle ticha, která oběma připadala nesmírně dlouhá.

„Hergot!“ ozval se Herbert. „Průser.“

„Jaký?“ zeptal se naléhavě Hood.

„Zjistili cíl. Močál v deltě Okavango.“

„Zatraceně.“

„A taky hlásí, že ten cíl jim udal Edgar Kline,“ dodal Herbert.

Jak jim kčertu mohl Kline udat nějaký cíl? My sami jsme ho neznali!“

„To nevím,“ přiznal Herbert.

Od chvíle, kdy Hood volal Klineovi na mobil a sdělil mu, kde se sejdou týmy Operačního centra a vojáci *Unidad Especial del Despliegue,* uplynula víc než hodina. A neexistoval způsob, jak by se Vatikánská bezpečnostní služba mohla z toho, co Hood Klineovi řekl, dopracovat k poznatku, kde se Dhamballa nachází. Operační centrum samo nevědělo s jistotou, kde vyznavači vúdú mají základnu.

„Spojte mi ho,“ přikázal Hood.

„S radostí,“ odtušil zlostně Herbert.

Když pak Hood zavolal Miku Rodgersovi, mluvil nezvykle popuzeně. Seznámil ho se situací a pak jeho linku napojil na konferenční hovor, aby se mohl podílet na diskusi. Oba čekali. Ozvala se však jen hlasová schránka Klineova mobilu.

„Čert aby ho vzal!“ zaklel Herbert. „Vyhýbá se nám.“

I Hood byl frustrovaný a měl zlost, přinutil se však zachovat klid a soustředit se na věc.

„Bobe, myslíte, že Kline je pořád ještě v Misii papežského stolce v New Yorku?“

Je to jediné místo, odkud by mohl nějakou vojenskou akci spolehlivě monitorovat,“ prohlásil Herbert. „Určitě by neodešel, kdyby se něco mlelo. Hned tam zavolám. Najdu ho,“ dodal, ještě než ho k tomu Hood stačil vyzvat.

„Až ho najdete, mluvit s ním budu ale já,“ řekl Hood.

Jo, klidně,“ odtušil Herbert. „Kdybych mu já aspoň moh přerazit ten jeho frňák, až tohle všechno skončí. Odposlech hovorů,“ hovořil dál šéf zpravodajců. „To je pěkná ubohost. Když chcete někomu něco zarazit, udělejte to jako muž. Použijte diplomatické obezličky. Tváří v tvář, rovnou na věc.“

Hood ho nepřerušoval, ani k tomu nic neřekl. Bob Herbert se často na něco vztekal; mohla za to jeho horká mississippská krev. Tentokrát však Hood musel přiznat, že Herbert má dobrý důvod, aby se takhle rozpálil.

Herbert se dovolal na automatickou ústřednu. Netušil, čí kancelář Kline používá. Počkal, až se ozve operátor. Ten nikoho jménem Ed-

gar Kline neznal. Herbert zlostně zavěsil a znovu vytočil hlavní číslo. Ozvalo se hlasové menu. Navolil číslo linky knihkupectví Nadace cesty k míru.

Telefon zvedl muž s mladistvě znějícím hlasem. „Mohu něčím posloužit?“

„Ano,“ odpověděl Herbert. Jak se jmenujete?“

„Hotchkiss. Mohu něčím posloužit?“

Jistě, pane Hotchkissi. Máte tam nějakou knihu pojednávající o posledním pomazání?“

„Samozřejmě. Píše se o něm v řadě knih. Nejznámější je *Konkordance katolické liturgie —*“

„Vezmu si ji,“ přerušil prodavače Herbert. „A na jedné stránce chci nálepku.“

„Nějaký určitý druh?“

„Ne. Potřebuju doručit tu knihu jednomu člověku u vás v budově.“

„U nás v budově?“

Jo, správně. Pane Hotchkissi, pracuje tam u vás v obchodě ještě někdo?“

„Ano, a -“

„Prosím, požádejte ho, ať tu knihu doručí. Já vám zatím dám údaje z platební karty. Jo - a na titulní stránku potřebuju něco napsat.“

Jistě, pane.“

„Napište tam: ‚Zvedej svůj mobil, nebo budeš tohle potřebovat.' A podpis bude Bob H.“

„Pardon?!“

Jen to udělejte. Závisí na vás lidské životy.“

Naléhavost a přesvědčivost, jež Herbert vložil do poslední věty, na Hooda zapůsobily. Herbert je nejlepší.

„Hned to zařídím, pane," řekl prodavač. „Komu se má kniha doručit?"

„Člověku jménem Edgar Kline. Poptejte se mezi diplomaty, někdo ho bude znát."

Já ho znám," prohlásil prodavač.

„Vy? Opravdu?"

„Už tu byl, kupoval si průvodce."

„Po Jižní Africe?"

Ano."

„Chtěl vidět i mapy?" Ano! Jak to víte?"

„To jsem jen tak náhodou uhádl. Pane Hotchkissi, můžu se spolehnout, že to zařídíte?"

„Můžete. Vím, jak vypadá, takže mu knihu donesu sám."

„Díky."

Prodavač předal telefon svému kolegovi a Herbert mu sdělil údaje z platební karty. Hood mezitím zavěsil. V počítači si načetl mapu severní Botswany. Místo, kde se María, Aideen a Battat mají setkat, se nacházelo asi padesát kilometrů od močálu. On sám Klineovi nesdělil nic, co by mohlo botswanské vojáky do té oblasti navést, údaj o ní se k němu musel dostat nějakou jinou cestou. Jenže kdo asi mohl vědět, že ho má kontaktovat? Vatikánská bezpečnostní služba je nanejvýš tajnůstkářská organizace, udržuje styky jen s nemnoha mezinárodními zpravodajskými institucemi. Jen se Španěly, Američany - a potom se mu rozsvítilo: ten údaj nepřišel zvenčí. Zdroj, který je nabíledni, ušel jejich pozornosti.

„Tak co vás napadá, Paule?" ozval se Mike Rodgers.

„Myslím, že to byl otec Bradbury."

Rodgers nechápal. A co jako s ním?"

Je jediný, kdo ví, kde přesně Dhamballa je," odpověděl Hood. „Vatikánská bezpečnostní služba buď zaměřila místo, odkud naposled volal, nebo, což je možná pravděpodobnější, kněz přišel na nějaký způsob, jak jí poslat zprávu."

„Nějakou vysílačkou nebo telefonem," uvažoval Rodgers. „Tohle Dhamballa určitě má. Jo, to, co říkáte, je možné."

„Pánové, tohle nevěští nic dobrého," prohlásil Hood. „Musíme našim zabránit, aby se tam ukázali."

„Zrovna jsem to chtěl říct," dodal Rodgers.

„Botswanská vláda si myslí, že biskupa zabili Dhamballovi lidé," pokračoval Hood. „Musí proti němu zakročit. Letectvo jich spoustu vyřídí."

„Ak ne dřív, než se tam dostanou Španělé a Bradburyho zachrání," poznamenal Rodgers.

„No, možná že ano," opáčil Hood. „Ale jestli si myslí, že vyznavači vúdú zabili jednou, vždycky je můžou obvinit, že zabili i podruhé. A kdo prokáže, že nezabili taky otce Bradburyho?"

„Nikdo," řekl Herbert.

„Musíme do Gaborone poslat fotografii, kterou pořídila María," pokračoval Rodgers.

„To je asi nezastaví," namítl Herbert. „Ta fotografie jim akorát napoví, že jejich problém je větší, než si mysleli. Další nepřátelé uvnitř. Tak jako tak budou chtít smést ze stolu nejdřív tohle, a to co nejrychleji."

„Stejně si nemyslím, že Vatikán položí otce Bradburyho na oltář jako oběť," trval na svém Rodgers. „Nechce se mi tomu uvěřit. Neudělá to, pokud bude mít ještě nějakou možnost volby."

„Třeba ne," souhlasil Hood. Jaké možnosti tedy má?"

„*Unidad Especial del Despliegue,*" odpověděl Rodgers. „Můžou si obstarat některý vojenský vrtulník a Španěly dopravit do blízkosti močálu. Vojáci zasáhnou, a otec Bradbury bude venku."

„A tím padne nutnost, aby se spojili s našimi lidmi," zdůraznil Herbert.

„To není to nejhorší," podotkl Rodgers. „Naši budou i tak mířit se Serongou k močálu. Mám tady před sebou mapu Botswany. Pokud jsou moje propočty aspoň zhruba správné, měli by tam dorazit přibližně v době, kdy tam bude botswanské letectvo."

Sáhl chvatně po telefonu. Zavolal velvyslanectví v Gaborone a požádal, aby ho spojili s Aideen Marleyovou.

Okamžitě.

54 KAPITOLA

Maun, Botswana pátek, 22.31

Aideen Marleyová a David Battat se rozhodli zatím se neukazovat a zůstat v úkrytu. Nechají Mariu, ať se setkání ujme ona, je z nich tří nejzkušenější. A od počátku je v centru dění.

Když spatřili blížící se světla reflektorů, oba džíp opustili. Nyní leželi bok po boku na břiše na hlinité vyvýšenině vysoké necelé čtyři metry, nacházející se několik desítek metrů za džípem. Nemohli vyloučit možnost, že než se k němu Seronga přiblíží, pokropí jej kulkami. Také si samozřejmě byli vědomi, že ztraceni v noci v divočině a bez dopravního prostředku budou vystaveni jinému, téměř stejně velkému nebezpečí. Netušili, jaké dravé šelmy se tu mohou potulovat. Jelikož nevěděli nic o tom, v jakém duševním rozpoložení Seronga je, uchýlit se do tohoto úkrytu jim připadalo jako rozumné opatření.

María a oba muži vystoupili z kabiny nákladního auta a opatrně se vydali k džípu. Jejich siluety se rýsovaly ve světle reflektorů, takže Aideen nerozeznávala podrobnosti, měla však dojem, že jeden z mužů má pistoli. A mířil jí na Mariu, kráčející několik metrů před ním. Aideen se pokoušela vyčíst něco z držení Mariina těla a způsobu chůze. Ta si vykračovala, jako kdyby byla doma ve Španělsku. Jako kdyby ji nic nedokázalo zastrašit. Pokud přece jen byla v bezprostředním ohrožení, nedávala to na sobě znát.

„Haló!“ zavolala konečně. Jste tam?“

Aideen na Battata neviděla, domluvili si však celou řadu způsobů dotyků, kterými se budou dorozumívat. Cítila, jak jí tře hřbet ruky. To znamenalo, že se domnívá, že by měli zůstat, kde jsou. Na znamení souhlasu mu odpověděla stejným způsobem.

Trojice došla blíž.

Jsem tu s Leonem Serongou a panem Finnem,“ pronesla María zvučným, pevným hlasem. „Vzadu v náklaďáku je ještě jeden člověk. Nikdo vám neublíží. Potřebujeme si promluvit.“

Aideen znala Mariin hlas dobře. Jeho tón ji uklidnil, María určitě nic nezakrývá. Poklepala Battatovi na hřbet ruky. To znamenalo, že se chce ozvat. Battat váhal, potom však na souhlas poklepal na hřbet její ruky. Aideen pomalu vstala.

„Tady jsem!“ řekla. Vykročila dopředu, ruce držela stranou od těla. „Nemám zbraň.“

„Máte pro nás nějaké zprávy?“ zeptala se María.

„Ano,“ odpověděla Aideen. „Za vámi, nejméně hodinu cesty, možná víc, jsou španělští vojáci. Musíme se rozdělit do dvou skupin; jedna je povede pryč od Dhamballova tábora, druhá zamíří k němu.“

„Proč?“ zakřičel z větší vzdálenosti jakýsi muž.

Aideen měla za to, že to je Leon Seronga.

„Domníváme se, že jediný způsob, jak zabránit přestřelce, je, když Dhamballovi lidé propustí otce Bradburyho,“ odpověděla Aideen. Nyní obešla džíp. Trojice byla necelých padesát metrů od ní.

„Kdo to je ‚my'?“ zeptal se Seronga.

„Už jsem panu Serongovi vysvětlila, že se o našich totožnostech nebudeme bavit,“ řekla María.

Aideen to samozřejmě neměla ani v nejmenším v úmyslu, byla však ráda, že se iniciativy ujala María. Aideen tak měla o maličko větší prostor na to, aby sehrála dobrou policistku.

„Není důvod, proč se bavit o tom, kdo jsme, jen o tom, co potřebujeme udělat,“ prohlásila. „A tím je záchrana lidských životů.“

„Rád bych vám věřil,“ řekl Seronga. „Ale nemůžu vám důvěřovat, když mi nechcete říct ani kdo jste.“

„Kdyby se vám mělo něco stát, nechceme, aby se naše jména dostala ven,“ odtušila Aideen.

„Tím chcete říct kdybych byl zajat a mučili mě.“

„Ano.“

‚A co si myslíte - že tu máme nějaké primitivní, zvrhlé společenské zřízení?“

„To ne, ale doba je nebezpečná,“ opáčila přímočaře Aideen. „Lidé zacházejí do krajnosti.“

„Dokonce unášejí lidi,“ ozval se Battat. Přistoupil k Aideen a zastavil se za ní. „Ale povím vám jedno: možnost, že se něco přihodí, je tím větší, čím déle tu budeme stát a povídat.“

Seronga, Finn a María se zastavili několik málo metrů od džípu. Velitel Křovinných zmijí si prohlížel Aideen a Battata.

Tu se ozvalo slaboučké zapípání.

„Co to je?“ zeptal se Seronga.

„Můj mobil,“ odpověděla Aideen. Podivila se. Sem se jí může dovolat jen velvyslanectví. „Vezmu si to,“ řekla a vytáhla přístroj z váčku na opasku.

„Dejte mi ho,“ vyzval ji Seronga a natáhl levou ruku.

„Nejdřív se musím ohlásit. Když neodpovím kódem, zavěsí.“ Byla to lež, ale Aideen nechtěla dát telefon z ruky, rozhodně ne dřív, než se dozví, kdo volá a proč. Odklopila mikrofon. „Tady Barleyová,“ řekla. Zvolila jméno, které znělo podobně jako Marleyová, aby si volající myslel, že se jedná jen o poruchu ve spojení.

„Aideen?“

„Ano.“

„Tady Mike Rodgers. Slyšíme se?“

„Ano.“

„Můžete mluvit?“

„Ne tak docela.“

Seronga k ní chvatně vykročil. Již cestou ukazoval na telefon.

„Předám vám Leona Serongu,“ řekla Aideen.

„To ne! Jsou s vámi María a David?“

Jsou,“ odpověděla Aideen. Ustoupila dozadu a pokynem ruky Serongovi naznačila, aby zůstal stát.

Seronga na ni namířil pistoli. Aideen ustupovala dál. Vedla ji snaha zdárně záležitost vyřídit, ne obavy o vlastní bezpečnost.

Battat se postavil mezi ně. „Nechte dámu mluvit,“ řekl. Jsme tu proto, abychom vám pomohli.“

Seronga pistoli nesklonil, ale nevystřelil, ani nešel dál. Aideen pokračovala v hovoru. „Potřebujete je k něčemu?“ „Ne. Ale potřebuju, abyste vy tři akci hned zrušili.“ „Proč?“

Seronga si musel povšimnout obav v tónu jejího hlasu. Pokročil dopředu.

„Domníváme se, že k táboru v močále míří botswanské letectvo. Vy se držte stranou. Je to jasné?“ „Jistě.“

„Tak co se děje?“ zeptal se Seronga. Aideen neodpověděla.

„Botswanská armáda pravděpodobně monitoruje provoz v éteru, takže teď končím, než hovor zaměří. A nechci slyšet žádné námitky nebo dodatečné diskuse o tomhle rozkazu. Prostě zmizte. Hned.“

Seronga odstrčil Battata stranou s vykročil k Aideen. „Něco jsem se vás ptal!“ osopil se na ni.

Když míjel Battata, ten ho uchopil za paži. Kousek od Battatových nohou vytryskla sprška hlíny a oblázků. Kulka přilétla z nákladního auta. „Příští půjde do srdce,“ ozval se z toho směru varovný hlas. Battat Serongu pustil a ustoupil. Seronga vytrhl Aideen telefon z ruky a přiložil si ho k uchu.

„Haló! Haló!“ Vztekle se podíval na Aideen. „Nikdo tam není!“ „Ne. Můj nadřízený nechtěl, aby botswanské letectvo hovor vysledovalo.“

„Letectvo? A proč by to dělalo?“ „Podle všeho objevilo váš tábor v močálu a míří tam.“ Seronga okamžik stál naprosto bez hnutí, pak se otočil a zakřičel na člověka v nákladním autě: „Vezmi vysílačku v přístrojové desce a zavolej do tábora. Zjisti, jaká je situace!“

Muž v autě naznačil, že rozkazu rozuměl. Seronga se obrátil k trojici. „Co dalšího víte?“ Jen tohle.“

Seronga mávl pistolí směrem k Aideen, Battatovi a Maríi. „Nastupte si do toho džípu, všichni!“ „Proč?“ zeptal se Battat. „Pojedeme do tábora.“

„A co tam?“

„Jestli má dojít k nějakému útoku, musíme ho zarazit.“

„A jak?“

„Vy dva jste nejspíš Američani. Zkontaktujeme botswanskou armádu a sdělíme jí, že tam jste. Když budete v ohrožení vy, nebude mít takovou chuť zaútočit.“

„My ale nesmíme nikomu říct, že tu jsme,“ řekl Battat.

„Proč ne?“

„Protože oficiálně tady nejsme.“

„Ale *jste* tady, a jsou v nebezpečí životy lidí,“ prohlásil Seronga. „Nějaký váš právní status je směšná záležitost.“

„Není, když dojde na to, že po Dhamballovi půjde samotné Gaborone,“ opáčil Battat.

„Ale tahle žena ví, že jsme biskupa nezabili -“

„To bude vedlejší, pokud nepropustíte toho kněze,“ varoval ho Battat. „Tak si říkám, že jestli armáda zaútočí, najde ho mrtvého, a pod hromadou trosek vašeho tábora.“

Už jen při těchto slovech Aideen zamrazilo. Nebylo těžké si to představit. Skutečně ne.

„Dovolal jsem se do tábora!“ zakřičel muž v nákladním autě. „Po nějakém letadle tam nevidí ani stopy!“

„Kde teď jsou?“ zeptal se Seronga.

„Venku z močálu, na cestě k diamantovému dolu.“ Mužův hlas se přes rozsáhlou planinu nesl bez ozvěny, jen jakoby zdušeně a bezvýrazně.

„Řekni jim, že musí změnit směr a zamířit k nám. Za chvíli jim sdělím souřadnice.“

„Co když neposlechnou?“ zeptal se muž v nákladním autě.

„Tak zemřou! Tady už nejde o nějaké shromáždění, ale o přežití. Pověz jim to!“

„Povím!“ zakřičel muž.

Seronga se otočil zpátky k Aideen. Jeho oči přitom zachytily odlesk reflektorů nákladního auta. Blýskaly jasným, úzkým paprskem, hněvivě.

„Vy nevíte, kdy má k útoku dojít?“ naléhal.

„Nevím.“

„Můžete to odpřisáhnout?“

„Nechci mít na svědomí něčí smrt,“ odtušila bezbarvě.

Zdálo se, že Seronga se s tím spokojil. Rozhlédl se kolem, jako kdyby hledal odpovědi, nějaký podnět.

„Musí mít vrtulníky,“ prohlásil za okamžik. „Z proudových letounů by je mezi stromy jen těžko objevili.“

„A nemůžou přistát?“ zeptala se Aideen.

„Nemůžou, jestli si budou myslet, že jsme ještě v močálu,“ odpověděl Battat. „Není kam dosednout.“

„Co když vědí, že Dhamballa už odešel?“ vyptávala se Aideen dál.

„Vždycky se můžeme rozptýlit a schovat, když bude třeba,“ řekl Seronga. „A můžeme opětovat palbu. Moji vojáci jsou zvyklí pracovat jak v malých skupinkách, tak samostatně.“

„Něco mě napadlo,“ ozvala se María. „Co když první přijdou Španělé?“

Seronga na ni pohlédl, Aideen také.

„Vysvětlete to,“ vyzval ji Seronga.

„Musíme předpokládat, že španělští vojáci tuhle informaci mají také. V tom případě sem možná vůbec nepůjdou. Mohli je naložit v Maun do letadla.“

„To máte pravdu. Mohli nás tak ve vzduchu předstihnout, a teď už možná dorazili do tábora, pronikli dovnitř a otce Bradburyho osvobodili,“ doplnila ji Aideen.

„Kdyby se něco takového dělo, že by nám Mike o tom neřekl?“ zeptal se Battat.

„Pravděpodobně ano, kdyby to ovšem věděl,“ odtušila Aideen.

„Španělé se o tom, že provádějí vojenské akce, moc nešíří," podotkla María. „Ve Španělsku by separatistické frakce mohly takové informace využít při plánování teroristických útoků."

Seronga přistoupil s pistolí v ruce k Maríi. „Nasedněte to džípu, všichni!" přikázal.

„Proč?" zeptal se Battat.

„Připojíme se k mé skupině."

„Leda hov..."

„Tak dělejte!" zaječel Seronga. Je mi jedno, jestli tady jste oficiálně nebo ne. Teď jste moji rukojmí. Vaše vláda dostane zprávu. Tak získáme čas."

„Mám lepší nápad," zasáhla Aideen.

„Na dohadování nemám kdy!"

„Stejně pořád mluvíte jen vy!" vykřikla Aideen. „Pane Serongo, potřebuju svůj telefon."

„A co s ním?"

„Zavolám svým lidem a požádám je, ať vypustí falešné informace, něco, co Botswaňany zdrží."

„Co za informace?" zajímal se Seronga.

„To nevím. Něco už vymyslím. Podívejte, ztrácíte čas. Ať udělám cokoli, pořád to nebude horší než to, co se děje už teď," pronesla s přesvědčením.

Seronga se rozmýšlel, ale jen krátce. Podal jí telefon. „Zavolejte si z džípu. Já jdu do nákladáku, chci být u svých co nejdřív."

Aideen pohlédla na Battata. Neviděla na něj dobře, rozpoznala však, že lehce přenáší váhu z jedné nohy na druhou. Nedokázala říct, jestli se podřídí, nebo se pokusí Serongu odzbrojit.

Jedno rozhodnutí však učinit mohla. Otočila se a rázně vykročila k džípu. Já se připojím k těm z močálu," sdělila mu.

Battat zaváhal.

María také, avšak jen na okamžik. Následovala Aideen. Když míjela Battata, zastavila se.

„Aideen má pravdu," řekla. Jestli se Operačnímu centru podaří útok zdržet, mohli bychom přijít na něco, jak tohle zarazit. Když teď od toho půjdeme, hodně lidí zemře." Naklonila hlavu směrem ke střelci v nákladním autě. „Možná včetně nás."

Šla dál k džípu. Chytila se výztužné tyče, přehoupla se před dveře a usadila se na zadním sedadle. „Tak jdete?" zavolala na Battata.

Battat se vztekle díval na nákladní auto.

Aideen už byla v džípu. Navolila číslo velvyslanectví v Gaborone a ohlížela se za sebe. Viděla, jak Seronga sklonil pistoli a jde k nákladnímu autu. Bylo to gesto, nic víc, protože muž v něm je bezpochyby má stále na mušce své pušky. Byl to však od Serongy chytrý počin.

Battat se konečně otočil a vykročil k džípu. María se opírala hlavou o tyč, oči zavřené. Aideen si přidržovala u ucha telefon. Na velvyslanectví se jí ohlásil operátor, který měl noční službu. Aideen ho požádala, aby ji přepojil na koncovou linku 82401. Zatímco čekala na spojení, Battat se vsoukal za volant.

„Muselo se to říct," hájil se.

„*Vy jste* to potřeboval říct," opáčila Aideen.

„No tak dobrá. Potřeboval jsem to," pronesl Battat chraptivým šeptem. „Ale nemůžu tvrdit, že souhlasím s tím, co děláte. Když se od Serongy neodtrhneme, nesmíme dopustit, aby se naše totožnost prozradila. To snad chápete."

Jistě, chápu."

„Tak proč tu nezůstanete, Battate?" ozvala se María. „Někoho sem pro vás pošleme."

„Protože mi nejde o vlastní bezpečnost," odsekl Battat. „Vězíme v tom hloub, než jak se kdy mělo stát. Nemáme schválení od Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností. Nebo od prezidenta. Jsme naprosto nechránění, a důsledky pro Operační centrum můžou být katastrofické, zvlášť jestli nás tady chytí, když pomáháme povstalcům."

„Máte pravdu," souhlasila María. „Ale tahle práce, *naše* práce, s sebou nese riziko. Nemyslím tím jen fyzické ohrožení, ale politické dopady. Spojené státy přežijí, když přežijeme i my. Moje největší obavy se týkají lidí, kteří nemusí přežít, když je opustíme."

„Proto taky s vámi jdu,“ prohlásil Battat. „Když už udělám něco špatně, aspoň ať to udělám ze správného důvodu.“

Aideen si nebyla jistá, že se ztotožňuje s názorem, že tohle je něco špatně. Ale neměla čas nějak moc o tom přemýšlet.

Za okamžik se ohlásil Mike Rodgers.

55 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 15.13

Nedlouho poté, co Bob Herbert domluvil s Hotchkissem, Edgar Kline zavolal Paulu Hoodovi. Ne proto, že mu Bob Herbert vyhrožoval zabitím. Jak říkal, volá proto, že nechce udělat to, co udělali Hood a Herbert: Edgar Kline prohlásil, že chce říct pravdu.

Když Mike Rodgers, Bob Herbert a Paul Hood dostali spojení s vatikánskou misií, byli všichni v Hoodově kanceláři, usazení kolem stolu. Ředitel Operačního centra přepojil hovor do reproduktoru.

„Edgare - tady Paul. Jsou tu taky Bob a Mike."

„Ten tvůj vzkaz jsem dostal, Bobe," řekl Kline.

„To je fajn, ty šmejde."

„Edgare, všechny nás zřejmě tlačí čas," vložil se do věci Hood. „Co se děje?"

„O tom, co se dělo, jsem bohužel nemohl mluvit," odpověděl Kline. „Nechtěli jsme, aby se to dostalo k Serongovi. Někdo odtamtud mohl jednomu z vašich lidí tam v terénu říct -"

„Mé city jste neurazil, a nějaké vysvětlování teď není důležité," skočil mu Hood do řeči. „Prostě nám povězte, jak si stojíme."

„Otci Bradburymu se podařilo dostat k mobilu a dovolat se do diecéze v Kapském Městě," začal Kline. „Hovor byl jen krátký, a otec Bradbury stručně popsal povšechný směr a trvání cesty, kterou ho odváděli, a popsal i místo, kde ho drží. Popis obsahoval dostatek podrobností, aby si botswanská armáda vytvořila dobrou představu o tom, kde Dhamballa je.

Otec Bradbury se bál telefonovat déle, aby si Dhamballa nepovšiml, že jeho telefon zmizel, nebo aby na panelu neviděl světélko *zapnuto*. Jít pro otce Bradburyho se rozhodla Botswana, ne my," dodal ještě.

„Co když Dhamballa nenese na biskupově smrti vinu?" zeptal se Hood.

„Nemůže dokázat, že se na ní nepodílel," opáčil Kline.

„Získejte pro nás čas, abychom to mohli prověřit," navrhl Hood.

„Paule, to bych rád. Kdyby to záleželo na nás, necháme *Unidad Expecial del Despliegue*, ať to vyřídí. My jen chceme, aby se otec Bradbury bez úhony vrátil a aby se v Botswaně obnovil pořádek."

„Edgare," zasáhl Herbert, „když se tady tak očišťuješ, co kdybys nám taky pověděl, kde ti španělští vojáci teď jsou?"

„To nemůžu."

„Tak ti pěkně děkuju za důvěru," utrousil Herbert.

„Mluvím pravdu," bránil se Kline. „To ale ještě neznamená, že můžu vyzradit všechno."

„A víte, kde jsou?" naléhal Hood.

„Ano. Ale za daných okolností to nemůžu předat dál. Vlastně proto jsem vám nepověděl, že otec Bradbury volal, nechtěl jsem, aby se to dostalo k Leonu Serongovi, ať už náhodou, nebo úmyslně."

„To by se nestalo," hájil se Hood. „Od samého počátku máme přece stejný cíl. Poslali jsme vám tam na pomoc své lidi."

„No, v tomhle našem světě se věci rychle mění," poznamenal Kline.

„Loajalita ne. Ta naše teda určitě ne," odtušil Rodgers.

Jediné, co se změnilo, je, že z našich lidí, vyzvědačů, se staly cíle, a jsou v průseru jako hrom," dodal Herbert.

„Tak je stáhněte."

„Možná jo," odrazil ho Herbert.

„Pánové, držme se věci," zasáhl Hood. „Celý tenhle hovor se točí kolem toho, že všichni chceme zachránit toho kněze a dostat své lidi bezpečně ven. Taky bychom se měli snažit uchránit lidské životy. Existuje nějaký způsob, jak letectvu zabránit, aby Křovinné zmije zatlouklo do země?"

„Ohledně toho mám značné pochybnosti," prohlásil Kline. „Chtějí dát vyznavačům vúdú příkladně za vyučenou, udělat z nich odstrašující případ."

„Ale co když to není nutné? Co když dokážeme přispět tak, že toho kněze dostaneme ven bez násilí?" pokračoval Hood.

‚A jak?" zeptal se Kline.

„Promluvím se svými lidmi tam venku, a vy promluvte s Gaborone. Požádejte o odklad."

„A co když ten klid zbraní Křovinné zmije využijí k útěku a napadnou další podobné středisko? Co se stane, když teď zemřou lidé, Paule? Když se Křovinné zmije rozhodnou brát rukojmí? Nebo zabijí další kněze a jáhny?"

„Nemůžu zaručit, že ne," přiznal Hood. „Ale není to pravděpodobné. Zvlášť když budou vědět, co všechno proti nim jde."

„Nemluvíme tady přece o ničem jiném než o tom, jak dát našim lidem šanci," ozval se Herbert. „Hergot, Edgare, vykašli se na ty voloviny, ke kterým mezi námi došlo. Pokus se ten útok zdržet. Jde tady akorát o základní státnický počin, a k tomu ještě o něco, za co se katolická církev sama staví."

„A to je...?"

„Humánnost."

Kline si povzdechl. „Kdyby to bylo takhle jednoduché!"

„Mohlo by být," řekl Hood.

Jak je to s tím nastavením druhé tváře?" poznamenal Herbert.

„S tím byl konec, když místo 'udeření' přišly výstřely," odtušil Kline. ‚A kromě toho, my se tu nebavíme o tom, zda strpět urážku, ale o únosu a zabíjení kněží. Nezáleží na tom, kým. Tohle je výzva, hrozba pro přežití katolické církve v Botswaně, v Africe. Je třeba se proti tomu pevně postavit. A Botswaňané musí ukázat, že si udrželi moc. Na to nezapomínejte, přátelé. My jsme si o tuhle válku nekoledovali. Vyznavači vúdú si svou cestu zvolili sami."

„Možná ano," připustil Hood, „ale biskupa Maxe zabil někdo jiný, aby situaci vyhrotil. A když vy uděláte totéž, když válku proti vyznavačům vúdú vystupňujete, je to jako kdybyste těm, kdo napadli vás, dával rozhřešení."

„To se ukáže časem," odtušil Kline. „Musíme dělat věci jednu po druhé. Vypořádáme se s vyznavači vúdú a s únosci otce Bradburyho. Potom zjistíme, kdo zaútočil na církev a na Botswanu."

V té chvíli pípl Rodgersův mobil. Podíval se na číslo. Volalo velvy-

slanectví v Gaborone. To znamenalo, že hodiny tikají a čas prchá. A ten nedovoloval Rodgersovi odejít z místnosti, protože jestli volá Aideen, místo, odkud hovor jde, by mohlo být zaměřeno ve dvou minutách. Rodgers pohlédl na Hooda a přejel si prstem po hrdle na znamení, že má vypnout reproduktor. Hood udělal ještě něco navíc. Zeptal se Klinea, jestli by mohl zůstat ještě chvíli na spojení.

Kline souhlasil a Hood stiskl tlačítko „mute".

„To se teda divím, že neměl žádný řeči, mizera," poznamenal Herbert.

„Za to čekání jeho souhlas stojí," řekl Hood. „Třeba se dozvím něco, oč se budu moci podělit."

Rodgers si hovor vzal. Hood a Herbert zmlkli.

„Ano?" ohlásil se Rodgers. Ne jménem, to pro případ, že Aideen telefon někde vytrousila a někdo ho našel.

„Potřebujeme pomoc," řekl volající.

Byla to Aideen. Její slova zněla naléhavě, hlas však byl klidný.

„Tak povídejte," vyzval ji Rodgers.

„Připojili jsme se k Serongovi a míříme kamsi, kde se setkáme s Dhamballou."

„Vy tam zůstáváte?" zeptal se Hood.

„Musíme; ti lidé mění směr, aby se s námi setkali. Otec Bradbury bude s nimi. Pokusíme se dosáhnout, aby ho propustili. Setkat bychom se měli asi do dvou hodin. Víte, kde jsou španělští vojáci?“

„Ne,“ odpověděl Rodgers. „Ale domníváme se, že se pokoušejí dostat k otci Bradburymu.“

„Takový byl i náš závěr. Pane generále, potřebujeme čas. Zdá se, že Seronga se přiklání k tomu, že bude při nás. Myslíme si, že se to zde dá ukončit smírně. Můžete touhle možností nějak zapůsobit na Gaborone?“

„To nevím. Budí tam dojem, že se upnuli k tomu, že s touhle situací rázně skoncují, aby se o tom na veřejnosti moc dobře vědělo.“

„Co kdybyste jim řekl, že už jsme dosáhli osvobození otce Bradburyho?“

„To by věci jen zhoršilo. Letectvo by s tamtěmi tím spíš zametlo.“

„Pak tedy musíme přijít na něco jiného, jak je zdržet.“

„Podívejte, o tom si promluvím s Bobem a Paulem. Pokusíme se dát něco dohromady.“

„Díky.“

„Rozumím. Pokračujte dál tak, jako kdybyste skutečně měli šanci na smírné řešení. Když se vyskytne nějaký problém, dám vám vědět. Vedete si moc dobře.“

Aideen mu poděkovala a Rodgers telefon vypnul. Hovor trval jen něco málo přes minutu.

„Takže co jsme se dozvěděli?“ zeptal se Hood. „Moment,“ dodal a zapnul reproduktor. „Edgare? Jste tam ještě?“

Jsem.“

„Mike Rodgers právě mluvil s jedním z našich agentů, který je se Serongou,“ sdělil mu Hood. „Mikovu zprávu uslyšíte současně s námi.“

„Díky, ale nevím, k čemu to bude dobré.“

„Nemoh bys vyslovit ještě trochu *menší* naději, ty jihoafrickej škrťo?“ obořil se na něj Herbert.

„Tak dost, Bobe!“ zarazil ho zprudka Hood. „Edgare, když nic jiného, posílí se tím partnerství, kterého se máme při téhle operaci držet.“

„Ale tak jo.“

„No, Miku?“ otočil se k němu Hood.

Rodgersovi se zamlouvalo, co Hood udělal. Operační centrum nabídlo řešení, při němž ani jedna strana nemůže tratit. Dosáhlo se tím trojího: neutralizovala se Klineova obvinění, že Hood nebyl vstřícný. Posílila se myšlenka spojenectví mezi Operačním centrem a Vatikánskou bezpečnostní službou. A co bylo nejdůležitější - váha následujícího postupu se přesunula na bedra Edgara Klinea.

„Pánové, naši tři agenti jsou s Leonem Serongou,“ začal Rodgers. „Lze se domnívat, že Serongovi docházejí síly. A všechno vyznívá tak, že celé tohle hnutí se náhle vyčerpalo, nebo ti lidé dostali strach, i když asi ne nijak velký. Naše skupina se za necelé dvě hodiny sejde s Dhamballou a s Křovinnými zmijemi. Naši se domnívají, že dosáhnou osvobození otce Bradburyho a snad dokonce i toho, že se útvar Křovinných zmijí rozejde. Požádali nás, abychom nalezli způsob, jak jim tohle umožnit. A taky abychom pro ně vyzískali ty dvě hodiny.“

Domluvil. Hood okamžik vyčkával, potom pohlédl na reproduktor. „Edgare? Máte k tomu něco?“

Kline mlčel.

„Řekl jsem to už jednou, a řeknu to znova: tuhle operaci jsme začali s určitým posláním - zachránit lidské životy. Nemůžeme tu sedět, nic nepodnikat a jen prohlašovat, že se nám to vymklo z rukou.“

„A já vám řekl, že Křovinné zmije si zvolily svou vlastní cestu,“ opáčil Kline. „Neneseme odpovědnost za to, co se jim stane.“

„Edgare, *neseme!*“ trval na svém Hood. „Tahle informace nám tu odpovědnost prostě *ukládá.* Máme možnosti volby. Máme určitou povinnost. Naší prací je krize řešit, ne sedět a přihlížet, jak nekontrolované vypuknou. A vaší prací, mohu-li to tak říct, je obnovit normální stav. Dokážeme to. Není to nemožné.“

„Zločin, jako je únos otce Bradburyho, si nežádá jako odpověď masové vraždění," dodal Rodgers. „Byl to zlý čin, nezákonný - ale musíme se s ním vypořádat tak, aby k takové odpovědi nedošlo."

„A mě právě napadlo ještě něco," řekl Hood. „Edgare, my nevíme, kdo všechno teď s Dhamballou je. Co když jsou v táboře děti? Ty přece s tímhle neměly co dělat! Děti by měl trest postihnout taky?"

Než Hood hovořil dál, vyčkal, až se Klineovi ta myšlenka rozleží v hlavě.

„Edgare, nemáme tolik informací, abychom dopustili, že dojde na útok letectva," uzavřel své úvahy Hood. „Aspoň - a tohle je to *nejmenší,* co chci - dejte našim čas, aby dokončili to, kvůli čemu jsme je tam vyslali."

„Paule, když já nevím... I kdybych chtěl, nemůžu říct, jestli tohle dokážu zařídit."

„No tak se snaž!" vybafl Herbert.

„Když se vyslovíte ve prospěch toho, co navrhuju, zdrží se tím zásah Španělů proti tomu táboru," navázal Hood. „A pokud nezaútočí oni, botswanské vrtulníky Dhamballu nenapadnou, vojáci budou mít strach, že by přitom zabili otce Bradburyho."

„Můžete jim říct, že se tábor přesunuje," dodal Rodgers. „To je pravda. Mohli by ho taky úplně minout."

„Paule, už teď tam můžou být," namítl Kline.

„Pak si ale už vůbec nemůžeme dovolit ztrácet čas!" naléhal Hood.

Ticho, které následovalo, bylo plné napětí a působící až přehnaně. Bzučení ventilátorku počítače znělo jako hučení turbíny.

Kline konečně promluvil. „Udělám, co budu moci. Požádám je, aby počkali. Ale za botswanskou armádu ručit nemůžu."

„Třeba nazaútočí, dokud nebude vědět, že otec Bradbury už je mimo nebezpečí," nevzdával se naděje Rodgers.

„Modlím se, abyste měl pravdu," řekl Kline. Zavěsil.

„Tak, a hotovo. Stačilo, abychom na něj my tři vyrukovali s morálkou, abychom ho udolávali, až povolil," prohlásil Herbert.

Já už kolikrát musel přijít s lecčím víc než s tímhle - i na vás, abych vás občas dostrkal k tomu, abyste si nestál na svém," usadil ho Hood.

‚Jo, ale obyčejně se nemýlím."

Herbert, již trochu klidnější, opustil kancelář, aby se podíval, co Darrell McCaskey zjistil ohledně japonské „spojky". Rodgers pohlédl na Hooda.

„I já se modlím, abychom měli pravdu," řekl Hood.

„Nojo," poznamenal Rodgers. „Chcete to udělat se vší parádou?"

Hood se usmál. „To myslíte vážně?"

Rodgers přikývl.

„Ale já se už dlouho..."

„Tak já začnu první," řekl Rodgers. Sklouzl ze židle a poklekl na jedno koleno; Hood učinil totéž. Rodgers pronesl cosi o tom, jak Bůh bdí nad lidmi v terénu, zvlášť nad těmi, kdo pro druhé vydávají všanc sebe. Z bezpočtu operací Rodgers věděl, že samotná slova nezmohou tolik, co jejich procítění. Vkládal do svých slov celé srdce a duši. Ne protože měl pocit, že jednají správně, nýbrž protože si byl vědom, před jakou krizí Botswana stojí. A pouze Boží zásah dokáže Dhamballu i Křovinné zmije zachránit před pobitím.

56 KAPITOLA

Delta řeky Okavango, Botswana pátek, 23.19

Byly to hodiny, které stály za to prožít, výzva schopnostem, jimiž kapitán Antonio Abreo prokáže, jak dobrý výcvik má za sebou. Nabízely možnosti poprat se s neznámým prostředím a postavit se proti novému nepříteli.

Představovaly příležitost vychutnat si život tím, že se té riskantní příležitosti chopí.

Jeho přátelé, ti, kteří nepatřili k armádě, a spolu s nimi i příbuzní mu říkali, že tohle - to, k čemu se upnul -, je šílený způsob obživy. Všichni to byli rolníci, rybáři a turističtí průvodci. Vedli poklidný život v pohodlí. Pravděpodobně je čeká dlouhý život. Osmdesát let nudy však Abrea nelákalo.

Lákaly ho naopak riziko a sestavování plánů, jak se zachovat, ocitne-li se riziku tváří v tvář.

Kapitán Abreo měl za to, že ke kněži lze spíš proniknout ve dvojici, než s celou jednotkou. Abreo a četař Vicente Diamante se rozhodli pro seskok do místa, popsaného otcem Bradburym. Do akce půjdou v zelených maskovacích uniformách.

Oba vzlétli z Maun ve dvoumotorovém turbovrtulovém letounu EMB-110 brazilské výroby, který tam dorazil z Gaborone. Letoun patřil botswanskému Výzkumnému meteorologickému ústavu, a ten jej zapůjčil *Unidad Especial del Despliegue.* Gaborone nebylo nijak nad-

šené tím, že na jeho území operují cizí vojáci, takže jejich akce zůstane tajemstvím. Obnovit v plném rozsahu pořádek však bylo důležitější. Ostatní členové Abreovy jednotky směřovali k močálu v doprovodu botswanské armády.

Výzkumný meteorologický ústav měl podrobné mapy oblasti. Abreo si na nich nalezl přesnou polohu ostrova, na němž otce Bradburyho únosci nejspíš zadržují. Potom on a seržant Diamante seskočili na padácích na nejbližší ostrůvek, vzdálený od ostrova asi čtyři sta metrů. Měli s sebou malý gumový vor, infradalekohledy, vysílačku, dvě pistole M-82 a dva lovecké nože s třiadvacet centimetrů dlouhou čepelí.

Zatímco Diamante nafukoval vor, kapitán Abreo ukryl padáky za chomáčem popínavých rostlin. Potom pátral v temnotě po dění v táboře. Řadu známek, že se tam skutečně něco děje, objevil bez potíží -světla, zvuky, horečnou činnost. K tomu, aby toto vše viděl, infradalekohled ani nepotřeboval. Oba Španělé si pomazali tváře a ruce bahnem a spustili vor na vodu, načež se neprodleně, co nejtišeji vydali k opuštěnému severnímu cípu ostrova. *Zdálo* se, že veškerá činnost se odehrává v jižní části. Bylo zřejmé, že vyznavači vúdú tábor vyklízejí. Na ostrově stálo několik chýší. Abrea zvlášť zaujala jedna, kde se nic nedělo. Jejíž okna byla navzdory vedru zavřená. Otec Bradbury je pravděpodobně vězněn v této chýši. Jakmile ho oba vojáci vysvobodí, měli v plánu zamířit s ním k severu. Až budou asi osm set metrů od ostrova, měli se rádiem ohlásit veliteli botswanské úderné jednotky. Útok začne krátce poté. Až skončí, oba vojáky a kněze vyzvedne vrtulník.

Seržant, přikrčený vzadu ve voru, pádloval, nejprve po jedné straně, potom po druhé. Temná voda se drobně čeřila podél boků voru. Kapitán upíral zrak před sebe. Komárů, kroužících mu jako obláček kolem uší a tváří, si nevšímal; kdyby se po nich oháněl, nedocílil by tím ničeho, jen by to odvádělo jeho pozornost. Všude v okolí kupodivu panovalo ticho, jediné kvákání a pomlaskávání, které slyšeli, se k nim neslo z vody kolem ostrova. Důstojník to vše vnímal - zvuky, pachy, jemné, klouzavé proudění vody, ubíhající pod vorem. Jak akce jednou začala, kapitán Abreo se stal součástí všeho toho kolem. Smysly měl napjaté, nijak nepospíchal, naladěn spíš zdrženlivě než útočně. Vyrůstal na ovčí farmě v Baskicku a tam se poučil z chování lišek. Bylo to

prosté poučení - lišky, které po přepadení ohrady vyvázly bez újmy, byly vždy ty, které člověk vůbec neviděl přicházet.

Když se blížili k cíli, zablikala vysílačka. Tlumený, hnědý světlý bod bylo vidět jen ze vzdálenosti několika desítek centimetrů. Abreo si nasadil sluchátka a k elastickému pásku na krku si připevnil němý mikrofon, malý přístroj ve tvaru disku. Potom jej zapojil do pásku. Miniaturní mikrofon zachycoval vibrace hrtanu, takže kapitánovi stačilo jen šeptat a přesto ho bylo v přijímači slyšet.

„Abreo," ohlásil se.

„Pane kapitáne, tady CHQ," řekl volající. CHQ bylo krycí označení radisty jednotky, desátníka Enriquea Infiesty. Infiesta mluvil plynně anglicky a obstarával styk s botswanskou armádou.

„Mluvte," vyzval ho Abreo.

„Pane, styčný pracovník z Vatikánské bezpečnostní služby nás požádal, abychom operaci odložili."

„Na jak dlouho?" Ten rozkaz jako kdyby vypnul motor, který kapitána poháněl. Bude jej muset nastartovat znovu. Pořád ještě jsou v dosahu nebezpečí.

„Dvě hodiny."

‚A důvod?"

„Probíhá současně jiná operace. A ta dostala prioritu."

„Prioritu? A od koho?"

„To nevím, pane."

„Tady kolem není nikdo jiný než vyznavači vúdú. Nevíte, jestli ta druhá skupina infiltrovala mezi Křovinné zmije?"

„Nevím, pane."

Jsou to Španělé, nebo Botswaňané?"

„To taky nevím, pane. Mám zavolat a zeptat se?"

„Ne. Tím se na věci nic nezmění."

Abreo se zadíval na ostrov. Lidé tam pobíhali z místa na místo a nakládali věci do člunů. Tolik se upnuli k tomu, aby už byli z ostrova pryč, že si nedávali pozor na to, co se děje kolem. Tohle byl u nových hnutí problém. Hlavním stratégem je bezpochyby Leon Seronga. Ten tu ale není, a člověk, který ho zastupuje ve velení, nemá zkušenosti s tím, jak zajistit úspěšný ústup. Nebo ti lidé mají za to, že tady je nikdo nenapadne.

Anebo se možná dozvěděli, že zde naopak napadeni budou, uvažoval Abreo. Jestli to vědí, vysvětluje se tím ten jejich chvat.

„Týkají se ty rozkazy průzkumu?" zeptal se.

„Ne, pane, jen toho, co jsem vám řekl."

„Tak dobrá."

„Odpovíte nějak na to sdělení, pane?"

„Řekněte tomu styčnému pracovníkovi, že rozkaz došel, víc nic."

„Ano, pane."

Kapitán vysílačku vypnul, sňal si sluchátka i mikrofon a otočil se k seržantovi.

„Do záchranné akce se zapojil další tým," pronesl šeptem. „Vatikánská bezpečnostní služba chce, abychom akci odložili."

Jsou to Botswaňané?"

„To nevím."

„Ale ještě pár minut, a toho kněze možná najdeme a vysvobodíme..." namítl Diamante.

„To vím." V kapitánově hlase bylo znát rozladění. Potlačil je. Stále ještě jsou v akci, a popuzená mysl rozptyluje pozornost. „Máme své rozkazy, a budeme se jimi řídit. Ale jiné instrukce, než odložit akci, nemáme. Budeme pokračovat dál k ostrovu a provedeme průzkum na místě. Když na kněze náhodou narazíme a on nás požádá o pomoc, neodmítneme.

„Odmítnout by byla chyba, pane kapitáne," souhlasil Diamante.

„To určitě."

Pokračovali v cestě k ostrovu. Abreo jej stále pozorně zkoumal.

Čím déle tu chýši pozoroval infradalekohledem, tím pevnější bylo jeho přesvědčení, že je to vězení. Přes okno visela hustá spleť popínavých rostlin; nikdo je nikdy neodstraňoval, což

nasvědčovalo, že okno zůstává trvale zavřené. Když se přiblížili ještě víc, Abreo také uviděl těžkou závoru. Byla zastrčená zvenčí.

Nyní byli jen asi sto metrů od severního břehu ostrova. Nechali vor volně splývat dál setrvačností. Třebaže se po celém ostrově ozývaly výkřiky, nesměli riskovat, že někdo zaslechne šplouchání vody.

Po několika minutách dorazili ke břehu. Diamante uvazoval vor ke kmeni fíkovníku, trčícímu z vody, Abreo se zatím plížil pryč od vody. Chýše stála asi šedesát pět metrů odtud na jihovýchod. Abreo obhlížel prostranství kolem infradalekohledem. Všichni tam mysleli jen na

to, aby už byli z ostrova pryč. *Zdálo* se, že jsou s přípravami k odchodu téměř hotovi. Na to, aby oni dva uskutečnili svůj záměr, nebudou mít moc Času.

Před chýší nikdo nehlídal, stráž ale může být uvnitř. Anebo tam kněz vůbec není. Nebo prostě žádný pokus o jeho osvobození ti v močálu nečekají. Kapitán Abreo bude muset obě možnosti prověřit.

Uvnitř ale určitě někdo je, okenicemi a škvírami ve stěnách pronikaly tenké útržky světla. V infradalekohledu přímo zářily. Abreo jej vložil do pouzdra, připevněného na háčku k opasku. Pohybem ruky naznačil seržantovi, aby ho následoval. Oba vytáhli nože a rozepnuli chlopně pouzder se zbraní. Kdyby narazili na někoho z Křovinných zmijí, budou ho muset potichu zabít a pokračovat dál. Sehnuti téměř až k zemi postupovali k chýši.

Boty se jim bořily hluboko do bahna, každý krok doprovodilo tiché mlaskavé lupnutí nasávaného vzduchu. Kolem nohou a přes ně jim přebíhali gekoni, Abreo však nespouštěl zrak z chýše.

Dostat se k její zadní stěně jim trvalo čtyři minuty. Tam se rozdělili, každý chýši obešel z jedné strany, pak zkoumali její přední část. Nikdo tam nebyl. Vrátili se k zadnímu oknu a kapitán se rozhlížel, zda neuvidí nějaký kamínek. Jeden našel a hodil jej na střechu. Standardním postupem při takovémto proniknutí je způsobit náhlý hluk a dávat pozor, jaké zvuky se ozvou uvnitř.

Kamínek párkrát poskočil s kovovým klapotem po plechové střeše a na opačné straně se skutálel na zem. Abreo zevnitř nic neslyšel. Zajatec nemusí na zvuk reagovat, zato stráže si všeho pozorně všímají, nebo alespoň mají sklon ke zvědavosti. Zevnitř se žádné kroky neozvaly, nikdo nešel ke dveřím a nevyhlédl ven. Jestli je kněz uvnitř, lze tedy předpokládat, že je sám.

Další postup byl již trochu složitější. Abreo si stoupl kousek stranou od okna a střenkou nože zaťukal na okenici. Zaťukal podruhé. Zřetelně uslyšel zdušeně zvuky. Člověk s roubíkem v ústech.

Diamante a Abreo si vyměnili pohledy. Někdo tam je, pravděpodobně ten kněz. Abreo popošel k oknu, Diamante zastrčil nůž do pochvy a vytáhl pistoli.

Kapitán si prohlížel okno. Okenice na něm byla onoho typu, který se vysunuje nahoru. Závora byla uprostřed dole. Naznačil seržantovi,

že okenici zvedne, seržant pak místnost prohlédne přes mušku pistole. Když bude uvnitř čisto, vlezou tam a kněze odvedou.

Abreo pomalu vysunul závoru, přisedl na bobek, sebral ulomenou větev a jejím koncem vysunul nahoru okenici. Kdyby na něj někdo vypálil, bude stranou dráhy střely.

Oba vyčkávali. Zdušeně zvuky se ozvaly znovu. Diamante pohlédl na Abrea. Kapitán mu pokynem hlavy naznačil, aby prozkoumal vnitřek. Diamante pokývl v odpověď a pomalu se napřímil, pistoli namířenou před sebe.

Abreo vytáhl svou pistoli. Kdyby se seržantovi něco přihodilo, chtěl být připraven palbu opětovat.

Diamante strčil hlavu dovnitř, vrhl rychlý pohled doleva, potom doprava a v následujícím okamžiku se zase přikrčil. Abreo spustil okenici dolů a přisedl vedle seržanta k zemi.

„Uvnitř je nějaký člověk s kuklou na hlavě a připoutaný ke kavalci," zašeptal Diamante. Jinak je místnost prázdná."

„Ze má kuklu?" divil se Abreo. „Ták proč svítí ta lucerna?"

„Nejspíš proto, že si pro něj chtějí zanedlouho přijít," dohadoval se Diamante.

Abreo přikývl. To dávalo smysl. Při všem tom spěchu, doprovázejícím vyklízení tábora, tím ubyla jedna věc, o které bylo třeba se domýšlet.

Nyní přišla řada na obtížnou část - dokončit to, kvůli čemu sem přišli. Když vše vyjde, uprchnou aniž spustí poplach. Když ne, uprchnou jakýmkoliv způsobem. Kdyby se to ukázalo jako nemožné, budou se muset uchýlit k alternativnímu plánu ústupu. Do toho se ani jednomu z nich nechtělo.

Už předtím viděli starší fotografii otce Bradburyho. Znali jeho věk, věděli, že je běloch a že mluví anglicky a bantusky. Muž na kavalci však byl hubenější, špinavý a vůbec celkově neupravený. Může to být někdo jiný, návnada. Nebudou si jistí, dokud nevniknou dovnitř a Diamante s ním nepromluví.

Jste připravený?“ zeptal se Abreo.

Diamante přikývl.

Abreo upustil větev, přikročil k okenici a vysunul ji. Kněz měl v ústech roubík a ruce i nohy připoutané k rohům kavalce, obličejem byl otočený k oknu a ležel bez hnutí. Kapitán vylezl do okna, Diamante

svého velitele následoval. Okamžitě se rozběhl ke dveřím a přitiskl k nim ucho. Svítila tu jediná lucerna. Abreo se chvatně rozhlédl kolem. V chýši nikdo jiný nebyl. Spěchal ke kavalci.

Kněz měl přes hlavu navlečenou černou kuklu, tváří byl odvrácený od něj. Oděv měl potrhaný a špinavý. Abreo mu kuklu stáhl. Vzhlédla k němu vyzáblá, kostnatá tvář. Kapitán mu vyňal roubík. „*Padre* Bradbury?“ zeptal se. „Ano,“ odpověděl muž.

Kapitán si ho okamžik pozorně prohlížel. Muž vypadal jako někdo, kdo prožil peklo. Pohled jeho očí byl měkký. Měkké byly i ruce. Není to ani válečník, ani rolník.

Abreo odhodil kuklu stranou. V pravici stále držel pistoli, druhou rukou vytáhl nůž a začal přeřezávat mužova pouta, nejprve levou ruku, potom pravou. Kněz se posadil.

A pak to kapitán Abreo uslyšel. Tichý, tlumený sykot, přicházející zpod kavalce. Diamante jej zaslechl také.

Až teď si kapitán všiml drátu, připevněného ke knězově pravé ruce a nataženého po pelesti v hlavách kavalce. Zpod kavalce se začal valit dým. Proto měl kněz navlečenou kuklu. Aby jim nemohl povědět, co tu věznitelé nachystali.

A vtom si Abreo uvědomil, proč je lucerna rozsvícená. Když se nyní slzný plyn uvolnil, afričtí bojovníci, kteří se přijdou podívat, co se stalo, na oba Španěly dobře uvidí.

Na osvobození kněze nezbýval čas, oblak oranžovožlutého kouře již zaclonil okno. Diamante byl dosud u dveří. Budou muset ven tudy.

Abreo na něj vykřikl, ať dveře otevře a utíká ven. Diamante se dusil. Otevřel dveře a kapitán se rozběhl k němu. Cestu podél stěny a pak dveřní zárubeň hledal hmatem. Našel ji a vyběhl před chýši.

Ozvaly se výkřiky. Vyzývaly je, aby zůstali stát. Abreo ani nemusel rozumět jazyku, stačil mu tón výkřiků.

Mnul si oči a zoufale se pokoušel proniknout zrakem slzami. Všechno viděl rozmazaně. Otočil se doleva. Spatřil roh chýše. Na to, aby se rozhodl, co dál, měl jen okamžik. Zdálo se, že má jen jednu možnost.

Nejdůležitějším na celé téhle akci nebylo pouze zachránit kněze, nýbrž také zbavit vyznavače vúdú toho, co brání v útoku na ně: dokud

Křovinné zmije drží otce Bradburyho, botswanská armáda proti nim nepůjde. Mnoho botswanských vesnic žije z charity Vatikánu a Gaborone nebude riskovat, že o ni přijde, pokud nebude mít jinou volbu. A když proti Křovinným zmijím nezakročí, mohou se znovu seskupit někde jinde. Budou se dál bouřit proti vládě a usilovat o vyhnání katolické církve. A to Abreo nesmí v žádném případě dopustit. Je to úkol s nejistým výsledkem, ale pokusit se o jeho splnění musí. Nestali se vojáky speciálních sil proto, aby jim všechno šlo snadno. V téhle chvíli kapitán pocítil takový příliv sil, jako ještě nikdy. Vědomí, že mu hrozí nebezpečí, mu působilo málem závrať.

„Kryjte mě!“ křikl na seržanta.

Diamante porozuměl. Uposlechl bez ptaní a zahájil palbu na blížící se Křovinné zmije. Abreo slyšel, jak směrem k západu palba slábne. Seržant se pokouší probít kolem chýše. Využije clonu slzného plynu jako kryt, aby se dostal zpátky k vodě.

Kapitán střílel také, potom se otočil zpátky k chýši. Protože nic neviděl, bude muset střílet jen tak směrem ke kavalci.

Nedostal se k tomu. Pravým stehnem mu prolétla kulka. Vyrazil ze sebe výkřik bolesti, ale i nadšení. Riskoval všechno. Ten okamžik se dostavil, a on před ním neutíkal.

Náraz kulky ho vrhl dopředu, mezi dveře. Upadl na obličej a upustil pistoli. Zleva uslyšel pronikavý výkřik. To musí být Diamante. Abreo vzdal v duchu svému oddanému druhovi čest.

Nad kapitánem hvízdaly kulky. Usilovně mrkal, aby viděl jasněji a aby našel svou pistoli. Spatřil ji kus od sebe. Pokoušel se k ní doplazit, ale pravá noha ho neposlouchala. Prostupoval jí chlad. K čertu s ní. Odstrkoval se dopředu lokty.

Dostal se jen o pár desítek centimetrů dál. Od dveří zabouřila divoká palba a kulky se mu zaryly do zad a do lopatek.

Horké nárazy střel rvoucích mu maso a drtících kosti necítil, byl mrtev ještě než ten pocit pronikl do jeho mozku a než bradou prudce narazil na podlahu.

V následujícím okamžiku střelba ustala. Rozhostilo se ticho.

57 KAPITOLA

Solná pánev Makgadikgadi, Botswana pátek, 23.40

Leon Seronga byl unavený. Unavené byly jeho tělo i duch. To, co právě slyšel, mu ještě dodalo.

Seděl vedle Njo Finna. Jeli za džípem, ujíždějícím po temné pláni. Seronga odhadoval, že od setkání s Dhamballou ho dělí necelá hodina. A právě v té chvíli přišel hovor z původního tábora v močálu. Ruce, ve kterých držel vysílačku, když se ohlásil, se mu třásly obavami ze špatných zpráv.

Zpráva od těch, kdo se v Dhamballově táboře postarali o klamná opatření, se nakonec ukázala jednak jako příznivá a vítaná, jednak jako znepokojivá.

Příslušníci Křovinných zmijí, kteří v táboře zůstali, aby Španělům zabránili v pronásledování Dhambally, měli úspěch. Nechali Španěly, aby se dostali na ostrov. Dovolili jim vniknout do chýše. U bělošsky vyhlížejícího příslušníka Křovinných zmijí, jenž měl představovat otce Bradburyho, nachystali kanystr se slzným plynem. Kdyby se Španělé bývali vzdali, Křovinné zmije by je vzaly do zajetí, Španělé si však zvolili boj. V přestřelce zahynuli dva příslušníci Křovinných zmijí. Byli zabiti i oba Španělé.

Leon Seronga zprávu uvítal, neboť si čím dál tím jasněji uvědomoval, že otec Bradbury by mohl být klíčem k jejich přežití. Ne jako rukojmí, nýbrž jako zastánce. Jako někdo, kdo s Dhamballou mluvil a ví, že není žádný vrah.

Znepokojivé na zprávě naopak bylo to, že dva z jeho lidí padli. Seronga během let přišel o velmi málo vojáků. Ty dva padlé neznal dobře a trápilo ho, že se už nedostane k tomu, aby to napravil. Jeden z nich má děti a vnoučata. Druhému bylo teprve osmnáct let.

Vyznavači vúdú se i s knězem vydali z ostrova za Dhamballou a ostatními z jeho skupiny. Bude na Američanech, aby tuto informaci předali svým nadřízeným, aniž sdělí místo, kde se skupina nachází. A jejich nadřízení budou muset botswanské armádě sdělit, že otec Bradbury je stále rukojmím. Gaborone tak bude nuceno vyjednávat, ne útočit.

Seronga přikázal Finnovi, aby džíp dohonil. Připojili se k němu po straně a Seronga pokynem naznačil řidiči, aby zastavil. Otevřel dveře a vyzval Aideen, aby si k nim nastoupila. S ní bude snazší řeč než s těmi ostatními. Po celou tu dobu Pavant mířil na džíp puškou. Když byla Aideen uvnitř, Seronga řidiči džípu přikázal, ať jede dál. Finn se opět zařadil za něj.

„Netváříte se zrovna nějak moc nadšeně," poznamenala Aideen.

„Došlo k přestřelce."

„Mezi kým?"

„Moje Křovinné zmije se utkaly s příslušníky elitní španělské jednotky."

„Kde?"

„Záleží na tom?" odtušil bezvýrazně Seronga.

Aideen na něj vrhla vzteklý pohled; zaklela. „To vy, co?"

Ani na tohle neměl Seronga chuť odpovědět.

„Varoval jste tábor, že tam ti vojáci jdou!" osopila se na něj Aideen. „Proč? To jsme si *neujednali!"*

„Moji lidé museli být připravení."

„Vaši lidé měli to místo naopak vyklidit! Měli se vyhnout botswanským vrtulníkům, proto jsme vám o nich pověděli."

„Dhamballa mohl na Španěly narazit i cestou," prohlásil důrazně Seronga. „Ti dva vojáci vnikli do našeho tábora sami, bez součinnosti s ostatními."

„To je možné, ale když nic jiného, aspoň jste se měl s námi o svých plánech poradit."

„Kdyby Španělé proti nám nevystoupili, vůbec byste se o tomhle nedozvěděla," upozornil ji Seronga.

„A kdybyste vy neunesli otce Bradburyho, nikdo z nás by se do téhle situace vůbec nedostal!“ odsekla Aideen.

„Takovéhle osočování ničemu nepomůže!“ odsekl v odpověď Seronga.

„To máte pravdu,“ připustila Aideen. „Tak se tedy podíváme, co s tím. Byl někdo zraněný?“

„Čtyři mrtví, dva vaši, dva naši.“

V zelenavém přísvitu přístrojové desky Seronga viděl, jak na něj Aideen upřela zrak. Tvářila se chladně a odměřeně.

„Zastavte!“ vyzvala Finna.

„Co chcete dělat?“ zeptal se Seronga.

„Chci *ven!*“ zaječela Aideen. Ve stísněném prostoru kabiny se natočila k okénku a sáhla ven po klice, aby otevřela dveře.

Seronga ji uchopil za zápěstí.

„Pusťte mě!“ vykřikla. Já a moji lidé jdeme odtud pryč!“

„Počkejte! Chci vám něco říct, tak přece poslouchejte!“ řekl zlostně Seronga.

„Zacházíte s lidmi jako s hmyzem. Obtěžují vás, tak je plácnete. Nic nebudu poslouchat. S touhle záležitostí nechci mít nic společného.“

„Bylo to jinak! Ti vojáci přišli do tábora ozbrojení, s úmyslem bojovat. Pokusili se uprchnout s otcem Bradburym.“

Aideen se k němu otočila. „Cože?“

„Vnikli do chýše, kde jsme ho drželi. Tam jim naši odřízli cestu slzným plynem a snažili se je zadržet. Chtěli jsme se jich zmocnit živých. Kdyby se byli vzdali, nikomu by se nic nestalo. Drželi bychom je do té doby, než by se hodilo je propustit. Oni se ale rozhodli prostřílet si cestu ven.“

„Chcete říct, že se ho Španělé vydali zachránit, i když jsme je požádali, aby se stáhli zpátky?“

Seronga přikývl.

„Tomu nevěřím.“

Jestli chcete, můžete si promluvit přímo s otcem Bradburym. Poví vám, že jsme ho odvedli a místo něj dali někoho jiného,“ řekl Seronga a podával jí vysílačku.

„Nepoznám, jestli mluvím opravdu s otcem Bradburym,“ opáčila Aideen.

„To jsem předpokládal.“ Seronga vytáhl z kapsy košile kus papíru. „Řekl jsem svým lidem, aby mi dali výrobní čísla pistolí Star 30PK, které měli ti vojáci. Můžete je předat svým nadřízeným, ať je porovnají se svými záznamy. Uvidíte, že mluvím pravdu.“

Aideen si papír vzala. „Taky že to udělám! Pořád se tím ale neprokáže, že je vaši vojáci nepronásledovali a nakonec nezabili.“

„Co bychom tím získali? Přece máme toho kněze, další rukojmí jsme nepotřebovali. A určitě nemůžeme potřebovat, aby botswanská armáda měla další důvod pro zásah proti nám.“

„Tak tohle už se mě netýká,“ odtušila Aideen. „Možná, že si vy a ten váš duchovní vůdce pěstujete mučednické komplexy.“

„Mučednictví má k naší věci daleko. Pro mě je už pozdě, mám za sebou příliš velký kus života. A pro Dhamballu je zase příliš brzy. Se svou náboženskou činností teprve začíná. Možná právě proto se vůči němu chovám tak ochranitelsky, Dhamballa ještě nemá tolik následovníků, aby se nemusel bát odplaty za své činy.“

„O tomhle všem jste nám mohl říct. Svěřit se nám s tím.“

„Někdy lidé naslouchají pozorněji, když je věc už hotová,“ poznamenal Seronga. „Teď není nejdůležitější to, co se stalo, ale to, co se stane. Dhamballa z močálu odešel. Znamená to, že letecká hlídka po něm bude pátrat, ale nijak dlouho.“

„Musíme ostatní přesvědčit, že toho kněze máte pořád v rukou a že mu neublížíte,“ řekla Aideen. „Ale vydáte ho, ne?“

„Až co řekne Dhamballa. Ale když je dokážete udržet stranou, já zase dodržím *svůj* slib. Najdu smírné řešení téhle krize. Ale ani botswanská armáda, ani Španělé nesmějí mé lidi napadnout.“

„Vy jste bývalý voják. Neznáte se u vojska s někým?“

„S pár lidmi ano,“ přiznal Seronga.

‚A můžete si s nimi promluvit?“

Seronga se smutně usmál. „Dhamballa představuje změnu. I kdybych si mohl se starými přáteli promluvit, za nové vlády o hodně vlivu přišli. Nejsou to idealisté. Jsou to policisté.“

„Chápu.“

Seronga se ještě jednou omluvil, že jednal bez porady s Aideen. Potom přikázal Finnovi, aby džíp dojel, a Aideen se připojila ke své skupině. Obě vozidla pokračovala v cestě k místu setkání.

Seronga si nebyl jistý, jestli je nenásilné vyústění možné. Bylo jasné, že Botswaňané mají své vlastní záměry. Vatikán možná také. A těmi zřejmě je likvidace potenciálních povstalců.

Existoval jediný způsob, jak by se jim to mohlo podařit, a Seronga nedopustí, aby k něčemu takovému došlo.

A za to rád obětuje život. Ne jakožto mučedník, jak poznamenala Aideen, nýbrž jakožto voják, kterým vždy byl.

58 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 16.41

Paul Hood, Bob Herbert a Mike Rodgers byli stále v Hoodově kanceláři a čekali na zprávy z terénu. Rodgers studoval počítačové soubory o botswanské armádě, chtěl znát dolet, výzbroj a manévrovací schopnosti jejích vrtulníků pro případ, že by jeho lidé tyto informace potřebovali. Také ho zajímalo, kolik je v každém vrtulníku vojáků. Odpovědi nebyly nijak povzbudivé: letectvo Obranných sil Botswany používá francouzské vrtulníky Aérospatiale AS 332 Super Puma, každý může přepravovat až pětadvacet vojáků a nést několik druhů výzbroje. Dolet činí šest set čtyřicet kilometrů, a to stačí, aby se dostaly k močálu a ještě mohly pokračovat v pátrání. A jestli je s nimi tanker, mohou bez zdržení vyrazit do další akce.

Hood měl na telefonu prezidentova poradce pro národní bezpečnost. Nyní, když se Američané ocitli v zóně možného válečného konfliktu, nastal čas podat hlášení do Bílého domu a seznámit prezidenta s celkovou situací.

„Kde teď ty vrtulníky jsou?“ zeptal se Herberta, když tuto část hlášení dokončil.

Herbert sledoval na monitoru ve svém vozíku údaje od radaru. „Zaujaly postavení na okraji močálu,“ odpověděl. „Řekl bych, že je Dhamballa změnou svých plánů zaskočil.“

„Miku, znamená to snad, že se budou muset vrátit?“ zeptal se Hood.

„To není jisté,“ odtušil Rodgers.

Seznámil Hooda s možnostmi i omezeními botswanských letounů a Hood sdělil prezidentovi i tyto informace. Slíbil vrchnímu veliteli, že jakmile bude mít nějaké další zprávy, znovu se ohlásí. Potom zavěsil a hlasitě vydechl.

Jak se k tomu postavil?“ zajímal se Herbert.

„Nepřeje si, aby někdo z našich vypálil třeba i jedinou ránu,“ odpověděl Hood. „Kdyby je Botswaňané z nějakého důvodu sebrali, mají zůstat pěkně v klidu.“

„Pěkně v klidu, a nechat se strčit do vězení, aby se Botswaňani náhodou neshodili,“ poznamenal Herbert. „A pak, když budeme mít štěstí, Gaborone uvěří, že jsou to turisti, kteří se nějak zatoulali.“

„Tak nějak to v podstatě bude,“ souhlasil Hood.

„Řeknete to Aideen?“ zeptal se ho Rodgers.

„Co byste udělal vy? Je to přece vaše operace.“

„Řekl bych jim, ať udělají všechno pro to, aby přežili a dostali se ven. Určitě bych je nenechal bez pomoci a bez možnosti bránit se.“

„S vaším názorem jsem zajedno. Aideen se neuchýlí k násilí, pokud se to neukáže jako absolutně nutné. A když to bude nutné, s tím, co se pak stane, se Spojené státy budou muset nějak vypořádat.“

Jo, všichni jsme ve všem zajedno,“ poznamenal Herbert. „‚Z chaosu se rodí řád,'„ dodal.

„Nebo ještě horší chaos,“ opáčil Rodgers. „S tímhle Nietzscheho výrokem jsem nikdy zajedno nebyl.“

Herbert se nad tím zamyslel. Ušklíbl se. V té chvíli se k nim připojil Darrell McCaskey.

„Co je nového na japonské frontě?“ zeptal se ho Hood.

„Něco, co může, nebo taky nemusí mít co dělat s tím, co se děje v Botswaně,“ odtušil McCaskey.

Zdálo se, že v sobě nalezl něco ze své staré houževnatosti agenta FBI. Rodgers to vzal s potěšením na vědomí.

„Před třemi dny zadrželi na celnici v Gaborone skupinu japonských turistů,“ pokračoval McCaskey. „Měli s sebou spoustu elektroniky, Botswaňané je ale pustili dál. Podle hotelových záznamů se dva z nich nikde nezapsali k pobytu. Snažil jsem se je vysledovat, ale nenašel jsem je.

Jenže se objevili dva japonští turisté, kteří si pronajali v Maun auto. A o těch dvou neexistuje žádný záznam, že by do země vůbec vstoupili.“

„Vy myslíte, že to byli tamti?“ zeptal se Hood.

„Časově to odpovídá, jestli jeli z Gaborone do Maun odpoledním autobusem.“

V té chvíli pípl Rodgersův telefon. McCaskey se odmlčel. Generál se okamžitě ohlásil.

„Ano?“

„Tady Aideen. Dva španělští vojáci se pokusili vysvobodit kohosi, koho považovali za otce Bradburyho. Zabili je.“

„Prokrista.“

Ostatní na něj pohlédli.

„Vyznavači vúdú přišli o dva muže,“ dodala Aideen. „Kněz je pořád ještě s Dhamballou.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Rodgers.

Neušlo mu, že McCaskeyho odhodlaný výraz dostal trhlinu. Měl vůči němu špatný pocit, bylo mu ho líto, ale mohl mu aspoň sdělit, že jeho ženě se nic nestalo. Zatím.

„K útoku došlo kolem půl dvanácté místního času,“ odpověděla Aideen.

„Po tom, co jsme volali Klineovi,“ podotkl Rodgers.

„Ano. Seronga nechal v táboře jako návnadu člověka, který měl představovat toho kněze, a k tomu několik svých lidí. Španělé tedy do toho přece jen šli. Jako důkaz jsem dostala výrobní čísla pistolí, které měli.“

Aideen Rodgersovi čísla nadiktovala a Rodgers si je zapsal. Okamžitě si povšiml označení PK, které znamenalo, že patří pistolím Star, které používá španělská armáda. Potvrdil tedy Aideen, že do tábora zjevně šli Španělé. Potom zakryl dlaní mluvítko a požádal Hooda, aby zavolal Klineovi.

„Tak o co jde?“ zeptal se naléhavě Herbert.

Hood zvedl prst na znamení, že má počkat, protože Aideen hovořila dál.

„Dhamballovi lidé umožní botswanské armádě nebo Vatikánské bezpečnostní službě mluvit s otcem Bradburym, na důkaz, že je s nimi. My se tady ze všech sil snažíme nalézt způsob, jak to vyřešit bez násilí.“

„Musíte u toho vy vůbec být?“

„Nemyslím, že by to Seronga zvládl sám. Jestli se do toho vloží botswanská armáda, mám dojem, že bude nejdřív střílet, a ospravedlňovat

to až potom. Když ale bude vědět, že otec Bradbury je tady, že i my jsme tady -“

„Rozumím. Kolik času potřebujete?“ „Asi dvě hodiny.“

„Pokusím se je pro vás získat,“ ujistil ji Rodgers.

„S Dhamballou bychom se měli setkat za necelou hodinu. Otec Bradbury *dorazí* krátce poté. Zavoláme vám na tenhle aparát. Budete mu muset zařídit spojení s úřady a přesvědčit je, že otec Bradbury je v pořádku. Jestli se nám podaří útok oddálit, můžeme taky prokázat, že Křovinné zmije nemají se smrtí biskupa Maxe nic společného.“

„Mně se to zamlouvá,“ prohlásil Rodgers. „Jen nevíme, jestli to bude stačit lidem v Gaborone.“

„Doufám, že se nám taky podaří přimět Křovinné zmije, aby ten svůj spolek rozpustily,“ navázala Aideen. „Mluvila jsem o tom se Serongou. Připadá mi, že toho už mají až dost.“

„Dobrá, budeme v tom smyslu jednat. A jinak - všichni v pořádku?“

„Zatím.“

„Fajn. Tak se držte. Já brnknu Klineovi. A...“

„No, copak?“

„Když se nám to nepodaří sfouknout a začne to vypadat, že jde o hubu, tak to zabalte a vymajzněte odtamtud. Všichni,“ dodal Rodgers.

Jistě,“ slíbila mu Aideen.

Rodgers zavěsil a otočil se k McCaskeymu. „Všichni jsou v pořádku.“

Bývalému agentovi FBI se zjevně ulevilo.

Rodgers pak oslovil Hooda: „Už ho máte na drátě?“

„Hned to bude.“

Rodgers Hooda požádal, aby zapnul reproduktor, a zatímco čekal na spojení, seznámil ostatní s obsahem hovoru s Aideen. Právě končil, když se Kline ohlásil.

„Oč jde, Paule?“

„Tady Mike Rodgers. Pane Kline, asi před pětačtyřiceti minutami se dva příslušníci *Unidad Especial del Despliegue* pokusili násilím vysvobodit otce Bradburyho.“

„To víte určitě?“

„Ano. Zabili je. A byli zabiti taky dva od Křovinných zmijí.“

„Tak to je zatracený malér.“

Jo, to teda je,“ odtušil Rodgers.

„Generále Rodgersi, musíte mi věřit - o těch španělských vojácích jsem neměl tušení. Měli rozkaz nezasahovat. Poslali jsme příslušný příkaz, ten došel a přijetí bylo potvrzeno. Nevím, k čemu tam došlo. Možná, že útok *začali* Křovinné zmije.“

„Slyšel jsem něco jiného, to ale není v téhle chvíli podstatné. Od vás potřebuju, abyste držel botswanskou armádu a Španěly stranou. Víte, že máme na místě své lidi. Potřebují dvě hodiny. Domnívají se, že Křovinné zmije bude možné přesvědčit, aby se rozešly.“

„Generále, naši na mě zjevně nijak moc nedali. A docela určitě toho moc nepořídím ani s Gaborone. To nikdo z nás. Proto jsme se museli na prvním místě obrátit na Španělsko. A taky nevím, jestli na ten odklad nebo dokonce na to, že se Dhamballa vzdá, botswanská vláda přistoupí. Tady už nejde jen ó spravedlnost, ale o to, jestli bude působit dojmem, že je slabá. To si nemůže dovolit, zvlášť jestli Křovinné zmije opravdu ty Španěly zabily.“

„To chápu. A právě proto musíte Gaborone přesvědčit, že když zaútočí, otec Bradbury zemře. A moji lidé taky. Třeba by bylo dobré říct, že to jsou tři američtí turisté, které Křovinné zmije sebraly a vzaly s sebou.“

Herbert zavrtěl důrazně hlavou. „Gaborone by takový zádrhel mohlo využít k tomu, aby se předvedlo před veřejností,“ prohlásil. „Třeba aby ukázalo, jak dovede řešit situace s rukojmími.“

„Přinejmenším se tím ale oddálí útok,“ ozval se McCaskey. „Našim to poskytne šanci dostat se ven.“

„Snad,“ řekl Herbert. „Souhlasím s Edgarem. Myslím, že v tomhle bodě botswanská vláda potřebuje demonstrovat sílu. A když dojde na rukojmí, vyvolá to otázky, co jsou ti Američané zač a odkud se tam vzali. To nemůžeme riskovat.“

„Tak jim zavolejte, ať se seberou a zmizí,“ řekl McCaskey. „Co jiného se ještě dá dělat?“

„Prchat botswanskou divočinou zrovna když botswanské letectvo pátrá právě po lidech, kteří prchají botswanskou divočinou, nemusí být ten nejlepší počin,“ odtušil Rodgers.

„To je nejspíš pravda,“ souhlasil Kline. „Ačkoliv se mi nezdá, že by střílelo po lidech, kteří svým zevnějškem neodpovídají tomu, jak vypadají Křovinné zmije.“

„Aideen si už sesumíruje nějakou povídačku o tom, proč se vydali na safari,“ podotkl Herbert.

„Budou mít jako důkaz ten džíp.“

„Pánové, udělám, co se dá, abych situaci zklidnil, a přitom nemluvil o vašich lidech,“ řekl Kline. „Hned jak budu mít odpověď, ozvu se.“

„A koukej, ať *tenhle* příkaz už nespadne někam pod stůl,“ varoval Herbert.

Hood si pospíšil, aby přístroj položil, sotva Kline domluvil. Očividně očekával, že Herbert bude mít nějakou pichlavou připomínku. Rodgers si nemyslel, že Kline Herbertova slova zaslechl. Ne, že by mu na tom zrovna moc záleželo, Kline se neosvědčil jako nějak zvlášť platný partner.

„Takže takhle jsme dopadli,“ poznamenal McCaskey. Nezlobil se, řekl to spíš rezignovaně. „Budou pokračovat, ať to stojí, co chce.“

„Zatím,“ prohlásil Rodgers. Jen zatím.“

„Prostě musíme vzít na vědomí, že v téhle chvíli je jejich útěk spojený s nebezpečím,“ dodal Herbert.

„Darrelle, vy přece víte, jaké má Aideen ode mě příkazy,“ pronesl Rodgers tiše. „Když se něco pokazí, tak od toho *opravdu* půjdou. Určitě si najdou nějaké místo, kam zapadnou, než ta krize přejde.“

„Možná. Aideen s Battatem to třeba udělají. U Marie si už nejsem tak jistý.“

„Udělají to všichni," prohlásil Rodgers. „Když na to přijde, přikážu jim to."

„S větším důrazem než předtím?"

Jistě. To, jestli má někdo utéct od akce v terénu, jsem vždycky nechával na posouzení jemu samotnému. Tady je situace jiná. A kromě toho, na něco zapomínáte, Darrelle."

„A na co?"

„María vás miluje; je vám oddaná a zavázaná. Chce se k vám vrátit. Jestli se tohle nějak zvrtne, přece tam nezůstane jenom proto, aby snad proboha o něco nepřišla."

„To ne," připustil McCaskey. „Sebevražedné sklony ona nemá."

„Na to ještě za vás není provdaná dost dlouho," utrousil Herbert.

Hood poněkud ztuhl. Herbert svou poznámku odbyl pokrčením ramen, McCaskey se však usmál, poprvé za dva dny.

„Povím vám, čeho se bojím," řekl. „Nevíme, jak v Gaborone uvažují. Otec Bradbury může pro Botswaňany víc znamenat mrtvý než živý. Letectvo může tvrdit, že zaútočilo až potom - teda když už byl zabit. A Gaborone jeho smrt využije jako výmluvu, aby v budoucnu mohlo tvrdě zatočit s každým disentem. Jestli vládě jde o tohle, potom jim tam bude úplně jedno, kdo s Dhamballou je nebo není. Letectvo prostě udeří a smete je."

„O těchhle vašich obavách Aideen řeknu," slíbil Rodgers. „Můžeme se na něco takového připravit, třeba tak, že naši skupinu dostaneme od

Serongy dál."

„Miku, já bych radši udělal něco jiného."

„A sice co?"

„Rád bych si s Maríou promluvil."

„To byste snad neměl," namítl Rodgers. „Pokaždé, když s nimi mluvíme, hrozí, že nás zaměří. Nechceme přece botswanskému letectvu pěkně jako na mapě ukázat, kde naši lidé jsou."

„Budu stručný," sliboval McCaskey. „Pokud ovšem neexistuje nějaký jiný důvod, proč jste proti tomu."

„Po pravdě řečeno existuje," přiznal Rodgers. „Nechci, aby se María nějak rozrušila nebo rozptylovala, určitě ne teď."

„A co takhle povzbudit ji? Trochu takové podpory by se jí mohlo

hodit."

„Když bude mluvit s vámi, nezůstane to u ní bez odezvy," vložil se do hovoru Hood. „To přece víte. Počkáme, jak se to všechno vyvine, ano? Později se k tomu můžeme třeba vrátit."

Zdálo se, že McCaskey se chce začít hádat, avšak rozmyslel si to. Zvedl se k odchodu.

„Darrelle - ti Japonci, co přišli do Botswany," připomněl mu Hood. „Dá se nějak zjistit, co jsou doopravdy zač?"

„Zpovídáme chlápka z Tokia, který se zabývá falešnými pasy pro celé pobřeží Pacifiku. Ne, že by tyhle zhotovil zrovna on, ale myslí si, že by mohl vypátrat, kdo to byl, a za tím člověkem pak někoho pošleme, aby si s ním popovídal a přiměl ho ke spolupráci."

„Můžu vám ušetřit námahu," ozval se Herbert. „Můj člověk mi řekl, že ti hoši pracujou s Fudžimou."

„To by mohla být pravda," řekl Hood. „A tím se dostáváme k další

otázce, která je nabíledni: Proč se kčertu Japonci tolik zajímají o Botswanu?"

„To netuším," odpověděl Herbert. „Ale jedním jsem si jistý."

„A čím?"

„Že před námi nějaký spolek něco hodně velkého tají."

59 KAPITOLA

Solná pánev Makgadikgadi, Botswana sobota, 00.30

María Cornejová věděla, že nemá smysl přemýšlet, když je unavená, v takových chvílích byly její myšlenky bezútěšné, pesimistické. A zrovna tohle nemohla nyní potřebovat.

Nedokázala si však pomoci. Prostě už je taková.

Seděla v džípu na vyvýšeném sedadle vzadu. Vítr udržoval její smysly v pohotovosti. Hleděla do nezvyklé temnoty. Hvězdy, jejichž třpyt byl sice jasný a živý, jí připadaly lhostejné, a to ji zneklidňovalo. Jsou stejné jako v dobách, kdy přes tuhle solnou pánev putovali lidoopi, prostí veškerých pocitů ctižádosti. A budou stejné i tehdy, až se země změní v mrtvou kouli.

Takže kvůli čemu tohle všechno děláme? tázala se sama sebe v duchu. Hvězdy budou plát, svět se bude točit a život půjde dál, ať my tady uspějeme, nebo ne. *Kdybych teď všeho nechala a odešla, nic se nezmění.*

Kromě jedné věci. Ať si se vesmír chová jakkoli nezúčastněně, María bude ráno muset pohlédnout sama sobě do tváře. A chtěla tak učinit s pocitem, že se sama sobě nezpronevěřila. Bohužel nevěděla s jistotou, co v tomto případě znamená „zpronevěřit se“. Nedomnívala se, že Leon Seronga je špatný člověk, pokud šlo o ni, nemohla říci, že jeho taktika překračuje meze. A zdá se, že jeho ctižádost má morální podklad. Naneštěstí se však ubírá nezákonným směrem.

Nyní jí však vrtalo hlavou, jak se zachová ona, až přijdou rozhodné okamžiky. Předtím sice pracovala pro Interpol, nikdy však nebyla tý-

movým hráčem. Vždy šlo o otázku, co je správné a co špatné. Interpol naštěstí obvykle stál na straně toho správného.

A potom tu je ještě Darrell. Bezpochyby teď šílí zlostí a strachem, a rezolutně nesouhlasí s tím, co ona podniká. Možná je na ni i trochu pyšný, ten pocit však je pravděpodobně pohřbený kdesi hluboko. Odmítala zabývat se myšlenkami na cokoli z tohohle. Kdyby dopustila, aby na ni působily jeho emoce, její vlastní by se tím jen rozhořely. V téhle situaci nějaké vzplanutí vášní nemůže potřebovat. Situace si vyžaduje klidné uvažování, rozvahu, všechnu, kterou v sobě María dokáže shromáždit.

Její mysl zkoumavě bloudila tmou, její oči rovněž. Pátrala po známkách, že se Dhamballa a Křovinné zmije blíží. Jejich příchod neohlásila světla na obzoru, nýbrž Serongův nákladní automobil, který přidával na rychlosti. V několika okamžicích se připojil k džípu.

„Moje skupina už je blízko!“ zakřičel Seronga. „Necelých sedm kilometrů odtud, u jezera Septone. Tam se s ní sejdeme.“

„Dorazili tam už všichni od Křovinných zmijí?“ zeptala se Aideen. „Ano. Rozmísťují se mezi skalami kolem jezera. Jestli chcete, sdělte to svým nadřízeným. Ti můžou informovat Gaborone.“

„To bych radši nedělal,“ prohlásil Battat. „Mohli by to tam brát spíš jako provokaci, než jako něco, čím se jen pojišťujeme.“

María věděla, že to je obojí. I kdyby Křovinné zmije neměly v úmyslu něco proti vrtulníkům podniknout, jejich činnost napovídala, že jsou na něco takového připravené. Být v Serongově situaci, zachovala by se přesně stejně.

Nákladní auto nyní jelo vpředu, džíp za ním. Serongovi očividně přestalo dělat starosti, že by tým Operačního centra někam zmizel. Možná se jim rozhodl důvěřovat. Tam, kde není možnost volby, je rozhodování snadné.

K jezeru dorazili za necelých deset minut. Nebylo tam nic, co by připomínalo takové opevnění, jaké si María v mysli vykreslila. Ve světle reflektorů viděla ani ne tucet balvanů velikosti kancelářských židlí, porůznu rozsetých blízko sebe v místech, kde je po sobě určitě zanechala jakási dávná záplava. Samotné jezero mělo rozlohu necelých dva a půl tisíce čtverečních metrů a nezdálo se příliš hluboké. María měla dojem, že uprostřed jezera rozpoznává rákosí, trčící z vody.

Když se blížili k jezeru, řidič nákladního auta zhasl dálková světla, svítit nechal jen parkovací. Řidič džípu učinil totéž. Pro Aideen to byl divný pocit, jet obklopená a uzavřená téměř absolutní tmou. Přesto nesmírnost rozlohy okolní krajiny jako kdyby setrvávala, hluk vydávaný oběma vozidly se přes ni nesl do nekonečna, zněl jinak než zvuk odrážený ozvěnou třeba od skupiny stromů nebo od stěny soutěsky. Jen se jako vlna vyvalil ven, pomalu se vytrácel a utichal.

Nákladní automobil zastavil, džíp také. Podél jezera se rozžalo několik luceren. K vozidlům se blížili lidé. Seronga rozsvítil baterku a vykročil k nim.

Battat přistoupil k Maríi, Aideen se k nim připojila.

Jak na to chcete jít?“ zeptal se jí Battat.

„Myslím, že to teď je na Serongovi.“

„Neměli bychom u těch rozhovorů být?“ namítl Battat.

Jistě,“ souhlasila María. „Než je stačí vytesat do kamene,“ poznamenala.

Rázně vykročila, Aideen s Battatem za ní. Cestou Mariu napadlo, že nějak takhle se před pěti tisíci lety musely proti sobě vydat válčící kmeny. Nedokázala říct, jestli být součástí celých těchto tisíciletých dějin je vzrušující nebo spíš smutné, protože za celá ta staletí jsme příliš daleko nepokročili.

Jak šla, její smysly zachytily cosi ve vzduchu, slaboučké chvění, podobné dunění nízkofrekvenčního reproduktoru. Zdálo se, že vychází ze země, avšak nebylo tomu tak, půdu mírně rozechvívalo něco jiného.

To, co bylo pouhým náznakem chvějivého pohybu, v několika vteřinách zesílilo. María se zastavila a pohlédla vzhůru.

„Cítíte to?“ zeptala se.

Aideen i Battat se zastavili také.

„Teď ano,“ řekl Battat. „Vypadá to na tank.“

„Tank to není,“ odtušila María.

Zaslechli tichý hukot. María se zadívala ke hvězdám. Po chvíli mezi nimi objevila jednu, která se pohybovala.

„Průzkumník,“ řekla. „Vyslali průzkumné vrtulníky.“

Rozběhla se k jezeru.

„Serongo!“ zakřičela.

„Vidím to!“ zakřičel Seronga v odpověď.

„2ádná světla!“ zakřičel pak ještě hlasitěji. „Všechny lucerny zhasnout!“ Lucerny podél břehu jezera vmžiku zhasly. S tím, jak se světelný bod

na obloze zvětšoval, narůstal i hluk, a Marie se zmocnil pocit, že přišli

příliš pozdě.

60 KAPITOLA

Solná pánev Makgadikgadi, Botswana sobota, 00.45

Seronga věděl, co musí udělat. Měl jediný úkol, jediný cíl. Zachránit Dhamballu. A existoval pouze jediný způsob, jak tuto povinnost splnit.

Pádil ke karavanu. Nevěděl přesně, kde se vozidlo nachází, proto občas vykřikl a nechal se vést výkřiky ostatních Křovinných zmijí, a podle nich se orientoval. Řev rotorů sem ještě nedoléhal tak silně, aby výkřiky přehlušil.

Serongovým úkolem bylo bránit budoucnost hnutí vúdú. Jedině v tomto kultu dosud přežívaly duše a čistá srdce Botswany. Musí žít dál. A proto se Seronga postará, aby Dhamballa nebyl zajat nebo zabit. To znamenalo odrazit útok a Dhamballu odtud dostat. Seronga pouze nevěděl, zda Dhamballa bude souhlasit.

Doběhl k nejbližšímu balvanu, Pavant a Finn dorazili několik okamžiků po něm.

„Za námi jsou ještě tři další," sdělil hlídkám, když je míjel. „Pusťte je dál."

Asi deset metrů za hlídkami zpozoroval kmitavý plamínek zapalovače zastíněný dlaní, a v jeho světle rozeznal obličej Nicholase Arronse, řidiče Dhamballova auta. Běžel k němu. Když se přiblížil na několik málo metrů, plamínek zhasl. Seronga se zastavil před vozidlem, zadýchaný po krátkém prudkém běhu.

„Slyšíš to?" oslovil Arronse.

„Ovšem. Průzkumník?"

„Nejspíš. Kde je klamné uskupení?"

„Vyklidili urychleně močál a dostihli nás asi půldruhého kilometru odtud. Teď odpočívají u jezera. Alespoň tam tedy byli. Ten vrtulník určitě slyší."

„Musí zaujmout postavení pro případ, že na nás vrtulníky zaútočí."

„Už jsem dal rozkaz k rozmístění raketometu," odpověděl Arrons.

„Nikdo nebude střílet, pokud se nebude střílet na nás," pokračoval Seronga.

„Ano, takové rozkazy jsem vydal."

„Kde je kněz?"

„V tom druhém karavanu."

„Ať ho Terrence přivede."

„Není na tom moc dobře, to, čím prošel v močálu, i jízda sem ho vyčerpaly. A nijak moc nejedl ani nespal."

„Už brzy na to bude mít dost času. Teď mi ho přiveď."

„*Ano,* pane."

Arrons odešel a Seronga přistoupil ke karavanu. Od chvíle, kdy Dhamballa tábor vyklidil, spolu vysílačkou nemluvili. V Arronsově hlase nyní postřehl jakýsi odlišný tón. Jako kdyby řidič něco skrýval.

Seronga zaklepal na dveře a otevřel je. Dhamballa seděl se zkříženýma nohama na rohoži. Světla uvnitř zakrývala stříbřitá instalatérská páska a svítila jen jediná slabá, matná žárovka.

Seronga mírně sklonil hlavu. Neexistoval žádný formální způsob, jak *houngana* pozdravit, Seronga však měl pocit, že je třeba nějak mu prokázat úctu, rozhodl se tedy pro takovouto úklonu.

Jsem rád, že jste zdráv a v bezpečí, Dhamballo," řekl.

„Co se stalo tam na letišti?" zeptal se Dhamballa.

Bušení rotoru sílilo. Seronga se ohlédl za sebe na oblohu. Světlo vrtulníku nyní zářilo několikrát jasněji než ta nejjasnější hvězda.

„Pane, o tom si můžeme promluvit později."

„Musím to vědět."

Bušení nyní přešlo v monotónní zvuk připomínající bzukot křídel čmeláka. Zdálo se, že zesiluje, jako kdyby je z vrtulníku již zpozorovali.

Já to ale nevím. Čekali jsme s Pavantem až biskup přiletí, a pak ho někdo zastřelil. Kdo, to taky nevíme.“

Dhamballa k němu přistoupil, zadíval se mu do tváře, na čelo a koutky úst.

„Kosti mi pověděly, že mě někdo blízký zradí,“ pokračoval. „Takže se musím zeptat znovu: Zavinil jsi smrt toho amerického biskupa, ať již přímo, nebo tím, že jsi ji připravoval?“

„Ani já, ani žádný z mých lidí neměl s tím atentátem nic společného. V otázkách naší politiky jsme se ne vždy shodli, *houngane.* Ale kdyby tomu bylo jinak, určitě bych vám to pověděl.“

Houngan na něj ještě několik okamžiků hleděl. „Věřím ti,“ řekl nakonec.

„Děkuji.“ Seronga byl rád, že nemusí ke své odpovědi nic dalšího dodávat. „Možná, že zrada přišla zvenčí, od těch, kdo vám pomohli k moci.“

„Pokud ano, zjistím to.“

Serongu následovali María, Aideen a Battat. Připojili se k nim i Pavant a Njo Finn.

„Pane Serongo, teď je třeba se rozhodnout, co dál,“ ozvala se Aideen.

Jistě.“ Seronga ukázal za sebe. „*Houngane,* tihle lidé nám několik posledních hodin pomáhali získávat informace a plánovat další postup. María byla na letišti v době, kdy jsem tam byl i já. Viděla tu vraždu a má důkazy, které úřadům pomohou atentátníka najít.“

„Arrons mi o těch lidech pověděl, i o tom, co udělali,“ řekl Dhamballa. „Děkuji vám všem.“

„Pane, můžete nám poděkovat tím, že se všichni rozejdete a co nejdřív tohle místo opustíte,“ naléhal Battat.

‚A co bychom podnikli dál?“ zeptal se Dhamballa.

Zaslechli kroky ve tmě za karavanem. Arrons přiváděl otce Bradburyho.

„Domníváme se, že existuje možnost, jak hnutí zachránit,“ řekl Seronga. „K tomu ale potřebujeme čas. Ten získáme dvěma způsoby: první je, že těmhle lidem předáme kněze. Vláda se musí dozvědět, že jsme ho propustili. Druhý je, že musíte odejít.“

„Kam?“ Dhamballa se jeho návrhu nelíčeně podivil.

„Pryč odtud,“ odpověděl Seronga. „A to rychle, pane. Brzy tu už nebudeme sami.“

„Máme domluvené shromáždění,“ namítl Dhamballa. „Nemůžeme naše lidi zklamat, ukázat se jako zbabělci. Teď, když jsme takhle spolu, myslím, že bychom se měli obrátit k bohům v důvěře, že nás ochrání.“

„Na to shromáždění se nikdy *nedostanete,*“ prohlásila rozhodně María. „Bohové můžou ochraňovat vašeho ducha, ale nesázela bych na ně tam, kde půjde o rakety ráže sedm centimetrů.“

„Bude se mnou Seronga a jeho muži,“ odtušil Dhamballa. „Mají zbraně. A věřím, že vláda si nebude přát, aby došlo k nějakému masakru. A když tohle k odvrácení útoku nepostačí, máme ještě toho kněze.“

„Když budete otce Bradburyho zadržovat, nemusí vám to vůbec pomoci,“ varovala ho María. „Teď už ne. Vláda bude v té události na letišti spatřovat počátek chaosu, a vina za něj padne na vaše hnutí.“

„Za tu událost přece neneseme odpovědnost!“ bránil se Dhamballa.

„Bohužel ale nebudete mít možnost to prokázat a hájit se,“ prohlásil Battat. „Gaborone potřebuje, aby tahle krizová situace zmizela ze světa.“

„Krizová situace? Takhle se nahlíží na nejstarší náboženství na zemi?“

„Na tu víru ne,“ opáčil Battat, „jen na skutky těch, kdo ji vyznávají. Nezáleží na tom, jestli jste biskupa zabili nebo ne. Unesli jste otce Bradburyho. Vyvolali jste tuhle krizi. O tom, co všechno se děje, když člověka obviní, něco vím. A věřte mi — vy obviněn budete.“

„Ztrácíme čas,“ zasáhla María. Jestli vás už z vrtulníku zpozorovali, ohlásí to ostatním, a ti tu jsou do hodiny. Všichni budete zatčeni nebo pobiti. Žádné shromáždění se nebude konat.“

Dhamballa se obrátil k Serongovi. „Co říkáš ty?“

„Věřím, že ta rizika jsou skutečná, *houngane,*“ odpověděl Seronga. „Když budeme všichni mrtví, nikdo nebude mít možnost vyvrátit nic z toho, co vláda řekne. Nesmíme jí umožnit, aby nás vyhladila.“

V té chvíli dorazil Arrons s knězem.

„Žádáš po mně, abych utekl," řekl Dhamballa Serongovi.

„Nežádám, abyste utekl, ale abyste odešel se ctí. Odejděte s těmihle lidmi. Vy a otec Bradbury. María ví, že jsme biskupa nezabili. Už jen to, že otec Bradbury vyjde z téhle solné pánve, bude důkazem, že je živ a zdráv, třebaže jeho pobyt u nás nemusel být nic příjemného."

Pohled otce Bradburyho nyní utkvěl na Serongovi.

„Tenhle oděv," pronesl náhle, „jak jste k němu přišel?"

Seronga neodpověděl.

Jak jste k němu přišel?" opakoval naléhavě otec Bradbury Ne - nemusíte mi nic říkat; vím to. Máte jej od mých jáhnů. Určitě. Kdyby z Botswany odešli, vzali by si své oblečení s sebou. Co jste jim udělal? Jsou v pořádku?"

María upřela na Serongu zrak. „Serongo, byli jáhnové ještě v kostele, když jste tam přišel?"

„Ano."

„Kde jsou ti misionáři teď?"

Seronga si přál mít čas na to, aby nějak vysvětlil, co udělal: že je válka, a ve válce ze lide přicházejí o život; aby vylíčil, jak potřeboval informace o biskupu Maxovi, a jak existoval jen jeden způsob, jak se k nim dostat. Jak by je milosrdenství připravilo o všechno, za co bojují.

A nejvíc ze všeho si přál, aby tohle vše nemusel vyslechnout Dhamballa.

„Odebrali se ke svému bohu," odpověděl.

Poslal jsi je tam vlastní rukou?" zeptal se Dhamballa. Otázku dokázal pronést jen šeptem. Jestli se nevěřícnost může proměnit ve zvuk, pak to byl tento šepot.

„Ano, zabili jsme je. Nezbývalo nám nic jiného „

Dhamballa seděl zcela nehnutě; nevěřícnost nyní vyjadřovalo držení jeho těla.

Ježíš zaplakal," pronesl otec Bradbury, pokřižoval se a pevně sepjal kostnaté prsty. „Kolik lidí bude ještě muset kvůli tomuhle šílenému křižáckému tažení zemřít?" Ruce se mu roztřásly. Vrhl na Dhamballu zuřivý pohled. Jak si můžete říkat svatý muž, když *dopouštíte,* aby se děly takovéhle věci?"

„Všechna náboženství zabíjejí!" vykřikl hněvivě Seronga. „Když se utisk nedá zastavit rozumem, jaká jiná cesta zbývá?"

„Trpělivost," odpověděl otec Bradbury.

„Byli jsme trpěliví až příliš mnoho let," opáčil Dhamballa. „Ale prosazovat naši věc tak, aby ji provázelo poslední vydechnutí umírajících, jsem nechtěl.

Určitě ne! Ale přesto jste věděl, že k tomu může dojít, když jste se obklopil bojovníky, prohlásil Seronga. „Nenajde se ani jeden člověk, ani jediná víra nebo vláda, nikdo, kdo by nějakou ideu neprosazoval zabíjením.

Vrtulník se snesl níž a vznášel se na místě. Rozsvítil světlomet. V jeho záři posádka lidi mezi balvany uvidí.

„Dhamballo, musíme vás odtud dostat!" pronesla naléhavě María. „Vás a toho kněze."

„Ano, musíte pryč," připojil se k ní Seronga.

Dhamballa upřel na svého společníka zrak. „Co uděláš? Budeš bojovat?"

„Ne," prohlásil Seronga tónem, který ho zavazoval. „Odlákám ty vrtulníky pryč."

Jak?"

„Na odpověď nemám čas. Mario, odvedete je odtud?"

„Ano."

Pak Seronga opět oslovil Dhamballu: „Pane, leccos jsme možná mohli udělat jinak. My všichni. Snad jsme si stanovili příliš vysoký cíl. Nebo možná měla ta víra zůstat skrytá. Nevím. Jedno ale *vím:* Musíte pokračovat v tom, co zde už přece jen téměř začalo. Musíte to poselství přinést druhým. Musíte žít, abyste o něm mohl hovořit."

‚A modlit se za nás, pane," dodal Pavant, oči obrácené k nebi. „Prosím, udělejte i to!"

Dhamballa mlčky, smutně přikývl. „Tohle všechno vykonám." Pohlédl na Serongu. „Koneckonců, musíme myslet na budoucnost, ne na minulost."

María obešla Serongu, přistoupila ke karavanu a nataženou paží dala Dhamballovi najevo, že si přeje, aby se chopil její ruky. Dhamballa zaváhal, potom však ruku přijal a vykročil do noci.

„Dojdu pro džíp," řekl Battat.

Od západu zavanul větřík. Jemný pohyb vzduchu nezpůsobil rotor vrtulníku. Dhamballa nastavil vánku tvář. Tento okamžik v sobě měl cosi citově naléhavého. Zdálo se, že se *houngan* loučí a současně hledí vpřed.

Aideen vzala otce Bradburyho za paži a vedla ho k džípu. Pavant s Arronsem se připojili k ostatním, zůstali jen María se Serongou a Dhamballou. Otočila se k oběma mužům zády, avšak neodcházela.

Dhamballa políbil Serongu na obě tváře, potom mu přitiskl ukazováček a prostředník levé ruky na čelo a přejel mu jimi po kořeni nosu až k chřípím.

„Ať na tebe bohové shlížejí a chrání tě," řekl. Položil si dlaň na oči. ‚A ať ti také odpustí."

„Díky."

Dhamballa ruku spustil, napřáhl ji před sebe dlaní vzhůru a vyměnil si se Serongou vědoucný pohled. Pak se otočil a odešel s Maríou. Seronga vykročil za Pavantem. Ještě se zastavil a ohlédl se.

„Mario!"

„Tady jsem!"

„Vraťte se ve zdraví domů! Vy všichni. A děkuju!"

„Doufám, že se ještě uvidíme," řekla María.

Seronga šel dál za Pavantem. Nevěřil, že Dhamballu nebo ty druhé ještě někdy spatří. Kužel světlometu přejížděl po zemi, zastavoval se na jednotlivých balvanech a pozorně je zkoumal. Posádka vrtulníku již Křovinné zmije určitě zpozorovala.

Seronga je za několik minut pošle pryč. V skrytu duše doufal, že vrtulník poletí za nimi. V Dhamballu a jeho práci věřil, neboť věřil i v Botswanu. V Afriku. V lidi, mezi nimiž žil, bojoval, a se kterými se smál. Lepší naplnění života si ani nemohl přát. Nebo, kdyby k tomu došlo, lepší naplnění smrti.

Princ Leon Seronga přecházel od jedné skupinky ke druhé. Vyzval své muže, aby nasedli do aut a zamířili na sever. Přikázal jim jet různými směry, aby ztížili pronásledování.

„Co máme dělat, když na nás budou střílet?" zeptal se ho Arrons.

„Raději bych, kdybyste se drželi v úkrytu, a když to půjde, uprchli. Když bude třeba, postavte se na odpor. A když nebude opravdu zbývat nic jiného, vzdejte se," odpověděl Seronga.

„Co uděláš ty?" zeptal se Pavant.

Seronga se zamyslel, než odpověděl. „Musím Dhamballovu ruku očistit od černé magie."

„Myslíš to zabíjení?"

„Ano."

Jak se to dá provést?"

Seronga se usmál. „To můžu jen já, nikdo jiný. Ty jdi s ostatními, než dorazí vrtulníky."

Pavant chvilku otálel, pak svému veliteli řízně zasalutoval. Jak si Seronga vzpomínal, bylo to vůbec poprvé, kdy Pavant někomu zasaluto-

val. Potom se Seronga otočil a rozběhl se do tmy. Brzy nato už slyšel jen rotor vrtulníku a vrčení motorů odjíždějících nákladních aut a karavanů.

Přisedl na paty vedle jednoho z balvanů. Žádnou ze zbraní však do ruky nevzal, jen pozoroval vrtulník. Na okamžik se jeho posádce ukázal. Zanedlouho se v dálce objevila další světla. Přilétala eskadra. Jeden z vrtulníků bude muset přistát, aby se vojáci přesvědčili, zda Křovinné zmije oblast vyklidily.

Vyklidí ji, téměř úplně.

Seronga vytáhl z pouzdra pistoli a zamyslel se; přemýšlel o své zemi. O noci a o svém životě.

Ničeho nelitoval. Překvapivě ho prostoupil pocit smíření. Až bude toto vše dokonáno, jeho tělo i tak zůstane součástí tohoto velkolepého kontinentu. Jeho duch bude součástí věčného společenství.

Konečně - nic víc si člověk ani nemůže přát.

Po několika minutách průzkumný vrtulník přistál a z něj se vyhrnuli vojáci. Jejich siluety se rychle pohybovaly v jasném světle reflektorů, namontovaných po straně letounu.

Seronga napočítal deset vojáků. Přebíhali od jednoho balvanu ke druhému a každý zajistili. Jsou dobří, tihle mládenci. Vedou si dobře. Seronga si říkal, jak by si vedl on, kdyby byl v jejich věku a soutěžil s nimi.

Potom si vojáci povšimli stop pneumatik a ukazovali k severu a k severozápadu.

Nakonec zamířili k místu, kde byl Seronga.

Vystřelil na ty, kdo byli nejblíž. Ne tak, aby zabil. Ani aby některého poranil; jen proto, aby je zdržel. Vrhli se na zem, překulili se do úkrytu za balvany a navzájem se kryli. Byli opravdu dobří. Po břiše se plazili do nových postavení, odkud budou moci soustředit palbu na balvan.

Po chvíli bylo Serongovi zřejmé, že déle je už zdržet nemůže. Nevěděl, jestli se ho chtějí zmocnit živého; věděl však, že v tom případě se pravděpodobně budou pokoušet bitím z něj vynutit informace. Nebo ho omámí drogami, a z drog měl strach. Také věděl, jaký osud ho čeká za to, že zavraždil ty dva jáhny.

Naplněný vděčností za život, kterým žil, si přiložil hlaveň pistole ke spánku.

Vystřelil.

61 KAPITOLA

Washington, D.C. pátek, 18.19

Takové napětí, jaké panovalo v jeho kanceláři, Paul Hood dosud nepoznal. On, Rodgers, Herbert a McCaskey seděli na židlích a čekali. Připojil se k nim i Lowell Coffey. Nikdo nemluvil, nebylo o čem. O Japoncích ani o Evropanech žádná další zpráva nepřišla. Všichni se soustředili na situaci v Botswaně.

Hood vyciťoval, že Herbert se v tom tichu necítí dobře, zpravodajcově družné povaze se mlčení mezi přáteli příčilo. Několikrát se ve svém vozíku zavrtěl a nakonec se rozhovořil.

Jako kluk jsem viděl film *Potopte Bismarck,*" začal. „Nevím, jestli přesně odpovídal skutečnosti, ale byla tam taková jedna scéna, co se mi fakt vryla do paměti. Velitel britského loďstva řídil z podzemního hlavního stanu v Londýně operaci, která měla za cíl vypátrat a zničit *Bismarck.* Když mu přišla zpráva, že šel ke dnu, podíval se na hodinky. Bylo šest. Pracoval v jednom tahu několik dní. Tak teda jde na večeři, a zjistí, že je sice šest, ale ráno. V tom bunkru se mu čas dokonale pomotal a úplně ho zblbnul."

Všichni chvilku mlčeli.

„Chcete říct, že jste zblblý, Bobe?" ozval se nakonec Lowell Coffey.

„To ne. Chci říct, že v krizové situaci se vnímání úplně zkomolí. Sedíme tu odříznutí od podnětů. Žádná okna. Žádné zprávy o tom, co se děje ve světě. Žádné telefonáty od přátel nebo od rodiny. Nevím, jestli je to tak dobře."

„Ať je dobře nebo ne, co jiného můžeme dělat?" zeptal se Coffey.

„To nevím, ale měli bychom si o tom promluvit s Liz," odpověděl Herbert. „Měla by přijít s nějakou činností, muzikou, nebo to tu třeba vyzdobit malbami *feng šuej,* něčím, co by nám pomohlo vidět nějakou perspektivu."

„Tapetami s náměty květin," poznamenal Hood.

„Takhle daleko bych radši nešel," odrušil Herbert.

„Zkoušel jsem mysl nějak odpoutat a zaměstnat ji tím, že jsem hrál blackjacka proti počítači," dodal Hood. „Prohrál jsem. A necítil jsem se o nic líp."

„Prohra není od toho, aby někomu udělala dobře," poznamenal Herbert.

„Něco pro útěchu jste ale přece jen měl," řekl Rodgers.

„A copak?" zeptal se Hood.

„Knoflík pro opakování hry." Do Rodgersova hlasu se vloudil náznak trpkosti.

„Nemyslím, že to, o čem tu mluvíme, je relevantní," prohlásil McCaskey. „My perspektivu máme, známe směr a máme i zdroje. Chybí nám jedině nějaké zatracené řešení. A *taková* situace leze člověku na mozek."

Do McCaskeyho slov pípl Rodgersův mobil. Generál jej zapnul a současně s tím pohlédl na hodinky. Čas si pečlivě zaznamenal.

„Ano?"

„Dobré zprávy!" řekla Aideen. „Máme kněze a vracíme se do Maun. Je s námi i Dhamballa."

„Prima!" zaradoval se Rodgers. „Co tým?"

Generál si všiml, že McCaskey se naklonil dychtivě dopředu, propletené prsty si krátce přitiskl na čelo, potom se napřímil a zadíval se na něho.

„Tady se všichni máme fajn," pokračovala Aideen.

Rodgers cítil, jak napětí v jeho hrudi polevuje; ukázal McCaskeymu vztyčený palec. Ten zavřel oči, prudce zaklonil hlavu a rozesmál se.

Aideen hovořila dál: „Slyšeli jsme střelbu. Můžeme se jen domnívat, že to byl Leon Seronga. Zůstal na místě, aby kryl náš ústup."

„Co otec Bradbury?"

„Trochu to s ním zamávalo, prý by mu přišla vhod koupel, ale jinak to je s ním dobré.“

„Dhamballa šel dobrovolně?“

Rodgersova otázka vyvolala u ostatních udivené pohledy.

„On je *s nima?*“ zamumlal Herbert.

Rodgers přikývl.

„Seronga ho přesvědčil, že musí odejít,“ řekla Aideen. „Ale jaké má Dhamballa plány, nevím.“

„Myslíte, že se bude domáhat beztrestnosti?“ zeptal se Rodgers. Luskl prsty na Coffeyho.

„Myslím, že tu chce zůstat a pokračovat ve svém tažení,“ odpověděla Aideen.

„Pro všechny případy do toho zapojím Lowella,“ řekl Rodgers. „Pohneme s tím.“

Coffey přikývl a vytáhl mobil.

„Jak to vypadá s Křovinnými zmijemi?“ zajímal se dál Rodgers.

„Když jsme odcházeli, všichni se chystali jet hlouběji do solné pánve. Jejich záměrem bylo odlákat od nás ty vrtulníky.“

Rodgers pohlédl na monitor, na kterém byl záběr od Národního úřadu pro průzkum. „Radar ukazuje, že pořád míří na sever.“

„To jsem ráda. My se do Maun dostaneme dlouho před východem slunce. Tam už pak bude všechno v suchu.“

„Aideen - všichni vám tady fandíme. Udělali jste tam vynikající kus práce. Díky.“

„No, teď už máme taky trochu radost,“ přiznala Aideen.

„Řekněte Maríi, že ji miluju,“ pronesl tiše McCaskey.

„Aideen, je s vámi i María?“ zeptal se Rodgers.

„Ano, je.“

„Tak jí řekněte, že s ní chce mluvit manžel.“ Rodgers se podíval na hodinky, s Aideen telefonuje něco přes minutu. Vrhl na McCaskeyho pohled. „Rád by s ní mluvil třicet vteřin - nanejvýš,“ dodal.

McCaskey chvatně vstal a Rodgers mu hodil telefon. McCaskey s ním vyšel na chodbu.

„To bylo od vás hezké,“ řekl Hood. „Díky.“

Herbert očividně ztrácel trpělivost; obvykle nebyl zrovna sentimentálně založený, a tím méně během nějaké krize. „Miku, co se tam děje?“

Rodgers seznámil ostatní s obsahem hovoru. Mezitím se vrátil McCaskey. Cestou položil ruku Rodgersovi na rameno a jemně je stiskl. Na okamžik jako kdyby bylo se světem všechno v pořádku.

Herbert náhle stočil zrak na monitor.

„Do hajzlu! Mění směr!“ řekl.

Ostatní se nahrnuli k jeho počítači.

„Vidíte tyhle dva?“ Herbert ukázal na dvojici radarových stop. „Směřujou k jihozápadu. Tím směrem jdou naši.“

„Třeba je to jen nějaká okružní obhlídka,“ řekl Coffey.

Jo, nebo jsme taky třeba nechali tu linku otevřenou až moc dlouho,“ opáčil Herbert. „Ten hovor možná zaměřili.“

Vyloučit se to nedalo. Zachovali se nedbale a byli moc vstřícní; McCaskey asi telefonoval o pár vteřin déle, než bylo záhodno.

„V noci tam není moc vozidel,“ řekl Herbert. „A naši nemají nijak velký náskok.“

Rodgers vzal McCaskeymu telefon.

„Nějaké návrhy?“ zeptal se Hood.

Jestli vojáci chytí naše lidi s Dhamballou, je to v háji,“ prohlásil Coffey. „Napomáhání nějakému revolucionáři nebude u botswanského soudu vypadat moc dobře.“

„Nesmějí je chytit,“ řekl McCaskey.

„Nechytí,“ ujistil ho Rodgers. Zavolal Aideen.

„Co jste vymyslel?“ zeptal se Hood.

„Ze tohle celé můžeme obrátit ve svůj prospěch,“ odtušil Rodgers.

62 KAPITOLA

Solná pánev Makgadikgadi, Botswana sobota, 01.56

Aideen seděla na zadním sedadle džípu, mezi otcem Bradburym a Dhamballou. Battat řídil, María seděla vedle něj. Džíp ujížděl svižně a poskakoval po nerovnostech terénu. Zastavili pouze jednou a na krátkou chvíli, aby z kanystru doplnili benzin.

Mlhovky vrhaly na nejbližší kus krajiny před vozidlem a po jeho stranách široké, jasné kruhy světla. Jejich záře jako by hlínu a křoviny vybělovala, vypadaly téměř jako na černobílé fotografii.

Aideen překvapilo, když její mobil znovu pípl. Modlila se, aby se nestalo nic zlého, poslední hovor trval o maličko déle než ostatní. Doufala, že ne tak dlouho, aby se dal zaměřit.

„Haló!“

„Máme zato, že vás objevili,“ sdělil jí Mike Rodgers.

Aideen si dlaní zakryla druhé ucho. Při prudkých nárazech při jízdě přes nerovnosti terénu džíp dělal velký rámus. Chtěla mít jistotu, že dobře slyšela.

„Opakoval byste to?“

„Míří k vám několik vrtulníků.“

„A jejich úmysl?“

„Neznámý, ale sotva dobrý. Myslím ale, že mám řešení.“

„Tak povídejte!“ vykřikla Aideen.

„Váš tým a Dhamballa *musí ven* z džípu, a otec Bradbury ať v něm zůstane. Rozumíte?“

„Ano.“

„Až ho botswanští vojáci najdou, ať jim řekne, že uprchl,“ pokračoval Rodgers. „O vás nebo o Dhamballovi nesmí padnout ani slovo. Ten pronajatý džíp se nedá vysledovat. Zásluhy si nejspíš připíšou španělští vojáci.“

„Budiž jim to přáno,“ řekla Aideen. Ohlédla se dozadu. Připadalo jí, že tři hvězdy se nepatrně pohybují. Mohou to být družice. Nebo malá letadla.

Anebo vrtulníky.

„Vy ostatní se z té solné pánve budete muset dostat nějak jinak. My se tu podíváme, co by se v tom dalo podniknout.“

„Něco vymyslíme; dám vám vědět, co děláme.“

„Tak hodně štěstí.“

Aideen mobil vypnula. Poklepala Battatovi na rameno a vyzvala ho, ať hned zastaví. Uposlechl. Vypnul také motor a zhasl reflektory. Svět kolem ztemněl a zvuky, vydávané nočním hmyzem, zněly podivně hrozivě. Aideen se znovu ohlédla. Světla se pohybovala stejným způsobem, jakým se pohyboval vrtulník, který viděla již předtím. Zaposlouchala se do noci.

„Co se děje?“ zeptal se Battat.

„Slyšíte to?“

„Cikády.“

„Ne, to z oblohy.“

Aideen slyšela slaboučký, rytmicky znějící bzučivý zvuk, nesoucí se z velké dálky, musí přicházet od těch světel. Určitě to jsou vrtulníky. Byly od nich asi dvacet minut letu.

Aideen ostatním chvatně vysvětlila, jaká nastala situace. Když skončila, oslovila otce Bradburyho.

„Uděláte to?“ zeptala se naléhavě. „Odjedete s tím džípem?“

Kněz pohlédl na Dhamballu. „Odpřisáhnete mi při svých bozích, že jste neměl nic společného se smrtí mých jáhnů?“ zeptal se.

„Zabíjení je proti mé víře. K něčemu takovému bych nikdy nedal souhlas.“

Otec Bradbury se otočil k Aideen. „Pak tedy učiním, co žádáte,“ řekl.

Aideen mu poděkovala a vystoupila z džípu. Dhamballa ji následoval.

„A jakpak to uděláme, abychom nepřišli o život my?“ ozval se Bat-

tat. „Cestou jsem se jen tak rozhlížel kolem, a mezi listím jsem viděl světélkující oči. Byla jich spousta.“

Já se postarám, aby se vám nic nestalo,“ prohlásil Dhamballa.

„A jak?“

„Máte baterku?“

„Mám.“ Battat ji vyndal z přihrádky pod přístrojovou deskou, rozsvítil ji a podal Dhamballovi.

„Použijeme benzin,“ pokračoval Dhamballa.

„K čemu?“

Zatímco ostatní vystupovali z džípu, Dhamballa šel dozadu, z otevřeného zavazadlového prostoru za rezervním kolem vytáhl jedenáctilitrový kanystr s benzinem a odšrouboval víčko.

„Šelmy nemají rády zápach benzinu, připomíná jim hnijící maso. Když se benzinem potřete v podpaží a na předních stranách stehen, všechny šelmy kromě mrchožroutů vás nechají na pokoji. A navíc jsou zbabělé. Dokážete je zaplašit.“

„Křikem a něčím takovým?“ zeptala se Aideen, která se k nim mezitím přidala.

„Ano, tak,“ přitakal Dhamballa. Otočil se k Battatovi. „Stačí jen trochu, do podpaží a na stehnech.“

Battat sáhl do kapsy pro kapesník, zmuchlal jej a Dhamballa na něj nalil benzin. Potom si Battat kapesníkem nanesl benzin tak, jak Dhamballa radil. Po něm totéž učinila Aideen. Pohlédla na Mariu, stojící po straně džípu.

„Mario?“

„Trochu jsem přemýšlela,“ řekla María. „Nebudeme tu muset zůstávat nijak dlouho. Dhamballo, jaký orientační bod v terénu je tu nejvýraznější? Vesnice, hora, řeka... cokoliv?“

Jsme asi tři kilometry od vyschlého gejzíru, říká se mu Zjevení duchů. Když zapadne slunce a klesne teplota, hvízdá.“

María požádala Aideen o telefon. Zatímco namačkávala jakési číslo, otec Bradbury si sedl za volant džípu a seznamoval se s ovládacími prvky.

Aideen stála za džípem a pozorovala oblohu. Ze zápachu benzinu se jí točila hlava. Dýchala ústy, aby na ni ten zápach působil co nejméně. Světla, která předtím zpozorovala, byla nyní dvakrát větší. Klepavý

zvuk zesílil. Pohlédla úzkostlivě na Mariu; neměla tušení, co María zamýšlí. Ať to je cokoli, doufala, že na to dojde brzy.

María náhle telefon zaklapla, chvatně přistoupila k Dhamballovi, vzala si od něj kanystr a nalila si benzin do dlaně.

„Radši půjdeme,“ řekla a vtírala si přitom benzin do kůže. „Tamto jsou určitě vrtulníky.“

„Kam jste volala?“ zeptala se Aideen.

„Motorizované jednotce,“ odtušila María. „Tak jdeme.“

Již ve Španělsku Aideen poznala, že pokoušet se vytáhnout z Maríe nějaké informace je zbytečné. Aideen jí tedy vyhoví, protože nemají nic jiného na vybranou. Battat vypadal příliš unavený, než aby něco namítal. A na něco takového ani nebyl čas; musí od toho džípu pryč.

Aideen oslovila Dhamballu: „Kudy půjdeme?“

„Na jihozápad. Vás tu nechám s tímhle,“ dodal ještě a podal jí baterku.

„Nás že tu necháte?“ podivila se Aideen. „Vy s námi nejdete?“

„Ne, já půjdu jinou cestou.“

„A kam?“ zeptala se María.

„K novému počátku.“

„To přece nemusíte. Já jim potvrdím, že vy jste toho biskupa nezabili.“

„Kosti mi prozradily, že nás někdo zradil,“ odtušil Dhamballa. „Musím zjistit, kdo. A *vy* musíte odtud pryč!“

„Půjdeme. Dejte na sebe pozor,“ řekla María.

Dhamballa jí poděkoval, potom přistoupil k otci Bradburymu. Aideen poslouchala, co si říkají, María a Battat již odcházeli.

„Mrzí mě, co se stalo," řekl Dhamballa.

„Těm, kdo svých činů upřímně litují, bude odpuštěno," odpověděl otec Bradbury.

„Nežádám odpuštění ani od vás, ani od nikoho jiného," prohlásil s přesvědčením Dhamballa. „Ale příště vše provedu *jinak*."

„V to doufám," odtušil otec Bradbury. „Moje i vaše víra mají dost prostoru k tomu, aby mohly existovat vedle sebe."

„Tady v Africe ne," opáčil Dhamballa.

To byla poslední slova, jež Dhamballa pronesl, než vykročil do tmy.

Aideen slyšela, jak otec Bradbury nastartoval motor džípu. Rozsví-

tily se reflektory a džíp vyrazil do noci. Dívala se za ním. Zvuk motoru zanedlouho přešel ve slabé vrčení a světla zmizela v dálce.

Vrtulníky bylo nyní slyšet hlasitěji, téměř tak hlasitě, jako zní chrastivé bzučení křídel kobylek. Battat se zadíval k východu.

„Možná, že jsme unikli kulce," prohlásil. „Zdá se, že se ty vrtulníky stáčejí pryč."

Aideen pohlédla tím směrem. Battat měl pravdu. Dlouze, pomalu se nadechla; ani si neuvědomovala, jak je napjatá. Napětí povolilo teprve, když viděla, že vrtulníky sledují džíp.

Připadala si divně. Oni tři dokázali mnohem víc, než kolik si předsevzali, Aideen se však přesto nemohla ubránit pocitu, že prohráli.

Nešlo jen o to, že byla prolita krev. Aideen nedokázala zapudit myšlenku, že během těch několika málo dní bylo poskvrněno cosi čistého, křehkého. Vize. Idea. *Ideál.* Možná, že ten ideál je už příliš starý na to, aby unesl tíhu, která na něj byla vložena. Možná jej zhanobily politika a finance a existence armády.

Nevyznala se v tom. Věděla jediné: tohle není vítězství.

Nikdo není vítězem.

63 KAPITOLA

Solná pánev Makgadikgadi, Botswana sobota, 03.19

Světlo.

Po celou tu dlouhou a strastiplnou noc veškeré nebezpečí pocházelo od světla. Od reflektorů vrtulníků na obloze. Od světélkujících, chtivých očí šelem v houští. A nakonec ještě po tom dlouhém putování bude Maríu a její skupinu ohrožovat naopak nepřítomnost světla.

Ani ne půl hodiny před tím, než došli k vyhaslému gejzíru, dosloužila baterka. Gejzír duchů však naštěstí dostal své jméno právem, podařilo se jim jej nalézt. Ohlašoval se hlubokým, dutým vytím. Maríi připomínalo vytí větru v soutěskách Pyrenejí. Zvuk se k nim donesl v asi minutových intervalech. Způsobovaly jej plyny, přes den zahřáté v podzemí a tlačící se nyní ven průduchy těsně pod povrchem. Skupina se jednoduše řídila směrem, odkud zvuk přicházel. Jelikož tu nebylo nic, co by vyvolávalo ozvěnu, udržovat směr bylo poměrně snadné. Každou chvíli zakopli o nějaký kámen nebo klopýtli o vodou vyrytou rýhu. Pokud tu někde byly dravé šelmy, to, co Dhamballa trojici poradil, je zapudilo.

Aideen se Marie zeptala, proč k tomu gejzíru jdou. María jí to pověděla; její zdůvodnění Aideen přijala bez připomínek, María si však nebyla jistá, zda mu také uvěřila. A nevěděla ani, jestli mu věří ona sama. Všechna ta léta ji naučila být vůči lidem a jejich slibům nadmíru skeptickou. Jenže skepse a zdrženlivý postoj ještě neznamenaly, že není naděje. A tu měla.

Když dorazili k pahorku s gejzírem, nejprve jej v zástupu obešli. Všichni tři se pohybovali obezřele a cestu hledali hmatem. Ukázalo se,

že pahorek má asi šest metrů po obvodu a je vysoký asi metr. Zblízka to vytí znělo jako když někdo fouká do hrdla obrovské láhve. Maríu udivilo, že z gejzíru vychází jen velmi málo plynů, gejzír se projevoval hlavně akusticky.

Obešli pahorek a posadili se. Nic jiného se nedalo dělat. Mobil nechali otci Bradburymu. Ten je nyní pravděpodobně již v bezpečí na palubě vrtulníku. V Maríi to pomyšlení vyvolávalo povznášející pocit, že dosáhli svého. Pomyšlení na Dhamballu však v ní budilo smutek. Je to mladý člověk, který má svou vizi, možná příliš mladý, než aby to, co se do této chvíle odehrálo, dokázal provést zdárně. Pokud ale je pro něj jeho víra důležitá tak, jak říkal, vrátí se.

Neměla dobrý pocit ani ohledně Leona Serongy. Litovala ho, neočekávala, že tuto noc přežil. Následky zabití jáhnů a smrti vojáků *Unidad Especial del Despliegue* musí na někoho dopadnout. Seronga nebude chtít, aby dopadly na Křovinné zmije. Ti bojovníci chránili svého vůdce. Všichni se pravděpodobně vrátí k životům, kterými žili před tím, než hnutí vúdú začalo. Nevěděla, jestli je to dobře nebo špatně. Některým národům prospěje, když se s nimi občas pořádně zatřepe. María sama pocházela ze země, v níž separatistická uskupení vyvíjela aktivní činnost. Pokud se taková výzva stávajícímu stavu nezvrhne v anarchii, pak tento proces, projev pochybností, považovala za něco zdravého.

Ohledně toho, co vykonali ona a její druzi, naopak měla uspokojivý pocit. Těšilo ji být v akci, v novém prostředí. Přesto však cítila i cosi znepokojivého. Dobře známý pocit osamocení. Doléhající tíha. Odpovědnost za vedení, za to, aby přátelé i nepřátelé udělali to, co člověk chce, aby udělali. Maríi se honily hlavou stejné úvahy jako tehdy, když ji Darrell McCaskey požádal podruhé o ruku. Zda je dobrý nápad nést tu tíhu dál. Ta výzva sama o sobě byla cosi posilujícího, vzrušujícího, když však odpovědnost překročí míru a nastane čas sejmout ji ze sebe, nechtěla být sama.

A jsi zase zpátky tam, kde jsi byla, když jsi Darrellovi řekla ‚ano', uvědomila si.

Asi čtyřicet minut seděli všichni mlčky. Jediné zvuky, které slyšeli, byly prudké výdechy gejzíru. Na obloze se žádná další světla již neukázala. Jejich oči přivykly tmě, a svit hvězd až bral dech. Tato poklidná chvíle jim udělala dobře.

A pak se na obzoru ukázala dvě světla. Byla daleko, na zemi, a směřovala k nim. Pokud se María nemýlí, jsou to světla znamenající pomoc, nikoli nebezpečí. Po několika minutách se k nim donesl i zvuk.

„Nemůžu tomu uvěřit," řekla Aideen. *Začala* se zvedat.

„Zůstaňte sedět," ozval se Battat. „Nevíme, kdo to je."

„David má pravdu," souhlasila María. Sama však vstala. Vykročila k blížícím se světlům a cestou si smetla z oděvu hlínu, která na něm ulpěla, když seděla na pahorku. Nemyslela si, že to přijíždí třeba vojenské vozidlo, ta nejspíš jezdí ve dvojicích, aby se navzájem chránila. Tohle může být strážce rezervace nebo hlídka pátrající po pytlácích. Nebo skupina turistů, která si vyjela na skutečné safari, ne na nějakou tu přepychovou projížďku. Třeba míří k nějakému místu, odkud budou pozorovat východ slunce.

Nebylo to však nic z toho. Byl to taxík.

Byl to Paris Lebbard.

Taxík poskakoval přes hrboly k nim a zastavil nedaleko gejzíru. María k němu přistoupila a Lebbard stáhl okénko. V záři reflektorů, vrhajících světlo do širokého okolí, viděla jeho obličej. Lebbard se široce usmíval.

„Díky," řekla María.

„Bylo mi potěšením," rozzářil se Lebbard. „Ale tahle jízda vás přijde hodně draho."

„Nepatří náhodou do té celodenní taxy, co jsem vám zaplatila?" opáčila María.

Botswaňan zavrtěl hlavou. „Už běží další den, milá přítelkyně."

„Máte pravdu. Zaplatím, ale stejně - děkuju vám, Parisi. Zachránil jste nám život."

„To dneska už poněkolikáté," upozornil ji Lebbard. Bylo to hrdé prohlášení, nikoli vychloubání.

Přistoupili k nim i ostatní. María je představila křestními jmény. Lebbard je vyzval, aby si nasedli dozadu.

Jste cítit benzinem," poznamenal, když si María sedla vedle něj.

„To je repelent proti zvířatům. Asi je dobrý. Kouření jsem nechala."

Lebbard otočil taxík prudkým obloukem zpátky. María se unaveně schoulila na svém sedadle. Byla se silami na dně. A v té chvíli v mysli jakoby rozmazaně viděla to, k čemu se všechny ty dlouhé hodiny upínala.

Připadala si odtržená od ostatních. Nebyly to známé tváře lidí z Interpolu. A co je vůbec tohle za místo? Solná pánev, a dokonce ani Maun, jí ani trochu nepřipomínaly dobře známé ulice Madridu nebo okolní větší či menší města či horské silnice. A ještě nikdy nebyla takhle cítit.

Vše, co nyní prociťovala, ji silně dezorientovalo. Nikdy neměla pevnou pracovní dobu, vždy pracovala případ od případu. Možná, že nějaký ucelený systém už potřebuje víc, než si kdy představovala.

Na tyhle úvahy bude ještě dost času, říkala si. Přemýšlet o minulosti i o budoucnosti. Nyní si potřebuje odpočinout.

Nezavřela oči, uzavřela však svou mysl. A to v tomto okamžiku stačilo.

64 KAPITOLA

Gaborone, Botswana sobota, 06.09

Henry Genet pozoroval vycházející slunce.

Belgický obchodník s diamanty si hověl v pohodlném křesle ve svém pokoji v hotelu Sun and Casino na Julius Nyerere Drive a pil kávu. Připravil si ji v kávovaru, který měl v pokoji. Křeslo si natočil tak, aby viděl na slunce i na impozantní Národní stadion, nacházející se na jihovýchodě.

Tady se nerojila žádná hejna kousavého hmyzu. Neozývaly se tu hlasy ptáků či obojživelníků. Jen tiché hučení klimatizace, puštěné téměř na plný výkon. Tohle bylo daleko, daleko lepší než pobyt v chýši a spánek na plátěném lůžku, nepohodlí, kterým se musel protrpět tam v močálu.

Jen kdyby se věci bývaly vyvinuly jinak.

Genet se do hlavního města vrátil ve svém malém letadle. Ubytoval se v hotelu a nyní čekal na pondělní let do Londýna. Tábor opustil plný nejistoty a obav, zda se Dhamballa dokáže dostat do dolu, kde se má konat shromáždění. Po příchodu do hotelu si Genet pustil rádio. Vysílalo *zprávy* o střetu v solné pánvi. Oznamovalo se v nich také, že unesený katolický kněz byl zachráněn. Zpráva rovněž citovala slova vojenského velitele, jenž v Gaborone prohlásil, že Křovinné zmije byly rozehnány a jejich velitel zabit. Svůj proslov ukončil sdělením, že „nevýznamný kultovní vůdce" Dhamballa zmizel. Úřední místa předpokládala, že se skrývá a pravděpodobně se pokusí uprchnout ze země. Vláda tak chtěla všechny ujistit, že byl obnoven pořádek.

Ovšemže to udělala, pomyslel si Genet.

Ale mýlí se.

Genet upil z bílého keramického šálku trochu kávy. Uvažoval o věcech, které on a jeho partneři budou v příštích několika měsících dělat. To vše se provede snáz a rychleji, když v Botswaně dojde k revoluci. K povstání, které se rozšíří do Jižní Afriky a do ostatních afrických zemí. K válce, jež si vyžádá přísun bezpočtu zbraní a nesmírného množství munice. A to vše bude oběma stranám dodávat Albert Beaudin. K válce, ve které se jemu, Genetovi, a jeho partnerům dostanou do rukou diamantové doly. A navíc získají přístup k bezpočtu rudných zdrojů.

Ta válka jim přinese peníze potřebné k posílení jejich prostředků pro větší válku, ke které, jak doufali, dojde. Ta otevře cestu k tomu, aby se stali nejmocnějším vojenskoprůmyslovým konsorciem v celé historii světa.

Nyní se však on a jeho lidé budou muset zaměřit na něco jiného. Nebo přijít na nějaký jiný postup.

Genet byl unavený, ale spánek musel počkat. Bylo třeba zavolat partnerům v Paříži, informovat je dřív, než vše uslyší ve zprávách - že nasadit loutku do některého ohniska moci se nepodařilo. Genet se k tomu hovoru odhodlával jen velmi těžko. Na tuhle operaci osobně dozíral. Beaudin a ostatní nebudou mít radost.

Kromě toho, že nedokázal vyzvednout Dhamballu do postavení a do role, kde mohl být prospěšný, mu největší starosti působilo to, co se zde *skutečně* stalo. Toho amerického biskupa nezavraždily Křovinné zmije. Nezavraždili ho ani jeho vlastní lidé. Teoreticky ho Vatikán mohl dát zavraždit proto, aby se domohl podpory. Ale kromě toho, že se takový skutek příčí Božímu zákonu, by to byl také skutek šílený z politického hlediska. Kdyby někdy vyšlo najevo, že katolická církev takto jednala, znemožnila by se na celá desetiletí. O tom, kdo vraždu spáchal, možná něco vědí Číňané. Beaudin se bude muset optat svých tamních kontaktů. Pokud se s ním budou chtít bavit. Protože neúspěchem hnutí vyznavačů kultu vúdú tratí i oni. Měli se podílet na rozmachu Beaudinova průmyslu, mnohé z nových závodů měly stát v Číně. Peking nejenže by býval měl zisky, ale těžil by také z vývoje nových zbraní.

Genet pohlédl na hodiny na nočním stolku. Bylo téměř půl sedmé. Zavolá v sedm. Beaudin se právě bude probouzet a hned nato začne studovat asijské trhy cenných papírů.

Genet se znovu napil kávy. Pohlédl na balíček, ze kterého si ji připravil. Jako na posměch to byla francouzská směs.

Svět Henryho Geneta jako kdyby se jakýmsi podivným způsobem obrátil naruby. Neměl tušení, jak bude skupina postupovat dál. Jedno však věděl.

Jak celá ta věc skončí.

65 KAPITOLA

Washington, D.C. sobota, 00.52

Poté, co Rodgers zavolal Aideen, ventilátor klimatizace v Hoodově kanceláři přestal pracovat.

„Zmohly ho všechno to pižmo a testosteron, co jsme tady ze sebe vypumpovali," utrousil s kamenným výrazem Herbert.

Pravděpodobnější však bylo, že se tu leccos opomnělo zmodernizovat už v době, kdy bylo bývalé velitelské stanoviště pro vedení studené války upraveno na Operační centrum. Hood, Rodgers, Herbert, McCaskey a Coffey se přemístili do Tanku. Poradní místnost nabízela víc prostoru a měla víc telefonů. A *byla* renovovaná. Hood sem měl jít hned, všechny je však natolik pohltila atmosféra chvíle, že na něco takového vůbec nepomysleli. Z prodejního automatu na chodbě si vzali sendviče. Hovořili o všem možném a čekali na zprávy od některého ze tří členů skupiny. Někteří si pročítali svou elektronickou poštu. Vědomí, že Aideen nemá mobil, napětí jen zhoršovalo. Přinejlepším se něco dozvědí teprve až agenti dorazí do Maun. Když jim bude přát štěstí, budou tam kolem půl třetí.

Hoodovi přišla elektronická pošta od syna. Když byl Hood zavalen prací, Alexander s ním komunikoval takhle. Oba vedli život odděleně, jakoby v jakémsi spojení on-line. K tomu rozdílná témata a odlišný jazyk. A dokonce vztah odlišný od toho, jaký měli, když byli spolu fyzicky. Při komunikaci on-line byl Alexander důkladnější a vážnější, zatímco Hood stručnější, se sklonem ke zlehčování. Bylo

to zvláštní. Hood naklepal pár rychlých odpovědí, aby je chlapec dostal hned ráno.

První hovor do Tanku přišel od Edgara Klinea. Hood jej přepnul do reproduktoru. Důstojník Vatikánské bezpečnostní služby jim sdělil, že otce Bradburyho objevil botswanský vojenský vrtulník. Kněz je v bezpečí.

„Chtěl jsem vám všem poděkovat, zvlášť vám, Paule a Bobe. Vím, sice to mezi námi trochu skřípalo, ale doufám, že to nebude na překážku další spolupráci."

„K hádkám dochází i v nejlepších rodinách," odtušil Hood. „Důležité je, že jsme pořád rodina."

Herbert se zašklebil. Oběma pěstmi udělal pohyb nahoru a dolů. Ale tahle hra už je taková, a Herbert si toho byl vědom. A koneckonců důležité jsou výsledky.

„Navzdory všem nepříznivým okolnostem vaši lidé dosáhli toho, že se Powys Bradbury dostal na svobodu," pokračoval Kline. „Pravděpodobně jste mu zachránili život."

„Díky. Ale nevíme, jestli byl jeho život vůbec v nebezpečí," podotkl Hood.

„Možná by ho nezavraždili, tak jako skončil biskup," připustil Kline. „*Ale* mám informace, že ho mučili, a že vypadá jako smrt. Nemůžeme tvrdit, že by nezemřel, nebýt vás. Teď ale víme s jistotou, že bude žít."

„To zaručuju. Vaše poděkování vyřídím ostatním."

„Taky vám chci povědět, že botswanská hlídka našla Leona Serongu. Je mrtvý."

„Kdo ho zabil?"

„Zabil se sám."

Jsou si tím jistí?" zeptal se Herbert.

„Hodně jistí," odtušil Kline. Jednou ranou do spánku. Muselo mu být jasné, že je konec. Anebo se chtěl vyhnout tomu, aby ho vládní místa vyšetřovala a soudila."

Hood pohlédl na Herberta a Rodgerse. Oba si očividně mysleli totéž, co on. V činu Leona Serongy bylo ještě něco víc: nalehl na meč za Dhamballu. Tím odevzdal vládě Botswany člověka, na kterého to všechno lze hodit. Veškerou vinu může připsat jemu, a jeho smrt prezentovat jako konec ohrožení země. Lze se neprodleně vrátit k normálnímu stavu.

Kline neměl, co by k tomu dál ještě řekl. Požádal Hooda, aby si mohl s těmi třemi agenty co nejdříve promluvit. Chtěl jim osobně poděkovat. Byl přesvědčený, že otec Bradbury rád učiní totéž. Hood Klineovi slíbil, že mu vyhoví.

„A co vy? Máte nějaké další informace o vraždě biskupa Maxe nebo o Dhamballovi?“ pokračoval Kline.

„Ne,“ odpověděl Hood. „Ani slovo.“

Následovalo krátké ticho. Hood dovedl číst v mlčení cizích úředních činitelů. Znamenalo, že tomu, co člověk právě řekl, nevěří, ale jsou příliš diplomaty, než aby to řekli nahlas.

Kline tedy dal svůj názor najevo. Ještě jednou všem poděkoval a zavěsil.

Jo, kamaráde, zrovna tobě vyklopíme, že jsme Dhamballu nechali jít si v klidu po svých,“ zamumlal Herbert.

„Abych řekl pravdu, nevím, jestli jsme udělali dobře,“ prohlásil McCaskey.

„Stanovili jsme si pravidla operace, a drželi se jich. Naši lidé jsou v bezpečí a vracejí se domů. Zachovali jsme se správně,“ prohlásil Rodgers s konečnou platností.

„Taky jsme přišli o možnost navázat těsné svazky s botswanskou vládou,“ upozornil je McCaskey. „V závěru se mohou takové vztahy ukázat jako nesmírně užitečné.“

„Zvlášť když se nakonec zjistí, že v té oblasti jde o něco jiného,“ poznamenal Herbert.

„Pak bychom byvali museli Botswaně říct, proč jsme tam byli a jak jsme se tam dostali,“ připomněl Hood.

„To by ovšem nebyl základ pro nastolení důvěry,“ řekl Rodgers.

„Důvěra v tomhle žádnou roli nehraje, Miku,“ namítl McCaskey. „Faktorem zde je *potřeba.* Když nás budou potřebovat, to ostatní je irelevantní.“

„Až tohle skončí, můžeme za Botswaňany jít a také začít hrát znovu,“ řekl Hood. Mrkl na McCaskeyho. Vztahy mezi bývalým agentem FBI a Rodgersem byly opět napjaté, a Hood chtěl jejich ostří otupit. „To můžete udělat, až si půjdete pro Maríu. Berte to jako opožděné líbánky.“

„To by bylo docela pěkné,“ uznal McCaskey.

„Docela pěkné by bylo vyjasnit si, jak nám do toho všeho zapadají Japonci,“ prohlásil Herbert.

„Tuhle informaci taky budeme muset nějak pustit ven,“ dodal Coffey. „Dát lidem vědět, že Křovinné zmije biskupa nezavraždily. Ne že bych snad s Dhamballou a Leonem Serongou soucítil, to, co udělali, se mi ani trochu nelíbí. Ale neměli by dostat jednu za uši za něco, co neudělali.“

„Souhlasím s vámi na sto procent,“ řekl Hood. „Musíme se pokusit nějak je očistit a současně shromáždit důkazy, jak a proč jsou na tomhle zúčastnění Japonci.“

Je to nádhera, zrovna teď nemít tiskové oddělení,“ poznamenal Herbert. „Ann Farrisová by bývala přišla s nějakým šikovným způsobem, jak to pustit ven.“

„Moje oddělení si dovede poradit s čímkoli, co je třeba médiím předhodit,“ prohlásil Coffey.

„To jo, jenže Ann Farrisová měla ten pravý styl,“ odtušil Herbert. „Uměla médiím věci naservírovat nejmíň z deseti úhlů, od nás, přes noviny, v rozhlasových talkshow. Byl to koordinovaný útok.“

„Bobe, my už přijdeme na způsob, jak na to,“ řekl Hood.

„Ann třeba poradí,“ nevzdával se Herbert.

„My to vyřídíme,“ ujistil ho Hood. Pohlédl stranou. Na Ann Farrisovou nechtěl myslet, byla to jeho osobní a současně i profesní *záležitost.* A v této chvíli neměl na podobné úvahy čas.

Pípl telefon. Hood po něm chvatně sáhl. „Hood,“ ohlásil se.

„Paule, tady Aideen.“

„Tak povídejte!“

„Dokázali jsme to, jsme v Maun.“

Až do této chvíle si Hood neuvědomoval, jak je celý napjatý, teprve když napětí v ramenou povolilo. Ostatní zajásali.

„Slyšela jste to?“ zeptal se Hood.

„Ano.“

„A jak to s vámi vypadá? *Kde* přesně jste?“

„Paris nás vysadil u hotelu - Sun and Casino. Mají volné pokoje. Ubytujeme se tu.“

„Buďte našimi hosty.“

„Budeme.“

„Všichni tím prošli bez úrazu?“

Jsme utahaní, ale to je všechno. Moment - María by si chtěla promluvit s manželem.“

Hood vypnul reproduktor a přepojil hovor do McCaskeyho přístroje. Pak všichni vstali a Tank opustili, aby McCaskey měl trochu soukromí.

Coffey a Herbert pak odjeli domů. I Rodgers se obrátil k odchodu. Hood mu položil ruku na rameno.

„Udělal jste vynikající kus práce, Miku. Díky.“

„To oni,“ opáčil Rodgers a ukázal směrem k Tanku. „Ti lidé venku.“

„Vy jste je vybral, dostal je k tomu a celé to řídil,“ řekl Hood. „Zatraceně dobře jste to provedl. Tohle vyjde. Ten tým agentů v terénu už docílí, že se ‚tam venku' někdo chytne za nos.“

„Doufám, že máte pravdu.“

„Teď jděte domů, odpočiňte si. Odpočinek budeme potřebovat, zítra se do toho pustíme naplno a dáme to definitivně dokupy.“

Rodgers přikývl a odešel. Hood si povšiml, že i když je Rodgers unavený, drží ramena zpříma a pevně, tak, jak je určitě držel jako devatenáctiletý rekrut.

Hood se právě také chystal k odchodu, když se objevil McCaskey. Tvářil se jako kluk v předvečer Vánoc.

„Tak co - dobré?“ zeptal se Hood.

Jo. Moc. Je znát, že María je utahaná, ale spokojená.“

„To by měla,“ odtušil Hood. „Vedli si tam obdivuhodně.“

„Chce se co nejdřív vrátit domů,“ pokračoval McCaskey. „Poletím si pro ni do Londýna.“

„Vynikající.“ Hooda píchlo u srdce. On půjde domů do prázdného bytu.

McCaskeyho oči jako by posmutněly. „Poslyšte - fakt mě mrzí, jak jsem se už od samého začátku choval. Zasáhlo mě to do živého -“

„Neomlouvejte se,“ přerušil ho Hood. „Taková bolestivá místa mám taky. Máme je všichni.“ Usmál se. „Darrelle, hlavní je, že jsme se o něčem důležitém poučili.“

„A o čem?“

„Jak v budoucnu agenty do terénu *nenasazovat.*“

McCaskey se usmál také. Odešel, a Hood se vrátil do své kanceláře. Bylo tam teplo. Z přístěnku vzal starý větrák, postavil jej vedle židle,

natočil vzhůru a zapnul. Bylo to příjemné. Kdyby zavřel oči, mohl by si představovat, že leží na pláži v Carlsbadu v Kalifornii, kam jezdíval s Harleigh a Alexanderem. Procházeli se po kilometry dlouhé betonové hrázi, občas sešli k vodě, sedli si na pláži, něčeho se napili, nebo se dívali, jestli nezahlédnou delfíny.

Kam se ty dny plné mořského vánku a nevinnosti poděly? Jak to, že nakonec zůstal takhle osamělý? Jak to, že skončil v suterénu staré vojenské budovy, kde velí týmu vojenských činitelů, diplomatů a zpravodajských důstojníků, a snaží se hasit požáry na celém světě?

Chtěl jsi pryč z politiky, a přesto dělat něco důležitého, připomněl si.

Nu, dočkal se toho. A dočkal se také tlaku i nároků, které k tomu patří.

Ale je tu i hluboký pocit uspokojení, musel si přiznat. A tohle je jeden z takových okamžiků.

Teď však byl čas vrátit se k práci. Než odejde, chtěl ještě poslat e-mail Emmy Ferocheová, poděkovat jí za pomoc a říct jí, ať si se Stielem zatím nedělá starosti. Potom, po dlouhém nočním spánku, ho čeká rozhovor, o který se musí pokusit. Popovídat si s člověkem, který o téhle kritické situaci pravděpodobně ví mnohem víc, než kolik vyzradil: s Šigeo Fudžimou. Hood měl podezření, že ten rozhovor proběhne přinejlepším hodně podobně, jako probíhal rozhovor s Edgarem Klineem. Bude se mluvit k věci, aniž se toho nějak moc osvětlí.

Až na to, že ty pečlivě odměřované odmlky bude udávat Paul Hood.

66 KAPITOLA

Tokio, Japonsko pondělí, 15.18

V kanceláři Šigeo Fudžimy na ministerstvu zahraničních věcí pípl červený telefon.

Vedoucí Úřadu pro výzvědnou činnost a analýzu neměl ani v nejmenším v úmyslu jej zvednout. Ohlásí se jedině, když přijde hovor na jeho soukromý černý telefon. Fudžima očekával velmi specifické informace. Bez nich jsou jiné hovory bezpředmětné. A v dané chvíli ho ani nezajímaly, mohou je vyřídit asistenti.

Mladý, úpravný zpravodajský důstojník kouřil cigaretu bez filtru. Seděl se sluchátky nasazenými na hlavě a díval se na mapu Botswany v počítači. Na mapě byly značky na místech, kde se nacházejí doly na měď, uhlí, nikl a diamanty. Velké množství uhlí produkuje Čína, avšak i tyto ostatní zdroje budou užitečné. Na mapě také byly červené vlaječky. Ty představovaly cíle, kde udeřil. Jeden z nich bylo letiště v Maun. Druhý cíl, zásah provedený v rámci „psychologických operací", byl Dhamballův tábor v močálu v deltě řeky Okavango. Jeho lidé pomocí přenosného počítače napodobili Serongův hlas. Využili přitom rádiová spojení zachycená na pásce. Ta jim také vyzradila heslo. Pak vyslali své vlastní hlášení Dhamballovi — že amerického biskupa zabil Seronga.

Tím do Dhamballovy mysli zaseli pochybnosti o Serongově loajalitě. Když Dhamballu nezlikvidovali Botswaňané, Fudžima se musí postarat, aby pevnou základnu ztratil samotný kult. Vyznavačům vúdú se nesmí dovolit, aby jejich plány měly úspěch.

Nyní zbývaly dvě věci.

Za prvé dosáhnout toho, aby neuspěli Evropané. To byl ten snazší úkol.

Potom tu jsou Číňané. To si vyžádá víc času, ale musí se to provést. Peking a Tchaj-pej představují větší ohrožení.

Červený telefon stále pípal. Fudžima si zapálil další cigaretu od té, kterou dokouřil. Pohlédl na hodinky. V Botswaně je něco kolem osmi hodin ráno. Agenti by už měli být u cíle. Sledovali jej cestou nejprve člunem z močálu a potom ze vzduchu. Už by ho měli najít.

A pak ten hovor přišel. Fudžima kouřil dál a stiskl tlačítko. Prudce vdechl kouř, načež jej vyfoukl, aby se zbavil napětí.

„Mach dvě," ohlásil se heslem, které se každý den měnilo. „Mluvte."

„To, jak vydechujete kouř, bych poznal i bez hesla," poznamenal volající. „A nepřítel zrovna tak, kdyby se dostal k mému zabezpečenému telefonu."

„Beru na vědomí," řekl Fudžima. Tohle byl problém s mnoha agenty v terénu. Po většinu času musí být neviditelní a mlčet. Když mají příležitost se vypovídat, také to udělají. Agent Kaidžu nebyl výjimkou.

„Našli jsme ho," pokračoval Kaidžu.

„Kde?" Fudžima si mezitím načetl seznam měst v Botswaně.

„Město jedna, sektor sedm," odpověděl agent.

„Mám to." Belgičan je v Gaborone, nedaleko atletického stadionu. Fudžima tiše potáhl z cigarety a kouř vyfoukl koutkem úst.

„Je v hotelu. Název je anglicky, neumím ho přečíst."

Fudžima pohlédl do mapy. „Sun and Casino," sdělil mu. Je to v té oblasti jediný hotel."

„Dobrá. Co teď máme dělat?"

Fudžima okamžik uvažoval. „Vyzpovídat a neutralizovat."

Kaidžu příkazy opakoval, Fudžima je potvrdil. Agent slíbil, že zavolá, až on a jeho partner budou mít další informace, a zavěsil.

Fudžima silně potáhl z cigarety a zlostně kouř vyfoukl. Vraždy schvaloval nerad, avšak takovéto chirurgické likvidace jsou někdy nutné, má-li se zabránit větším ztrátám v budoucnu. Tuto záležitost usnadňovala skutečnost, že cílem byl kdosi, kdo přispěl k vyvolání nynějšího chaosu.

Ale i když se tohle vyřídí, Fudžima si nenamlouval, že hrozící krize zmizí ze světa. Výslech jim poskytne pouze víc informací, víc času na vypracování plánu, jak reagovat.

Telefon pípal dál, Fudžima si jej však stále nevšímal. Nespal víc než den, a byl unavený. Nepřál si nějak klopýtnout a říct něco, čeho by pak litoval.

Típl cigaretu, opřel se v koženém křesle, zavřel oči a čekal. Čekal, až uslyší, že tahle část operace je konečně uzavřena. Už teď však tušil, že mezidobí klidu před dalšími událostmi bude krátké.